

SERXWEBÛN

JI SERXWEBÛN Û AZADIYÊ BI RÛMETTIR TIŞTEK NÎNE

Sal: 33 / Hejmar 385 / Çile 2014

Türkiye için tek ve gerçek çözüm DAHA FAZLA DEMOKRASI DAHA FAZLA ÖZGÜRLÜK

- PKK bir devrimci harekettir. Özgürlik hareketimiz ancak devrimci karakterini koruduğunda varlığını sürdürübilebilir; özgür ve demokratik yaşamı kurabilir. Özgürlik hareketimiz sadece seçime endeksli hareket değildir. Kuşkusuz seçimleri de, demokratik siyasal ortamı ve imkanları da Özgürlik hareketimiz değerlendirmektedir. Ama yeri geldiğinde sadece seçime endekslemeyen, seçim var diye fırsatları bir tarafa bırakın, fırsatları değerlendirmeyen yaklaşım da doğru bir yaklaşım değildir.

[sayfa 2'de](#)

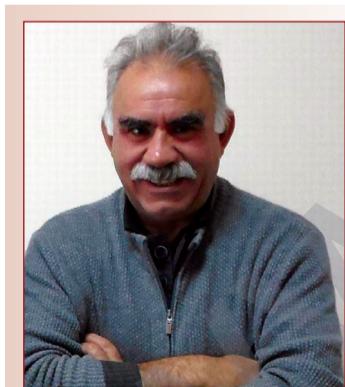

2014'ü demokratik kurtuluş ve özgür yaşamı inşa yılı yapalım!

- Örgüt disiplini ve işleyişinde, yoldaşlık ilişkilerinde verimsizlik ve güvensizlikten dolayı yozlaşma yaşanmaktadır. Bu başarısızlık ve verimsizlikle bağlantılıdır. İş ve üretim yapamamakla bağlantılıdır. Herkes yanında daha verimli, iş yapan, kendine yardımcı olan yoldaş görmek ister, bu doğaldır.

Bunun sonucunda çalışma tarzında ciddi yüzeyselliklerin olduğu açığa çıkmaktadır. Bir yayılma olmakla birlikte herkes bir tarafa gitmiş, yüzeyde bir şeyle uğraşıyor ancak derinlik yoktur. Örneğin, arkadaşlar toplanmakta, tartışmada ve bazı işleri de yürütütmektedir. Ancak hiçbir yerde demokratik ulusun, demokratik konfederalizmin sistemini model olarak uygulamamıştır. Pratige hiç yaklaşılmıyor, yüzeysel kalınıyor.

[sayfa 10'de](#)

Kültürel soykırım kapsamında Kürtleri savunmak

KÜRT SORUNU VE DEMOKRATİK ULUS ÇÖZÜMÜ

Abdullah Öcalan

- Türkiye'nin sistemin zayıf halkası olduğu rahatlıkla söylenebilir. Sistemden kopması ihtiyalî zayıf bir olasılık değildir. Kopma iki eksende gelişebilir: Birinci eksen, eğer aldatmaca değilse, İran, Suriye, hatta Rusya ve diğer BRIC ülkeleriyle (Brezilya, Rusya, Hindistan, Çin) geliştirmek istediği, eksen kayması olarak da yorumlanan ve küresel güç olmaya kadar varacak kuvvetli bir bölgesele güç olma, böylelikle İsrail, ABD, İngiltere ve AB hegemonyasına karşı çıkma yoludur. Im-

kansız olmasa da, mevcut Türkiye Cumhuriyeti'nin öz varlığı ve somut dengeleri itibarıyle bu yol çok zor geçilebilecek bir yoldur. İkinci kopma eksemine giriş, Cumhuriyet'in Ulusal Kurtuluş Savaşı'ndaki ittifaklarının demokratik ulus temelinde güncelleşmesiyle mümkünür. Kapitalist moderniteden kopmayla sonuçlanabilecek bu yolda, ulusal ve bölgesele düzeyde yaşanan temel sorunlar ancak demokratik modernite ile köklü çözüm şansına kavuşabilir.

[sayfa 18'de](#)

Paris katliamını açığa çıkarmak bizi Kürt sorununu çözmeye götürecek

- Şimdi buradan şu soruyu sorup, cevap aramak gerekiyor: Niye katliam Paris'te yapıldı? Bizim için önemli bir soru. Bu sorunun aydınlatıcı cevabı, komplonun neden Yunanistan'da olduğunun da cevabı olacaktır. Yunanistan'la bitirilmeye çalışılmasındaki ısrar ile Paris'te yapılan komplonun benzer yönleri vardır. Bir tesadüf saymamak gereklidir. Daha önceden planlanmış ve

beklediler. Bunun da anlamı var. Demek ki Fransa ile Türkiye arasındaki ilişkilerin düzeltmesi hedefi var. Tıpkı Yunan-Türk ilişkilerinin düzeltmesinde olduğu gibi, Fransa-Türkiye ilişkilerini düzeltme arayışları temelli olduğu güçlü bir ihtimaldir. ABD ve NATO planı olabilir. Nitekim NATO'da ve AB'de Türkiye'nin daraltılmasında, sınırlandırılmasında Fransa önemli rol oynayan bir

devlet konumundaydı. Şimdi bu katliam üzerinden, Türk-Fransız ilişkileri düzeltilmeye çalışılıyor.

[sayfa 21'de](#)

SERXWEBÛN 33. yaşında

Türkiye için tek ve gerçek çözüm

DAHA FAZLA DEMOKRASİ

DAHA FAZLA ÖZGÜRLÜK

ABD Sovyetlerin dağılmasından sonra Ortadoğu'ya yeni bir düzen vermek istediler. Batı Avrupa'da, Balkanlar'da, Kafkasya'da, Orta Asya'da siyasi gücünü, askeri gücünü kullanarak kendi etkisinde olan alanları genişletmişti. Benzer bir hamleyi de Ortadoğu'da yapmak istiyordu. İran-Irak Savaşı'ndan sonra Saddam'ın Kuveyt'e yönelmesiyle birlikte ABD bu askeri harekatı kendisine gerekçe yaparak Ortadoğu'ya bir plan çerçevesinde müdahale etmeye başladı. I. Körfez Savaşı dediğimiz 1991 yılında Saddam'ın kolu kırıldı. Böylelikle kendisi dışında herhangi bir gücün bölgede etkin olmasına izin vermeyeceğini ortaya koydu. 2001 İkiz Kule saldırısından sonra bu müdahalesini daha da genişletti. İlk önce Afganistan'a, daha sonra Irak'a yöneldi. Irak'ta Saddam Hüseyin'i devirdi. Burada kendisine bağlı bir iktidar yaratma politikasına yöneldi. Irak'ın kuzeyindeki Güney Kürtistan'ı da kendi kontrolüne aldı. Irak üzerinden bütün Ortadoğu'yu istediği yönde değiştirmek ve kontrol etmeyi düşünüyordu.

ABD 1998'de Önder Apo'ya yönelik uluslararası komployu da Ortadoğu'da yürütücegi politikaları daha rahat yürütmek için gerçekleştirdi. Hem Türkiye'yi Ortadoğu'da kullanmak hem de kendisine bağlı işbirlikçi Kürtleri etkin kılıp onlara dayanarak Ortadoğu'da etkinliğini artırmayı hesaplıyordu. 2003'te Irak'a müdahaleinden sonra ABD'nin Irak'a kısa sürede tümden hakim olacağı, bu hakimiyetini bütün Ortadoğu'da yaygınlaştırıp Ortadoğu'yu dizayn edeceğini, çekidüzen vereceği biçiminde hesap yapanlar vardı. Ama kısa sürede görüldü ki ABD ne Irak'ta ne Afganistan'da ne de Ortadoğu'nun diğer alanlarında kendi hakimiyetini kurabilmekte, hegemonyasını sağlamaktadır. Her yerde kendisine karşı bir direniş gelişmekteydi. Bu açıdan ABD yeniden işbirlikçilerle ve bölgedeki kimi güçlerle birlikte, onlara dayanarak politikasını yürütme kararına yöneldi. Sadece kendin öngördüklerini yapabilmenin mümkün olmadığını, geleneksel güçlerin bir kısmına dayanmadan da bölgede varlığını sürdürmeyeceğini gördü. Irak'ta böyle bir iktidar bloğu yaratarak çekilme kararı aldı. Doğrudan müdahalelerin daha olumsuz sonuçlar yaratacağını yaşıyorak anladı. Doğrudan müdahaleler hem olumsuz sonuçlar doğuruyor hem de ekonomik, siyasi ve sosyal olarak kendisine ağır faturaları çıkıyordu.

Bölgeden çekiliş bölgeyi kontrol etme politikasını yeni işbirlikçilerle yürütmek istediği bir dönemde Arap Baharı denen halk hareketleri tarih sahnesine çıktı. Gerçekten de halk, yüzyıllarca üzerinde egemenlik kuran despot rejimlere karşı tepkiyi. Yine iki yüzyıldır kapitalist modernitenin Ortadoğu'ya girmesiyle birlikte halkın isyan hareketleri biçiminde gelişti. ABD ve müttefikleri bu süreci bölgedeki

kimi işbirlikçilere dayanarak yeni bir Ortadoğu düzeni kurmaya vesile yapmak istediler. Özellikle de kendisine bağlı, işbirlikçi olabilecek İslami çevreleri yanına alarak toplumsal meşruiyeti yenileyip onlar üzerinden Ortadoğu'da egemenliğini sürdürmeye hedefledi. Bu nedenle Tunus ve Mısır'daki halk hareketlerini destekleyerek, yönlendirek, buralarda yeni iktidarlar üzerinde etkili olmak istediler. Yine Libya üzerinde giderek bugüne kadar kendisine sorun çıkan Libya'yı saf dışı bırakıp kendisine bağlı bir iktidar bloku ortaya çıkarmak istediler. Suriye'de de mu-

sağlayarak zayıf düşürmeye yöneldi. Yani böl-parçala-yönet politikasını yeniden devreye koymuştu. Mısır'da darbecilere destek vererek kendine yakın bir iktidar ortaya çıkardı. Kuşkusuz darbeyle gelen iktidarın tabanı ve toplumsal meşruiyeti zayıf olacağının zorunlu olarak ABD'nin istekleri doğrultusunda hareket edecektir.

ABD, Suriye'deki muhalif hareketlerin de kendi politikalarını pratikleştirecek gücü olmadığını gördü. Kendisinin bel bağladığı güçler zayıflarken, kendisine sorun çıkaracak güçlerin daha etkili hale

güçleri y普ratip zayıflatarak kendi çizgisine çekme politikası izler. ABD, Batılı güçler bunu sürekli denerler. Böl-parçala-çatıştır-yönet politikası 200-300 yıldır kapitalist modernist güçlerin Ortadoğu'da izlediği politikadır.

Bugün Ortadoğu için en büyük tehlike kapsamlı bir mezhep çatışmasının yaratılmasıdır. Mezhep çatışması yaratarak Ortadoğu'yu tümenden güçten düşürme politikasının arkasında da bu uluslararası güçlerin olma olasılığı yüksektir. İster sünniler, ister şiiler açısından olsun bu kadar akılsızca birbirlerini y普ratan, bir-

durum mezhep savaşlarıdır. Mezhep savaşları yürütenler, tarafları kim olursa olsun dış güçlerin ajanı ve bölge halklarının düşmanıdır. Bu nedenle demokrasi güçlerinin harekete geçip bir yandan mezhep savaşını teşhir ederken, diğer yandan da böylesi mezhep savaşları altında ezilmemek için kendilerini örgütü kılarak güçlendirmeli ve tedbirlerini almaları gereklidir.

Irak'ta sünnileri dışlamak büyük bir hatadır

Dikkat edilirse Irak'ta da mezhep savaşları derinleştirilmektedir. Bu yoluyla gerçekten El Kaide bir provokasyon gücü olarak hareket etmektedir. Önder Apo daha on yıl önce El Kaide'nin bir provokasyon gücü olarak bölgede emperyalizmin müdahalelerine ortam yaratacağını söylemiştir. Şu andaki pratigine bakıldığına Önder Apo'nun bu değerlendirmeleri doğrulanmaktadır. Bu anlamda El Kaide bölgede mezhep savaşları çıkararak Ortadoğu halklarını güçsüzleştiren bir aktör haline gelmiştir. Suriye'de tam bir mezhep savaşı ortaya çıkmıştır. Bu mezhep savaşını Lübnan'a taşımışlardır. Şimdi Irak'ta yürütüyorlar. Kuşkusuz bundan sadece El Kaide sorumlu değildir. Çünkü bir taraf doğru politika izlerse mezhep savaşlarının önüne geçebilir. Ama şu anda her yerde mezhep savaşı gündemdedir. Herkes kendi mezhebindeki insanları yanında tutmak için bu savaşa balıklama dalmaktadır.

Irak'ta mezhep savaşının şiddetleneceği görülmektedir. Her ne kadar Irak Maliki hükümeti "ben üzerine yürekeğim, ezeceğim" derken aynı zamanda İran'ın ve ABD'nin desteğini alırsa da, bunun sonuç vermesi düşünülemez. Irak da Maliki hükümeti de ciddi bir yanlış politika izlemektedirler. Irak'ta sünnilerin dışlanması, sistem içine çekilmemesi, iktidar bloğunun bir parçası haline getirilmemesi sürekli bir savaş demektir. Saddam yıkılınca kadar Irak'ta Emevilerden bu yana esas olarak sünniler iktidar gücü olmuştur. Yüzlerce yıl böyle bir iktidar gücü olan bir gücün dışlanması savaşa süreklilikte bir durumdur. Irak'taki sünniler mutlaka direnirler. Çevresinde sünni bir kuşak vardır. Şiiilerin arkasında İran olsa bile, sünnilerin arkasında da Suudi Arabistan, Ürdün, Kuveyt vb devletler var. Bütün bunlar dikkate alındığında Irak'taki mevcut politikanın çok sert savaşlara sahne olacağı açıklıktır. Zaten her gün, her yerde bombalar patlayarak onlarca insan ölmektedir. Bu bile Irak'taki savaş potansiyelinin, mezhep savaşlarının bir çıkış olduğunu, bir kaos olduğunu açıkça ortaya koymaktadır.

Kuşkusuz bütün bu çatışmalara son verecek olan demokratikleşme projeleridir. İster Irak'ta, ister Suriye'de, isterse başka yerlerde olsun topluma dayalı demokratikleşme projeleri dışında bu tür sorunların üstesinden gelmek mümkün

halifleri destekleyerek Baas rejimini devirip orada da kendine bağlı bir iktidar ortaya çıkarmayı hedefledi.

Mezhepler arası savaş Ortadoğu için tam bir yıkım anlamına gelir

Ancak bu hesapları da tutmadı. Ortadoğu'nun, dünyanın diğer bölgelerindeki gibi askeri, siyasi ve ekonomik gücünü kullanarak hakim olacağı bir bölge olmadığı bir daha anlaşıldı. İşbirlikçi islam dayanmak isterken, Mısır'da olduğu gibi İhvân-ı Müslim ABD'nin bölgedeki ayağı olma yerine, ABD'nin politikalarına zorluk çıkarın bir pozisyon aldı. Özellikle de Türkiye'den aldığı destekle ABD'nin politikalarına açıkça karşı çıkmasa da bu politikaları engelleyici bir duruş içinde oldu. Türkiye de Mısır ve başka güçlere dayanarak bölgede etkinliğini geliştirme politikaları yürütmeye başladı. Mısır ve Türkiye bu politikalarıyla ABD ile birleşince, ABD işbirlikçi islam dayalı politikalarında değişiklik yaptı. ABD şunu anladı ki öyle hemen bir işbirlikçi islam yaratıp bu işbirlikçi islam dayanarak Ortadoğu'da hakim olamaz. Bu açıdan işbirlikçi karakter kazandırmak için İslami hareketler üzerinde daha fazla uğraşması gerekiği kararına vardı. Nitekim birbirine düşürme, birbirile savaşmasını

geldiğini görerek Suriye'de de Esad rejimiyle bu güçleri çatıştırıp birbirlerini zayıflatma politikası izledi. Bunda da önemli düzeyde başarılı oldu. Yine çeşitli biçimlerde El Kaide gibi güçleri Rojava devrimci güçlerinin üzerine sürerek hem bu güçleri zayıflatmak hem de Kürtleri kendi politikasına çekme biçiminde bir yaklaşım içinde oldu. Şimdi de İslami cephe adı verilen belirli kesimleri teşvik ederek El Kadie'ye bağlı güçleri geriletmeye politikası izlemektedir. Suriye'de bu birbirlerini bitiren, birbirleriyle savaştırılan güçlerin eninde sonunda kendi politikasına boyun eğeceğini, böylece kendi politikasını pratikleştireceğini düşünmektedir. Şu anda ABD'nin bölgede izlediği politika budur. Özcesi; çeşitli güçleri birbirile çarpıştırıp zayıflattıktan sonra da kendine işbirlikçilik yapacak iktidar bloklarını etkili kılacaktır. Bir taraftan radikal İslami güçlere karşılmış gibi bir yaklaşım içinde olurken, diğer tarafta da çeşitli biçimlerde istihbarat gücünü ve imkanlarını kullanarak bu güçleri birbirine karşı kıskırıp savaşmaktadır. Hem El Kaide'yi hem de başka siyasi güçleri kendi çatırları doğrultusunda kullanmaktadır. Bu yönüyle ABD'nin bölge politikalarının yakından takip edilmesi gereklidir. Başka güçleri kullanarak gelecekte kendisine tehlikeli olan güçleri y普ratmaya çalışırken, bazen de karşı olduğu güçleri kullanarak başka

birlerine savaş açan bir politika yürütmesinin mantığı yoktur. Bu açıdan yaşanan mezhep çatışmalarında dış güçlerin elinin olduğunu da düşünmek gereklidir.

Demokrasi güçleri mezhepler arası savaşa şiddetle karşı çıkmalarıdır. Mezhepler arası savaş Ortadoğu için tam bir yıkım anlamına gelir. Bölgeye yüzlerce atom bombası atmak kadar yıkıcı olabilir. En kötüsü de, mezhep savaşları yoluyla toplumların birbirileyle savaşması demokrasi ve özgürlük güçlerinin boğulmasına neden olacaktır. Böyle bir ortamda özgürlük demokrasi güçlerinin gelişmemeyeceğini, toplumların tamamen mezhep savaşları peşinde koşturularak y普ratılacağı açıklıktır. Bu yönüyle mezhep savaşları aynı zamanda demokrasi ve özgürlüğe karşı savaşlardır. Demokrasi ve özgürlük güçleri tasfiye etme savaşlarıdır. Mezhep savaşlarını, bu mezhep çatışması ortamında demokrasi ve özgürlük güçlerini ezme stratejisi olarak görmek gereklidir. Bu yönüyle bölgenin gerici güçleri hem demokrasi güçlerini ezerek kendi iktidarlarını sürdürmeleri için mezhep savaşlarını kendi çatırlarına uygun göreceklere hem de dış güçler mezhep savaşlarını destekleyerek, tahrif ederek, teşvik ederek her iki tarafı da, herkesi de kendine muhtaç edecek bir duruma getirecektir. Bu bakımdan Ortadoğu'da daha çok ideolojik politik mücadele edilerek önüne geçilmesi gereken

değildir. Bütün farklılıkların kendi kendini yönetmesi temelinde iradesini açıkça ortaya koyan, hiçbir kesimin diğer kesim üzerinde kendisini üstün kılmadığı bir demokratikleşme anlayışı ancak Orta-Doğu'ya çözüm getirebilir. Bu da Önder Apo'nun ortaya koyduğu demokratik konfederalizmdir. Demokratik konfederalizme dayalı radikal demokrasıdır. Bu açıdan Ortadoğu tüm farklı etnik, dinsel, sınıfısal, kadın ve gençlik gibi toplumsal kesimlerin tabandır örgütlenmeye dayanan demokratik toplumcu radikal demokrasi çağını aramaktadır.

Suriye'de de mevcut durum kaostur. Her ne kadar ABD Rusya ile anlaşarak Cenevre yoluyla Suriye'de yeni bir iktidar bloku ortaya çıkarmak istese de, bunun da çok fazla sonuç vermeyeceği görülmektedir. Desteklediği ÖSO gerilerken, İslami cephe altında toplanan gruplar giderek güçlenmektedir. ABD ile bu güçler arasında bir uzlaşma durumunun yaşanması da mümkün değildir. ABD, onları rejimle uzlaştırarak yeni bir Suriye ortaya çıkarmayı hesaplamaktadır. Cenevre bir yönyle de farklı güçleri bir araya getirip kendi politikalarına engel olmayan bir Suriye ortaya çıkarmayı hedeflemektedir. Çünkü Suriye'de gerçekteki iktidarlar muhaliflerin birbirine hakim olamayacağı, birbirini tükettiği bir siyasal ortam vardır. Bir çözüm bulunmadığı takdirde bu kaos devam edecektir. Zaten ABD de, Rusya da bu birbirini zayıflatmaya ve tüketmeye dayalı politikaya dayanarak kendi politikalarını kabul ettiğeceklerini düşünmektedir. Nasıl ki geçmişte soğuk savaş döneminde karşılıklı nükleer silahlara dayalı dehşet dengeyle savaşı önleyip uzlaşma arama gibi bir politika vardıysa, şimdi bu politika farklı biçimde Suriye'de uygulanmaya çalışılmaktadır.

KDP Rojava Devrimi'nin yenilmesini istemektedir

Suriye'de bir devrimci oluşum da vardır. O da Rojava Devrimidir. Kürtlerin gerçekleştirdiği devrim aslında bütün sorunlara çözüm bulacak bir modeli içermektedir. Ama bu modelde uluslararası ve bölgesel hegemon güçler sıcak bakmamaktadır. Çünkü bu model bütün diğer politikaların çökmesi, toplumun bu model etrafında birleşmesi anlamına geldiğinden, bırakılmış bu modelde destek vermemi, bu modelin ortadan kaldırılması için her türlü yol ve yöntem denenmektedir. KDP zaten Rojava Devrimi'nin yenilmesini istemektedir. KDP'nin şu andaki politikası, Rojava'da Kürt devrimci güçlerinin değil de getelerin kazanmasına yönelikir. Türkiye'nin politikası zaten budur. KDP ve Türkiye için güya çeteler kazanırsa Suriye'ye bir müdahale imkanı olacak ve kendi politikalarını orada yürütme olanağı bulacaklardır.

ABD ise Kürtlerin Rojava Devrimi'ni, devrimci projelerini kabul etmemekte, Kürtleri de muhaliflerle rejimi uzlaşturma projesinin edilen bir parçası haline getirmeye çalışmaktadır. Bu nedenle Cenevre'ye Kürtlerin bağımsız, iradevi bir güç olarak gitmelerini kabul etmemektedirler. İlk önce muhalifler içinde ortak bir Kürt heyetinin gitmesi ve orada Kürt iradesini temsil etme kararı varken, Cenevre görüşmeleri öncesi KDP'ye bağlı güçler Rojava Devrimi'nin temsilcilerini dışlayarak tek başına muhaliflerin içinde bir sığıntı olarak yer almışlardır. Kuşkusuz bunda KDP'nin ve ABD'nin

yaklaşımının etkili olduğu, Rojava Devrimi'ni dışlamak için bu oyunu oynadıkları aksıktır. Ancak Rusya da kendi politikasını belirli düzeyde Suriye'de etkili kılmak için ABD'nin bu yaklaşımına fazla itiraz etmemiştir. Çünkü onun derdi de Kürtler değil kendi çıkarıdır. Bu açıdan da Suriye rejiminin ve İran'ın yaklaşımını gözetmektedir. KDP'nin politikalarında ABD'nin yanında Türkiye'nin de etkisi vardır. ABD KDP yanlısı işbirliği Kürtleri tercih ederek Suriye politikası üzerinde böyle etkili olmak istemektedir. Kürtlere belki bazı haklar tanınacaktır. Çünkü artık Kürtleri tümden eski politikalar içinde tutmak mümkün değildir. Ama Kürtlerin Suriye'nin politikasında etkili hale gelmesini, gerçek demokrasiyi gerçekleştirerek toplumun güçlenmesini, böyleselike de dış güçlerin etkisinin azalması gibi bir durumun ortaya çıkmasını istememektedirler. Çünkü Rojava Devrimi'nin yaygınlığı demokratik Suriye, toplumun güç olduğu, dış güçlere muhtaç olmadığı, dış güçler karşısında kendi çıkarları doğrultusunda onurlu bir politika izleyeceği bir Suriye olacaktır. Böyle bir Suriye istemediklerinden de Rojava devrimci güçlerini saf dışı etmeye çalışmaktadır.

Aslında bu gerçeklik Rojava Devrimi'nin Suriye'deki demokrasi güçleriyle güçlü bir ittifak kurmasının ve Suriye'deki demokrasi güçleriyle birlikte yeni Suriye'nin oluşumunda etkili hale gelmesinin ne kadar önemli olduğunu bir daha gözler önüne sermiştir. Kürt Halk Önderi başından itibaren Rojava devrimci güçlerine sadece Kurdistan'la sınırlı kalmayı, Suriye geneliyle ilgili politika üretin demesinin ne anlama geldiği daha iyi anlaşılmaktadır. Kürt Halk Önderi gibi yirmi yıl boyunca bu alanda kalmış bir önderliğin Suriye gerçekini ne kadar iyi tanıdığını, Suriye'de Kürtlerin kazanımının nasıl güvenceye alınacağını bu değerlendirmeleri çok iyi ortaya koymustur. Rojava Devrimi'nin en temel güvencesi Suriye'deki devrimci demokratik güçler ve demokrasiden yana olan tüm toplumsal kesimlerle yapılacak ittifaktır. Böyle bir ittifak çok güçlü geliştilirse o zaman Suriye'nin demokratikleşme de Kürt sorununun demokratik çözümü de güvenceye alınmış olur. Aksi durumda Rojava'yla sınırlı kalmış bir devrim her türlü tehlkiye karşı kalkacaktır. Bugün bazı muhalif güçlerin bu düzeyde saldırgan olması, rejimin hala Kürt sorunu konusunda önceki zihniyet ve politikalardan kopmaması bu gerçeki ifade etmektedir. Sadece Suriye devleti ve gericiliği açısından değil, devrim düşmanı uluslararası güçler ve KDP gibi devrim karşıtları açısından da Suriye'deki devrimci demokratik güçlerle ittifak çok önemlidir. Zaten devrim karşıtları Rojava Devrimi'nin Suriye'deki devrimci demokratik güçlerle yeterli ittifak kurmaması ya da Suriye genelini etkileyerek politikalarda yetersiz kalması nedeniyle Rojava Devrimi'ne kolaylıkla saldırmaktadırlar. Hatta bu zayıflığı nedeniyle Rojava Devrimi'nin bir gün yenilip kendi kontrolleri altına gireceğini hesaplamaktadırlar.

Bu politikada KDP'nin rolü önemlidir. KDP kesinlikle Rojava Devrimi'ne karşıdır. Her ne kadar PKK-KDP görüşmeleri olsa da KDP bu görüşmeyi sorunları yurtsever demokrat temelde çözme için değil de kendi teşhirinin önüne geçmek için değerlendirmek istemektedir. Politikalarını daha sinsi, daha gizlice

"Öte yandan AKP bize karşı mücadelede kesin başarılı olamadı. Ne demokratik çözüm doğrultusunda adım atarak Türkiye halkın ve Kurt halkın desteği kazanabildi ne de Kurt özgürlük hareketini ezerek devlet içindeki asker ve sivil bürokrasının ve milliyetçilerin desteğini alabildi. Bu hiç kimseyi memnun etmeyen politika AKP'yi zayıf duruma düşürdü. Kurt sorununu çözümsüz bırakan politika AKP'yi sürekli zayıflatır, kemiren bir politikadır."

yaklaşımının etkili olduğu, Rojava Devrimi'ni dışlamak için bu oyunu oynadıkları aksıktır. Ancak Rusya da kendi politikasını belirli düzeyde Suriye'de etkili kılmak için ABD'nin bu yaklaşımına fazla itiraz etmemiştir. Çünkü onun derdi de Kürtler değil kendi çıkarıdır. Bu açıdan da Suriye rejiminin ve İran'ın yaklaşımını gözetmektedir. KDP'nin politikalarında ABD'nin yanında Türkiye'nin de etkisi vardır. ABD KDP yanlısı işbirliği Kürtleri tercih ederek Suriye politikası üzerinde böyle etkili olmak istemektedir. Kürtlere belki bazı haklar tanınacaktır. Çünkü artık Kürtleri tümden eski politikalar içinde tutmak mümkün değildir. Ama Kürtlerin Suriye'nin politikasında etkili hale gelmesini, gerçek demokrasiyi gerçekleştirerek toplumun güçlenmesini, böyleselike de dış güçlerin etkisinin azalması gibi bir durumun ortaya çıkmasını istememektedirler. Çünkü Rojava Devrimi'nin yaygınlığı demokratik Suriye, toplumun güç olduğu, dış güçlere muhtaç olmadığı, dış güçler karşısında kendi çıkarları doğrultusunda onurlu bir politika izleyeceği anlaşılmaktadır. Zaten Doğu'daki kim örgütler üzerinden PKK ve Rojava Devrimi karşılığını yürütülmektedir. Öyle ki, 1980 yılında KDP tarafından direnişleri bastırılan bazı Doğu Kurdistan örgütleri bile KDP'nin kendilerine tanıdığı bazı imkanlar nedeniyle KDP'nin kuyruğuna takılıp Kurt özgürlük hareketine saldırın konuma gelmişlerdir.

Bu dönemdeki en önemli gelişmelerden biri de Türkiye'de yaşananlardır. Çünkü Türkiye'nin şu andaki mevcut siyasi durumu tüm Ortadoğu'yu etkileyecek düzeydedir. Bu açıdan Türkiye'deki gelişmeleri doğru değerlendirmek, doğru tutum almak, gelişmeleri önceden öngörüp ona göre tedbirler almak çok çok önemlidir. Türkiye'de 12 yıldır iktidar olan koalisyon ortakları birbirine düşmüştür. AKB ile Fethullahçılar ABD desteğiyle de Türkiye'de iktidar olup eski iktidar bloklarını saf dışı ederek yeni bir hegemonya kurmaya yöneldiler. Bunu da ittifak yaparak bir koalisyon olarak, bir iktidar bloğu olarak yürüttüler. Kuşkusuz ne Erdoğan'ın ne de Fethullahçıların politikasında demokratikleşme vardi. Kesinlikle sadece Türkiye'nin yeni hegemonik gücü olmak istiyorlardı. Bu nedenle eski iktidar bloklarını saf dışı etmek için sırt sırt verdiler. Bu konuda ABD ve Avrupa'nın da desteğini aldılar ve eski iktidar bloklarını önemli oranda gerilettiler.

Türkiye Suriye'de batağa saplandı

AKP-Fethullah koalisyonu dış güçlerin de desteğini alarak klasik iktidar bloklarını tasfiye ederken, Kürt özgürlük hareketini de tasfiye etmemi hedefledi. Çünkü Kürt özgürlük hareketini tasfiye etmeden de yeni bir hegemonya kurmak mümkün değildi. Türkiye'de demokratikleşme gelişmediği müddetçe, demokratik bir zihniyete kavuşulmadığı müddetçe yeni hegemon güç olmanın kanunu Kürtler üzerinde etkili olmak, kontrol etmek, Kürtleri sistem içinde tutabilmektir. Bu açıdan da demokratikleşme projesi olmayan bu koalisyon ortakları Kürt özgürlük hareketini tasfiye ederek bu sorundan kurtulup yeni hegemon olma durumlarını pekiştirmek istediler. AKP ile Fethullahçıların 12 yıldır yürüttükleri politika aslında bu çerçevede gelişmiştir.

AKP hükümeti bir taraftan ABD'nin, Avrupa'nın bölge politikalarına uygun davranışın, diğer taraftan da Kürt özgürlük hareketini tasfiye edip Kurdistan'da hegemon güç olarak iktidar olma konumunu pekiştirmek istediler. Ancak 'sıfır sorunlu' politika adı altında bütün bölge güçlerinin desteğini alıp Kürt özgürlük hareketini tasfiye etmek isterken, AKP, ABD'nin bölge politikallarıyla çelişen ilişki ve tutumlar içine girdi. Daha önce İran, Suriye, Irak'la birlikte Kürt özgürlük

hareketini ezme politikasını izlerken ABD, İsrail ve Avrupa'yla kimi sorunlar yaşıyorlardı. Daha sonra bölgede 'sıfır sorun' politikasından vazgeçip, politika değiştirip Libya'ya müdahalede aktif olarak ABD'nin desteğini alıp Kürt özgürlük hareketini tasfiye etmemi hedefledi. Bu açıdan ABD'nin bölgeye yeni müdahalelerinin bir parçası olmak istiyordu. Ancak Suriye'de ABD'nin politikasıyla Türkiye'nin politikası kısa sürede ayrıtı, hatta karşı karşıya geldi. Türkiye Esad rejiminin kısa sürede gidip yerine yeni bir otoriter rejimin kurulmasını istiyordu. Çünkü savaşın uzaması, devletin dağılması ve Kürtlerin etkili olmasıyla sonuçlanabilirdi. Bu nedenle AKB özellikle de Kürt özgürlük hareketini ezmek, tasfiye etmek için Suriye'deki İslami güçleri destekleyip onları kısa sürede iktidara getirmek hem de onlarla ilişkide içinde Ortadoğu'da etkili güç olmak istiyordu. Bu nedenle Türkiye Mısır'la ilişkilerini geliştirirken, Suriye'de de çeşitli muhalif İslami kesimlerle ilişkilerini ABD'nin istemediği düzeye getirdi.

Bu politikalar hem ABD hem İsrail tarafından kabul görmedi. Lübnan'ı tehdit eden bir gelişme olacağının Fransa da bu politikadan rahatsızlık duydu. Böylelikle Kürt özgürlük hareketini çeşitli güçlerden destek alıp ezme politikası Türkiye'yi ABD'yle, Fransa'yla, dış güçlerle karşı karşıya getirdi. Sadece Suriye politikası nedeniyle değil, Ortadoğu genelinde ters tepen politikaların altında Kürt özgürlük hareketini tasfiye etmek için herkesle ilişkili kurma politikası yattı. Hatta 'sıfır sorun' politikası bile Kürt özgürlük hareketini tasfiye etmeye endeksli politikayı. Güya Ortadoğu'da herkesle anlaşacak, Kürtleri sıkıştıracak, yok edecek. Bu politika AKB ile ABD'yi belirli yönleriyle karşı karşıya getirdi. Bu durum bir yönyle de AKB iktidarı içindeki Fethullahçıların içinde bulunduğu koalisyonun çatlaması anlamına geliyordu. Çünkü Fethullah Gülen ABD'de oturmaktak ve ABD'ye dayalı olarak bölgede etkin olmak isteyen bir harekettir. CIA'yle ilişkisi vardır. Amerikan İslami yaratma peşindedir. Nasıl ki hıristiyanlık ve yahudilik ilişkisi içinde bir evangelizm yaratılmaya çalışılyorsa buna bir de İslam eklemlemektedir. AKP artık gelinen aşamada ne bölgede ne Türkiye içinde ABD, Avrupa ve İsrail'e uygun politika izlemeyince Fethullahçılar harekete geçirildi. Türkiye'de Fethullahçılar AKB arasında süren mücadeleinin önemli boyutu böyledir.

Öte yandan AKP bize karşı mücadelede kesin başarılı olamadı. Ne demokratik çözüm doğrultusunda adım atarak Türkiye halkın ve Kurt halkın desteği kazanabildi ne de Kurt özgürlük hareketini ezerek devlet içindeki asker ve sivil bürokrasının ve milliyetçilerin desteğini alabildi. Bu hiç kimseyi memnun etmeyen politika AKP'yi zayıf duruma düşürdü. Kurt sorununu çözümsüz bırakan politika AKP'yi sürekli zayıflatır, kemiren bir politikadır.

İlahılar harekete geçmiştir. Öyle ki, Oslo görüşmelerini MİT müsteşarını aşağı etme, böylece hükümeti saf dışı etme konusu haline getirmiştir. Kürt sorunu gibi çok önemli bir sorunu bu düzeyde basite almak ister istemez AKB'yi zor duruma düşüren durumlar ortaya çıkmıştır. Fethullahçılar Kürt sorununu çözerek biçimde sonuçlandırdı takdirde bu tür görüşmeler AKB'yi zayıflatıracak bir durum olarak değerlendirip AKB'ye karşı mücadelenin bir aracı haline getirmiştir. AKP, Kürt sorununu çözme yerine, 'en iyi ben ezerim, en iyi ben çözerim, en iyi ben oyalarım' deyip sonunda da başarısız kalınca, dayandığı bu yönlü iktidar gereği de çokmmuştur. Çünkü şimdiden kadar 'en iyi ben ezerim, en iyi ben oyalarım, Kürtleri en iyi ben kontrol ederim' diyerek iktidarda kalındı. Kürt sorununu çözme değil de Kürt sorununun çözümsüzüğünü kendini iktidar yapma zemini olarak gören AKB, bu konuda başarılı olamayınca iktidarı kaybetme durumuya karşı karşıya kalmıştır.

Bu süreç zayıf bir iktidar bloklarının yerine kim hegemonya olacak mücadelesine dönüştür. Koalisyon içinde Fethullahçılar 'ideolojik güç bende, dış güç bende, benimle bu noktaya gelin' diyecek bir hamle yapıp AKB'yi geziyor ve devlet içinde daha etkili olmak istemektedir. Zaten daha önce MİT'i ele geçirme hamlesi yapmışlardır ama o zaman sonuç alamamışlardır. Bu defa daha kapsamlı harekete geçerek dış güçlerin desteğiyle de sonuç almayı hedeflemiştir. Bu hegemonya mücadele gelinen aşamada iki gücü de zayıflatmıştır. Mevcut durumda söyle değerlendirme yapmak doğru olacaktır: Türkiye'de eski hegemonya güç yıkılmıştır, yeni hegemonya kurulmak istenmiştir; bu da başarısız kalmıştır. Bu aslında sadece onların başarısızlığının kavgası değildir. Türkiye halklarının ve Kürt halkının yeni bir hegemonya gücü kabul etmemesi nedeniyle zayıf düşen bu güçlerin, güçsüzlüklerini birbirlerine karşı savaşarak giderme hamleleri olarak değerlendirilmek gereklidir. Yeni hegemonya kuramayınca bir nevi birbirlerini suçlayarak yeni politikalarla kendilerini kurtarma çabalıdır. Yeni hegemonya kurma politikaları ve bu yönlü uygulamaları başarısız kalmıştır ve dağılmıştır. Bu, şu gerçeki ortaya koymaktadır: Artık Türkiye ve Kurdistan üzerinde yeni bir hegemonya kurmak mümkün değildir, zordur. Yeni hegemonya kurma çabaları her zaman halkın direnişle karşılaşacaktır. Bu durum demokrasi güçlerinin önünün açılması anlamına gelir. Türkiye halkı ve Kurt halkı hegemonya değil, 'Demokratik Türkiye ve Özgür Kurdistan' istemektedir. Bu açıdan bu çatışmadan çıkarılacak en temel sonuç budur. Dolayısıyla mevcut durumda Türkiye'nin demokratik bir hamleye ihtiyacı olduğunu, zeminin ve koşulların da buna uygun olduğunu ortaya koymak çok çok önemlidir. Türkiye'de hegemonya kurma çabalaları bundan sonra kaostan başka bir sonuç vermeyecektir. Tek çıkış yolu, hegemonik olmayan tüm toplumsal güçlerin siyasal, ekonomik, kültürel yaşamda yer aldığı demokratik Türkiye'dir. Bu çalışma böyle bir durum ortaya çıkarmıştır.

Öte yandan bu çatışma birlikte iktidarı devletçi İslam teşhir olmuştur. Bunların halkın inançlarını, İslami keşinlikle bir toplumsal ve kültürel değer, ahlaki değer olarak ele almışlardır; top-

"Rojava Devrimi'nin en temel güvencesi Suriye'deki devrimci demokratik güçler ve demokrasiden yana olan tüm toplumsal kesimlerle yapılacak ittifaktır. Böyle bir ittifak çözümü de güvenceye alınmış olur. Aksi durumda Rojava'yla sınırlı kalmış bir devrim her türlü tehlkiye karşı kalacaktır."

lumun huzurlu, ahlaklı, demokratik ilişkiler çerçevesinde yaşaması için islamdan söz etmedikleri, islamı tamamen bir iktidar aracı, sömürü ve soygun aracı olarak kullandıkları netleşmiştir. Bu da önemli bir gelişmedir. Ortadoğu'daki sorunların temelinde yatan en temel nedenlerden biri de islamın iktidarcılığı ve devleti ele geçirmeye alet edilerek halklar üzerinde sömürü ve baskının sürdürülmesi gerçektir. Ortadoğu halkın inancı, toplumsal değerleri, tarihi getirdiği güzel değerleri ve bir toplumsal ahlak kültürünü ve en temel moral değeri güç kaynağı olan islamın kötüye kullanılması şimdiden kadar halklara dış güçlerin ve hiçbir düşmanın veremediği kadar zarar vermiştir. Bu yönüyle bu iktidarcı devletçi islamın ve onu kullananların teşhir olması, islam anlayışının gerçek rayına oturması, doğru anlaşılması açısından çok çok önemlidir. İslamın toplumsal işlevinin özne uygun biçimde yerine getirilebilmesi açısından iktidarcı islamın teşhir olması önemli bir gelişmedir. Sadece Türkiye açısından değil, Ortadoğu açısından islamın devletçiliği ve iktidara alet edilmeden, toplumun bir ahlaklı, kültürel ve toplumsal değer olması, toplumu zayıflatınca değil de toplumu güçlendiren bir inanç biçiminde yaşamını sürdürmesi Ortadoğu halkları açısından çok önemli sonuçlar ortaya çıkaracaktır. Bu yönüyle de birinin islamı kullanarak nasıl bir yolsuzluk ve talan rejimi kurduğunu, diğerinin islamı kullanarak nasıl iktidarı ve devleti ele geçirip halklar üzerinde yeni bir hegemonya kurmak istediği ortaya çıkması Türkiye açısından siyasetin doğru temelde yapılması için önemli bir gelişmedir. Bu önemli gelişme de halkın mücadele sonucu ortaya çıkmıştır. Halkların özgürlük ve demokrasi mücadelesi olmasaydı bu iki güç arasındaki kavga da, o çatlıklık da ortaya çıkmazdı. Bu açıdan kavayı, çatlılığı ortaya çıkarın da bu halkın mücadeleci olduğunu görmek gerekiyor.

Iktidar savaşı büyüyerek sürecek

AKP 12 yıllık iktidarı döneminde başta Kurtler olmak üzere Türkiye halkına kan kusturmuştur. Halkı soyup soğana çevirmiştir. Toplumun bütün imkanlarını yandaşlarına peşkeş çekmiştir. Ama bunu Fethullahçılarla birlikte yapmıştır. Onlarla birlikte Kurt özgürlük hareketini tasfiye etmemiştir. Binlerce siyasetçi birlikte içeri atmışlardır. 2011 ve 2012'de sürdürülün imha savaşını birlikte yürütmüştürler. Bu gerçeğin hiçbir biçimde göz ardı edilmemesi gerekiyor. Kuşkusuz Fethullahçılar paralel devlettir. Bu paralel devlet de Kurt sorununun çözümünü istememektedir. AKP, Kurt sorununun çözümsüzlüğü üzerinden iktidarı bugüne kadar getiriken, paralel devlet kendi varlığını Kurt özgürlük hareketinin tasfiyesi üzerine kurmuştur. Yine bu paralel devleti dış güçler, lobiler kullanmaktadır. Kurt sorununun çözümünü istemeyen güçler tarafından kulanılmaktadır. Bazı lobiler ve devletler Kurt sorununu çözümsüz bırakarak, Türkiye'deki çatışmayı süreklileştirip Türkiye üzerinde politikalarını sürdürmek istemektedir. İşte bu politikanın sürmesinin Türkiye'deki dayanaklarından biri de Fethullahçılardır, paralel devlettir. Bu açıdan süreçte AKP'nin 12 yıllık baskıcı, sömürücü politikası teşhir edilirken paralel devletin de ne kadar halk düşmanı, Kurt düşmanı olduğunu, dış güçlerin aleti olarak Türkiye ve Kürdistan'da demokratikleşmenin önündeki en temel engellerden biri olduğunu ortaya koymak, teşhir etmek de çok çok önemli olmaktadır. Ancak paralel devleti eleştirirken

yine de esas sorumluluğu AKP olduğunu vurgulamak önemlidir. Çünkü paralel devletin merkezinde olan Fethullahçılar da AKP'nin benimsediği politikalar üzerinde söz konusu örgütlenmelerini ve uygulamalarını gerçekleştirmiştir.

Iktidar savaşının süreceği anlaşılmaktadır. AKP her ne kadar Fethullahçıların dış destekli hamlesine karşı dirence de Kurt sorununun çözümü ve Türkiye'nin demokratikleşmesi konusunda hamle yapmadığı takdirde iktidarını sürdürmesi mümkün değildir. Zaten yolsuzluğa bu düzeyde bulaşan bir iktidarı meşruiyetini koruyup ayakta kalması da zordur. Çünkü toplumların en fazla tepki duyuacağı konu yolsuzluktur. Şu anda da Kurt sorununun çözümü ve Türkiye'nin demokratikleşmesinden çok, eski iktidar bloklarının bir kismına dayanarak varlığını sürdürmeye çalışmaktadır. Yine bölgedeki bazı gerici güçlere dayanarak varlığını sürdürmeye çalışmaktadır. Bu açıdan AKP bu politikasını sürdürdüğü takdirde parçalanması, dağılması söz konusudur. Bu politikayla AKP'nin ayakta durması mümkün değildir. Fethullahçılar belki dış güçlere ve Türkiye içindeki bazı iktidar bloklarının bir kesimine dayanarak kendini bir süre daha ayakta tutabilir. Ancak Fethullahçılar açısından da baş aşağı gidiş başlamıştır. AKP'yi yolsuzlukla sıkıştırarak kendisini kurtarması zordur. Çünkü yolsuzlukları da birlikte yapmışlardır. Fethullahçıların CHP ile ilişkilerini 'birbirine dayanarak ayakta kalmaya çalışanların durumu' olarak görmek gereki. Ama Kurtlerin ve Türkiye halkın bu politikayı da kabul etmeyeceği açıklar. CHP de demokratik bir güç değildir. O da kendi hegemonyasını kurmak isteyecektir. Hatta çok basit rant peşinde koşan bir parti konumundadır. Belki AKP ve Fethullahçılar kadar bile kendisini etkili kılamayacak, bir dönem dış güçlerin ve egemen güçlerin kullandığı ve kendi yandaşlarına rant dağıtan bir parti olmaktan öteye gidemeyecektir.

Tüm bu gerçekler Türkiye'de de demokrasi güçlerinin mücadele ederse Türkiye'nin geleceğinde rol oynayabileceğini göstermektedir. Eğer doğru politika geliştirebilirken ittifaklarını da iyi kurup zemini ve koşulları iyi değerlendirirlerse Türkiye'nin demokratikleşmesini sağlayacak bir aktör haline gelebilirler. Çünkü Türkiye'nin demokratikleşmesi dışında başka bir seçenek istikrar getirmesi mümkün değildir. Türkiye'nin demokratikleşmesini hedeflemeyen her politika bundan sonra kaos demektir. Türkiye halklarının demokrasi birikimini küfürsememek gereki. Zaten Kurt özgürlük hareketinin mücadelesi Türkiye'nin demokrasi birikimini daha da kapsamlılaştırmış, derinleştirmiş ve güçlendirmiştir. Eksik olan tek şey, doğru politika

ve bunun ittifaklarının yaratılmasıdır. Şimdiden kadar uluslararası güçler ve Türkiye'deki hegemon güçler birçok yol ve yöntemle Türkiye demokrasi güçlerini parçalayıp bir araya gelmesini engellemeyecek iktidarlarını ve hegemonyalarını sürdürmeliyordu. Çünkü Türkiye demokrasi güçleri birleştiğinde bunun karşısında direnmeyeceklerini çok iyi biliyorlardı. Bu açıdan sürekli Türkiye demokrasi güçlerinin birleşmemesi için büyük çaba göstermişlerdir. Psikolojik savaslarını bunun üzerine kurmuşlardır. Özellikle Kurtlerin mücadeleyle Türkiye'nin demokrasi güçlerinin birleşmemesi için elliinden gelen her şeyi yapmışlardır. Bugüne kadar da bu konuda başarılı olmuşlardır. Ancak gelinen aşamada hegemon güçler o kadar teşhir olmuşlardır ki, halkın özgürlük ve demokrasi özlemi o kadar yükselmiştir ki, bu gerçeklik demokrasi güçlerinin birleşmesini zorluna hale getirmiştir. Önder Apo ve Kurt özgürlük hareketi bu gerçeği bilerek her zaman Kurt özgürlük hareketiyle Türkiye demokrasi güçlerinin mücadele birliğini çok önemsemiştir. Bu şimdiden kadar sabote edilmiştir. Ancak geliştirilen mücadele ve sabırıyla yürütülen politikalar sonucu bugün Türkiye'de alternatif olabilecek bir hareket yaratılmıştır. Eğer bu hareket Türkiye ve Kürdistan gerçeğini görüp kendini daraltmasa Türkiye'de halkın zamanı gelmiştir. Demokrasi güçlerinin Türkiye siyasetinde belirleyici olan bir zamana girmiştir.

Türkiye'de hukuka güven kalmamıştır

Önder Apo, Ortadoğu ve bölge ülkelerinin gerçeğini görerek sadece Türkiye'de değil, Suriye'de de, Irak'ta da HDP gibi Suriye ve Irak'ın geneliyle ilgili politika üreten çalışmaların önemini vurgulamıştır. Mezhep savaşlarına, iktidar çatışmalarına, hegemonyacı zihniyetlere karşı durmanın, bunları etkisiz kılmadan yolu kesinlikle bölgelerdeki tüm demokrasi güçleriyle, demokrasiden yana olan güçlerle ortak hareket etmekten geçmektedir. Zaten sadece Kurtlerin kendini kurtarması mümkün değildir. Bölge tümenden demokratikleşmeden, Kurtlerin özgür ve demokratik yaşamalarını Güney dahil hiçbir yerde güvenceye almaları mümkün değildir. Bu açıdan Kurtler özgür ve demokratik yaşamalarını Ortadoğu'nun demokratikleştirilmesi stratejisinde görevlidirler. Bunun yolu da Türkiye'de, Irak'ta, Suriye'de bütün Türkiye'yi, Suriye'yi, Irak'ı özgürleştirip demokratikleştirmecek uzun vadeli ve çözümleyici politikalara ihtiyaç vardır. Diğer politikaların hepsi kısırdoğudur, çıkmazdır. Kaosu sürdürmekten, halkları birbirine düşürmekten, halkların güç kaybetmesinden başka

kuruluşundan sonra milliyetçi çevrelerin Kurt özgürlük hareketi'ne, BDP'ye ve HDP'ye saldıruları bu nedenledir. Buralar artık Kürtlüğün çarlarından da kopmuş, uluslararası güçlerin ve kültürel soykırımcı iktidarların mevcut politikalarını sürdürmesinin savunucuları haline gelmişlerdir. Kurt ve Kürtlükten çok söz etmeleri sadece bu gerçeklerini gizlemek içindir.

Türkiye'de yaşanan hegemonya savaşa hukukun ve halka ait güvenliğin olmadığını ortaya koymuştur. Hukuk güven kalmamıştır. Hukuk, son olaylarla birlikte dibe vurmuştur. Roboski davasında takipsizlik kararı verilmesi de Kurtler için Türkiye'nin hukuk sisteminden bekleyeceklere hiçbir şey olmadığını bir daha gözler önüne sermiştir. Türkiye'deki hukuk sisteminin teşhir olması da demokratik ve özgü yaşam kurmak açısından çok önemli bir zemindir. Toplumun artık kendi işlerini kendi görmesi, kendi sorunlarını toplumsal ahlakla çözmesi için bu durumdan daha elverişli bir ortam olamaz. Türkiye'de hukuk değil, belirli güçlerin hukuku kullandığı gerçeği vardır. Zaten hukuk her zaman devletin ve belirli iktidar bloklarının elinde halkın sindirme ve hegemonya altına alma aracıdır. Dün Ergenekoncular hukuku kullanırken, bugün Fethullahçılar onların yine geçmiştir. Bu da hukukun devletçi sistem ve kapitalist modernite içinde ne anlaması geldiğini daha iyi ortaya koymuştur. Roboski katliamı 'kaçınılmaz hata' olarak görülen Kurtlerin rastgele ömesi meşrulaştırılmıştır. Açıkça 'bir PKK'lı için bin kişi öldürülebilir' denilmiştir. Şimdiden kadar köyleri yakıp yakan, binlerce faili meşhul cinayet işleyen mantıkla Roboski'ye takipsizlik veren mantık aynıdır. Tüm bu gerçekler halkın devletçi ve kapitalist modernite sisteminin hukukuna hiçbir zaman yanaşmaması ve kendi sorunlarını ahlaki politik topluma dayanan toplumsal adalet sistemiyle çözmesi gerektiğini çok yakıcı biçimde ortaya koymuştur. Milletvekillerinin bırakılması da hukukun devreye girmesiley ilgili değildir. Diğer milletvekillerinin bırakılması sonrası Kurt toplumundan ve bir kesim ayırdan gelen tepkiler karşısında Türkiye çok zor durumda kalmıştır. Kurt toplumunda soykırımcı sömürgecilige karşı güvensizliğin daha da derinleştiği görülmüştür. Bu nedenle anayasa mahkemesi böyle bir karar almak zorunda kalmış ve Kürdistan'da hala Fethullahçılar hakim olduğu mahkemeler de bırakmak dışında başka bir yolu olmadığılığını görmüslere. Özellikle Kürdistan'da Fethullahçılarla karşı tepkinin gelişmesi nedeniyle bu bırakma gerçekleşmiştir. Bu açıdan bunu Kürtlere adaletin de uygalandığı biçimde anlamamak gerekiyor. Çünkü Belediye Başkanları ve BDP yöneticileri dahil binlerce Kurt siyasetçi hala zindanlarda rehin tutulmaktadır.

KDP Kurt özgürlük hareketine karşı tüm parçalarda aktifleşmiştir. KDP'nin konumu ve pozisyonu üç beş yıl önceki durumdan daha farklıdır. Hem dış güçlerin desteğiyle, hem Türkiye ile ilişkileri sonucu hareketimize karşı yeni bir ideolojik politik saldırısı başlatmıştır. Bütün parçalarda kendini örgütleyip güçlenerek bize karşı mücadeleyi ideolojik ve politik olarak sürekliştıren bir strateji benimsemisti. Güney'deki Rojava Devrimi'ne yaklaşım, oradaki işbirlikçilerinin hakim kılınma çabalaları, bu konuda gözü kara yaklaşımı, Kuzey Kürdistan'da Türk devletiyle ve MİT'le ilişkisi içinde çeşitli Kurt gruplarını birleştiren hareketimize karşı çalışma girişimleri, para imkanlarıyla Rudaw gibi televizyonlar kurarak, hatta başka televizyonlar kurarak ideolojik mücadeleyi bize karşı artırması, yine Güney Kürdistan'da birçok gücü paraya yana alarak bize

karşı mücadelede pozisyonunu güçlendirmek istemesi, bizim KDP'nin politikalarına karşı duyarlı olmamızı, dikkatli davranışımızı, saf olmamamızı gerektirmektedir.

Yerel seçime bir seferberlik halinde yaklaşmak gerekiyor

Güney Kurdistan'da hala hükümet kurulmamıştır. Demokratik olan bir ülkede seçimlerden sonra kısa sürede yeni hükümetin kurulması gerekiydi. Ancak çok dar siyasi çıkışlar nedeniyle hükümet bir türlü kurulamamaktadır. KDP tamamen kendi denetiminde olacak, istediği gibi yönlendirerek koalisyon ortağı istemektedir. Bu nedenle elindeki imkanları kullanarak kendisine yedekleyeceği bir siyasi güç aramaktadır. Sadece hükümete alacağı partisi değil, muhalefeti de susturup dikensiz gül bahçesi bir iktidar olmak istemektedir. Çünkü başka türlü toplumsal muhalefeti sınırlandırmayı, tepkileri önlemeyi mümkün değildir. Öte yandan Türkiye ile ilişkili çerçevesinde Irak'la gerilim politikası izlemesi de aslında Güney Kurdistan'da kendini etkin kılma politikasının parçasıdır. Artık politikasını Türkiye ile ittifaka ve Irak'la gerilim yaratıp milliyetçi duyguları körükleyip iktidarını ayakta tutma yönünde yürütmektedir. KDP politikalığıyla ne Güney Kurdistan'ın demokratikleşmesi ne de Irak'ın demokratikleşmesi konusunda bir rol oynamaktadır. Aksine, hegemonik yaklaşımını pekiştirmeye dışında başka bir politik tutumu bulunmamaktadır. Mevcut durumda YNK'nin de Güney Kurdistan üzerindeki

politik etkisi zayıflamış durumdadır. Talabani'nın bulunmadığı ortamda parçalı bir duruş göstermektedir. KDP de bu durumdan yararlanarak YNK'yi kendisi için muhalif bir güç olmaktan çıkarmıştır. Hatta bazı konularda kendi politikasının yedegisine almaktadır. Yakında gerçekleşeceği söylenen YNK Kongresi'nin ne getireceği de belirsizdir. Kuşkusuz Güney Kurdistan'da çoklu siyaset demokratikleşme ve ulusal çıkışları savunma açısından olması gereken bir durumdur. Bu açıdan YNK'nin de, Goran'ın da, islamilerin de belirli bir güç olması Güney Kurdistan'ın demokratikleşmesi ve bu temelde tüm parçalar açısından pozitif rol oynaması için önemli olmaktadır.

Kuşkusuz bir Ulusal Kongre önemlidir. Ama KDP bunu seçim öncesi kendisi için propaganda malzemesi olarak gördü. Seçim sonrası ise ipe un seren tutumlarıyla kongrenin olmasını engelleyen yaklaşımlar ortaya koymaktadır. Ama kongreyi istemiyormuş gibi bir yaklaşma düşmemek için, yine kamuoyunda var olan KDP nedeniyle kongrenin olmadığı izlenimini kırmak için hala görüşmeleri sürdürmektedir. Ama bu konuda da çok fazla beklenen içinde olmamak gerekiyor. Kuşkusuz Ulusal Kongre'nin Ortadoğu'nun mevcut tarihsel sürecinde çok stratejik önemde olduğunu sürekli vurgulamak ve bu yönlü bir kanı oluşturarak Ulusal Kongre'nin gerçekleşmesi çabalarını sürdürmek gerekmektedir.

Bu dönemde İran'ın politikaları da dikkatle takip edilmesi gereken politikalardır. İran bölgelerde aktif politika izlemektedir. Dışarıda aktif politika izlediği takdirde kendi iktidarını sürdürübileceğini düşünen bir siyaset izlemektedir. Bu

bakımdan Suriye üzerinde de, Irak üzerinde de etkili olmak istemektedir. Kürt politikasında da Kürtlerin yüzlerini İran dışına dönmelerini sağlamaya, İran'daki Kürt hareketlerini etkisizleştirerek bu sorundan kurtulmaya çalışmaktadır. İran fırsatını bulduğunda Kürt karşılığını Türkiye'yle de, Irak'la da, Suriye'yle de yapacak durumdadır.

Bu dönemde bütün parçalarda ortak demokrasi hareketlerini geliştirmek önemlidir. Türkiye açısından diğer önemli bir nokta bu süreçte mevcut politikaları takip etmek, fırsatı geldiğinde daha etkili mücadele araçlarını devreye koymak gerekmektedir. Sürekli seçime endekslemek, seçim dışında bir mücadele alternatif görememek, seçim dışında hiçbir mücadele aracını gündemine almamak yanlışdır. PKK bir devrimci harekettir. Özgürlik hareketimiz ancak devrimci karakterini koruduğunda varlığını sürdürür; özgür ve demokratik yaşamı kurabilir. Özgürlik hareketimiz sadece seçime endeksli hareket değildir. Gerektiğinde seçimin önüne başka araçları da koyar. Kuşkusuz seçimleri de, demokratik siyaset ortamı ve imkanları da Özgürlik hareketimiz değerlendirmektedir. Artık küçük bir hareket değildir, çok geniş toplumsal kesimlere yayılmıştır. Bu nedenle yasal imkanları, seçimleri, Türkiye'deki ortaya çıkan yerel yönetimler gibi imkanları özgür ve demokratik yaşamı sağlamak için değerlendirmeyi de doğru politika olarak görmektedir. Bunları da değerlendirek özgürlik ve demokrasi mücadelesini hem güçlendirmek hem de genişletmek Özgürlik hareketinin politik yaklaşımlarındandır. Ama yeri geldiğinde sadece seçime endekslemeyen,

'seçim var' diye fırsatları bir tarafa bırakın, fırsatları değerlendirmeyen yaklaşım da doğru bir yaklaşım değildir. Bu açıdan bu süreçte mevcut AKP-Fethullah çatışmasını –asında AKP ile dış güçler çatışmasını– ve bunun ortaya çıkaracağı sonuçları da yakından takip etmek, gerektiğinde gerillanın da serhildanın da devreye girdiği hamleler yapmak gerekmektedir. Bunu da hiçbir zaman bir seçenek olarak dışarıda bırakmamak gerekiyor. Seçimi önemsemek ama seçimi önemserken böyle bir seçeneğin de sürekli göz önünde tutulması gereklidir. Türkiye'deki siyaset durumun takip edilmesi ve gerektiğinde inisiyatif kullanılarak devrimci hamleler yapılması Türkiye'nin demokratikleşmesi ve Kürt sorununun çözümü açısından çok önemlidir.

Kuşkusuz bu süreçte seçim de vardır. Seçim önemlidir. Bu açıdan tüm toplumsal güçlerin seçime yönelmesi gerekiyor. Seçime bir seferberlik halinde yaklaşmak, bu seçimden Türkiye'deki özgürlük ve demokrasi güçlerinin kazançlı çıkışmasını sağlamak çok çok önemlidir. Eğer bu seçimden Kürt demokratik hareketi daha güçlü bir biçimde çıkarsa, aslında mevcut durumda hegemon güçlerin güç kaybetmesi nedeniyle Türkiye'nin demokratikleşme seçeneği daha güçlü bir biçimde gündeme gelecektir. Demokrasi güçlerinin seçimden güçlü çıkması, böyle bir ortamı değerlendirek Türkiye için zorunlu hale gelen demokratikleşme ve Kürt sorunun çözümü açısından önemli bir rol oynayabilir.

Bu süreçte AKP de, Fethullahçılar da Kürdistan'da seçimde başarısız kalma滋 için çok çalışırlar. Özellikle de bizim toplumsal tabanımızı birbirine düşürme, örgütlerimiz konusunda kuşku uyandırma, fitne yama, tabanımızda örgütü karşı, kurumlara karşı ya da yeni adaylara karşı olumsuz algılar oluşturma çabalarını sürdürmüştür. Böyle bir ortam yaratıp bundan faydalananak Kurt demokratik hareketinin geçmişten daha zayıf bir biçimde seçimden çıkışmasını sağlama stratejisini izlemiştir. Bu konuda çok önemli bir çaba yürütülmüşdür. Hem AKP hem de Fethullahçılar birlikte bu yerel yönetim seçimlerini bize kaybettirme platformu olarak değerlendirmek istemislerdir. Yakın zamana kadar her ikisi de en fazla bu konuya önem vermişlerdir. Seçim öncesi yapılan bu kara propaganda, psikolojik savaşla toplumsal yapıyı parçalama, yerel yönetim adayları hakkında kuşku uyandırma ve böyleselike de y普ratarak kendi adaylarını aradan siyarma gibi politikalara karşı da bütün demokrasi güçlerinin duyarlı olması gerekiyor. Bu dönemde kesinlikle AKP'nin teşhir edilmesi, Kurt demokratik hareketinin belediyeçiliğinin olumlu yanlarının ortaya çıkarılması önemli bir çalışma olmalıdır.

Bu seçim döneminde kendi belediyeçilik anlayışımız tüm boyutlarıyla ortaya konulmalıdır. Böyle bir belediyeçilik anlayışı ortaya konarak hem toplumu eğitme, hem yerel yönetim adaylarını eğitme, hem toplumu hem de seçilenleri böyle bir belediyeçiliğe hazırlamak ve bunun dışında bir belediyeçiliğin kabul edilmeyeceğini ortaya koymak da seçim döneminde yapılacak çalışmalarдан

APOCU MİLTANLIĞIN GÜCLÜ TEMSİLCİSİ

Adı soyadı: Erdal TORO

Kod adı: Şervan

Doğum yeri ve tarihi: Bedliş, 1988

Mücadeleye katılım tarihi: 2004

Şehadet tarihi ve yeri: 3 Şubat 2008 - Çewlik

Bedliş Elcewaz'a bağlı Akçırı köyünde 1986 yılında doğan Erdal arkadaş (Şervan Ekin), henüz çok küçükken babasını kaybetmiştir. Ailenin 8 çocuğundan biri olan Şervan'ın abisi Ergül Toro (Rubar) 1999 yılında Önder Apo'nun esaretinden hemen sonra 5 aydır sürdürdüğü TC askerliğinden firar edip gerilla saflarına katılmıştı. Toro ailesi Rubar arkadaşın katılımdan sonra Türk devletinin baskularına maruz kalmış, çok zorlu süreçler geçirmiştir. Aile çok fakir olduğu için, Şervan arkadaş ailesine maddi destek sunmak için henüz çok küçük yaşılarından itibaren abileri ile birlikte metropollerde inşaat işlerinde çalışmaya zorunda kalmıştır.

Yurtsever bir aile ortamında büyündüğü için, mücadeleyle tanıyor, gerilla karşı büyük bir sevgi besliyor. Abisi katıldıktan sonra zaten o da gerilla saflarına katılmaya karar vermişti. Ama küçük olduğu için bunu gerçekleştirebilme imkanı bulamamıştı.

Katılmadan önce sürekli spor yapıyor fizikini güçlendirmeye çalışıyordu. Bazen de kendini aç bırakıyordu. "Dağda gerilla yemek yeme imkanı fazla bulunmaz, o yüzden açlığı öğrenmek lazım" diyordu. Ninem bile Şervan arkadaştan bahsederken "delidir bu oğlan" derdi bazen.

Tabii kimse Şervan'ın gerilla katılmamızı yaptığına bilmiyordu. O süreçlerde partiyi çok fazla tanımadığım ama sempati duyuyordum. Bazen gerilla görüntülerini izlerken katılma isteğim doğuyordu ve bunun üzerinde birkaç defa heval Şervan benimle tartışmış ve gerilla anılarını anlatan kitaplar vermişti. Bana,

"eğer bir gün katılırsan bana söyle" demişti. 2004 yılında inşaatlarda çalıştığı sıralarda kendi kendine 'artık katılma zamanı gelmiştir' diyerek tekrar köye geri döndü. Bize söz verdiği için köye gelip bizi alacaktı.

Ben bu yaklaşımı görünce çok etkilenmiştim. Bana, 'hazır mısın' diye sorduğunda hiç düşünmeden 'Evet准备' cevabını vermiştim.

2004 yılında 1 Haziran'da köyümüzden iki erkek iki bayan dört arkadaş birlikte mücadele saflarına katıldık. İlk defa köyümüzde iki

kadın mücadeleye katılmış oluyordu. Bu bizim için mutluluk vericiydi. Tabii Şervan yoldaşın yardımını ve desteği çok önemlidiydi katıldığımızda. Beraber katıldığımız arkadaş grubu ile yeni savaşçı eğitimine gittik. Eğitim boyunca beraberlik. Şervan yoldaş eğitimde en iyi gelişim gösteren arkadaşlardan birisiydi. Çok giriştik. Hızlı bir kavrama düzeyi vardı. Onun bu gelişim düzeyi bizi de etkiliyordu. Kısa zaman içerisinde tim komantanlığı görevine de getirilmiş Şervan yoldaş.

Yeni savaşçı eğitimindeki sürekli Kuzey sahasına gitme istemini dile getiriyordu. Abisinin de Kuzey sahasında olması nedeniyle arkadaşlar, Şervan hevalin Kuzey'e geçmesine pek sıcak bakmıyordu. Ama Şervan yoldaş Kuzey sahasına gitmek için çok ısrar etti ve 2005'de Kuzey'e gidecek gücün arasına girmeyi başardı.

İlk gittiği eyalet Erzurum'du. Kanireş ve Çewlik bölgesinde faaliyetlere katıldıktı. Tam böyle bir süreçte acı bir haber almıştı Şervan yoldaş. 2006'da Serhat eyaletinde Geliye Zilan'daki bir çatışmada şehit düşen 6 arkadaş arasında Şervan yoldaşın abisi Rubar ve yakın bir akrabası olan Karker de vardi. Bu kendisine iletildiğinde gerçekten kişiliğinin ne kadar güçlü olduğunu hepimiz bir kez daha görmüştük. Şehadetlere karşı olumsuz etkilenmeden ziyyade "onlar görevlerini en iyi biçimde yaptılar. Mücadele ettiler, şehit düştüler. Onların anısına en iyi cevap, mücadelemizi daha fazla yükseltmek olmalı bundan sonra" dedi.

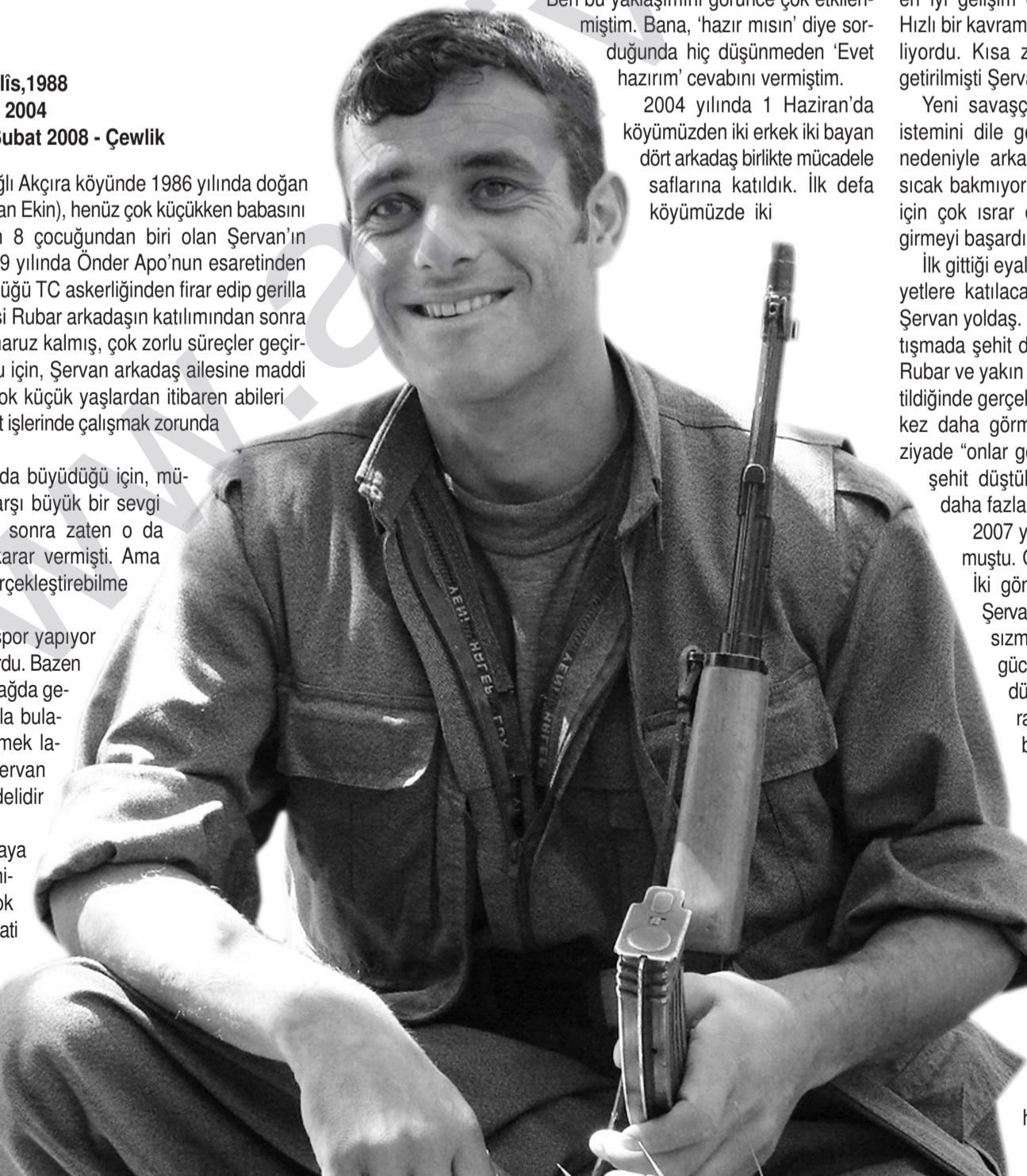
2007 yılında Çewlik alanında düşmanın bir operasyonu olmuştu. Operasyona yönelik fedai eylem gerçekleştirilecekti. İki gönüllü vardı eyleme gitmek isteyen; Kahraman ve Şervan arkadaşlar. BKC'yi alarak düşman güçlerinin içerişine sızmışlar ve çok ciddi bir darbe vurmuşlardır operasyon gücüne. Hiç böylesi bir eylem beklemeyen, gafil avlanan düşman, adeta tarumar olmuştu. Yaşanan panikten yararlanan Şervan ve Kahraman arkadaşlar sağ salim birliklerine ulaşmışlardır. Bu eylemleri günlerce konuşmuş, her iki arkadaşa giptayla bakılmıştı.

2008 kiş operasyonunda kampta çatışma sırasında Şoreş arkadaşla birlikte gösterdikleri tavrı militanca ve yiğitçiydi. Çatışma başladıkta sonra ertesi gün arkadaşlar bir grubun içerisinde en genç olan Şervan arkadaşını çıkarmak istemelerine rağmen Şervan heval çok tepki göstererek kabul etmedi. Şervan ve Şoreş arkadaşların bu çatışmada gösterdikleri tutum militanlığının ne olduğunu hepimize tekrardan net bir biçimde göstermişlerdir.

3 Şubat 2008'de yaşanan bu çatışmada Şervan ve Şoreş arkadaşlar Kahramanca savaşarak şehadete ulaşmışlardır.

Anıları mücadeleimize sürekli ışık tutacaktır.

Mücadele arkadaşları

“Sen kendi içinde bir devrim yarattın”

Adı soyadı: Evlin BAŞA

Kod adı: Roza Derik

Mücadeleye katılım tarihi: 1994

Doğum yeri ve tarihi: 10 Kasım 1979 Derik

Şehadet tarihi ve yeri: 30 Ekim 2007 Mazgirt/Dersim

Rojava'nın Derik kentinde 1979 yılında dünyaya gelen Roza arkadaş, 1994'te Önderlik Sahası'na geçerek iki devre eğitim göründükten sonra, 13 kadın arkadaş ile birlikte Önderliğin evinde, yoğunlaşma grubu içerisinde yer aldı. Rojava'da tanınan, aristokrat aileden gelen Roza arkadaş, henüz yoğunlaşmaevindeyken, ailesi Önderlige haber göndererek, "kızımızı bize verin, ne kadar para isterseniz size veririz" demişlerdi. Önderlik de: "Ben insanları ne zorla tutuyorum ne de satıyorum, kendisi gelmek isterse gelir" diye yanıt vermişti aileye. Tabii Roza arkadaş mücadale konusunda çok istekli biriydi ve ailesinin isteğini reddetmemiştir.

Roza arkadaşla eğitim devresinde tanışmış, yoğunlaşmada da birlikte kalmıştı. Kaldığımız süre boyunca hazırlanan eğitim programını uygulayarak ciddi bir yoğunlaşma yaşadık. Yoğunlaşma grubundayken Roza heval kendini geliştirmeye dönük arayışları olan biriydi ve en çok da bunun üzerine yoğunlaşıyordu. Hatta o kadar hırslıydı ki, yeni katılmış biri olmasına rağmen Önderliğin çözümlemelerini toplayarak, kendine farklı bir eğitim programı çıkartmıştı. Merak ettiği konuları sürekli soran, tartışan bir yapısı vardı. Önderliği daha iyi anlamak için, Önderliğin arkadaşlarla geliştirdiği diyalogları can kulağıyla dinlerdi. Tek kötü özelliği aristokrat bir aileden gelmesi sebebiyle, kendini beğenmesi, başkalarını beğenmemesi hatta yer yer küfürmeseymişti. Her ne kadar bunun farkında olmasa da zaman zaman bu tip yaklaşımıları eleştiri konusu oluyordu. Önderlik de Roza arkadaşın bu özelliğini fark etmiş ve bu yönüne aşması için de ilginç bir yöntem uygulamıştı. Uzun bir süre Önderlik, Roza arkadaşla konuşmamıştı. Önderliğin kendisile konuşmaması onu çok etkiliyordu. Aynı zamanda kızdırıyordu da. Zamanla Önderliğin kendisile niye konuşmadığını fark etti. Bunun üzerine kendini değiştirmeye çabasına girdi. Öyle ki, kendine çok sevdiği olan Roza arkadaş artık alçak gönüllü olmuş, herkesle konuşabilir, iletişim kurabilir hale gelmişti.

Artık kimseyi küfürsemiyor, herkesi anlamaya çalışıyordu. Kendisinde yenilikler geliştirdikçe Önderlik tekrar Roza arkadaşla konuşmaya başlamıştı. Bir defasında "sen kendi içinde bir devrim yarattın" demişti Roza arkadaşa. Önderliğin böyle güç vermesi, Roza arkadaşı sevindiriyordu ve kendini daha çok geliştirme çabasına girmesine sebep oluyordu. Roza arkadaş yoğunlaşma eğitiminde kaldığı süre zarfında çok değişti. Eğitim ortamında kendisiyle sınıfısal, ideolojik, felsefik olarak ciddi bir mücadele yürüttü. Bu sayede kendini geriye çekken, olumsuz özelliklerini atarak, adeta yeni bir insan oldu.

Önderlik de Roza arkadaşa çok değer veriyordu. Ondan güçlü bir kişilik çıkacağına inanıyordu ve güveniyordu. Roza arkadaşın güçlü bir kişiliğe sahip olduğunu ve bu gücünü doğru kullanmasını istiyordu. Bu nedenle, ayakları üzerinde durabilmesi için çok uğraştı, ona güç verdi.

Roza arkadaş yoğunlaşma eğitiminden sonra halk çalışmalarına düzennelendi. Bir süre de halk içerisinde kalarak çalışmalar yürütütken sonra, dağların yolunu tuttu. O süreçten sonra Roza arkadaşla bir daha karşılaşma fırsatımız olmadı.

Fakat onu tanıyan, gerillada birlikte kalmış arkadaşlarından çok olumlu haberini alıyorum. Bir arkadaşı Roza'yı söyle anlatıyordu; "Roza arkadaş gerilla saflarına geldikten sonra onu genelde karargah çevresine yakın yerlerde tutuyorlardı. Fakat Roza arkadaş israrla pratiğe gitmek istiyordu. Bu yönlü birçok öneri yapmıştır. Sonunda 1997'de gerillanın en zorlu alanlarından biri olan Zagros sahasına geçti. 1999 yılına kadar burda kaldı. Önderliğin esaretiyle birlikte kendini fedai eylem için öneren binlerce arkadaş içerisinde o da vardı. Önerisi kabul edilmiştir.

Roza arkadaş 2003 yılına kadar gerilla içerisinde oluşturulan özel kuvvetlerde askeri ve siyasi eğitim aldı. Binlerce fedai arkadaşla birlikte aldığı bu eğitim onu geliştirmiş, yetkinlik kazandırılmıştı. Bu süreçte görev de almıştı. Genç yaşına rağmen verilen görevi en iyi şekilde

yerine getiriyordu.

O süreçlerde kadın arkadaşların yediden Kuzey'e geçmesi tartışılıyordu. Bu tartışmalara en çok katılan ve Kuzey'e gidecek gruplar içerisinde yer almak isteyen arkadaşlardan bir tanesi de Roza arkadaştı.

Yillardır içinde bir ukte olarak kalan Dersim'e gitme arzusunu gerçekleştirmek istiyordu. 2003-2004 kiş süreci bu anlamda o ve diğer arkadaşlar için ciddi bir hazırlanma dönemi oldu. Fakat o yıl gitmedi. 2004'te yeniden önerisini yaptı. Bu defa Kuzey güçlerinde yerini aldı.

Roza arkadaş sürekli Önderlige karşı kendini borçlu hissettiğini söylerdi. Önderlikten aldığı güç pratikte temsil etmeye çalıştığını ifade ederdi. Gerçekten öyle bir ruh ile Kuzey'e geçti. Kuzey'de ilk yılında tecrübezi yüzünden belli bir zorlanma yaşadı. Ama o asla yılmadı. Sürekli yaşadığı fiziksel zorlukları aşmaya çalıştı. Zorlanmalarının kendine hiçbir zaman engel olmayacağı sözünü vermişti. Gerek kendi eksikliklerine gerekse çevresinde yaşanan eksikliklere karşı çok kesindi. Yani, ne kendine ne çevresine karşı asla taviz vermezdi.

Daha sonraki mücadele sürecini de bir başka arkadaşlığı şu şekilde anlatıyordu; "Roza arkadaşla 2000 yılında aynı eğitim devresinden geçti. Bir seneden fazla bir süre birlikte kaldık. Önderlige yönelik yapılan uluslararası komploları boşça çırpmak için kendini özel kuvvet kamplına önermişti. Uluslararası komployu boşça çırpmak için kendini fedai eyleme hazırlıyordu. Bütün çalışmalarında istekli, heyecanlı ve moralliydi. Bize verilen özel kuvvet eğitimleri zordu. Roza arkadaş zorlansa da bunları aşmak için daha fazla çaba harcıyor ve güçlü katılmaya çalışıyordu. Çok mütevazı, yoldaşlığa bağlı, sade ve alçakgönüllü biriydi. Bu özelliklerinden dolayı yaşam içerisinde bütün arkadaşlar tarafından seviyordu.

2005'de Dersim'e geçti. Dersim'de kısa bir süre birlikte kaldık. Daha önce de birbirimiz tanıyoruz. Roza arkadaşla birlikte aldığı bu eğitim ona. Oturup hem özlem giderdik hem de sohbet ettik. Dersim'e gideceğini duyunca çok mutlu oldu. Heval Roza yaklaşıklı bir hafta on gün gibi Gabar'da ya-

Zorlu bir süreçti, şehadetler yaşanıyordu. Roza arkadaş tereddüsüz, kayısız öncülük yapmak istiyordu. Tüm eylemlere katılmak istiyordu. Bazen arkadaşlar onun için 'çok maceracı bir arkadaştır' diyorlardı. Bireysel kaygıları, korkuları ve kendini geriye çekerek yaklaşımı yoktu."

Roza arkadaş Önderliğin yanında uzun süre kalmıştı. Bu yüzden her yerde söylediğgi gibi, Önderliğin uluslararası bir korsanlıkla Türkiye'ye teslim edilmesine, İmralı adasında hapis kalmasına dayanamıyordu. Sürekli 'Önderliği bu esaretten kurtarmak gerekdir' diyor ve bunun için neler yapılması gerektiği üzerinde yoğunlaşıyordu. Çevresindeki arkadaşlarına da 'Önderliğimizi özgürlüğe getirmek için daha fazla mücadele etmeliyiz, daha fazla çalışmamalı ve örgütlü olmalıyız' diyordu. Onunla kalan tüm arkadaşlar özellikle bu söylemlerini dile getiriyordu.

Bir başka arkadaşı da Roza'yı söyle anlatıyor; "Heval Roza ile tanışmam 2002 yılında Xinêre alanında oldu. Özel kuvvet çalışmasında yer alan bir arkadaştı. Bizden önce gitmişlerdi tabura. Roza arkadaş bizi karşıladı. İşil işil parlayan masmavi gözleriyle yanımıza gelip 'hoş geldiniz heval' diyerek bizi çok sıcak karşılamıştı. O an ona kanım isinmişti. İçimden gülümek bir insana bu kadar mı yakışır diye geçiriyordum.

Genç bir kadın olarak ayakları üzerinde durabilmesi, kendi öz gücüne dayanması, öz bilincini yaratması, bunun mücadeleşini ve hırsını müthiş sergilemesi beni etkilemişti. Daha sonra düzenlemeler oldu. O düzenlemelerde yoktu. Biz o zaman ayrıldık heval Roza'yla.

Gabar'a gitmiştim. 2004 yılında yeni grupların geleceğini duydum ama hangi arkadaşlar olduğunu bilmiyorduk. Hiç tahmin edemediğim biri çıktı karşıma. Roza arkadaş görünce sevinçten ne yapacağımı bilemedim. Sanki yüreğimde yılların özlemi birikmiş gibi sarılmışım ona. Oturup hem özlem giderdik hem de sohbet ettik. Dersim'e gideceğini duyunca çok mutlu oldu. Heval Roza yaklaşıklı bir hafta on gün gibi Gabar'da ya-

nımızda kaldı. Ondan sonra tekrar ayrıldık. Giderken 'sizde gelin oraya' dedi. Ben de, 'sen Gabar'da kal' dedim. 'Yok, daha da ileriye gideceğim' dedi."

Muradına ermişti Roza arkadaş. Dersim'e ulaşmıştı sonunda. Şimdi çalışma, savaşma, mücadeleyle yükseltme zamanıydı. Çünkü Önderliği özgürlüğe getirmek için bunları yapmak gerekiyordu. Ve Roza arkadaş bunu en iyi biçimde yapıyordu.

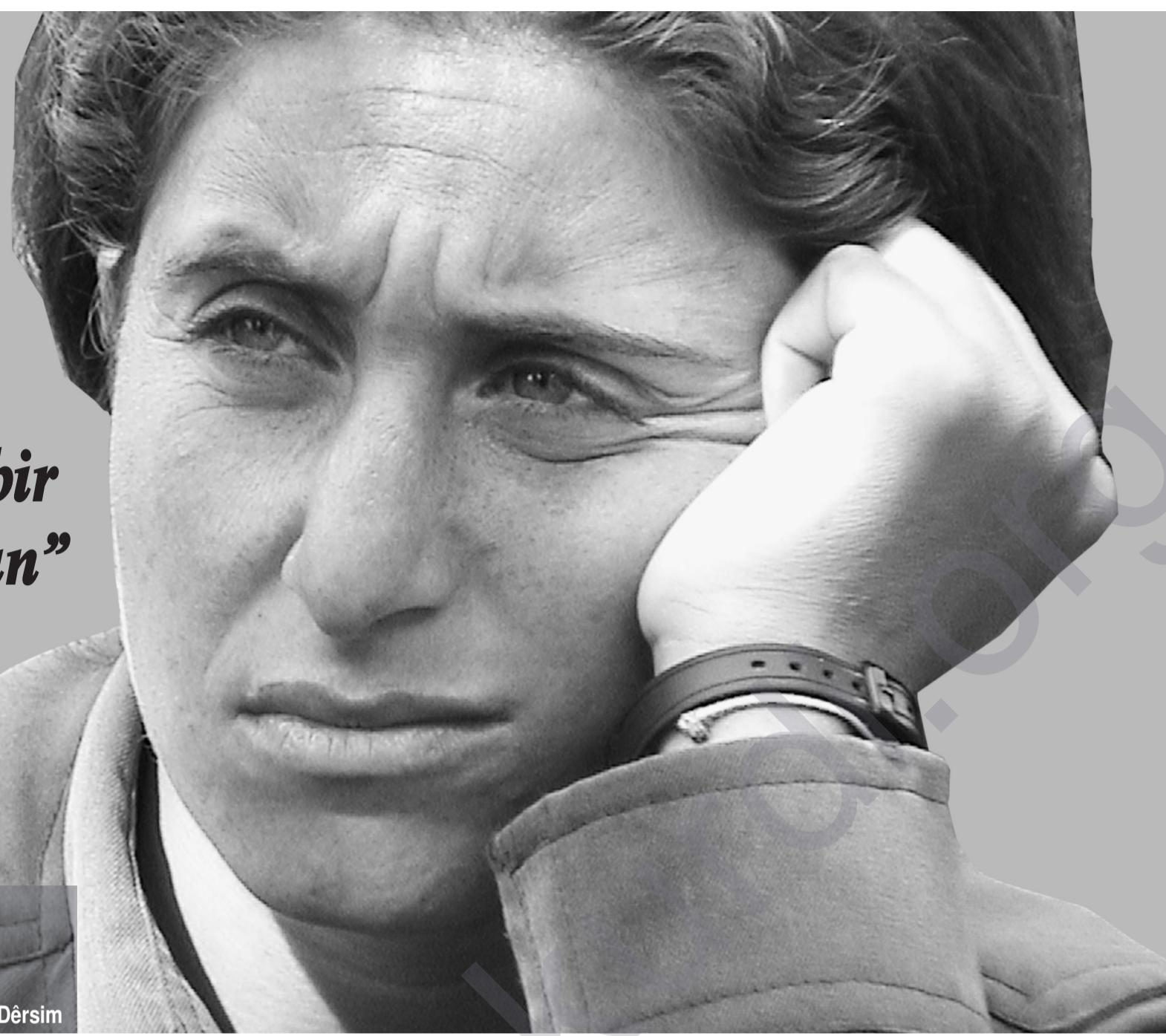
Dersim'de birlikte kalan bir arkadaş ise onu ve nasıl şehit düşüğünü söyle anlattı; "Roza arkadaşla yaklaşık 2 yıl gibi bir süre beraber kaldık. Önune koyduğu işi mutlaka yapardı.

Eyleme giderken bu eylem grubunun 20 gün içerisinde eylemlerini yapıp geri dönmeleri gerekiyordu. 20 gün tamamlanmış ama eylemlerini gerçekleştirmemişlerdi. Daha sonra eylemi gerçekleştirme için 10 gün gibi bir süre daha istediler. Grup sonuç almadan geri dönmeyi istemiyormuş. Herkes üslenme çalışmalarına başlamıştı ama Roza arkadaş, israrla görevini başarmadan önemseyereklerini söylemiş. Gerçekleştirildikleri eylemde düşmana büyük bir darbe vuruyorlar. Geri dönüste bir pusuya takılıyorlar. Çıkan çatışmada Roza ve iki arkadaşı şehit düşüyor."

Evet pırıl pırıl bakan mavi gözlü Roza, 30 Ekim 2007'de Dersim'in Mazgirt ilçesinde gerçekleştirdiği bir eylem sonrasında geri dönerken girdikleri bir çatışmada şehit düşmüştü. Bu haberi aldığımda donup kalmıştık. Ne yapacağımızı şaşırmıştık. Birbirimize verdiğimiz sözler vardı. Tekrar buluşacak, aynı pratik alanlarda kalacak, savaşçaktır özgürlüğe, güzelleşmek için. O bunu en iyi biçimde gerçekleştirmiştir. Bana ve bize de düşen onun uğrunda kendini feda ettiği mücadeleşini yükseltmek, Önderliğimizi özgürlüğe getirmek. Bu amaca ulaşana kadar mücadeleümüzden bir adım dahi geri adım atmayacağımıza tekrar söz verdik, Roza arkadaşın şehadeti karşısındaydı.

Anısı mücadeleimize önder olacaktır.

Mücadele arkadaşları

Paris katliamını açığa çıkarmak Bizi Kürt sorununu çözmeye götürecek tır

Bir yıldır, halk ve hareket olarak Paris katliamını aydınlatmak ve hesabını sormak için ayaktayız. Özellikle kadınlar bu bir yıl boyunca önemli bir direniş yürüttüler. Paris katliamını açığa çıkartmak, Paris şehitlerine sahip çıkmak, onların anılarını örgütlü kılmak için yoğun bir çaba içinde oldular. Mücadele kendi düzeyinde önemli bir sonuç da verdi. En azından katliamın hedefleri, amaçları başarısız kılındı. Mücadelemizin daha da kitlesselesi, toplumun daha fazla duyarlı hale gelmesi, yine özgürlük hareketimizin, kadın özgürlük hareketimizin uluslararasılaşmasında, dünyanın dört bir yanında tanınır dostlar kazanmasında, bu çabanın çok önemli bir payı oldu. Önemli bir gelişme ortaya çıktı.

Komplocuların, katliamcıların amacı hareketimizi daraltmak, ürkütmek ve kriminalize etmekti. Hem genel hareket açısından hem özgür kadın hareketi açısından böyle bir amaçları vardı. Ona göre katliam örgütlenmiş ve planlanmıştı. Hedefler de seçilmiş ve yöntem buna göre oluşturulmuştur. Hareketimiz açısından önemli bir darbe haline gelecek hedefler belirlenmiş, dehşet verici bir katliam yöntemi seçilmişti. Öyle ki başta kadınlar olmak üzere, tüm halk üzerinde ürküntü, korku geliştirilsin, hareket daralsın, geri çekilsin isteniyordu. Katliamın en temel hedefi bunu gerçekleştirmekti. Çünkü katliam öncesinde uzun süre PKK'nın nasıl geriletileceği, tasfiye edilebileceği yönünde özellikle Türk basınında yoğun tartışmalar yürütülüyordu. Özel savaş uzmanları farklı yöntemler öneriyordular. En göze batan, en çok tartışılan bir öneri, hareketin belli bir kadro gücünün katledilmesiydi. Özel savaş uzmanları bunu açıkça söylüyor, basın ise bunu alenen yazabiliyor.

Önemli bir kesim göz yumdu

2011-2012 savaş ortamı ve yine Türk sömürgeci yönetim gereği bu tür önerilerin yazılmasında herhangi bir hukuki beş görmeyordu, engel tanımı yordu. Çünkü Kürde her şey yapılabılırdı! Her ne kadar laf olarak 'vatandaşlık, eşit vatandaşlık, hukuk üzerinde eşitlik, adalet' gibi sözler söylese de, bütün bunlar, hepsi bir kandırmacadan ibaretti. Kürtler açısından geçerli değildi. Bunu biz de biliyorduk, kendileri de biliyordu. Aslında dünya alemler biliyordu da, hesaplarına gelmediği için önemli bir kesim göz yumuyordu/yumuyor. Yoksa Kürt sorunu bilinmiyor, Kürtlerin durumu bilinmiyor, Kürt toplumuna dayatılan sistem bilinmiyor; onun için aydınlatmak lazım, anlatmak lazım gibi yaklaşımalar gerçekle doğru değil. Ancak kapitalist modernite sistemi tarafından yılanmış, uyutulmuş beyinler için bilgisizlikten söz edebiliriz. Toplum kırima uğramış olanlar, kendilerinin neyi yaşadığını bilmeyenler, Kürtler üzerinde de nasıl bir sistem olduğunu bilmeyebilirler. Böyle bir toplum kesimi yok mu? Elbette var. Türkiye'de de var. Ortadoğu'nun birçok alanında var, dünyanın dört bir yanında var. Ulus devletin beyinler üzerindeki katı hakimiyetinin, beyin yıkamanın ortaya çıkardığı sonuçlar bunlar. Fakat yönetimler açısından, toplum yöneti-

minde etkili olan çevreler açısından aynı şey söylenemez. Yani o rotada bilmemeli, bilmeden bir şeyler yapma söz konusu değil, tersine çok iyi bilme, derinden bilme, bilerek iş yapma, bu temelde Kürt sorununu nasıl devam ettirip, çözümsüz kılacakları yönünde bilincli ve planlı hareket etme var. Yoksa Kürt sorununu yaratınlar, yani sorun üzerinden çıkar sağlayınlar, nasıl olur da bilmezler. Kendi yaptıkları işleri bilmez olurlar mı? Bilmeseler bu kadar ustaca nasıl yapabilirler? Bu kadar planlı nasıl yürütübilirler? Yapamazlar, yürütümezler. O nedenle de onlar açısından bilmeme gibi bir durum söz konusu değil, bilerek yapıyorlar/yaptılar.

Dünyanın her yanında daha çok dost edindik

PKK'ye dönük saldırının temel tartışmasının ne anlamına geldiğini de bilerek aslında tartışıyorlardı. O tür tartışmalara hiçbir hukuk, hiçbir kesim de ses çıkarmıyordu. Katliam bu tartışmalardan çıkan sonucun, verilen kararın uygulanmasının başlangıcı oldu. PKK'yi imha ve tasfiye planının kontrgerilla saldırılarıyla bazı belirlenmiş, seçilmiş kadroların katledilmesi temelinde hayatı geçirilmesi kararının, planının ilk uygulaması oldu. Dolayısıyla amaç hareketimizi imha ve tasfiye etmekti. Böyle bir katliamla, korkutma, ürkütme ve dostluk ilişkilerinden kopartma amacıyla güdüyordu. 'Ancak böyle bir dehşet verici saldırı ortaya çıkarsa hem parti gücü, kadro gücü, militant gücü üzerinde ürkütücü etkide bulunabilir hem de toplum, yurtsever kesim üzerinde uzak tutucu sonuçlar yaratırıbılır. Kürtlere dost olmak isteyen kesimleri de daha temkinli olmaya, uzak durmaya götürebilir', hesabı yapılmıştı.

Bir yıllık mücadele aynı zamanda, katliam karşısında dik duruş, şehtlere büyük bir kararlılıkla sahip çıkma yıldı. Bu tutumu her gün sokaklarda katliama karşı geliştirilen eylemlerle sürdürme, bütün bu hesapları bozdu, katliamla amaçlananı boş bırakıdı. Hesaplarının tersine, hareketimizi, kadro gücüğe, kitle gücüyle, dostluk ilişkileriyle hem daha sağlam kıldı hem de daha genişleyen, büyüyen bir hareket haline getirdi. Özgür kadın militanlığını, parti militanlığını daha duyarlı, kararlı, daha öfkeli, iradeli hale getirdi. Halk, gerçekleri çok daha net gördü ve bütün bu saldırlılar karşısında direnmek gerektiğini, ancak özgürlüğün direnişle elde edilebileceğini, daha net gördü ve mücadeleye daha fazla katılım gösterdi. Daha direngen hale geldi.

Paris katliamına karşı bir yıllık mücadele sonrasında Apocu hareket olarak, dünyanın her yanında daha çok dost edindik. İlişkilerimiz, dostluklarımız daha çok arttı. Kürdistan özgürlük mücadelesi, Kürt özgür kadın hareketi dünyada daha çok tanındı. Birçok ilgi duyan insan, ilişki kur'an çevre, tanımak için çaba harcayan güç, bu temelde genişleyen bir hareket, sağlamlaşan dostluklar ortaya çıktı. Aslında bütün bunlar katliamı başarısız kılan, katliamın amaçlarını boş bırakıtan, katliamcılar hesap ve umutlarını kırın, sonuçları tersine çeviren gelişmeler oldu.

"Boyle bir katliamla, korkutma, ürkütme ve dostluk ilişkilerinden kopartma amacıyla güdüldü. 'Ancak böyle bir dehşet verici saldırı ortaya çıkarsa hem parti gücü, kadro gücü, militant gücü üzerinde ürkütücü etkide bulunabilir hem de toplum, yurtsever kesim üzerinde uzak tutucu sonuçlar yaratırıbılır. Kürtlere dost olmak isteyen kesimleri de daha temkinli olmaya, uzak durmaya götürebilir', hesabı yapılmıştı."

Araya, çabaya dönük bir saldırıdırı

Katliamın olası Kürt sorununa demokratik çözüm arayı çabasına karşı da bir anlamlı vardı. Dişarıya çok yansımamış olsa da sonuçları henüz, İmralı'da Önder Apo'nun devlet heyetiyle yürüttüğü yeni bir diyalog süreci vardı. Özellikle, 2012 Eylülünde -ki büyük zindan direnişi içinde başlayan bir diyalogdu- zindan direnişinin sona erdirilmesi çerçevesinde başlayan ama 2011-2012 büyük savaş sürecinin ortaya çıkardığı sonuçlar üzerinde, Kürt sorununun etrafında yaşanan mücadele ve çözüm arayışlarında yeni bir yöntemin devreye sokulması arayışı da bununla birlikte gündeme geldi. Taraflar, ortaya çıkan sonuçları değerlendirerek daha derinden anlamaya çalışarak, 'Türkiye'nin demokratikleşmesi için, Kürt sorununu çözülebilmesi için bir siyasi proje oluşturulabilir mi, bu temelde yeni bir çözüm arayı süreci geliştirilebilir mi, en azından demokratikleşme ve Kürt sorununu çözme amacıyla yürütülen mücadelede savaş, silahlı yöntem geri çekilerek, siyasi ve ideolojik mücadele ile bu süreç götürülebilir mi' arayışı içerisindeydi. Bu nın görüşmeleri tartışmaları yürütülüyordu. Önceki yılların savaş gerçeğinin sonuçları böyle bir gelişme ihtimalini güçlendiriyordu. Tam böyle olmasa bile, yeni bir süreç için önemli bir zemin oluşturulmuştu, ortaya çıkmıştı. Dolayısıyla yeni yaklaşımlar gelişebilirdi. Özellikle AKP cephesi, artık daha fazla savaşa südürecek durumda değildi. Planı boşça olmuştu, savaşta başarısız kalmış, kendisine tanıdığı zamanı doldurmuş, yeni süreçlerle yüz yüze gelen, dolayısıyla mücadele yönteminde değişiklik yapmak zorunda kalan bir durumdaydı. Bunu Türkiye Başbakanı da, hükümet sözcüleri de "silahlar sussun, düşünceler konuşsun" biçiminde açıkça toplumun önünde formülé ediyoardı. Böylece demokratik siyasi çözüm amacını ifade eden Önderlik çabalalarını provoke etme girişimleri de boşça bırakılmış oldu. Esas olarak katliamın birinci yıl dönümünde, geçen bir yıllık sürecin sonucu olarak şu söylenebilir; Katliam başarısız kılınmıştır. İster Önder Apo'nun geliştirmeye çalıştığı yeni sürecin sabote edilmeye çalışılmasında olsun, provoke edilmesi çerçevesinde

bir demokratik çözüm sürecinin arayışının geliştirilmesi çok büyük bir ihtiyal durumundaydı. 9 Ocak Paris katliamı işte böyle bir ortamda gerçekleşti. Aslında bu araya, çabaya dönük bir saldırırı. Önder Apo bunu net biçimde ifade etti. "Kürt sorununun demokratik, siyasi çözüm arayışına yönelik bir saldırırı" dedi. Dolayısıyla Kürt sorunun çözümünü istemeyen, Kürt sorunundan beslenen çevreler tarafından yapıldığını ifade etti. Uluslararası komploy yapan güçlerle, Paris katliamını yapan güçlerin aynı olduğunu belirtti, çünkü amaçları aynıdır dedi. Demokratikleşmeyi önlemek, Kürt sorunun çözümünü engellemek, Kürt sorununun varlığını devam ettirmek ve despotik yönetim altında daha fazla çıkar sömürüsü yapmak, egemenliklerini sürdürmeli için yapıyorlar. Önder Apo bunu 15 yıllık uluslararası komplot de-ğerlendirmelerinde de çok yönlü, çok net ortaya koymuştur. Paris katliamının komplot ile benzerliği aynılığı çerçevesinde de bu durumu açıkça ifade etti. Bu anlamda bir provokasyondu. Özellikle Önder Apo'nun çabalara, 'İmralı süreci' diye ifade ettiği bir sürecin oluşturulmasına karşı; onu engellemeye, sabote etmeye dönük bir provokasyonu. Bu tür çabaları engelleme, onun zeminini ortadan kaldırma girişimiymi. Önderlik bunu değerlendirdi. "Biz bu çabalardan vaz geçirmeye çalışıyoruz ama provokasyon alçakça da olsa, acımız büyükte olsa, amacı bizi yolumuzdan caydırılmak olduğuna göre, o halde yolumuzda kararlıca yükümlüyiz" diyerek, Newrozla başlayan süreci genişlitti. Böylece demokratik siyasi çözüm amacını ifade eden Önderlik çabalalarını provoke etme girişimleri de boşça bırakılmış oldu. Esas olarak katliamın birinci yıl dönümünde, geçen bir yıllık sürecin sonucu olarak şu söylenebilir; Katliam başarısız kılınmıştır. İster Önder Apo'nun geliştirmeye çalıştığı yeni sürecin sabote edilmeye çalışılmasında olsun, provoke edilmesi çerçevesinde

olsun, ister hareketimizin daraltılma, ürkütülme, zayıflatılma doğrultusunda olsun, her iki hesap da katliama karşı yürütülen bir yıllık çok yönlü ve kararlı direnişle boşça çıktı, başarısız kılındı.

Katliamı çözmek için mucoselemiz devam ediyor

Peki, katliam çözüldü mü, böyle bir katliama yol açan ortam, ilişkiler, siyasetler yok edildi mi? Buna kuşkusuz 'evet' diyemiyoruz. Bu düzeyde çözüm ve aydınlatma ortaya çıkartamadık. Katliamı bu anlamda henüz çözemedik. Çünkü katliamın çözülmesi aslında bir yerde Kürt sorununun çözülmesi, çözümün öncün açılması gibi bir anlama sahiptir. Bu düzeyde önem taşıyor. Dolayısıyla her ne kadar hareketimize dönük hesapları boşça çıkartıysak da, karşı tarafı çözecik, onun yuvalandığı, güç aldığı, Kürt sorununu, demokratikleşme sorununu çözülebilcek bir düzeyde çöktük. Çabalarımız yetmedi. Karşı taraf örgütü, sağlam duruyor. Böyle bir saldırının provoke etmek istediği çözüm sürecini başarıyla gelişti. Dolayısıyla katliamı yapanları çözemedik. Bu görev ikinci yıla girerken hareket ve halkın, bütün demokratik güçler ve insanlık güçleri olarak önumzde duruyor. Gerçekleştirilmeyi bekliyor. Başarılımamışsa, gündemden çıkışın değil, tersine, gündemin başında, çok yakıcı bir görev olarak duruyor. Bu anlamda, katliama karşı, katliamcılığı ve katliamcı güçleri çözme üzere yürütülmüş direniş mücadele devam ediyor. Bu ikinci yılda da eksilmeden, tersine, karşı tarafı çözme yöntemlerini daha da zengin kılarak gelecek, sürecek, başarılıyı bekleyen bir görev konumunda. Hareket ve halkın başarmak için ne gerekiyorsa onu yapacağız.

Katliamın çözülememesi tabii ki iyi örgütlenmesinden geçiyor. Son derece profesyonel bir biçimde hazırlanmış, planlanmış, örgütlenmiş ve ger-

"Uluslararası komploda Fransa'nın rolü çok önemliydi. O dönemi de hatırlarsak, İtalya'nın sosyal demokrat hükümeti, Önderliğin durumunu bir Avrupa kararına dönüştürmek, bağlamak üzere Kürt konferansı yapılması önerisini Avrupa Birliği'nin etkin üyeleri olan Fransa ve Almanya'ya götürdü. Her ikisi de reddetti."

İşteirilmiş bir cinayetle karşı karşıyayız. Yapanlar var, yaptırınlar var. Yapanlar da, yaptırınlar da nasıl ki katliamı son derece profesyonelce, örgütlü, disiplinli bir biçimde hazırlayıp, gerçekleştirdilerse; aynı disiplinle de gizliliğini sürdürüler. Katliamın çözülmesini, aydınlatılmasını engelleme çabalarını sürdürüler. Bu konuda da son derece duyarlı, örgütlü durumlardalar. Bizim istihbarat olarak elimizin her yere ulaşma imkanı yok. O noktada zorluklarımız var. Karşı taraf son derece planlı, örgütlü, profesyonelce durduğu için ve olay henüz yeni olduğu için, aşağı çıkan veriler fazla olmadı. Dolayısıyla onlardan tutarak olayı çözmeye dönük gelişmeler sağlayamadık. Bunun sonucunda sorunu, olayı çözmede avantaja sahip olan, bizim açımızdan da sonuç verici olacak olan, Fransa'nın sosyalist yönetiminin tutumu olacaktı. O yönetim de geçen bir yıl içerisindeki tutumuyla buna fırsat vermedi. Böyle bir yaklaşım göstermedi. Olayı aydınlatmadığı iddiası içinde ve hala bu iddiasını sürdürüyor. Hiç kimse inanmasa da kendilerinin iddiası bu çerçevededir. Tabi bu inandırıcı değil. Paris gibi bir yerde, dünyanın merkezi konumunda olan bir yerde, yine Paris'in merkezi, Paris'te de en çok polis kontrolünün olduğu bir yerde böyle bir cinayet işlenecek, cinayetten sorumluluğu olan bazıları elde olacak ama Fransa gibi, ulus devletin beşiği olan bir sistem bunu çözmemeyecek! Hem de 12 ay içerisinde! Hiçbir mantık bunu alıyor. Böyle olsa bile insan zihninin, mantığının bunu olabilir kabul etmesi mümkün değil. Bu nedenle çözmemiş olmak, bilmemek mümkün değil. Yaşanan, sonuçların kamuoyundan gizlenmesidir. Açıklanmamasıdır. Dolayısıyla olayın aydınlatılmamasıdır.

Su sonuç çıkyor; Demek ki Fransa yönetimi olayın aydınlatılmasını istemiyor. İstese aydınlatırıldı, açıklardı. Şayet açıklamıyor ise, bilmediğinden değil, olay aydınlatınsın istemediğindendir. Bu da Kürt sorununun çözülmesini, Türkiye'nin demokratikleşmesini istememek demektir. Buradan şu hükmeye varıyoruz; Fransa'nın sosyalist yönetimi, nasıl ki Lozan da Kürt sorununu yaratın devlet idiyse aynı çizgide duruyor. Kürt sorununun varlığını sür-

dürmek istiyor. Türkiye'nin demokratik olmasını istemiyor. Bu kesin! Bir sosyalist yönetimin durumu bu işte!

Fransa dışında cinayetin içinde kimler var?

Kürt sorunu üzerinden mücadele yürütüyoruz. Kendi sorunumuz, 'nasıl bir sorun, nasıl çözüceğiz, çözümü için nasıl mücadele edeceğiz' diye anlamlaya çalışıyoruz. Bu olay, sorunun nasıl olduğunu, nasıl aşağı çıkarılıp yürütüldüğünü anlamak açısından iyi bir örnek. Çünkü Fransa devleti bu sorunu yaratın birinci güç konumundadır. Bugün de sorunun çözümünün engellenmesinde, istenmemesinde demek ki birincil güçlerden olma tutum ve özelliğini sürdürüyor. Devletin başında ister liberaller olsun, ister muhafazakarlar olsun, ister sosyalistler, fark etmiyor. Sosyalist de, başkası da Türkiye'de demokrasi istemiyor, Kürt sorununun çözümünü istemiyor. Bunun ne kadar demokratik bir zihniyet ve politika, ne kadar sosyalist bir zihniyet ve politika olduğu tartışılmaya ve anlaşılmaya açıktır. Bunun anlaşılması son derece aydınlatıcı bir durum oluyor.

Su sonuç çıkyor; Aslında bilmemekten ziyade, Fransa'ya olayın içinde ya da olaydan çıkar sağlamaya çalışan konumda! Bu olayı kendisi için ekonomik, siyasi çıkar sağlamalanın aracı yapmak istiyor. En azından, en hafifyle duraşunu böyledir. Bu çerçevede pazarlıklar yürütüyor. Pazarlıklar bitmediği için, istediği ekonomik, siyasi çıkarları sağlayamadığı ya da bu çıkarların gereği olayın sonuçlarını açıklamamasını gerektirdiği için açıklama yapmıyor. Bu kadar nettir.

Uluslararası komploda Fransa'nın rolü çok önemliydi. O dönemi de hatırlarsak, İtalya'nın sosyal demokrat hükümeti, Önderliğin durumunu bir Avrupa kararına dönüştürmek, bağlamak üzere Kürt konferansı yapılması önerisini Avrupa Birliği'nin etkin üyeleri olan Fransa ve Almanya'ya götürdü. Her ikisi de reddetti. Almanya Önderlik için daha 1988'de verdiği tutuklama kararını kaldırdı. O temelde Almanya'ya girişini yasaklar hale getirdi. Fransa ise İtalya hükümetini büyük bir öfkeyle geri itti. Komplonun devam ettirilmesi 15 Şubat

komplosunun gerçekleştirilmesinde ABD yönetimine en fazla destek veren hükümetlerden birisi oldu. Bunu biz iyi biliyoruz. O zamanın kayıtlarına geçti bunlar. Yani Fransa, Önder Apo'nun da Avrupa'ya girerek, Kürt sorununun demokratik çözümünü geliştirme çabalarına karşı çıkan, engelleyen, buna karşı uluslararası komployu dayatan güçlerin başında geliyor.

Bu anlamda Önder Apo'ya karşı geliştirilen uluslararası komplot ile Paris katliamının birleştirilmesi doğru ve yerrindedir. Bir gerçeği ifade ediyor. İşin bir boyutu bu. İnsan bu sonuçtan yola çıkararak şunu söyleyebilir; Fransa işin içinde olmasa bu katliam yapılamazdı. Fransa istese üç günde sonuçları bütün açılığıyla ortaya koyabilirdi. Koyulmadığına göre, bu kadar yalan, dolanla üstü kapatılmaya çalışıldığına göre ortaya burada, son derece karışık, planlı, farklı çıkar güçlerinin içinde olduğu, Kürt sorununu yaratın kapitalist modernite güçlerinin elbirliğiyle işlenen bir cinayet olduğu net olarak ortaya çıkıyor. Fransa dışında cinayetin içinde kimler var? Tabii bu işin yazılı belgeleri yoktur. Herkesi bir araya toplayıp mahkeme eder gibi, 'sen ne yaptın, sen ne yaptın' diyerek net bilgiler ortaya çıkartacak konumda da değiliz. Fakat NATO'suz, CIA'sız böyle bir cinayetin İslendiğini ve bir yıl kapalı kaldığını düşünmek, günümüz dünyasına göre akıl almadır bir durumdur. Kaldı ki, ABD yönetim, Avrupa'da PKK'ye karşı mücadeleyi örgütleyip, yürütürken kendisi olduğunu defalarca başına açıkladı. TC hükümetlerinin 'teröre karşı yetenice destek alamıyor' biçimindeki eleştirileri karşısında ABD'nin çeşitli yönetim kademeleri; Türkiye'deki elçiliklerinden, Washington'daki dışişleri bakanına kadar birçok kesim, birçok kez, her türlü desteği verdiklerini, Avrupa'daki PKK yasağının, PKK'ye dönük baskuları hazırlayanların kendileri olduğunu açıkça söylediler. Avrupa'daki bu kadar baskı ve tutuklamalar, dernek, gazete ve tv kapatmaların hepsi ABD'nin istek ve baskısıyla oluyor. NATO yönlendiriyor bunları. 1985'ten bu yana PKK'ye karşı savaşı NATO yönetiyor. Hala savaş konumu bitmemiştir. PKK ayakta, silahlı güçlere sahip, dolayısıyla yaklaşık 30 yıldır,

böyle bir savaşın karşı kutbu NATO'dur. Resmi olan budur. ABD'de, CIA'da bütün bunları NATO olarak yapıyor, NATO adına yapıyor. Kendilerine göre yasal temelleri var. 'NATO'nun süper gladyosu' denen güçlerin işi oluyor yani. Tıpkı daha önce M. Ali Ağca'nın Papa'yı vurması gibidir. İsviçre'de Palme'nin vurulup, PKK'nın üzerine atılmaya çalışılması gibidir. Küresel gericilik, inkar ve imha sistemini yürüten güçler bunu yapıyor ama bu işleri iyi de planlıyorlar. Tetikçi Türkiye'den seçiyorlar. Dolayısıyla Ömer Güney'in yakalanıyor olması anormal değil. M. Ali Ağca'nın yakalanması gibi, gayet normal bir durum. NATO gladyosunun en örgütlü olduğu ülkelerin başında Türkiye'nin geldiğini bilmemiz lazım.

Fransız-Türk ilişkileri ne üzerinden düzeltildi?

Savunmalarda Önderlik de belirtiyor. Türkiye'de sadece Türk gladyosu yoktur. Esas olan NATO gladyosunun örgütlülüğü. Hatta zaman zaman gladyolar arası çatışmalar bile yaşanıyor. Yer ve zemini iyi seçiyorlar. Mesela uluslararası komployu Yunanistan eliyle yaptılar. Evridiler çevirdiler, döndürdüler, eninde sonunda getirip yine Yunanistan'da sonuca bağladılar. Niye? Bazı amaçların, NATO'nun amaçlarının gerçekleşmesi, NATO'nun güneydoğu kanadının daha sağlam hale gelmesi için, yani Türk-Yunan ilişkilerinin düzeltmesi için. Şimdi buradan şu soruyu sorup, cevap aramak gerekiyor: Niye katliam Paris'te yapıldı?

Bizim için önemli bir soru. Bu sorunun aydınlatıcı cevabı, komplonun neden Yunanistan'da olduğunu da cevabı olacaktır. Yunanistan'la bitirmeye çalışılmışındaki ısrar ile Paris'te yapılan komplonun benzer yönleri vardır. Bir tesadüf saymamak gerekdir. Kaldı ki Sara arkadaş Paris'e en az giden arkadaşı. Avrupa'da olduğu sürece, esas diğer ülkelerde bulundu. Kısa bir süreliğine Paris'e gitmişti. Bu sefer de öleydi, geri dönmek üzereydi. Ama dikkat edelim ısrar edildi, alelacele Paris'te yapılmak istendi. Burası çok önemli bir ipucu veriyor. Paris'te rast gelmiş de, zamanı gelmiş de, kolay olmuş da yapılmış değil. Paris dışında daha kolay yapılabılırlerdi. Paris'te katliamın yapıldığı

yer daha çok denetim ve kontrolün olduğu yerdır. Daha zor cinayet işlenecek bir yerdır. Çok daha kolay yapabilecekleri bir sürü yer vardı, yapmadılar. Paris'te yaptılar. 4-5 günlük Paris'te bulunma durumuna sığdırlılar. Daha önceden planlanmış ve beklediler. Bunun da anlamı var. Demek ki Fransa ile Türkiye arasındaki ilişkilerin düzeltilmesi hedefi var. Tıpkı Yunan-Türk ilişkilerinin düzeltilmesinde olduğu gibi, Fransa-Türkiye ilişkilerini düzeltme arayışları temelli olduğu güçlü bir ihtiyalidir. ABD ve NATO planı olabilir. Nitelikle NATO'da ve AB'de Türkiye'nin daraltılmasında, sınırlanırıltırmasında Fransa önemli rol oynayan bir devlet konumundaydı. Şimdi bu katliam üzerinden, Türk-Fransız ilişkileri düzeltmeye çalışılıyor. Geçenlerde Cumhurbaşkanı Abdullah Gül 'sorunların aşındığını, ilişkilerin düzeltildiğini' basına açıkladı. 'Kendi dışişleri bakanlığı döneminde en ciddi engel oluşturan sorunun Fransa olduğunu ama şimdi çözülmüş, düzeltilmiş, Fransa engelinin aşılmış bulunduğuunu, buna rağmen AB ilişkilerinin gelişmemesini, Türk dış politikalarının bu kadar sarsıntı geçirmesini anlamsız bulduğunu' söyledi. Fransız-Türk ilişkileri ne üzerinden düzeldi? Bu katliam üzerinden... O zaman kim bu ilişkinin düzeltmesini istiyor, kim oradan çıkar elde etmek istiyorsa, olayın arkasında onları görmek, bulmak ve değerlendirmek gerekiyor.

Gülen hareketi daha fazla işin içinde

AKP açısından bilgileri tazelemek düzeyinde bazı şeyler söylemek lazım. AKP ya suçlu ya da suçluğun ortağı, bileyen durumundadır. Olay ardından takındıkları tutum da bunu ortaya çıkardı. Şimdi de aynı tutumu göstermeye devam ediyorlar. Bilgi sahibidirler yani. Kendileri mi örgütledi, yoksa yapılmasını mı istediler bilinmez. Olay ardından ilk açıklamayı Hüseyin Çelik yaptı. Ardından M. Ali Şahin ve Tayip Erdoğan'ın açıklamaları oldu. "Başka yerlerde de olabilir" dediler. "Bu PKK'nın iç çatışmasıdır" diye sapırmaya çalışılar. Daha kimse duymadan, basına yansımadan kalktılar, basın açıklaması yaptılar. Nereden biliyorlardı, niye bu kadar telaşlıydılar, dertleri neydi, onlara neydi ki

Tayip Erdoğan Sara arkadaşın ayılarla istihbaratçı izlendiğini açıkladı. Bu bakımından kuşkusuz olayın içinde Türkiye yönetimi de var. Ama şimdi ortaya çıkıyor ki AKP yönetimi iki başlığı. Tek bir güç yokmuş. Bir AKP, bir de Fethullah Gülen hareketi. Tam bir koalisyon iktidarı aslında. Bu tür olayların yürütülmesi ve planlanması her ikisinin de sorumluluğu var. Türkiye'deki bütün o yargılamalar, Kurdistan'daki siyasi soykırımların operasyonları böyle bir mutabakatla gerçekleşmiş saldırılardır. Paris katliamının da bu temelde olmuş olma ihtimali güclüdür. Dolayısıyla mevcut AKP hükümeti tamamen içinde olmayı bilir. Sadece onlara dayanıyor olabilir. Fethullah Gülen hareketi daha fazla işin içinde olabilir. Yada AKP-Fethullah Gülen ittifakıyla oluşturulmaya çalışılan yeni 'Yeşil Türk'ü Ergenekon' işin arkasında olabilir. Belli ki böyle bir Ergenekonculuğun içinde başka güçler de yer alıyorlar. İşte Ömer Güney diye birisi yakalandı. Sivaslı, çevresi Toroslarda helikopteri düşürüllerken öldürülen Muhsin Yazıcıoğlu'nun kurduğu BBP (Büyük Birlik Partisi) taraftarı. Kendisinin de öyle bir partile ilişkide olma ihtimali güçlü. Türk-İslamcı bir çizgisi var bu partinin. Özellikle Yazıcıoğlu böyledi ve bunun için MHP'den ayrıldı. Alperenler denen, eski ülkü ocakları gibi, sağa sola saldıran bir gençlik örgütlenmesi var. Kontrgerilla bu işin içinde fazlasıyla var. MHP'den (Alpaslan Türk'ün zamanında) ayrılan tek kişi. Alpaslan Türk bile bir şey diyemedi. Yazıcıoğlu'nun Ergenekonun gizli tanığı olduğu söylüyor. Bu nedenle helikopterinin düşürüldüğünü iddia edenler vardır. Helikopter düşmedi, düşürüldü tabii. Bulunabilecekken, üç gün bulunmadı. Sağ olma ihtimalleri olabilir. Yanında gazeteciler vardı, kurtulup anlatılabiliyorlardı. Ancak ölümden sonra köylüler buldular. O da çok net bir suikasttı. Şimdi o olayın aydınlatılmasıyla da bağlı bir durum oluyor bu. Gerçekten ilişkileri neydi? Kimse o olayın aydınlatmadı. BBP ne yapıyor, örgütlediği kesimler ne durumda bellidir. AKP ile ideolojik olarak yakınlığı var. Her halde Fethullahçı hareketle daha yakın. İç içe olma ihtimali var. Yeni bir gladyo-kontrgerilla örgütlenmesi için iyi bir zemin. Kullanılmış olabilirler. Ömer Güney de olayda yer alan başkaları da o zeminden geliyor olabilir. Farklı kişiler de olabilir. Tabii tek kişi değil. Fransa diğer kişileri bile yakalamadı. Ciddi bir soruşturma yapmıyorlar. Ömer Güney hala olayla ilişkisinin olmadığını söylüyor. Cezaevinde hastalık vb numaralar yapıyor. Tıpkı M. Ali Ağca'nın Papa'yı vurduktan sonra yaptıklarına benziyor. Profesyonelce eğittiği, hazırladığı kesin.

Avrupa'ya yanılılı yaklaşıyoruz

Bütün bunlar dikkate alınırsa, olayın Türkiye ayağı var, AKP yönetimiyle, AKP-Fethullah ittifakıyla bağlı boyutu var. Fransa ayağı var. Avrupa ayağı var. NATO-CIA boyutu var. ABD, İngiltere'yle bağlantısı var. Almanya'yla bağlantısı var. Öyle basit bir suikast olarak görmemek gereklidir. Faşist çevrelerin ya da sadece Türk kontrgerillasının planladığı bir işin ötesinde görülmüyor. Zaten bu durum neden aydınlatmadığını da, katliamın neden yapıldığı, amacının ne olduğunu da bize gösteriyor. Kurt sorununun çözümünü engelleyen, istemeyen güçler tarafından yapıldıysa, o zaman demek ki arkasında bu kadar güç var. Önemli bir örgütünlük var. Aslında tüm bunların arkasında, Kurdistan'ı da, dünyayı da denetiminde tutan uluslararası baskı şebekesi var. Örgütüyor ve yapıyorlar. Bunu görerek, olaya bu bakımından dar yaklaşmamız

"Paris katliamına karşı mücadele, Kürtlere dayatılan kültürel soykırıma karşı mücadelenin aynısıdır. Dolayısıyla kültürel soykırmış rejime karşı mücadele, Kurt halkın, Kurdistan'ın özgürlüğü için mücadele, aynı zamanda Paris katliamına karşı mücadeledir. Paris şehitlerimize sahip çıkmadır..."

gerekli. Yapan güçleri ve amaçlarını doğru bilmeliyiz ki mücadeleyi de ona göre doğru, yeterli örgütleyelim. Bu anlamda geçen bir yıl içerisinde belli bir bilinc oluşumu gelişti. Biraz protesto, baskı oluşturma, şehitleri sahiplenme yaşandı. Bu mücadeleyi bu düzeyden çıkartmak, daha örgütü, hedefli, planlı hale getirmek gerekiyor. Bunun içinde sadece protestolar yetmez, bilgi toplamak da gereklidir. Bazı çevreleri işin içine sokmak gereklidir. Protesto düzeyini daha da ileri götürmeliyiz. Daha da önemlisi buradan ders çıkarılmalıdır. Düşmandırlar, yaptılar, yaparlar. Çünkü onlar düşman. İşin önemli bir boyutu da biz niye bunları önleyemedik? Bu bizim için önemli bir soru, eleştiri, özeleştirici gerektiren bir durumdur. 'Düşman çok güçlü, bütün gericilik arkasında, onun için engel olamıyoruz' demek yetmez, doğru değildir. Ne olursa olsun engellenebilirdi. Demek ki eksiklikleri-

yordu ama cinayetler şimdiden kadar olmamıştı. İhtimal vermiyorduk aslında, işin bir gerçeği de bu, ilk defa oldu. Hem yetersiz anlayış hem de daha önce böyle bir olayın yaşanmaması olmasının tedbir eksikliğine götürdü.

Örgüt düzen ve disiplinine dikkat edeceğiz

Her şeyden önce anlayış düzenlemesi yapmak gereklidir. Biz savaş içindeyiz, savaş her yerde var. Kurt sorunu çözmeye çalışıyoruz; Kurt sorunu küresel bir sorun, Kurt sorunu Avrupa yaratıldı. Ingiltere ve Fransa yaratıldı. Rusya ile ittifak halindeydi. Almanlar, ABD ve İsrail de yürütüyor. Kurt sorunu Avrupa'nın yaratıp ayakta tuttuğu bir sorundur. 1985'ten beri PKK'ye karşı savaşa da bunlar yürütüyor. Sen onların içinde olacaksın bunlara ihtiyal vermeyeceksin! Yürüttüğün savaşın farkında olmayacaksın! Sen Kurt'sün, Av-

yok, yanlış anlaşılmamalı. Örgüt güvenliği açısından buna ihtiyaç var. Düzen, disiplin gereklidir. Bunu bir de güvensizlik olarak algılayıp, düzen, disiplini gevşek bırakıyorlar.

Hareket tarzımızda da böyle olacağız, dikkat edeceğiz, tedbirli, dikkatli olacağız. Kendi başına hareket etmek özgürlük değildir. O zaman sen düşman sahibi değilsin, savaş içinde değilsin. Savaş içindeki bir güç söyle olmaz, savaş kuvallarına göre hareket eder! Savaş örgütü bir iştir. O zaman birlik içinde olmak gereklidir. Disiplin içinde olmak, birlik içinde olmayı gerektirir. Diğer türlü olmaz, eksikliklerimiz var, 'çok örgütüyü' diyoruz ama örgütünlüğümüz çok zayıftır. 'Avrupa öyledir, ülke böyledir, gerilla böyledir' diyerek her türlü gerçelendirme tasfiye yaklaşımdır. Bu tasfiyecilik bunlardır işte. Şeytan taş gibi her gün tasfiyeciliği kavram olarak taşlıyoruz ama taş boşluğa atıyoruz. Gerçi taş attığımız şeyi kendimiz de

miz, hatalarımız var. Katliamın birinci yıldönümünde şehitlerimizin anısına doğru sahip çikmanın çok önemli bir boyutunun da bu eksiklik ve hataların tespit edilip düzeltilemesi olduğunu bilmemiz lazımdır, bir özeleştirilebilir sorgulamaya kesinlikle ihtiyaç var. Niye bu önlenemedi? Düşmandır, saldırır ama biz de savunabilelimydi, öz savunmamız olmaliydi, engelleyebilmeliydi, düşmanın bu hesaplarını boşça çıkarabilelimydi. Neden boşça çıkartamadık? Bunun anlayış boyutu ne, örgütSEL boyutu ne, tarz boyutu ne, hata ve eksikliklerimiz nerede, nasıl bulup düzelticeğiz? Bu soruları sorup, doğru ve yeterli cevap vermemiz gereklidir. Vermezsek, benzeri durumlar tekrar eder. Bu seferkine 'haydi neye hazırlıksızdır' diyebiliriz ama ikincisi, üçüncüsü, tekrar olursa onun gereklisi kalmaz, izahı olmaz. Bir daha benzer durumların olmaması için yeterince ders çıkarmayı bilmemiz lazımdır. Anlaysı eksikliklerimiz var. 'Burası Avrupa'dır, burada böyle şeyler olmaz, güvenliği var, demokrasi var' yanılımız var. Fransa'ya ben de gittim, Paris'e gittim, Fransız polisi ile karşı karşıya geldim, bana "burada ne geziyorsun?" diye sordu, ben de "burası demokrasi ülkesi, özgürlük ülkesi istedigim gibi gezerim" dedim. Gözüme baktı "demokrasiyi de iyi öğrenmişsin" dedi. Bizde Avrupa'ya dönük bir yanılımız var. Daha önce baskılardan oluyordu, tutuklamalar, kapatmalar ol-

rupa Kürdü inkar eden, imha etmek isteyen kültürün, sistemin yaratıcısıdır. Avrupa'ya bakış açısından ciddi yanlışlıklar var. Düzeltmek gereklidir. Ciddi anlayış düzeltmelerine ihtiyaç var. Bütün bu anlayışlar böyle bir durum karşısında yeterince tedbir alamayışımızın esas nedenleri oluyor. ÖrgütSEL yetersizliklerimiz var, disiplinsizlik var, gevşeklik var. 'ÖrgütSEL parçalılık' diyor eleştirip geçiyor. Parçalılık bunlara yol açıyor. ÖrgütSEL kontrol olmazsa, denetim olmazsa; kim nerededir bilinmezse, keyfe göre hareket edilirse, herkes kendine göre giderse, örgütSEL tedbir alınamaz. Kim kimdir, nereye girer, dost mudur, düşman mıdır, tespit edemezsin. Yillardır bu kadar katliam için eğitim almış, hazırlanmış bir kişi örgütümüzün içinde hem de bu kadar yakında en öne çıkartılan konumda bir kişi oluyor ki bizim bile olmuyor. Böyle örgüt, böyle parti olmaz. Kurdistan özgürlük mücadeleleri böyle yürütülmelidir. Öyle bir örgütlükle, başarılı yürütülmelidir. Zamanında KDP örgütüleri oldu, biz onları eleştirdik. Doğu Kurdistan Demokrat Partisi'yle aynı o çizgiye gelmiş oluyoruz. Onlar diyorlар "Avrupa bizi kuracak." Qasimlo'dur, Şerefkendi'dir sonuçlarını gördük. Onlar bizzat Fransa ve Almanya'nın resmen tanıdığı insanlardı. Davet edip götürdüler, sahip bile çıkmadılar. Gerçek bu. O zaman örgüt düzen ve disiplinine dikkat edeceğiz. Bunun güvenle, güvensizlik ilişkisi

saklıyor, öteye atıyor, nereye gidiyor belli bile değil. Bu bakımından katliamın çok önemli bir boyutu; bizim örgütSEL eksikliklerimizin açığa çıkartılması, görülmeli ve düzeltilemesidir. Biz bunları buluyoruz, önemsiyoruz.

Hesap soran bir mücadele mutlaka ortaya çıkarmalıız

Tabii bu bir yıl içerisinde arkadaşlar açısından da çok şey söylendi, daha çokta söylenebilir. Söz söylemek hem zor hem de kolay. Sara arkadaş büyük bir direnme gücü, duyarlılığı, yurtseverliği, özgürlük, iradi duruştı. Düşman karşısındaki duruşa hiçbir zaman zafiyet göstermedi. Bunu cezaevinde de gördük, gerillada da gördük, her yerde gördük. Büyük bir parti bağılıydı, Önderlik bağılıydı. Gerçekten de özgürlük mücadeleminin önemli bir gücü. I. Kongre'ye katılan bir kadın yoldaştı. Bir cesaret ve direnme küpüydü zaten 'yaşamım kavgayı' dedi. Cezaevi bu psikoloji ve direngenliği üzerinde etkide bulundu. İnsan bunu hissediyordu. Cezaevine gitmek çıkmak kolay bir şey değil tabii. Hele hele 12 Eylül cezaevlerinin kişilikler üzerinde ağır tahribat yaptığı bilmemiz gereklidir ki öyle boşuna kurmuyorlar. 'Biraz besleyip gönderelim de daha iyi mücadele etsinler' diyerek kurmamışlar. İnsanları yok etmek, ruhlarını kurutmak, iradelerini kırmak, fiziklerini yok etmek

icin kurulmuşlardır. Her arkadaş gibi bir zorlanma oldu fakat tüm arkadaşlara göre yine de en önde olan, düşünce olarak da fiziksel olarak da en zor şeyle yürüyen büyük bir iradeydi, iddiayı. Çok değerli, yeni bir toplum yaratmaya yön verecek özellikler vardı. Bunu taşılıyoruz, anlıyoruz. Aynı zamanda daha çok anlamaya da çalışmalıyız.

Diger arkadaşlar da öyle. Hepsi de-ğişik alanlarda çalışılar, dağa gelip gittiler. Rojbîn arkadaş gerçekten de diploması de tutunan, süreklişik saylanı, çizgi izleyen bir arkadaştı. Dengeli bir diploması çalışmamız varsa, onu herkesten çok Rojbîn arkadaş yürüttü. Her yerde de mücadeleye hazırı, dağa da geldi, gitti. Yine Ronahî arkadaş gençlik çalışmalarında, dağa gerilla düzeninde de kaldı. Kuşkusuz katiller seçip bir araya getirdiler. Bir arada olmaları kendi istekleriyle, o anki bir tesadüfle oldu. Rojbîn arkadaşın da takipte olduğu söylenilen. Büyük ihti-malle öyledir. Eğer olayın arkasında Fransız-Türk ilişkilerinin düzeltilmesi varsa, önemli bir hedefin Rojbîn arkadaş olmasına olasılığı güçlündür. Fakat asıl hedef Sara arkadaştır. Takip edildiği ve he-deflendiği aşıktır. O bilesim bu şekilde bir arada olduğunu ve haretimiz açısından önemli bir darbe ifade etti. Hem pratik olarak bu öyle oldu -farklı alanlarda önemli görevler yürüten kadro pozisyonundaydilar- hem de psikolojik olarak ağır oldu. Yine de o ağırlığın etkisinde fazla kalmadan, yıkılmadan, toparlanma ve mücadele etme gücünü gösterdi. Bunu da Önder Apo'nun tanımlamaları, olayın değerlendiren birçok yoldaşın, örgütlerimizin tutumları etkileyici oldu, ailelerin tutumları etkileyici oldu. Hepsi birleşti, halk ve hareket olarak gerçekten de düşman karşısında hiçbir biçimde boyun eğmeyen, yalnız başına kalsa bile tek kişilik ordu düzeyinde savaşmasını bilen Sara arkadaşına etkisine layık bir duruşu gösterdi. Bu şehitleri anlama ve sahiplenmenin önemli bir göstergesi oldu. Olumluyu fakat yetmez. Ortaya çıkan sonuçlar bu biçimde yeterli değildir. Çok daha fazla anlamak, değerlendirmek, özümsemek gerekiyor.

İki boyutlu bir yaklaşım olmalı: Bir; Bu değerli yoldaşların olumluluğu, Apo'yu çizgiyi temsil eden, özgür kadın çizgisini temsil eden özelliklerinin bilincde çıkarılmasını, özümsemesini en derin biçimde yapabilmeliyiz. Bu bizim için kendini yenileme, güçlendirme, çizgi militanı haline gelmeyi sağlatacak. İki; diğer yandan ise olayın üzerine giderek katliamı aydınlatan, katillerden hesap soran bir mücadeleyi mutlaka ama mutlaka ortaya çıkarmalıız. Bu da bizi Kurt sorunun çözümüne götürecek.

Paris katliamına karşı mücadele, Kürtlere dayatılan kültürel soykırıma karşı mücadelenin aynısıdır. Dolayısıyla Kürtlerin rejime karşı mücadele, Kurt halkın, Kurdistan'ın özgürlüğü için mücadele, aynı zamanda Paris şehitlerimize sahip çıkmadır. Şehadetlerinin birinci yıldönümünde bu temelde bir kez daha saygı ve minnetle bu kahraman şehit yoldaşları anıyoruz. Onların şahsında tüm kahraman şehitlerimizi anıyoruz. Geçen bir yıldan daha derin anlayarak, daha örgütü davranarak, daha mücadeleci olarak, Paris katliamının hesabını sorma temelinde Kurdistan özgürlük mücadelemini yürütme, başarıya görme sözümüzü bir kere daha yineliyoruz. Yoldaşlarımızın amacılarını başarma, özgür Kurdistan'da, özgür kadına dayalı özgür demokratik toplum yaratma amacını an be an her gün çok daha yoğun bir bilinc ve çabayla başarıya görme kararlılığımızı, sözümüzü bir kez daha ifade ediyoruz.

Önderlik talimatlarını doğru ve tam özümseyerek

2014'Ü DEMOKRATİK KURTULUŞ VE ÖZGÜR YAŞAMI İNŞA YAPALIM!

PKK YÜRÜTME KOMİTESİ

PKK'nın tüm kadro ve sempatizanlarına

Değerli yoldaşlar

PKK XI. Kongresi sonrasında gerçekleşen ilk Yürütme Komitesi toplantımıza PAJK Koordinasyon üyesi arkadaşlar da katılmışlardır. XI. Kongre sonrası gerçekleşen ilk toplantı olması nedeniyle geride kalan üç aylık süre içerisindeki parti çalışmaları değerlendirilmiştir. 2013 yılının son günlerinde gerçekleşen toplantı olması itibarıyle de 2013 yılını ideolojik, siyasi ve örgütsel boyutlarda değerlendirerek gerekli sonuçları çıkarmıştır. Önder Apo'nun özgürlük hedefimiz ve PKK öncülüğünü değerlendirdiği son talimatı çerçevesinde ge-reken düzeltme ve planlamaları yapmayı öncelikli bir gündem olarak tartışmaların merkezine yerleştirmiştir. Toplantımız aynı zamanda Rojava direnişinin sonuçlarını da çeşitli boyutlarda değerlendirmiştir

Değerli yoldaşlar

Kürtler açısından 2013 yılı, karmaşık ve büyük mücadelelerle geçen, özgürlük kazanımlarının olduğu bir yıldır. Bu kazanımların başında Önder Apo'nun geliştirdiği 'demokratik kurtuluş ve özgür yaşamı inşa' hamlesi süreci ile birlikte Kurt sorununun demokratik siyasi çözümünde bölgede ve dünyada yarattığı gündem ve bu çerçevede Önder Apo ile çözümü müzakere etme aşamasına ulaşması gelmektedir. Bu başlı başına uluslararası komplonun ve komplonun dayandığı inkar ve imha sisteminin aşılması açısından çok önemli, tarihi bir gelişmedir. Kuşkusuz, uluslararası komploya karşı 15 yıldır süregelen mücadeleminin sonucu olarak bu durumu yeterli görmemişimiz ve çok daha ileri sonuçlarının olması gereği en fazla tartıştığımız ve kararlaştığımız bir konudur. Fakat içinde bulunduğuumuz dünya ve bölge gerçeki dikkate alınarak Kürdistan'a dayatılan kültürel soykırım rejimi değerlendirildiğinde, bu rejimin son yüzülda Kürdistan'ın dört bir yanında gerçekleştirildiği uygulamalar ve yaşanan katıllamlar göz önünde tutulursa, uluslararası komploya karşı yürütülen mücadelenin İmralı sisteminin parçalanması noktasında ulaştığı düzey tarihi boyuttadır. Kapitalist modernite sisteminin Kurt halkına dayattığı soykırım rejimine karşı yürütülen mücadelede açığa çıkan bu sonucu bu şekilde anlamak önem taşımaktadır.

Önder Apo'nun özgürlüğü ve Kurt sorununa demokratik siyasi çözümü temelinde yürüttüğümüz mücadele, kalıcı adımları ortaya çıkaramamışsa da 2013 yılının son günleri itibarıyle Türkiye'deki siyasi yapının yeni bir değişim sürecine girmesi olmasının gerekli bir sonucu olarak değerlendirilmelidir. Her ne kadar Türkiye başbakanı "ben ameliyat yapmam, değişime izin vermem" dese de, Türkiye'nin ameliyat sürecine alındığı, değişim sürecine girdiği açıklıdır. Başta Kürtler olmak üzere, tüm halklar, ezilenler, gençler, kadınlar demokrasi

ve özgürlük istemektedir. Türkiye'nin mevcut despotik oligarşik sistemi, halklar gerçekleyle uyumlu olmadığı gibi bölge ve dünya gerçekleyle de tam uyumlu değildir. Dolayısıyla değişmesi gerektiği açıklıdır. 2013 yılı sonu itibarıyle bu temelde çok yoğun bir siyasi mücadelenin yaşandığı ortadadır. Son süreçte ortaya çıkan gelişmeler demokratik siyasi çözüm sürecinin sonuçları olmaktadır. Önder Apo'nun insiyatifinde yürütülen 'demokratik kurtuluş ve özgür yaşamı inşa hamlesi' süreci diyalog ve müzakereyle tarafları ikna ederek Kurt sorununa çözüm bulmayı amaçlamaktaydı. Ancak Türk devleti ve AKP hükümeti Türkiye'nin demokratikleşmesi temelinde gerekli yaklaşımı göstermedi. Ortaya karmaşık, mücadeleci, birbirini geriletmeyi ön gören bir değişim ve yeniden yapılanma süreci çıktı. Demokratik yaklaşımla çözüme

söz konusudur. Arkasında yerel, bölgesel ve küresel gerici güçlerin olduğu El Kaide çete saldırularına karşı, 19 Temmuz 2012'de gerçekleşen özgürlük devrimini savunmak üzere Rojava halkın gösterdiği direniş ve bu direnişin yıl sonu itibarıyle askeri ve siyasi bakımdan kazandığı başarılar, bu yili sadece Rojava halkında değil bütün Kurt halkın ve insanlığın kazandığı başarılar olarak tarihe geçmiştir. Bu sonuçlarla 2013 yılı Kurt halkın büyük kazanımlar elde ettiği, özgür ve demokratik yaşamda kararlılığının ve bunu elde etmede gereken güçe sahip olduğunu bir kere daha kanıtlandığı bir yıl olarak Rojava yılı olmuştur. Gelinen aşamada herkes bu sonuçları değerlendirmeye ve anlamladırmaya çalışmaktadır. Gerçekten son iki yılda Rojava Kürdistan'da hiç kimsenin tahmin etmediği, fazla ihtimal vermediği

şılmıştır. Halkların her türlü mücadeleyi ve başarıyı elde etme gücüne sahip olduğu, Rojava Devrimi ve direnişinin ortaya çıkardığı bir gerektir, hakikattir. 2013 yılında, arkasında küresel kapitalizmin, bölge statükoculuğunun ve Kurt yerel gericiliğinin olduğu El Kaide çete saldırularını askeri bakımdan kırarak yenilgiye uğratın bir direnişin başarıyla yürütülmüş olması 19 Temmuz Devrimi kadar yenilik ifade etmektedir. Bu direniş ve ortaya çıkardığı sonuçlar birçok hesabı bozmuştur, birçok gücü yeniden değerlendirme yapmaya ve politika oluşturmaya zorlamıştır. 2013 Rojava direnişi, halkın özgür ve demokratik yaşamı savunmada ne kadar büyük bir güce sahip olduğunu ortaya koymustur. Ortaya çıkan özgürlük iradesinden Kurt halkı, özgür insanlık, bölge halkları büyük coşku ve heyecan duymakta, yeniden

çok cılız, zayıf ve tam sonuca ulaşamamış olsa da ve yine önde çok sayıda engel bulunusa da 2013 yılı Kurt ulusal birliğini yaratma doğrultusunda Ulusal Kongre çalışmalarında atılan adımlar hiçbir zaman kükürsenmeyecek düzeyde tarihi adımlardır. Kürtlerin birlik olabilecekleri, demokrasilerini öz güçleriyle yaratabilecekleri, dolayısıyla bölünmenin, deyim yerindeyse, paramparça olmanın bir kader olmadığı net bir şekilde anlaşılmıştır. Tersine bu durumun Kürtlerden değil, Kürdistan'a dayatılan işgal, ilhak, sömürgecilik, soykırımlar rejimlerinden kaynaklandığını, her türlü bölünmenin, parçalanmanın, örgüt-süzlüğün, inkarcılığın, birbirini reddin altında bu gerçekin yattığı, bu gelişmelerle bir kez daha ortaya çıkmıştır.

Kurt ve Kürdistan gerçeği kadar Kurt toplumuna dayatılan inkar ve imha sisteminin gerçeğini ve Kürdistan'da Kurt toplumu üzerinde yarattığı etkileri de bu temelde çok daha açık bir biçimde görüldük. Bütün bu gelişmeler sonucunda yıl itibarıyle şunu söyleyebiliriz; 2013 yılı, büyük ve karmaşık bir siyasi, askeri mücadele yılı olmuştur. Kurt halkı, Kürdistan'ın 4 parçasında da bölgesel ve küresel gelişmeleri etkileyebilecek düzeyde önemli bir mücadele yürütmüştür. Hedeflediğini tam gerçekleştirememiş olsa da sonuçta Rojava Devrimi'ni koruyan, zaferlerle dolu direnişle, Ulusal Kongre'yi toplama yönünde ortaya çıkardığı adımlarla, Kuzey Kürdistan'da ve Türkiye'de siyasi yapının değişim sürecini başlatan gelişmeleri yaratmakla önemli kazanımların elde edildiği bir yıl olmuştur. Kürtler 2013 yılında büyük mücadele vermiştir. Başta Rojava ve Kuzey Kürdistan olmak üzere her alanda kahramanca bir direniş yürütmüş ve yüzlerce şehit vererek bu özgürlük direnişi başarıya götürmüştür. Bu direniş şehitlerini, başta 31 Aralık 2012 Lice şehitleri ve 9 Ocak 2013 Paris katliamının şehitleri olmak üzere tüm Rojava direniş şehitlerini ve en son Gever şehitlerini saygı ve minnetle anıyoruz. Bu kahramanlıkların, şehadetlerin boş gitmediğini, anlamsız olmadığını, tam tersine Kürdistan'da devrimi daha derinden yaşıran hale getirerek özgürlüğe daha çok yaklaştığımız bir düzeyde ortaya çıkardığını belirtiyor, bu büyük kahramanlıkların özgürlük ve demokrasi mücadelede, özgür ve demokratik Kürdistan'da yaşayacağını ifade ediyoruz. Bu anlamda 2013 yılında yürüttüğümüz mücadele ve direniş de kolay, basit ve rahat olmamış, acısız, bedelsiz gerçekleşmemiştir. Özellikle Rojava ve Kuzey Kürdistan'da 7'den 70'e kadın erkek tüm halk büyük bir direniş içinde olmuştur. Başur ve Rojhilat halkı, dünyanın dört bir yanındaki Kurt toplumu ve dostları bu kahramanca direnişleri desteklemiştir. Yüzlerce şehit verdigimiz bu büyük mücadele yılı içerisinde elde edilen sonuçlar bu temeldeşdir. Bu kazanımlar halkımız ve hareketimizin hakkı; halkımız, hak ettiğini her zamankinden daha fazla ve somut olarak 2013 yılı mücadeledeinde almıştır. Bundan sonraki mücadele yıllarda bu çok daha fazla böyle olacaktır.

gelmeyenler farklı mücadele yöntemleriyle çözülme süreci içerisine girmiştir. Bu da siyaset biliminin ve siyasi mücadelenin doğal bir kuralıdır. Kürdistan'ın inkar eden ve imha etmeyi öngören Türkiye'deki siyasi rejimin yüzüydür kaderi bu şekilde belirlenmektedir.

2013 Rojava yılı oldu

2013 yılı, Kuzey Kürdistan'da ve Türkiye'de büyük bir dirayetle yürütülen çözüm sürecine paralel olarak gerçek anlamda Rojava yılı olmuştur. 2012 yılı Rojava'da demokratik halk devriminin gerçekleştiği yıl iken 2013 yılı devrimi korumak ve derinleştirme temelinde çok yönlü bir direniş yılıdır. Yılın sonunda yaşanan gelişmeler üzerinde de bu gerekli direnişin sonuçlarının etkisi vardır. Etkisi sadece Suriye ve Kürdistan'la sınırlı değildir. Başta Türkiye olmak üzere bölgedeki gelişmeler ve bölge mücadeleleri içerisinde olan küresel aktörlerin politikaları üzerinde de etkili olma durumu

gelmeyenler yaşamıştır. İtiraf etmek gerekdir ki hiçbir kitapta ve planlamada böyle bir gelişme yer almıyordu. Genel açısından böyle olduğu gibi hareketimiz açısından da bir yönyle bu durum geçerlidir. Gelişmeler bütün yazıp çizilenleri, alınan kararları ve bilinen kuralları alt üst edecek tarzda son iki yılda Rojava Kürdistan'da yaşandı. 19 Temmuz 2012 özgürlük devrimi bunlardan bir tanesiydi ve birçok hesabı bozdu. Bütün planları, teorileri –bir yönyle– alt üst etti. Devrim anlayışında stratejik ve taktik yaklaşımalar ve halkın gücünü değerlendirmede yeni düşünceler ve görüşlerin geliştirilmesi gerektiğini ortaya çıkarmıştır.

Her şeyden önce halkın, koşullar ne kadar elverişsiz, nice ve nitel bakımından güç dengesizliği ne kadar büyük olursa olsun, bir kere özgür ve demokratik yaşamda karar kılınarak bunun gerektiği bilişlenme ve örgütlenme içine girdiklerinde gerekli olan cesaret ve fedakarlığı kavuşturularını, yapamayacakları iş, yürütemeyecekleri mücadele, yenemeyecekleri düşman olmadığı anla-

umut, güç ve irade oluşturmaktadır. Bunun yanında her türden gericiliğin heşapları da bozulmaktadır. Rojava'da Kurt halkın ortaya koyduğu demokratik özerklik çözümünün gericiliğin dayattığı çözümsüzlüğüasmada ne kadar etkili olduğu net bir şekilde anlaşılmaktadır. Ortaya çıkan bu gelişmeler 2013 yılında Kurt halkın ve Kürdistan özgürlük mücadeleinin açığa çıkardığı gelişmekte ve yarattığı kazanımlar olmaktadır.

Bunlara paralel, 2013 yılı boyunca ulusal demokratik birliği yaratma yönünde de yoğun çalışma ve mücadele yürütüldü. Kürdistan Ulusal Kongresi'ni toplama hedefiyle Kurt ulusal demokratik birliğini sağlamayı öngören değerli çalışmalar yapıldı. Bu konuda, belki de geçen binyıllar içinde ulaşılmayan düzeyde yeni gelişmeler yaşandı. Birlik adımları atıldı. Bu gelişmelerde Kurt halkın gücünü ortaya çıkarması, birlik içinde kendi demokrasisini yaratarak bölge halklarıyla kardeşleşmesi ve Orta-doğu'nun demokratikleşmesine hizmet etmesi bakımından çok önemli bir adımı ifade etmiştir. Her ne kadar atılan adımlar

Değerli yoldaşlar

PKK XI. Kongresi ardından Özgürlik mücadeleümüz etrafında çok önemli gelişmeler yaşanmıştır. Rojava direnişi büyük zaferler kazanmış, Kuzey Kurdistan ve Türkiye'de yürütülen demokratik siyasi çözüm süreci, 30 Mart 2014 Yerel Yönetim Seçimleri süreciyle birleştiği gibi, Türkiye'de yeni bir siyasi değişim ve yapılanmayı öngören bir mücadele sürecine evrilmiştir. Ulusal Kongre çalışmalarında ciddi sorunlar, tartışmalar, gerginlikler ortaya çıkmıştır. Bütün bunları anlayarak doğru karşılama ve 2011-2012 mücadele yıllarında Devrimci Halk Savaşı hamle sürecinde olduğu gibi, 2013 yılında Önder Apo'nun geliştirdiği 'demokratik kurtuluş ve özgür yaşamı inşa' hamle sürecinde de ortaya çıkan hata ve eksiklikleri giderecek parti ve kadro duruşunu ortaya çıkarabilmek için büyük çabalar harcanmıştır. Kongre Genel Kurulu ve PKK Kongresi ardından birçok örgütümüz, kurumumuz kendi kongre ve konferanslarını gerçekleştirmiştir. KJB kurultayı, HPG VII. Konferansı, YJA STAR VI. Konferansı gibi, kongre kararlaşmalarımız doğrultusunda kararlaşma ve planlama geliştiren toplantılar yapılmıştır. Bu bir yandan karmaşık siyasi ve askeri mücadele yürüttürken, diğer yandan daha büyük savasmak ve daha çok kazanmak amacıyla bizi zafer çizgisine çekecek ideolojik, örgütsel çalışmalar yürütme anlamını taşımaktadır. Mücadelemizi zayıf ve eksik bırakan öncülük yetersizliği bu çalışmalarla aşılmaya çalışılmıştır. Bütün alanlarda, ideolojik ve örgütsel öncülükteki zayıflıkları gidererek parti öncülüğünü her boyutta yeterli ve başarılı bir çizgiye çekmeyi hedefleyen toplantılar gerçekleştirılmıştır. Bu toplantılarında Önderlik ve şehitler çizgisinde kadrolar ve parti topluluğu olarak kendimizi, derin eleştirel ve özeleştirel sorgulamadan geçirme ve düzeltme çabası gösterilmiştir. Bu konuda da önemli bir netlik ve kararlılık ortaya çıktıği tartışımsızdır. Sorun, hata ve eksikliklerin kaynakları şimdije kadar olduğundan çok daha fazla doğruya yakın ve yeterli bir biçimde tespit edilmiştir. Ortaya çıkan sorunların kaynağına öncülük yetersizliği vardır. Zihniyet ve örgütsel sistem boyutlarında bu yetersizlik yaşanmaktadır. Bu durum kadro ve yönetim duruşlarından kaynaklanmaktadır. Yaşanan yetersizlik ve sorunları ortadan kaldırmak için yanlışları, alışkanlıklarını, hata ve eksiklikleri düzeltce bir düşünce netliği ve kararlılığı ortaya çıkarılmıştır. Kendini beğenerek katılımını yeterli gören, yetersizliği meşrulaştıran, dolayısıyla gelişmeyi kendinde dondurun, titkatan tutum, duruş ve zihniyet açığa çıkarılmış ve mahkum edilmiştir. Kendi içimizde ideolojik, örgütsel mücadeleinin, sınıf ve cins mücadeleinin önü açılmış, yol ve yöntemleri açığa çıkarılmıştır. Bu temelde büyük bir kadrosal ve örgütsel yenilenme sürecinin hamle düzeyi yakalanmıştır.

gerillayı açığa çıkarmak için tüm gücü- müzle çalışıyoruz. Bu çabalarımızın de- rinleşerek süreceğine, büyük sonuçları yaratarak önumüzdeki yılı Önder Apo'ya ve Kürdistan'a özgürlük yılı haline geti- receğine inanıyoruz.

2014 devrimsel hamlelerin gerçekleştiği bir yıl olacak

Önder Apo'nun son talimatı PKK Yu- rütme Komitesi çalışmaları açısından son derece ön açıcı olmuştur. 2013 yılı pratiğini, Önderlik çizgisine daha yakın, daha doğru ve çok yönlü, tarihsel derslere dayalı değerlendirmeyi yaratmıştır. Önderlik talimatındaki değerlendirmeler temelinde 2013 yılını geçmiş pratikle birlikte alarak değerlendirmeye, çözümle- yerek dersleri çıkarılmaya çalışılmıştır. 2013 pratiğini bu temelde irdeledikçe, Önderlik çizgisinin ideolojik, siyasi, ör- gütSEL, askeri boyutları daha iyi görülmeye ve anlaşılmaya başlanmıştır. 2013 pratiğini çok özlü ve sistemli bir biçimde, Önderlik değerlendirmeleri temelinde ir- deleme şansına, imkanına sahip olmak XI. Kongre ile yürütmemi öngördüğümüz çalışmalarında güçlendirici olmuş, düşunce ve çözümleme gücümüzü daha çok artırmıştır. Bu anlamda gelişmelere ve gö- revlere daha kapsamlı ve derinlikli ba- kabilme, olay ve olguları, yaşanan pratiği Önderlik paradigması ve stratejik sürecin gerekliklerine uygun değerlendirme dü- zeyi açığa çıkmıştır. Bu önemli ve he- yecan yaratan bir şans olmuştur.

Bu bakımdan, Parti Yürütme Komi- temizin PKK XI. Kongresi sonrası ger- çekleştirdiği bu ilk toplantı hem siyasa- sürecin değerlendirilmesinde hem de ideolojik, örgütSEL durumumuzu de-ğerlendirmeye tabi tutarak, gereken sonuçların çıkarılmasında yeniden kararşasma ve planlamaya ulaşmada önemli bir dü- zey yakalamıştır. PKK hareketi olarak çok daha kararlı, planlı, iddialı ve irade- hale gelindiği belirtilebilir. Hareket ve halkın olarak 2013 yılını bu temelde ta- mamlıyor 2014 yılına böyle bir kararşasma temelinde giriyoruz. Partimizin 36. yılının, miladi 2014 yılının, Önder Apo ve Kürdistan'a özgürlük hedefi temelinde ger- çekleşen XI. Kongre kararlılığını daha gügü bir şekilde pratiğe geçirerek, büyük devrimsel hamleler yaptığımız bir yıl ha- line geleceğine inanıyoruz. Hedefimiz budur. Bütün yaşanan olayları bu temelde ele alma, değerlendirme şansımız vardır.

Değerli yoldaşlar

Güncel olarak 2014 yılının başında tartışıma gündemini işgal eden iki konu; Türkiye'de AKP-Fethullahçılar çatışması ile Suriye'de Cenevre-2 Konferansı ol-maktadır. Dikkat edilirse her iki gündem de yıl boyu yürüttüğümüz mücadele so- nucunda ortaya çıkan gelişmelerdir. Yo-ğunca tartışılan bu gündemlerin, söz konusu ettiğimiz Kuzey'deki demokratik çözüm süreciyle, Rojava'daki devrim koruma ve derinleştirme direnişiyle kop- maz bağlantılar var. Yeni bir miladi yılın ba-şında Türkiye'nin içinde bulunduğu yoğun tartışma ve politik mücadelein 2013 yılında yaşanan gelişmeler sonucu ortaya çıktıgı açıktır. Elbette bu gelişmelerin daha uzun bir geçmişi de vardır, bu so- nuçlar birden bire ortaya çıkmamıştır. Somut olarak, 10 yılı hatta son 30 yıl aşan süreçte, var olan ittifakların bozul- duğu bir süreci yaşıyoruz. AKP-Fethul- lahçı ittifakı Türkiye yakın tarihine dam-

**2014 devrimsel
hamlelerin gerçekleştiği
bir yıl olacak**

Önder Apo'nun son talimatı PKK Yürütme Komitesi çalışmaları açısından son derece ön açıcı olmuştur. 2013 yılına pratiğini, Önderlik çizgisine daha yakın, daha doğru ve çok yönlü, tarihsel derslere dayalı değerlendirmeyi yaratmıştır. Önderlik talimatındaki değerlendirmeler temelinde 2013 yılını geçmiş pratiğle birlikte ele alarak değerlendirmeye, çözümle-yerek dersleri çıkarılmaya çalışılmıştır. 2013 pratiğini bu temelde irdeledikçe, Önderlik çizgisinin ideolojik, siyasi, örgütSEL, askeri boyutları daha iyi görülmeye ve anlaşılmaya başlanmıştır. 2013 pratiğini çok özlu ve sistemli bir biçimde, Önderlik değerlendirmeleri temelinde irdeleme şansına, imkanına sahip olmak. XI. Kongre ile yürütmemi öngördüğümüz çalışmalarında güçlendirici olmuş, düşünme ve çözümleme gücümüzü daha çok artırmıştır. Bu anlamda gelişmelere ve görevlere daha kapsamlı ve derinlikli bakabilmek, olay ve olguları, yaşanan pratiği Önderlik paradigması ve stratejik sürecin gerekiliklerine uygun değerlendirme düzeyi açığa çıkmıştır. Bu önemli ve hedeflenen yaratan bir şans olmuştur.

Bu bakımdan, Parti Yürütmeye Komitemizin PKK XI. Kongresi sonrası gerçekleştirdiği bu ilk toplantı hem siyasetin sürecin değerlendirilmesinde hem de ideolojik, örgütsel durumumuzu değerlendirmeye tabi tutarak, gereken sonuçların çıkarılmasında yeniden kararlaşmaya ve planlamaya ulaşmada önemli bir düzey yakalamıştır. PKK hareketi olarak çok daha kararlı, planlı, iddialı ve irade hale gelindiği belirtilebilir. Hareket ve halkın olarak 2013 yılını bu temelde tamamlayıp 2014 yılına böyle bir kararlaştırmamakla gireceğiz. Partimizin 36. yılının, miladi 2014 yılının, Önder Apo ve Kürdistan'a özgürlük hedefi temelinde gerçekleşen XI. Kongre kararlılığını daha güçlü bir şekilde pratige geçirerek, büyük devrimsel hamleler yaptığıımız bir yıl haline geleceğine inanıyoruz. Hedefimiz budur. Bütün yaşanan olayları bu temelde ele alma, değerlendirme şansımız vardır.

Değerli yoldaşlar,

Güncel olarak 2014 yılının başında tartışma gündemini işgal eden iki konu: Türkiye'de AKP-Fethullahçılar çatışması ile Suriye'de Cenevre-2 Konferansı olmaktadır. Dikkat edilirse her iki gündemde yıl boyu yürüttüğümüz mücadele sonucunda ortaya çıkan gelişmelerdir. Yıguna tartışılan bu gündemlerin, söz konusu ettiğimiz Kuzey'deki demokratik çözüm süreciyle, Rojava'daki devrimi koruma ve derinleştirme direnişiyle kopmaz bağlantıları var. Yeni bir miladi yılın başında Türkiye'nin içinde bulunduğu yoğun tartışma ve politik mücadeleinin 2013 yılında yaşanan gelişmeler sonucu ortaya çıktığı açıktır. Elbette bu gelişmelerin daha uzun bir geçmişi de vardır, bu sonuçlar birden bire ortaya çıkmamıştır. Somut olarak, 10 yılı hatta son 30 yılı aşan süreçte, var olan ittifakların bozulduğu bir süreci yaşıyoruz. AKP-Fethullahçı ittifakı Türkiye yakın tarihine dam-

“Birçok güç Kürt sorununun çözümüne yol açacak sürecin gelişmesini engellemek istemektedir. Başta ABD, Fethullahçılar, lobiler ve başka güç odakları sürecin gelişmesini istemediler. Kürt sorununu yaratıp sorunun varlığından beslenen güçler, çözümü istemediler. Kürt sorunu, müglak bir sorun olmadığı gibi, Kürtlerin sorunu da değildir.”

“AKP-Fethullahçılar çatışmasını, tarihsel arka planını görerek küresel sisteme Türkiye’deki devlet ve iktidar yapısının bağını doğru ele alarak anlayan bir temelde değerlendirmek gerekmektedir. Dar, yüzeysel yaklaşım içerisinde olmamalıyız. ‘İyi’ ya da ‘kötü oldu’ gibi bir tarafgir yaklaşım göstermemeliyiz.”

gasını vuran bir ittifaktı. Her ne kadar farklı eğilimler olarak var olsalar da bu eğilimler birbiriyle zaman zaman yakın, zaman zaman ise iç içe olma durumunu yaşadılar. 12 Eylül 1980 faşist askeri darbesi karşısında birbirlerine daha yakın durdular. AKP'nin içinde yer aldığı hareket darbeyle çatışmasına rağmen, AKP kliği darbeyle çatışan değil, uzlaşan bir çizgide oldu. Fethullah Gülen hareketi ise zaten darbenin bir numaralı destekçilerindendi. 21. yüzyılın başında AKP'nin iktidara yürüyüşünde de bu ittifakın rolü vardı. 3 Kasım 2002'de tek başına seçim kazanan AKP, hiç kuşkusuz kendi gücüyle hareket etmiyordu. Daha 1. Kongresini bile yapmamış, parti bile olmamıştı. Ama seçimde tek başına iktidara geldi. Onu tek başına iktidara getiren, iktidar olmasını sağlayan güçler vardı. Küresel kapitalist sistemin sahibi, öncüsü olan güçler arkasındaydı; Fethullah Gülen hareketi ile yürüyorlardı. AKP bir gruptu, parti değildi ama yanında Türkiye'de kimin hükümet olacağını belirleyen Gülen cemaati vardı. AKP, bu temelde iktidara yürümüştü. Ecevit başkanlığındaki koalisyon hükümeti bu güçler tarafından birkaç ayda, sıfırı tüketecek kadar, darmadağın edildi. AKP'yi iktidara getiren 3 Kasım 2002 seçimleri normal değil, olağanüstü seçimlerdi. Erken seçime götüren krizler, çeşitli biçimlerde yaratılarak, Bülent Ecevit başkanlığındaki koalisyon hükümeti çökertildi. Küresel kapitalist sistem AKP'nin önünü açtı ve "yürü" dedi. Demokratik güçler, özellikle de sol demokratik güçler, görev ve sorumluluklarına sahip çıkamadı ve boşluğa yarattılar. Bu boşluktan da yararlanılarak, AKP-Fethullah ittifakı iktidara yürüdü ve 11 yıl boyunca devam ederek günümüz'e kadar gelen 'AKP iktidarı' denilen süreci ortaya çıkardı. Tayip Erdoğan ve arkadaşları hükümeti kurdu. İktidar olmaya çalışılar; hatta "AKP devlet kurdu" bile dendi. Ama ne kadar iktidar olduklarını, ne kadar devlet kurduklarını son yaşanan gelişmelerle görebiliyoruz. Aslında işin söyle olmadığı, Türkiye gibi bir yerde iktidar olmanın, devlet olmanın kolay gerçekleşmediği; bu alanların sahipsiz olmadığı bir kez daha ortaya çıkmış oldu.

Dolayısıyla, AKP-Fethullahçılar çatışmasını, tarihsel arka planını görerek küresel sisteme Türkiye'deki devlet ve

pratikleştirilebilir bir çözüm projesini ortaya koydu. Bu, Türkiye'nin demokratikleşme ve Kurt sorununun çözümü için felsefi temelleri ve siyasi ilkeleri belirleyen 3 aşamalı eylem planını ortaya koyan, çözüm projesiydi. Bununla birlikte bu projenin hayatı geçmesi için pratik adımları yoğunlaştırıldı. Öngörülen çözüm projesi temelinde Türkiye'nin demokratikleşme ve Kurt sorunun demokratik çözümü yönünde adım atılmazsa, 2013 yılı üzerinden sonra ne tür olayların yaşanacağının hiç kimse tarafından kastedilemeyeceğini ifade etti. Bu nedenle genel cikilmemesi konusunda yoğun uyarılar yaparak en azından eylem planının ilk aşamasının 2013 yazına kadar kesinlikle tamamlanması gerektiğini ifade etti. Son olarak 15 Ekim tarihini belirleyerek Kurt sorunun çözümü için anlamlı ve derinlikli bir müzakereden başkalarının yolun kalmadığını AKP çevrelerine, Türkiye'yi yöneten kesimlere açıkça söyledi. "Eğer bu adımlar atılmazsa süreç sırası köprüsünden geçer gibidir, kim geçer, kim düşer; orası da belli olmaz" dedi. Gelinin aşamada ortaya çıkan gelişmeleri, bu tespiti doğruladı. Önder Apo'nun dehası, Türkiye'deki yaşanan siyasi olaylarla bir kere daha kanıtlandı. Bu dehanın gereklerine uygun pratik politikalar üretmemesi, adımlar atmama sonucunda sırat köprüsünden düşmeler yaşamaktadır. Bu sonuç öngörmeyen bir durum değildir. Önder Apo öngörmüş ve dile getirmiştir. AKP'de öngörebilirdi fakat da çikar savaşımı böyle bir planda kalmalarına yol açtı. Derin bir yaklaşım ile politik çözümler üretmek yerine da iktidar çıkışlarını aşamadılar. Şu anda birçok yönden saldırıyla karşı karşıya gelince, temelleri sarsılıp sağa sola yalanlayınca 'darbe oluyor, dışarıdan müdahale var, paralel devlet saldırıyor' devletin içini çeteler kuşatmış' diye bas bas bağırıyorlar. Gerçekten de AKP'nin durumuna 'rojbaş' demek gereklidir. Şimdiye kadar neredeydin? AKP'nin yaptığı basit bir iktidar kurnazlığı; belki çaresizliğidir de denebilir. Bu durumun AKP'nin ideo lojik, politik varlığıyla da ifadesi vardır. Türk-islam sentezi de denilen dinci ve milliyetçi bir çizgiye, dolayısıyla zihniye yapısına sahiptir. Bu zihniyet yapısıyla demokratik siyaseti geliştiremez, sorunlara demokratik siyasi çözüm bulamaz.

tışmasını, tarihsel arka planını görerek küresel sistemle Türkiye'deki devlet vektörlüğünü iktidar yapısının bağıını doğru ele alarak anlayan bir temelde değerlendirmek gerekmektedir. Dar, yüzeysel yaklaşım içerisinde olmamalıyız. 'iyi' ya da 'kötü' olduğu gibi bir tarafçı yaklaşım göstermemeliyiz. Sorun; bunun ne iyi olmasının ne de kötü olmasıdır; nereden kaynaklandığını, nedenlerinin ne olduğunu doğru anlaşılarak doğuracağı sonuçları önceden yeterli düzeyde kestirilmesidir. Böyle yaklaşılırsa bu çelişki ve çatışmadan doğru sonuçlar çıkarılır ve kazanç sağlanabilir. Biliyoruz ki Önder Apo belli kesimleri olası gelişmeler konusunda uyardı ve özellikle 2012 sonu itibarıyla hazırladığı ve 2013 Newrozu'yla ilan ettiği demokratik siyasi çözüm sürecini başarıya ulaştırılması noktasında AKP'ye çevrelerini çok somut ve ciddi şekilde sürekli bir uyarıya tabi tuttu. Uygulanabilen

pratikleştirilebilir bir çözüm projesini ortaya koydu. Bu, Türkiye'nin demokratikleşmesi ve Kürt sorununun çözümü için felsefi temelleri ve siyasi ilkeleri belirleyen 3 aşamalı eylem planını ortaya koyan, çözüm projesiydi. Bununla birlikte bu projenin hayatı geçmesi için pratik adımları yoğunlaştırdı. Öngörülen çözüm projesi temelinde Türkiye'nin demokratikleşmesi ve Kürt sorunun demokratik çözümü yönünde adım atılmazsa, 2013 yılı gündünden sonra ne tür olayların yaşanacağına hiç kimse tarafından kestiremeyeceğini ifade etti. Bu nedenle gecikilmemesi konusunda yoğun uyarılar yaparak en azından eylem planının ilk iki aşamasının 2013 yazına kadar kesinlikle tamamlanması gerektiğini ifade etti. Son olarak 15 Ekim tarihini belirleyerek Kürt sorunun çözümü için anlamlı ve derinlikli bir müzakereden başka yolun kalmadığını AKP çevrelerine, Türkiye'yi yöneten kesimlere açıkça söyledi. "Eğer bu adımlar atılmazsa süreç sırat köprüsünden geçer gibidir, kim geçer kim düşer; orası da belli olmaz" dedi. Gelinin aşamada ortaya çıkan gelişmeler bu tespiti doğruladı. Önder Apo'nun dehası, Türkiye'deki yaşanan siyasi olaylarla bir kere daha kanıtlandı. Bu dehanın gereklerine uygun pratik politikalar üretmemi, adımlar atmama sonucunda, sırat köprüsünden düşmeler yaşanmaktadır. Bu sonuç öngörmeyen bir durum değildir. Önder Apo öngörmüş ve dile getirmiştir. AKP'de öngörebilirdi fakat dar çıkaravaşımı böyle bir planda kalmalarına yol açtı. Derin bir yaklaşım ile politik çözümler üretmek yerine dar iktidar çıkarlarını aşamadılar. Şu anda birçok yönden saldırıyla karşı karşıya gelince, temelleri sarsılıp sağa sola ypalayınca 'darbe oluyor, dışardan müdahale var, paralel devlet saldırıyor, devletin içini çeteler kuşatmış' diye bas bas bağırlıyorlar. Gerçekten de AKP'nin durumuna 'rojbaş' demek gerekir. Şimdiye kadar neredeydin? AKP'nin yaptığı basit bir iktidar kurnazlığı; belki çaresizlik de denebilir. Bu durumun AKP'nin ideolojik, politik varlığıyla da ifadesi vardır. Türk-islam sentezi de denilen dinci ve milliyetçi bir çizgiye, dolayısıyla zihniyet yapısına sahiptir. Bu zihniyet yapısıyla demokratik siyaseti geliştiremez, sorulara demokratik siyasi çözüm bulamaz. Yaşanan olaylar ne kadar dayatıcı olsa ve gerçekler yüzüne ne kadar vursa da adım atamaz. Sınırı, kendi kabul ölçülerini vardır. Bu tür güçler tarihten silinirler ama halka hizmet edecek, demokrasiyi geliştirecek adımları atamazlar. Varoluşları halkçı olmadığı için demokrasiye kapalıdır. Milliyetçi, çıraklı, dinci, cinsiyeti ve devletcidirler. Kapitalist modernite sisteminin özellikleyle doludurlar. AKP'nin içinde bulunduğu durum ve yaşanılanlar budur.

Değerli yoldaşlar

2013 yılı boyunca atılan adımlar bilinmektektir. Önder Apo süreci zamanında tanımlamış, uygulanabilir çözüm projeleri ortaya koyarak bunların hayatı geçirilmesi için oldukça makul planlar sunmuştur. Bu konuda hiçbir kusur yoktur. Eğer süreç doğru yürütülemedi, uygulanamadıysa bu pratik süreci uygulamakta sorumlu olan güçlerin durumu öne çıkmaktadır. Bu mevcut iktidar ile birlikte hareketimizle ilgili olmaktadır. Önder Apo 2013 yılı pratiğini değerlendirirken "2013 yılını iki eleştiri ve bir özelestirme" demektedir. Bir eleştiri AKP'ye dir. "AKP ve gerisindeki güçler, paralel devlet, derin yapılanmalar, TC devletini ortaya çıkararak 200 yıllık kapitalist modernite saldırıyla 5 bin yıllık devletçi uygulığın yarattığı sonuç bunu ortaya çıkardı" tespitini yapmaktadır.

Mevcut durumu, kendiliğinden ortaya çıkan bir durum gibi değerlendirmemek gereklidir. Birçok güç Kürt sorunun çözümüne yol açacak sürecin gelişmesini engellemek istemektedir. Başta da ABD, Fethullahçılar, lobiler, başka güç odakları sürecin gelişmesini istemediler. Kürt sorununu yaratıp ve sorunun varlığından beslenen güçler, çözümü istemediler. Kürt sorunu, muğlak bir sorun olmadığı gibi, Kürtlerin sorunu da değildir; kapitalist modernite sistemi, Küresel hegemonyaya karıştırırken ortaya çıkarılmış bir sorundur. Küresel kapitalist hegemonyayı yaratıp güçler, bu sorunu ortaya çıkarmıştır. İngiltere, Fransa, Almanya ve Rusya bu güçlerdir. II. Dünya Savaşı sonrasında da küresel kapitalist sistem Amerika ve İsrail tarafından yönetilmektedir. Kapitalist modernist sistemin yarattığı Kürt sorunu, Ortadoğu'da acente olarak üretikleri ulus devletlerin boynuna dejermen taşı gibi geçirilmiştir. Bu dejermen taşı TC'nin, İran'ın, Suriye'nin boynundadır, Saddam'ın boynundaydı, o boynunu kurtaramadı. Kürt sorunu böyle bir sorundur. Bu temelde iktidar dünyası oluşturulmuştur. Çelişkiler ve çatışmalar buna göre düzene kavuşturulmuş, böyle bir mücadele içerisinde bulunan herkese -Ermenilerden, KDP'ye kadar- rol分配ılmıştır. Herkes kendine分配en rolü oynuyor. Kendine açılan çember içinde hareket etme hakkına sahip, politika yapma alanları bu çemberden gücünü alıyor, çapını oluşturuyor. Küresel hegemonik güçler hala Kürt sorununun varlığından yararlanmaktadır. Kürt sorunun yol açtığı çelişki ve çatışmalara dayanarak hem Kürtleri, hem de Ortadoğu devletlerini kontrol altında tutmakta ve sömürmektedirler. Ortadoğu'yu bu biçimde egemenlik altında tutma siyaseti değişmemiştir. Kürt sorunun çözümü ile birlikte Ortadoğu'nun kapitalist modernite sistemi tarafından 'denetlenemez' hale geleceğini iyi bilmektedirler. Bu nedenle, demokrasi ve Kürtler adına söylediklerinin hepsi yalandır, Kürt toplumunu ve bölge halklarını aldatmak için dir. Özünde doğru olan ise, çözüme kararlılardır; çözüm yerine, çözüm-süreği sürekli kılmalarıdır. Uluslararası komplot da böyle bir çözümü engelleme saldırısıydı, 15 yıllık İmrali sistemi çözümü engellemek için oluşturulmuş bir sistemdir. Önder Apo, bölgede yaşanan III. Dünya Savaşı'nın ortaya çıkardığı çelişki ve çatışma ortamına dayanarak, çözümsüzlüğü aşmak üzere 2013 demokratik siyasi çözüm sürecini geliştirdi. Fakat çözümsüzlikten beslenen güçler engel koydular. Bizim açısından ise AKP'yi zorlama, bir çözüm iradesini, politikasını yaratacak düzeye ulaşmadı. Sonuçta; demokratik siyasi çözüm sürecinin gereklisi uygulanmadı. AKP, bunu 2014 seçimlerini kazanmak üzere, basit bir iktidar hesabına dönüştürdü. Diğer güçler ise süreci frenlemeye giderek tümüyle engellemeye dönük çaba harcadılar. Çözüm sürecinin gerektirdiği eylem planı, bu nedenlerle uygulanmadı. Bu projeyi uygulamayarak Kürt sorunun çözümü temelinde Türkiye'nin demokratikleşmesi adımlarını atamamak, Türkiye'yi yeniden politik bir çatışma ve mücadele içine sokmuştur. Çözüm

yönü konusunda Önderliğimiz gerekliliğini uyarları fazlasıyla yapmıştır. Çözüm üremeyen AKP diğer yandan da küresel sistem çıkarlarıyla çelişen, küresel kapitalizmin Ortadoğu'daki çıkarlarını tam temsil edemeyen noktaya gelmiştir.

Özellikle, son bir iki yıldır, Suriye politikasıyla birlikte bu ayrışma daha fazla gelişmiştir. Çatışmanın özünde küresel kapitalist modernite sisteminin lideri olan ABD yönetimiyle arasındaki çelişkiler vardır. Bu anlamda son dönemlerde gündeme oturan çatışma özünde ABD-AKP çatışmasıdır. Fethullah Gülen hareketi bir ABD piyonu olarak ileri sürülmektedir. 2002'de Ecevit hükümeti nasıl çökertilerek AKP iktidara yerleştirildiyse gelinen aşamada Fethullah Gülen'in eliyle AKP'ye ayar çekilerek, sınırlanılarak mevcut iktidar düzeyinin daraltılması hedeflenmektedir. Tayyip Erdoğan'ın her şeyi kendine göre ayarlama yaklaşımına fırsat verilmemeye çalışmaktadır. Pratik işleri yapan Fethullahçılar olsa da dışarıdan bir müdahalenin olduğu doğrudur. Bu müdahaleyi geliştiren kesinlikle ABD ve İsrail'dir. Küresel kapitalist sistemin yürütücü güçleri olarak ABD, İngiltere ve İsrail tarafından sistemin koordine edildiğini biliyoruz. Suriye'deki çatışmalar başladığından bu yana da bu sistemle, AKP politikalarında farklılaşma giderek belirlenmiştir. İsrail, Suriye, İran, Mısır, Rusya ve Çin politikalarında farklılıklar açığa çıktı. AKP'nin 2002'de iktidara getirilmesinin temel nedeni ise Ortadoğu'da ABD politikalarını daha başarılı hayata geçirmesi içindir. 2013 yılına geldiğimizde ise AKP bu görevini yerine getiremez hale geldi. Hatta tersine engel olan, farklı davranışın bir noktaya geldi. AKP'ye yönelik yapılan müdahalenin özü budur. Fakat böyledir diye, AKP mağdur ya da masum mudur? Değil tabii! AKP'de bunların bir ucu; hepsinin ipi sistemin yürütücü güçlerinin elindedir. İstediği gibi yönlendirmektedir. Bir satranç oyunu gibidir. Şah tutmuş ipi, istediği gibi öne sürüyor, istemediği zaman geriye çekiyor, farklılaştmak gerekirse değiştiyor. Bütün ulus devlet yapıları kapitalist modernite sistemi altında böyle bir acınlık görevi görmektedir. Bu devletlere 'acente devlet' denilmektedir. Bu tanımlamanın ne kadar doğru olduğu bir kez daha netçe görüldü. Tayyip Erdoğan, istediği kadar "Türkiye bir muz cumhuriyeti değil" desin geçmişte sıklıkla belirttiği gibi ABD'nin 51. eyaleti gibidir. Türkiye, Muz cumhuriyetinden de daha fazla sisteme göbekten bağlı, küresel kapitalist sistem tarafından yönlendirilen yönetilen bir güç konumundadır.

AKP'yi zorlayan bir mücadeleyi 19 Temmuz Devrimi yaratmıştır

Önder Apo, küresel kapitalizmin Türkiye üzerinden Ortadoğu'ya müdahalede bulunarak kendi çıkarları doğrultusunda bir Türkiye ve Ortadoğu yaratma politikasına fırsat vermemeğin bu sürece müdahalede bulundu. Bunun yerine bölge halklarının çıkarları doğrultusunda yeni bir Ortadoğu'nun açığa çıkarılması için politika geliştirdi. 4. Stratejik Dönem, bu temelde bir devrimci gelişmeyi yaratma dönemi idi. 2010 Mayıs'ı sonunda geri çekilirken, "bu sürecin sorumluluğunu üstlenmem, farklı mücadeleler gerekir" derken de bölgede yaşanacak gelişmeleri işaret etti. 2011 baharı Arap Baharı denilen isyan hareketlerinin ön günleriyle. Ortadoğu bölgesinde yeni gelişmelerin arifesinde küresel kapitalizm müdahale hazırlıkları içerisindeyken Önder Apo müdahaleyi bölge halkları, Kurt ve Türkiye halklarının geliştirmesi için 4. Stratejik Dönemi gündeme koymustur. Ortadoğu devrimine Kurt halkı ve Kür-

distan devriminin öncülük etmesini hedeflemiştir. Sistem güçleri henüz çelişki ve çatışma içerisinde yeterince müdahale zemini ve gücüne sahip değilken devrimci bir müdahale yapmak istemiştir. Bu anlamda 2010-2012 Devrimci Halk Savaşı hamlesi, Ortadoğu'daki III. Dünya Savaşı'na, Kürdistan üzerinden özgürlük ve demokrasi çizgisini temelinde devrimci müdahale olmuştur. Bu müdahale kısmen yürütülmüş, var olan bu zeminin ortaya çıkardığı fırsat ve imkanlar mücadele güzleri tarafından yeterince değerlendirilememiştir. AKP'yi zorlayan bir mücadeleyi ancak 19 Temmuz Devrimi yaratmıştır. Devrimci Halk Savaşı Hamlesi yeterli olmamakla birlikte 19 Temmuz Devrimi ile birlikte ele alındığında yeni gelişmeleri ortaya çıkarmıştır. Önder Apo bu birikime dayanarak 2013 yılı başından itibaren devrimci müdahaleyi demokratik siyasi çözüm çizgisinde yürütmemiştir. Demokratik siyasi çözüm için ortaya koyduğu radikal çözüm önerilerinin amacı yine süreçte devrimci müdahale temelinde olmuştur. Bu devrimci hamle ile küresel kapitalist sistemin müdahalesini ve kendi çıkarları doğrultusunda siyaset yapmasını engellemeye hedeflemiştir. Yine özgürlük ve demokrasi çizgisinde halklar adına süreçte müdahale ederek Kürdistan, Türkiye ve Ortadoğu'yu demokratik modernite devrimiyle buluşturmayı istemiştir. Önder Apo projesini ortaya koyarken zamanın az kaldığını söylemiştir. Bu değerlendirmeler doğru çıktı. AKP bu gelişmelerin ruhuna uygun davranışının nasıl iktidara geldiğini ve hükümet olduğunu, yaşamının nelere bağlı olduğunu göremediğini de ortaya koymuştur. Sistemle bağıntı doğru değerlendirmeni gibi sistem karşısında olacağının nasıl gerçekleşebileceğini de değerlendirememiştir. Çok basit, dar, çırçıcı bir yaklaşım içinde olduğu açığa çıkmıştır.

Özgürlik hareketimiz de AKP'nin bu durumunu aşırıracak, devrimci hamle sürecini geliştirmemiştir. Önder Apo bu pratiği de eleştirmektedir. Önderliğimiz bölgede yaşanan III. Dünya Savaşı durumu ve bunun Türkiye ve Kürdistan üzerindeki etkilerine yönelik yaptığı değerlendirme tam kavranmamıştır. Bu anlamda 2013 yılının bu çelişki ve çatışma durumunun içindeki yeri derinlikli anlaşılmamıştır. Pratik mücadeleyi geliştirme bu nedenlerle çok yüzeysel ve sınırlı olmuştur. Hareket olarak süreci sahiplendik. Bunun için 23 Mart'ta ateşkes ilan edildi, 8 Mayıs'ta gerillanın Medya Savunma Alanları'na geri çekilmesi başlatıldı. Çeşitli vesilelerle AKP'yi uyarıcı açıklamalar yapıldı. Önder Apo'nun öngördüğü dört konferanstan üçü, Ankara, Amed ve Büyüksel konferansları gerçekleştirdi. Kurt halkını ve demokratik kamuoyunu siyasi mücadele için duyarlı-

kılmaya dönük çalışmalar yürütüldü. 2. aşamaya geçilemeyeince, AKP Türkiye'nin demokratikleşmesi yönünde siyasi ve hukuki adımlar atmayınca gerillanın geri çekilişi durduruldu. Bu resmen açıklandı ve siyasi baskı oluşturulmaya çalışıldı. Ama bütün bunlar, AKP'yi zorlamak için de AKP engelini devrimci temelde aşmak için de yetmedi.

2013 yılını kendi açımızdan değerlendirdiğimizde çözümsüzlüğü aşarak devrimci çözüm yaratan bir güç olma yerine başkalarından çözüm bekleyen ya da isteyen bir güç konumunda kaldığımızı belirtebiliriz. Genel olarak aktif değil edilgen durumda kalma yaşıyor. Bu özne olma konumuza zarar vermiştir. Daha çok nesne gibi davranışa ortaya çıkmıştır. Yani ya her şeyi Önderlik'ten bekleyen ve çözümü onun üzerine yükleyen ya da AKP'ye, değişik güçlere uyarı yapan, çağrıda bulunan konum aşılmıştı. Oysa ki dönemin devrim dönemi idi. Duruş devrimci tarzda olmak durumundaydı. Bu ideolojik, siyasi ya da askeri olur fark etmez. Devrimcilik ayrı bir durumdur. Ideolojik mücadelede de, siyasi mücadelede de, askeri mücadelede devrimci olanla olmayan ayırdır. Bu anlamda her savaş radikal veya devrimci savaşsızlık ise pasifizm değildir. Yerinde, zamanında olmayan; demokratik siyasete bağlı yürütülmeyen her savaş cinayettir, katliamdır, zulümdür. Devrimciliğe alakası yoktur. Bu bakımından gerekli devrimci hamleleri yapamadığımızı belirtebiliriz. Örneğin konferanslar yapıldı ancak içini doldurarak örgüt ve eylem alanına dönüştürülemedi. Toplumu örgütleyip, ona öncülük etmede ciddi yetersizlikler yaşandı. Pratik politika üretterek devrimi geliştirmede ve çözümü yaratma konusunda gerekli yaratıcılık gösterilemedi. Önder Apo bu durumu eleştirmektedir. Doğru ve yerinde olan bu eleştiriler doğru anlama, düzeltme ve hızla gidermeyi gerektirmektedir. Önderliğimiz gelişmeleri ayrıntılardararak aktarmamış olmayı kendisi açısından bir özelestiri husus olarak belirtmektedir. Bu özelestiri de hareketimiz için bir eleştirdir. O kadar ayrıntıyi Önder Apo'nun söylemesi gerekmektedir. "Ancak Önder Apo söylese biz yaparız, her şey bütün ayrıntılarıyla ortaya konursa yapabiliyoruz" denilirse bu bizi hiçeşirecektir.

Önderlik çizgisine bu tarz bir katılım, militant duruş ve partilik olamaz! Önderlik çizgisinin militanlığı, parti çizgisini anlamayı ve gereklerini iddiaya, iradeyle, yerinde ve zamanında, başarıyla hayatı geçirme gereklidir. Birileri söyleşin, söylelenen yap; illa her gün başında talimat olsun, talimatın gereğini yap; birileri elinden tutsun, öyle yürü! Bu, militant değil, fukaralıktır. Devrimci, Apocu militantlik Mazlumların, Kemallerin, Beritan ve Zilanların militantliği böyle değildir.

Onlar eylemlerine kendileri karar verdi ve uyguladılar; Önderlik çizgisine böyle katıldılar. Apocu militanlığının gerekliliğini bu temelde anlayarak yerine getirdiler.

2013 yılında demokratik siyasi çözüm sürecinin gereklerini yerine getirmek için yürütülen mücadelede bu pratik çizgi hakim kılınamamıştır. Bu önemli bir durumdur. 2011 ve 2012 mücadele yılının sonuçlarını çözümlerken yarı kalan mücadelenin sonuçlarını değerlendirmiş ve yeterli hale gelmenin sözünü vermişik. 2013 yılının pratiği bu konuda hala söylem düzeyinde olduğumuzu göstermektedir. Söylenenler, verilen sözler pratikte yerine gelmemiştir. Bu anlamda değişimi ortaya çıkarmamıştır. Sadece ortaya çıkan sonuçlar üzerinden görevlerin yerine gelmediğini görmeyi ve bu temelde söz vermemi ifade etmektedir. Ancak verilen sözlerin gereklerinin derinliğine anlaşılmadığı ve yetkince kişiliğe yedirilmemiş de ortaya çıkmaktadır. Önder Apo, bu durumu 'dogmatizm ve tutuculuk' olarak değerlendirmektedir. Bu değerlendirmeye temelde ele aldığımızda yaşanan sadece güncel görevlere cevap veremeyen bir durum olarak görülemez. Paradigma değişimini anlamayan, dolayısıyla stratejik değişikliklere giremeyecek, kendini paradigmalar ve stratejik açıdan değiştirmeyen, paradyigma ve stratejinin gerektirdiği taktik ve tarz içine girmeyen, tersine eskide kalan, yeniyi anlayamamış, kendisini yenileyememmiş, yeniden yapılandıramamış bir durum yaşanmaktadır.

Zamanında devrimci mücadele yapılmazsa karşı devrim mücadele olur

Önder Apo değerlendirmelerinde hareket olarak dar askeri ve cepheci direniş içinde kaldığını tespit etmektedir. 'KCK' ne bir devlettir ne de bir direniş cephesidir' diyerek KCK'nın anlaşılmadığını bu nedenle yeniden tanımlanması ve doğru anlaşılmaması gerektiğini belirtmektedir. Önder Apo bu çözümlemeyi pratiğimiz üzerinden yapmaktadır. İnşa çalışmalarına devleti taklit ederek yönelikliğini, bunu yapmadığımızda ise bir direniş cephesi durumunda kaldığımızı görmektedir. Ha ERNK, ha KCK! Halk örgütlenmesi bakımından aralarında çok büyük bir fark yoktur. 2013 halk ilişkilerimizin, 1993 halk ilişkilerimizden -20 yıl öncesinden- farkı nedir? Çalışma tarzı olarak, örgüt sistemi olarak, işleyiş olarak çok fazla bir fark var mıdır, yoktur. Sadece Önderliğin savunmalarda yazdıklarını tekrarlıyoruz. Yeni olan burdur. Meclis kurmalıyız, komün yaratmalıyız, inşa etmeliyiz, etmeliyiz, etmeliyiz.. Sadece temenni var, dilek var, başkasından istek var. Kim, ne zaman, nasıl edecek? Bunlara cevap verilmemektedir. Dolayısıyla, yapan değil, söyleyen olarak

kalınmakta, anlayan değil, ezberleyip tekrarlayan konum aşılmamaktadır. 2011-2012 Devrimci Halk Savaşı pratiğinin sonuçlarını değerlendirirken de "stratejik değişimi anlamadık" değerlendirmesi yapılmış, yeni stratejinin taktik gereklere ve tarzına göre hareket edilemediği belirtilmiştir. Önderlik, paradigmatal değişim anlaşılmadığını, yeni paradigmmanın stratejik ve taktik gereklerinin kavranmadığını, eskide kaldığını, tutuculuk ve dogmatizmin yaşadığını ifade etmektedir. Bu durum hareketimizi 2013 yılında demokratik siyasi mücadelede yetersiz kılan, başarıya gidişimizi engelleyen temel nedendir. Kazanımlarımız sadece İmralı sisteminin biraz parçalanması ve 13 BDP heyetinin gidip Önderlik görüşmesi, Önderliğin bir muhatap olarak Türkiye, dünya tarafından kabul edilmesi ile sınırlı kalmaya bilirdi. Dikkat edilmesi gereken husus Türkiye'nin değişim sürecinin içinde olmasıdır. Bu değişim, devrimci temelde biz yaratabilirdik. Bu değişim, AKP-Fethullahçı çatışması biçiminde değil Kürdistan özgürlük ve Türkiye demokratik devrimi biçiminde gelişebilirdi. Devrimci çatışma, devrimci hamle gelişmeyince ortaya AKP-Fethullahçı iktidar savaşı çıkmıştır. Ondan sonra da 'bu iktidar savası nasıldır, nasıl değildir, biz neresindeyiz' diye, nerede de tartışmaya kalkıyoruz. Biz neresinde olacağız! Onlarla ne ilişkimiz var ki, neresinde olalım; biz, onların alternatif konumdayız. Eğer biz görevlerimizi doğru, yeterli bir biçimde, yerinde zamanında yerine getirseydik ne ortada AKP-Fethullahçı çatışması kalacaktı ne ABD'nin Türkiye müdahale etmiş olacaktı, özgürlük ve demokrasi devrimi temelinde Türkiye'yi yeniden yapılandırmış olacaktı. Açık ki devrimci koşullar değerlendirilerek devrimci hamle yapılmaz ve devrimin imkan ve fırsatları değerlendirilmezse karşı devrim çeşitli biçimlerde müdahale etmeye devam edecektir.

Güncel olarak şu anda Türkiye'de yaşanan bu tarz bir müdahaledir. Bu müdahale, çözüm sürecine yönelik bir müdahale gibi değerlendirilmektedir. Türkiye'ye Önder Apo ve Kürdistan özgürlük hareketi tarafından dayatılan ve büyük başarılar temelde yürütülmlesi gereken devrimci demokratik çözüm sürecinin gelişimini engellemeye dönük bir müdahale olarak ele alınır yanlış değildir. Bu devrimin gelişim zemini hala vardır. Küresel kapitalist sistem gerçekleştirdiği müdahale ile devrimci gelişmelerin zeminini ortadan kaldırımı, devrimci gelişmelerin öünü almaya devrimci demokratik çözüm seçeneğinin gerçekleşmesini engellemeye çalışmaktadır. Bu anlamda süreçte yönelik gelişmeleri devrimci hamle ile karşılaşmamışızdan, devrimci çözümü yaratamayışımızdan kaynaklanmaktadır. AKP açısından ise Önder Apo'nun öngördüğü temelde, kendilerinin mutabık kaldığı ama gerekli çözümleyici adımları atmamalarından kaynaklanmaktadır. Bunun için iktidar çatışması temelinde gelişen bu müdahale süreci doğru anlaşılmalıdır. Yaşanan bu gelişmelere ister darbe, ister paralel devlet saldırısı ya da dış müdahale her ne denirse densin doğru anlaşılması ve bu temelde karşı doğru tutumu geliştirmek gerekmektedir. Dış müdahale ve onun aracı olan Fethullah Gülen hareketinin Kurt halkına yönelik yürütülen kültürel soykırımları yorumlayan, bu tür dış müdahalelere zemin sunan AKP'nin iktidarı, milliyetçi, dinci karakteri değerlendirilerek fırsatçı, oyayıcı, yolsuzluğa

ve vurguna bulaşmış iktidar gerçekini de teşhir etmek bir görev olarak ele alınmalıdır. Ancak öncelikli görevimiz bu durumun ortaya çıkmasında Özgürlik hedefimiz bünyesinde yer alan yetersizliklerin, eksik ve başarısızlıkların payı olduğunu görmek gerekmektedir. Bu anlamda Devrimci Halk Savaşı'ni yürüttürken ortaya çıkan başarısızlıklarımızın ve 2013 'demokratik kurtuluş ve özgür yaşamı inşa hamlesi' yürütmede ortaya çıkan başarısızlıklarımızın payı vardır.

İçinde bulunduğumuz süreç, devrimci değişim ve yeniden yapılanma süreci olması gerekikten AKP-Fethullah Gülen hedefimizin çatışması süreci haline gelmiştir. Bu durum hareket olarak eksikliklerimizden kaynaklanmaktadır. Ecevit başkanlığındaki koalisyon hükümeti çözülürken, sol demokratik güçlerin boşluğundan yararlanarak AKP'nin iktidara geldiği bilinmektektir. AKP'nin hükümet olmasının önemli bir sorumluluğu sol demokratik güçlerin gerekli siyasi çıkışını göstermemeleriydi. Gelenen aşamada Fethullah-AKP çatışmasıyla Türkiye'ye yeni bir siyasi yapı kazandırma mücadelesi, 2010'dan bu yana Kuzey Kurdistan'da ve Türkiye'de devrimci demokratik hamle çözümünün gerçekleştirilmemesi sonucunda gündeme gelmiştir. Bu mücadeleyle, AKP ve Fethullah Gülen hareketi kendilerince Türkiye'yi eski ve köhnemis iktidarlarını yenileme temelinde yapılandırmak istemektedirler. Türkiye'nin demokratikleşmesi temelinde Kürt sorununun çözümü yönünde adım atma niyetleri olmadığı gibi tersine bunu engelme arayışı içindedirler. Yeniden böyle bir sürecin içinde olduğumuzu, çatışmanın bunun sonucunda ortaya çıktığını belirtebiliriz.

Dar, tutucu, eskiyi aşamayan duruş ve tutumlarla devrimci hamle yapılamaz

Açıkta ki Devrimci Halk Savaşı ve demokratik siyasi çözüm hamlesi başarılı olsaydı bu tarz çatışma ve gelişmeler tarih sahnesinden silinecekti. Siyasi süreç devrimci çözüm temelinde işleyecekti. Bu bakımdan ortaya çıkan bu gelişmelerin yetersizliklerimiz üzerinden yaşandığını unutmamalıyız. Bu durumu doğru anlayarak, eleştiri özeleştiriledeğerken dersi çıkarmalıyız. Yine bu gelişmelerle karşı mücadele edeceksek paradigmamız temelinde özgürlük ve demokrasi devrimini başarıya götürecek hamleleri yapmayı öngörmeliyiz. İdeolojik, politik doğrultumuz; propaganda üslubumuz, tarzımız; siyasi öz savunmacı eylemimiz, kesinlikle çizgi esaslarına göre gelişmelidir. Yaşanan eksikliklerden dersler çıkararak, örgüt ve eylem durusunda pratiği yeterli kılacak, imkanları ve ortaya çıkan fırsatları değerlendirecek tarzda stratejik taktik durağa kavuşmalıyız. Türkiye bir siyasi mücadele ve değişim içindedir. Yerinde durarak, "bak nasıl kavga ediyorlar" diye seyre dalmak anlamlı değildir, gelişme yaratma değeri yoktur. Bu temelde taraflardan herhangi birisinin yönüğüne girerek etki altında kalmadan, kendi alternatif çizgimizle gezen kararşımaları yaşamalıyız. Bu temelde özgürlük ve demokrasi mücadeleni başarıya götürecek devrimci çizgileri gerçekleştirecek adımları atmalyız.

Türkiye'de yaşanan bu siyasi değişim arayışları aynı zamanda devrimci gelişmeler için yeni olanaklar yaratmaktadır. Her an yeni fırsat ve seçeneklerin de açığa çıkacağı bir aşamadır. Bu süreç zarfında 30 Mart 2014 seçimlerinin kendi bu konuda önemli bir fırsat ve sonuçları belirleyecek bir aşama olmaktadır. Seçim çalışmalarına önem verilmelidir. Seçim çalışmaları hiçbir duraksama yasanmadan, eksik ve yüzeysel yönleri

asarak, iç gelişkili durumları ortadan kaldırarak AKP'ye Kurdistan'da kazandırmayıp, demokratik siyasetin büyük bir seçim zaferi yaşayacağı temelde yürütülmeliydi. Bu konuda en küçük tereddüt, zayıflık olmamalıdır. 30 Mart seçim sonuçlarını güçlü bir demokratik siyasi hamleye dönüştürmek dışında başka bir yolumuz yoktur. Aynı zamanda, 30 Mart yerel seçimler sonrası ortaya çıkabilecek siyasi, askeri her olasılığa göre mücadele edecek hazırlık çalışmalarını da yürütmemeliyiz. Önder Apo'nun özgürlüğü için yürütülen imza kampanyası çalışmaları ve özgürlük nöbetleri de 15 Şubat itibariyle yeni bahar süreci ve seçim çalışmalarıyla birleştirilerek sürdürülmeliydi.

İçinde bulunduğumuz süreç son derece aktif, çok yönlü bir mücadele sürecidir. Buna göre doğru anlayan ve yöneten, her türlü fırsatı görerek pratik hamleler yapabilen bir konumda olmak gerekmektedir. Sürek, beklenecik, gözlenecek, hazırlanacak bir durumda değildir. Bir yandan daha ilerisi için bunları yapmaya çalışırken, diğer yandan ve esas olarak anı anına yaşanan mücadeleyi doğru değerlendirmek öne çıkmaktadır. Bu tarz bir yaklaşım ve örgütlenmeye 2013'de yapılmayan 2014'ün yaz başında gerçekleştirilebilir. 2014 yılı Kuzey Kurdistan'da ve dolayısıyla Türkiye'de büyük devrimci hamlelerin gelişerek zafer kazandığı bir süreç haline dönüşebilir. AKP-Fethullahçı çatışmasına karşı Türkiye'de demokratik devrim düzeyinde çıkış yaşanabilir. Taşlar yerinden oynamıştır, geriye dönüş yoktur. Elbette bu gelişmeler, 2010'dan bu yana Önder Apo'nun geliştirmek istediği devrimci hamle temelinde gerçekleşseydi daha iyi ve güvenceli olabilir ve halklar açısından daha kalıcı sonuçlar verebilirdi. Bu konudaki hata ve eksikliklerimizin yarattığı olumsuz sonuçları ortaya çıkan durumlara bakarak netçe görüyoruz. Bu hedefimiz için derin bir sorgulama ve özeleştirili konusudur. Bunu herkes iyi görmelidir. 'Devrimci militanım, Apocu militanım' diyenler yerine getiremedikleriyle kaybettirdiklerini fark edebilmeliydi. Neden yapamadığını ve kaybettirdiğini çözümleyerek dersini çıkarabilecektir. Çıkardığı dersler temelinde sonrası için hata yapmayacak ve eksiklik göstermeyecek bir duruma gelebilmelidir. Bu tarz bir sorgulama ve çözümleme ile gereken eleştiri özeleştirili düzeyi açığa çıkarılabilirse öümüzdeki haftalar, aylar değerlendirilebilir ve kaybedilenler kazanca dönüştürülebilir. Eksik kalani tamamlayabilir. Çok yoğun ve karmaşık bu mücadele süreci birden fazla seçenek sunmaktadır. Birinden olmazsa diğerinden çıkış yapılabilecektir. Ama bunun için doğru görebilmek ve cesareti, girişken olmak gerekmektedir. Dar, tutucu, eskiyi aşamayan duruş ve tutumlarla devrimci hamle yapılamaz. Tereddüt, kaygı, idareci yaklaşımalar şimdije kadar sonuç vermemiştir, bundan sonra da vermez. Ancak bu zihniyet yapısı aşılır ve örgütsel sistemimizi buna göre geliştirebilirsek sonuç alabiliriz. Fırsatlar, imkanlar kaybolmuş değil, tersine çok yoğun bir süreç yaşanmaktadır. Mevcut duruma eskiden 'devrimci durum' denildi. Buna, devrimin objektif koşullarının her bakımdan var olması da diyebiliriz. Böyle durumlarda, belirleyici olan devrimcilerin ve devrimci örgütün duruşu olmaktadır. Bir anlamda doğru değerlendirmeye ile devrimci hamle yapma gücünü, yaraticılığını, cesaretini gösterip gösterememe durumudur. Özgürlik hareketi olarak Türkiye ve Kuzey Kurdistan açısından bunu yaşıyoruz. Aslında bu Kurdistan'ın bütün parçaları ve bütün Ortadoğu için geçerlidir. Kuzey ve Türkiye bunun bir maketi durumundadır. 2013'ü bitirip, 2014'e girerken odaklanma Kuzey Kurdistan ve Türkiye üzerine kaymaktadır. Nasıl ki 2013'te

odaklanma Suriye ve Rojava üzerinde oldusuya 2014'e girerken siyasi, askeri mücadelenin, gelişkili ve çatışmanın odaklandığı yer, Türkiye ve Kuzey Kurdistan olmaktadır. Bu gerçekleri değerlendirerek fırsat ve imkanları yerinde kullanabiliyoruz 2014 yılının Kuzey Kurdistan'da devrim, Türkiye'de büyük bir demokrasi yılı olması içten bile değildir. Bunun her türlü verisi vardır. Başarısı buna öncülük edecek gücün, öncülük görevlerini yerinde ve zamanında yerine getirip, getirememesine bağlıdır. Bu görev yerine getirilirse, kesinlikle 2014 yılı devrim yılı olacaktır. İmralı sisteminin parçalandığı, uluslararası komplonun yenilgiye uğradığı, dolayısıyla Önder Apo'nun özgürlüğü temelinde Kurdistan'ın özgürlüğe leştiği bir yıl olacaktır.

Değerli yoldaşlar

2013 yılı tamamlanırken Rojava Kurdistan'ı ve Suriye gündemdeki yerini korumaktadır. Rojava devrimi ve direnişi temelinde gelişen bir Suriye gerçekliği vardır. 2014 yılına Ortadoğu üzerinde bu gerçekliğin yoğun etkisi altında girilmiştir. Rojava Kurdistan'da devrimci bir çıkışın beklenmediği bir dönemde, 19 Temmuz 2012 Devrimi'nin gerçekleşmesi herkesi yeniden değerlendirme yapmaya, düşünce ve politika üretmeye zorlamıştır. Bunun akabinde 2013 yılında kapsamlı karşı devrimci kuşatma ve saldırular karşısında Rojava halkın özgürlük devriminin savunulması ve derinleştirilmesi, YPG ve YPJ savaşçılarının kahramanca direnişle başarılmıştır. Ortadoğu'da siyaset yürüten hiçbir güç bu gelişmeleri kestirememiştir. Rojava halkı ve özgürlük güçleri bu anlamba herkesi yeniden düşünce ve politika üretmeye zorlayan bir sonuç yaratmıştır. Bu anlamda 2013 yılı Rojava Kurdistan yılı, özgürlük ve devrim yılı haline getirilmiştir. Bu özgürlük devrimini yaratatan ve koruyan şehitlerimizi büyük bir saygı ve minnetle anıyoruz, bu devrimci direnişe katılan herkesi yürekten kutluyoruz. Rojava şehitleri tarihin akışını belirlemiş, ters gidişatı düzeltmişlerdir. Özgürlik çizgisinde onur ve şeref, insanlık çizgisinde tarihsel yürüyüşü gerçekleştir hale getirmiştir. Bu bakımdan da sadece Kürt halkı tarafından değil bütün ezilenler, halklar, emekçiler, gençler ve kadınlar tarafından her zaman saygıyla minnetle anılacak bir gerçeklik ortaya çıkarmışlardır. Bu gerçeklik, büyük yurtseverlik ve özgürlük bilinciyle, özgür yaşam arayışı ve tutkusuna bağlıdır. Bu gerçeklik, Apocu çizgiye olan inanç, güven ve bağlılıkla ilişkilidir. Rojava'da yaşanan gelişmeler bu temelde yaratılmış büyük bir cesaret ve fedakarlığın sonucu olarak ortaya çıkmıştır.

El Kaide ilk büyük yenilgisini 2013 ayında, Rojava'da yaşamıştır

Devrim her zaman devrimcinin, devrim için ayağa kalkanların, özgürlük ve eşitlige inanın toplumların işi olmuştur. Halk devrimleri cesaretle, fedakarlıkla gerçekleşen bir kahramanlık olayıdır. Bütün bu nitelikler fazlasıyla Rojava devriminde ortaya çıkmıştır. 2012 öncesinde "Rojava'da özgürlük devrimi olur, bunu boğmak için yürütülen bölgesel ve küresel saldırular karşısında Rojava halkı kahramanca direniş gösterir ve bütün saldıruları kırarak devrimi korur, Rojava Kurdistan Devrimi Ortadoğu devriminin bir özgürlük kılıcımı haline gelir," denseydi itibar görmeyeceğini biliyoruz. Özgürlik hareketimiz içinde bile hafife alan anlaşmalar yaşandığı bilinmektedir. Tüm arkadaşlarımız Rojava Devrimi karşısında gerçek düşüncesini, duygusunu, neler yaşadığını itiraf etmelidir. Bizi en çok doğruya çekenek olan Rojava Devrimi

karşısında geliştireceğimiz yeni düşüneler, eleştiri ve özeleştiriler olacaktır. Başka hiçbir yerden bu kadar derin ve kapsamlı analiz olıkmayacaktır. Fazla bir değerlendirmenin yapılmaması tutuculuğun ve özeleştirili yoksunluğunun göstergesi olmaktadır. Bu konuda da cesur olmak gerekmektedir. Nasıl ki 19 Temmuz hamlesi ve 2013 direnişini geliştirirken büyük cesaret gösterildiyse devrimin ve direnişin derslerini çıkarırken de aynı cesaret ve yiğitlik gösterilmelidir. Rojava Devrim dersleri Kürt halkını, gençlerini, kadınlarını, bütün hareketimizi aydınlatlığı gibi Ortadoğu halklarını ve insanlığı aydınlatan önemli bir düşünce birikimini ortaya çıkaracaktır. Bu içeriğe sahip olduğu bilinmelidir. Bu bakımdan hiç olmaz gibi düşünülen ve gündeme bile alınmayan olay ve olguların nasıl gerçekleştirildiği iyi anlaşılmalıdır. Yaşanan gelişmelerin temellerinin nasıl atıldığı, tarihinin ne olduğu, özellikle 1980 yılından günümüze Önder Apo öncülüğündeki çalışmaların etkilerinin neler olduğu önemlidir. Önderliğin düşüncelerinin, kişiliğinin, ruhunun bu gelişmeler üzerindeki etkisi nasıl olmuştur? 2011 yılından itibaren Rojava'da devrim için yürütülen çalışmalar nelerdi? Bölgede oluşan konjonktürün etkisi konusunda hangi sonuçları çıkarabiliriz? Devrim olayı nedir, nasıl gerçekleşir, bir devrimin başarısı için nelere ihtiyaç vardır? 2012'nin 19 Temmuz'daki devrimci adımı hangi ruh hali ve düşünce ile atıldı? Nasıl bir cesaret ve fedakarlık işiydi? Bu gelişmelerde değişik kesimlerin durumu neydi, farklı tutumlar nasıl ortaya çıktı ve olaylar üzerinde etkide bulundu? Devrimin birinci yıldönümünde devrimi anlamak ve coşkusunu yaşamak isterken, Rojava halkına yönelik arkasında küresel, bölgesel güçler ile yerel gericiliğin bulunduğu El Kaide çete saldırları nasıl gelişti? Bu saldırular karşısında direnme hangi düşünce ve duyguların sonucu gelişti ve neler kazandı, ne kaybettirdi? Bu saldırular karşısında hangi ruh halleri, duyu ve tutumlar yaşandı? Devrim hangi kritik süreçlerden geçti? Bu süreçlerin yaraticıları ve gerçek kazandırıcıları kimlerdir? Geriye çeken ve kaybettiren kimler olmuştur? Bunların hepsinin doğru cevaplanması ve doğru anlaşılması gerekmektedir.

Bu temelde Özgürlik hareketi olarak Rojava Devrimi üzerinde yoğunlaşmamız gereği açıkta. Rojava devrim dersleri gücü sorgulama ve anlamlı eleştiri özeleştirili yaklaşımıyla doğru ve yeterli biçimde özümsenebilir. Özgürlik mücadelemini zafer taşımak olası olan düşüncesi ve iradeyi olduğu kadar cesaret ve fedakarlığı bu devrimin dersleri verecektir. Bu başarılılığı ölçüde de Rojava Devrimi, bütün Kurdistan Devrimi, dahası Ortadoğu Devrimi ve insanlık devrimi olacaktır. Bu başarılamazsa devrim kendi düzeyinde kalacak, sonuçları fazla olmayacağıdır. Yaşanan gelişmelerin ayrıntıları üzerinde Rojava özgürlük güçleri hassasiyetle durmaktadır. Sonuçları da hareketimize ve halkımıza mal edeceklerdir. Kurdistan özgürlük hareketi ve yönetim olarak bu gelişmeleri sürekli tartıştığımızı belirtmektedir. Sonuç olarak bedeli ağır olan zor süreçlerden geçildiği açıkları. Ancak gerçek bir halk savaşı ve direnişi yaşanmıştır. El Kaide çete güçlerinin saldıruları kırılmış, Rojava Kurdistan'ının özgürlük devrimi korunmuştur.

El Kaide denen provokasyon gücü, ilk büyük yenilgisini 2013 ayında, Rojava'da yaşamıştır. Bunu kendileri de itiraf etmektedir. El Kaide saldırıcıları askeri bakımdan kırılmıştır. 'Rojava Devrimi ve halkı şu anda askeri tehdit altında değil mi, farklı saldırular gündeme gelmez mi?' diye sorulabilir. Bu tehdike her zaman vardır. Birçok gücün yeni saldırular plan-

lamak için çaba içinde olduğunu görmemek mümkün değildir. Ama en azından 2013 büyük komplosu boşça çıkarılmış ve saldıruları kırılmıştır. El Kaide güçler tarihi ilk yenilgilerini Rojava'da Kürt halkın gelişirdiği direniş karşısında yaşamıştır. Bu önemlidir ve bu askeri sonucun çok yönlü etkileri vardır. Bir defa El Kaide gibi bir tehdike boşça çıkarılmıştır. Bu güç, yakın gelecekte Ortadoğu'nun her tarafında, tüm halklar için tehdile olmaya devam edecektir. Küresel kapitalist modernite sistemiyle gelişkili gibi görünse de aslında onların yarattığı bir provokasyon gücüdür ve onların politikalı doğrultusunda rol oynamaktadırlar. Halkların devrim ve demokrasi potansiyellerini heder etmektedirler. Dolayısıyla Ortadoğu devrimi ve demokrasi açısından tehdikedirler. Böyle bir tehdilin provokasyon gücünün, ilk askeri yenilgisini yaşamış olması bütün halklar açısından önemlidir. Diğer yandan El Kaide Rojava saldırısıyla Kurdistan'ı işgal etmek istemektedir. Rojava'yı ele geçirip Irak-Şam devleti kurmayı hedeflemektedir. Irak'ın sünni kesimini ve Güney Kurdistan'ı da ele geçirerek Kuzey Kurdistan'da AKP ve benzeri akımlardan aldığı destekle bölgede yeni bir mezhepçi iktidar yaratmayı öngörüyorlardı. Bu anlamda bölgeyi yeni bir din ve mezhep çatışması içerisinde çekerek katlı ve soykırımları ile birlikte etki altına almayı hedeflerken Ortadoğu'yu alternatif bir demokratik modernite çıkışının alanı haline getirmek alıkoymak istiyorlardı. Bu, Küresel kapitalist bir plandır.

El Kaide saldırısı, Ortadoğu'yu kaos, gelişkili ve çatışma içinde tutarak potansiyelini eritmeye, güçsüz düşürme ve Ortadoğu üzerinde kapitalist modernite egemenliğini, hegemonyasını sürdürme planının bir parçasıdır. Bu plan en azından Rojava cephesinde kırılmıştır. Rojava'da özgürlük güçlerinin ortaya çıkardığı bu başarının Güney, Kuzey Kurdistan ve Suriye üzerinde etkileri vardır. Rojava direnişi El Kaide'nin planının başarılması önüne ciddi bir engel koymusuktur. Ancak tümde kaldırıldığı söylemeye, tehdile hala vardır. Yeni Rojava direnişlerinin daha fazla gerektiği açıkları. Yine de bu saldıruların kırılmış olması çok önemli bir gelişmeyi ifade etmektedir. Rojava direnişi, Kurdistan'da demokratik modernite devriminin gelişmesini önünü açmıştır. Diğer yandan Rojava'ya dönük El Kaide saldırılara umut bağlayan güçler vardı. Bunlar dünyanın ve bölgenin belli başlı bütün aktörleriymi. ABD umudu El Kaide güçlerinin başarısına bağlamıştı. Cenevre konferansını buna göre düzenleyecek, Kürt sorunun yansımıdiği bir Suriye toplantısı gerçekleştirilmiş olaştı. Kürtler kazandı ve bu plan gerçekleşmedi. Cenevre konferansı bu nedenle yapılamayıp ertelenmiştir. AKP umudu geteci güçlerin başarısına bağlamıştı. Güney Kurdistan'dan sonra bir de demokratik modernite çizgisinde, demokratik özerklik devrimi temelinde ortaya çıkan bir Rojava Kürtlüsü, Türkiye'nin Kürt politikası, dolayısıyla mevcut inkarımha sistemi açısından tam bir çöküşü ifade etmektedir. AKP bunu engellemek için her şeyi yapmıştır. ABD ile çelişen Suriye politikasının nedenini de bu oluşturmuştur. AKP ve Türkiye yönetimi Suriye'de neden durup dururken ABD ile ters düştü? Libya için İzmir ABD ve NATO'nun bir saldırısı karargahı oldu da, Suriye politikasında neden uyuşmadılar? Tek neden Kürt politikası ve Rojava Kürtlüsü'nün durumudur. Eğer Suriye'de askeri bakımdan kırılmış, Rojava Kürtlüsü yani Kürtler olmasayı, Türkiye ve ABD, Libya'da olduğu gibi ortak hareket eden iki güç olacaklardı. Türkiye'nin alelacele Şam'da iktidarın değişimini istemesi, bunun için Esad yönetimine savaş açmasını tek nedeni, Suriye'de mücadelenin uzayarak

farklı dinamiklerin ortaya çıkışmasını engellemek içindi. Özellikle de Rojava Kürtlerinin bir özgürlük kuvveti olarak ortaya çıkımlarını engellemek temel politik yaklaşımıydı. Sürek uzar, mücadele hızla sonuçlanmazsa Suriye bir demokrasi alanı haline gelir, Rojava da yeni bir Kürt iradesi ortaya çıkar diye korkuyordu. AKP'nin Şam'a savaş ilan etmesi bu nedenleydi. ABD'yi, NATO'yu Şam'a saldırmak için o kadar çabalaması da sa dece bu nedenleydi. Son on yıldır Tayyip Erdoğan'ın en yakını, en iyi kardeşi Beşar Esad'tı. Kendilerini 'iki devlet bir hükümet' biçiminde tanımlamışlardı. Siyasi, kişisel karşılık veya düşmanlıklar kesinlikle yoktur. Tersine dostlukları vardır. Ama o kadar çatışmaya bu nedenle girdiler. AKP çetelere, El Kaide'ye en büyük desteği bu nedenle verdi.

AKP'yi Rojava Devrimi ve direnişi bitirmiştir

Rojava'da yaşanan gelişmeleri ABD ve NATO'yu Şam'a saldırtarak durduramayınca tüm gücüyle çetecliği destekledi. El Kaide çeteleri Urfa'ya, Antep'e, Adana'ya karargah kurdu. Bütün savaşçıları İstanbul üzerinden geldi, Türkiye'de eğitti, donatıldı ve Rojava'ya saldırtıldı. Türkiye devleti ve AKP hükümeti, Rojava Devrimi'ne karşı El Kaide'yle ortak savaşan bir güç haline geldi. Bununla da başaramayınca sınıra duvar çekerek, Rojava Devrimi'nin rüzgarının Kuzey'e akmasını engellemeye çalışılar. En son duvar çekme çabası bile AKP'nin Suriye politikasının ve Rojava'ya yaklaşımının esasında neler olduğunu göstermeye yetmektedir. AKP yenilmiştir. Bugün Fethullahçılarla yaşadığı çatışma, ABD tarafından artık küresel kapitalizmin Türkiye ve Ortadoğu'daki çıkarlarını savunamaz bir hükümet olarak yargılandığını, gözden düşüğünü ve itibarsızlaştığını göstermektedir. Bu Rojava'da yaşadığı yenilginin sonucudur. AKP'yi gücsüz düşüren, tüketen, Rojava yenilgisidir. Çünkü AKP'yi AKP yapan, iktidara götüren tek iddia 'Kürtlere en iyi ben yönetirim, Kürtlere üzerinde en çok egemenliği ben kurarım' argümanıydı. Her zaman "Kürdistan'ın birinci partisi biziz" diyorlardı. Sadece Kuzey Kürdistan'la değil, Güney Kürdistan yönetimiyle kurduğu ilişkilere dayanarak "orayı da ben yönetiyorum" mesajını özenle veriyorlardı. İran'la o kadar düşman olmasına rağmen Kurt politikasında yine ittifak yapıyor, birlük içinde hareket ediyorlardı. "Rojava'yı da ben denetim altında tutarım" dedi. Ama bu politikanın başarısız kaldığı, AKP'nin iktidar dayanağı olan Kürtlere egemenlik altında tutma politikasının ilk kırılıp yenilgiye uğratıldığı yer Rojava oldu.

AKP'yi Rojava Devrimi ve direnişi bitirmiştir. Kuzey Kurdistan'da ve Türkiye'de yürütülen mücadelenin payı vardır. Ama bugünkü çatışmayı yaratın, bardağı taşıran son damlayı Rojava direnişi oluşturmuştur. Son damla kesinlikle Rojava direnişidir. Dolayısıyla AKP'nin El Kaide'ye bağlılığı umutlar, El Kaide yenilgisinin sonucunda AKP'nin yenilgisi olmuş veya çöküşü haline gelmiştir. Artık kimseyi "Kürtleri ben yönetiyorum, ben denetliyorum" diye inandıramaz. Güney Kurdistan'la istediği kadar ekonomik siyasi ilişkiler içersine girsin, artık tilism bozulmuştur, çember delinmiştir. Rojava devrimi AKP-KDP birlliğinin dışında yeni bir Kürt toplumsallığının ve kimliğinin var olduğunu ve yenilmezliğini ortaya çıkarmıştır. Bu bütün bu politikaların yenilgisi, eski hesapların bozulması ve ovunların asılması aplamına gelmiştir.

Diger yandan İran da ortaya çıkan gelişmelerden razı olmamıştır. İran yönetimi Suriye yönetimini güçlendirecek, AKP ve ABD'yi zorlayacak siyasi geliş-

"AKP'yi Rojava Devrimi ve direnişi bitirmiştir. Kuzey Kürdistan'da ve Türkiye'de yürütülen mücadelenin payı vardır. Ama bugünkü çatışmayı yaratan, bardağı taşırın son dammayı Rojava direnişi oluşturmuştur. Son damla kesinlikle Rojava direnişidir. Dolayısıyla AKP'nin El Kaide'ye bağıladığı umutlar, El Kaide yenilgisinin sonucunda AKP'nin yenilgisi olmuş veya çöküşü haline gelmiştir."

melere evet demekle birlikte "ama bunları
Kürt iradesinin gelişmesi temelinde ol-
mamalı" demektedir. Kürtlərin iradesiyle
geliştiğinden bu iradeyi güçlendirecek
herhangi bir işe engel koyma politikala-
rının öne çıkan bir yönü durumundadır.
Til Koçer'in Rojava özgürlük güçlerini
eline geçtiğinin ertesi günü PJAK üyeleri
idam ettiler. Hizbullah'ı Batman'da ha-
rekete gecirdiler. Bu şekilde Kürt özgürlük
hareketine uyarı ve tehdit mesajı vermek
istediler. AKP gibi olmasa da, İran'da E
Kaide saldırısının arkasındaydı. Rojava
Kürdistanı'nın iradesinin kırılabileceği,
dolayısıyla fazla etkinliğinin olmayacağı
umut ediliyordu.

En çok iç yerel gericilik açısından Rojava Devrimi ve direniş sürecini değerlendirmek öğretici olacaktır. Dikkat edilirse küresel, bölgesel ve yerel düzeyde mevcut sistem içinde Rojava Devrimi'nin çok fazla dostu, dayanağı olmamıştır. Rusya yakınlık gösterir gibi olsa da bunun nedeni başkalarıyla yaşıdığı çıkar mücadeleşiydi. Çıkarları gereği Suriye'de yürütülen mücadele de taraf olma durumu nedeniyle böyle davranışıyor. Ama yine de bu davranışın da önemlidir. Irak'ın yürüttüğü ekonomik siyasi çıkar mücadeleleri sonucu biraz etkisi olmuştur. Bunun dışında ki küresel, bölgesel güçlerin hepsi aslında El Kaide'nin arkasında durmuştur. Katar, Suudi ve bölgenin bütün temel güçleri için bu gerçekleştirildir. Yerel bakımdan ise Kürt halkının yurtsever demokratik güçlerinin kalbinde Rojava direnişçileriyle atılmıştır.

Kürt ulus devletçi zihniyetin tutumunu ters gelişti ve Rojava direnişinden yana değil de, Rojava Devrimi'ni kuşatan, boğmak isteyen cephede yer almayı tercih etti. Kuşatmanın bir tarafı oldu. KDP'nin sınır kapatması, KDP'ye bağlı örgütlerin çetelerle birlik halinde YPG ve YPJ güçlerine karşı sivil Kürt halkının karşı saldırılarda bulunmaları, içerisinde bir sürü komplot, provokasyon çıkarmaları, Kürt yurtseverlerini komplolarla katletmeleri gündeme geldi. Mesut Barzani, Rojava'da devrimin olmadığını aslında Şam rejimine işbirlikçilik yapıldığını söyleyecek kadar somut gerçeklikten ve yurtsever tutumdan uzaklaşan bir duruma düştü. Bu da yurtseverlik ve milliyetçilik arasındaki farkı görmek açısından çok büyük bir önem taşımaktadır. Yurtseverlik bütün yurdu, halkı, özgürlüğü sevmeyenlerden; milliyetçiliğin bir çıkışçılık olma eğilimi olduğunu söylemek de aynı.

duğu, kişisel, ailesel, kabilesel, örgütseçimleri, çıkışcılığı ifade ettiğini KDP'nin bu süreçte izlediği politikalardan net bir biçimde açıkça çıkmıştır. KDP, Rojava direnişçiliğini boğmak için El Kaide saldırılara en çok medet uman bir duruma düştü. Sınırları kapatarak, içte provokasyon yaratarak, AKP ile ittifak yapıp birlikte Rojava halkınin göçe teşvik etmeye çalıştı. AKP-KDP ilişkileri Rojava Devrimi'ne ve direnişine zarar veren olduğu gibi aslında Kuzey-Kurdistan'da geliştirilen siyasi çözüm sürecine de ciddi biçimde zarar veren bir ilişkiye dönüştü. AKP ve KDP arasındaki bu ilişkinin ABD ve Avrupa sisteminden açısından rahatsızlık yarattığı anlaşılılmaktadır. AKP'nin üzerine bu biçimde

gidişin bir nedeni de AKP-KDP arasındaki ekonomik ilişkilerdir. Güney Kurdistan'ın yeraltı zenginliklerini kontrol etme ve sömürme kavgası verilmektedir. Aslında KDP ile AKP kurdukları ticari ilişkilerle kontrolü Türkiye'ye vermek isterken, ABD ve Avrupa birliğinin buna karşı olduğu bilinmektedir. İran, Rusya ve Çin zaten buna karşıdır. Dolayısıyla AKP'ye yönelik ve yaşanan çöküşün bir ucu da KDP'dir. Bilindiği gibi AKP ve KDP bu birliği en son Diyarbakır'daki ortak mitinge kadar götürmüştür ve Rojava direnişini birlikte kıracaklarını ilan etmişlerdir. Kuzey Kurdistan'da PKK'ye alternatif yaratacaklarını bizzat Tayyip Erdoğan söylemiştir. Ardından uyduruk bir devlet partisi olarak Türkiye'de de KDP'yi kurdurtmaya çalıştırır. Rojhilat'a dönük KDP'nin benzer çabaları söz konusudur. ABD, KDP'den Kurdistan parçalarının kontrol etmesini ve PKK'nın gelişmesini engellemesini istemektedir. Fakat KDP bunu kendi başına yapamamakta AKP gibi güçlere dayanmaya çalışmaktadır. Dolayısıyla ortaya çelişki çıkmaktadır. Türkiye'de yaşanan siyasi bunalım ve yaşanan çatışmanın Güney Kurdistan'daki etkilerinin nasıl olacağını önumüzdeki günlerde göreceğiz. Bütün bunların arkasında yatan en önemli husus da Rojava'da yaşanan El Kaide direnişinin kırılmasıdır. Bir yandan Önder Apo'nun Newroz'la birlikte başlattığı süreci dirayetle sürdürmesi, AKP'nin de KDP'nin de Kürt sorununun çözümünü istemeyen gerçek güçler olduğunu açığa çıkarmıştır. Diğer yandan Rojava direnişinin El Kaide saldırısını kırması KDP'nin Rojava politikasını, dolayısıyla bütün Kurdistan parçalarına yaklaşımını ifade eden politikasının ne kadar yanlış olduğunu göstermiştir.

**Parçaların özgürlüğü
o parça halkın öz gücüyle
gerçekleşecektir**

2013 yılına damgasını vuran bu gelişmeler sonucunda Rojava ve Suriye'deki gelişmeler yeniden değerlendirilmektedir. Suriye'ye ilişkin ocak ayının sonuna doğru Cenevre-2 konferansı kararı alın读后, Suriye'deki siyasi ve askeri güç dengeleri değişti. ABD'nin uzantısı konumundaki askeri güçler yenildi ve Suriye'den kaçtılar. Suriye'de şu an rejimin ordusu bulunmaktadır. El Kaide büyük gelişme yaşasa da Rojava'yı kazanamayınca Arapistan'da yayılmıştır. İhvan-ı Müslüman'ın güçlerinin geliştirdiği bir İslami ittifak ile Kürtler ve YPG güçleri vardır. Bu güçlerin hiçbirisi ABD'nin destek verdiği, ABD siyasetine göre hareket eden güçler değildir. Hem El Kaide, hem İslami cephe Cenevre konferansını tanımadıklarını açıkladılar. Geriye yurt dışında kurulmuş askeri temeli olmayan Suriye koalisyonu denen bir muhalefet kalmıştır. Cenevre-2 konferansına Kürtler ve devlet katılmak istemektedir. Bu durumda konferansı düzenleyenlerin kendileri dayanakları yoktur. Yani hesaplar bozuldu. Bu hesapların bozulmasında Rojava direnişinin sonuçları belirleyici ol-

muştur. Ancak Kürt demokratik devrimci güçleri ile anlaşır ve Demokratik Suriye fedarasyonu ya da konfederasyonu öngörelürse Cenevre konferansı gerçekleşebilir. Aksi takdirde Cenevre konferansının yapabileceği hiçbir şey yoktur. Mevcut haliyle konferans olsa bile içteki dayanakları çok zayıftır. Diğer yandan Kürtler arasındaki ilişkilerde bu askeri sonuçlar temelinde yeni gelişmeler oldu.

PKK ile KDP yaptığı görüşmelerde hem genel ilişkiler konusunda hem de Rojava'daki sorunların çözümü yönünden ortak bir mutabakat sağlandı. Bu mutabakata dayalı olarak Rojavalı partiler, cepheler bir süredir görüşme içinde oluyorlardı. Aralarındaki sorunları çözmek için tartışma yürüterek bazı sorunlarını çözümleneyen ortak bir protokolü imzaladılar. Bu mutabakatın en önemli maddelerinden biri Cenevre konferansına Kürtlerin birlikte gitmeleriydi. Ama KDP'ye bağlı gruplar bu karara uymayarak tek başlarına muhalefetin siyasetini olarak muhalefete gitmişlerdir. Askeri bakımdan sağlanan başarılar bir siyasi yapılanmayı yaratmanın zeminini oluşturmuştur. Ancak engellerin çok olduğu, ekipmen ve teknolojilerin fazla

çok olduğu, çıkışçı yaklaşımların fazla-
sıyla var olduğu bilinmelidir. Türkiye,
ABD, İran gibi güçler dıştan bu süreci
bozmak istemektedir. Yine KDP kendisi
Güney Kurdistan'ın yönetimiyle Batı
Kurdistan'da bir Kürt yönetiminin ortaya
çıkmasını hala sindirmiş değildir. Nere-
deyse Rojava'yı kendi yönetimine bağı-
lamak için çalışmaktadır. Bu kabul edilmesi
bir durum değildir. Hiçbir parti başka bir
partiye böyle yaklaşamaz. Kurdistan'da
hiçbir parça başka bir parçaya karşı
böyle yaklaşım gösteremez. Hiçbir parça
yönetimi diğer parçayı kendi egemenliği
altına almak isteyemez. Parçaların öz-
gürliği o parça halkın öz gücüyle
gerçekleşecektir. Bu PKK'nın kuruluş il-
kesidir. Ortaya çıkış ilkesidir. PKK progra-
mının Kurdistan'a özgü birinci maddesi
budur. Bu bakımdan PKK bugüne kadar
bazı parça yönetimlerinin devletçi he-
gemonyacı güçlerin diğer parçalar üz-
rine örgütler üzerinde hegemonya kur-
masına izin vermedi, bundan sonra da
vermeyecektir.

Rojava'daki yurtsever demokratik güçler bir süredir Kürdistan'ın özgürlüğü temelinde Kürt demokrasisinin sağlıklı gelişmesi için tüm gücüyle çalışmaktadır. PKK'nin diğer bütün parçalarda da esas aldığı ve gerçekleştireceği ilke kesinlikle bu olacaktır. Bu bakımdan Rojava açısından tehlikeler olsa da 2013 direnişinin askeri sonuçları büyük bir zaferi içermektedir ve bunun etkili siyasi sonuçları vardır. Bu hem Kürdistan geneline hem de Suriye demokratik devrimine taşırılmalıdır. Rojava özgürlük güçleri şimdilerde Cenevre konferansı ve o temeldeki ilişkilerle Suriye geneline ve Ortadoğu'ya taşımaya çalışmaktadır. Ulusal Kongre çalışmaları temelinde PKK-KDP ilişkileri ile Kürdistan geneline taşımaya çalışmaktadır. 2014'te bu etkilenme düzeyi daha çok gelecektir. Bu nedenle yeni saldırı ihtimalleri vardır. Ne küresel ne bölge statükoculuğu ne de yerel gericilik Rojava'daki özgürlük devrimini ve ira-

desini hazmetmiştir. Rojava özgürlük devrimini boğmak için çeşitli biçimlerde ekonomik, siyasi, askeri saldırılardır geliştireceklerdir. Bunu bilerek hazırlıklı olmak, öz savunmayı bu temelde geliştirmek gerekmektedir. Bu nedenle Rojava halkımız her türlü saldırıya karşı kendi savunmasını çok sağlam bir biçimde geliştirebilmelidir. Diğer yandan öz savunmayı geliştirmenin çeşitli yöntemlerini uygulayabilmelidir. Bunlardan ilki savunma kuvvetlerini nicel ve nitel olarak büyütürken; ikinci olarak Demokratik ulus inşasını, toplum örgütülüğünü sekiz boyutta, çok ileri biçimde gerçekleştirmek gelmektedir. Demokratik Konfederalizmin, komünal demokratik toplum yaşamı tüm alanlarda bütün toplumsal kesimlerde bilinçli, örgütlü ve bu temelde kendi kendini yöneten konuma getirilmelidir. Demokratik toplum örgütülüğünü güçlendirmek, demokratik öz yönetimi geliştirmek, öz savunma kuvvetlerini nicel ve nitel olarak büyütmek 2014 yılında Rojava halkın önündeki duran temel görevlerdir. Bunları gerçekleştirdiği ölçüde her türlü saldırı karşısında yenilmez güç olacaktır. Özgürlük devrimini, demokratik ulus inşasını örnek bir model olarak geliştirecek, demokratik Suriye'nin yaratılmasının temel kuvveti olacaktır. Bu temelde Kürdistan'ın diğer parçalarında özgürlük devriminin gelişmesine öncülük edecektir. Dolayısıyla Ortadoğu'da öncü rol oynayabilecektir.

Değerli yoldaşlar

Rojava Kürtistan'da yaşanan gelişmeleri değerlendirdirirken Güney Kürtistan'daki durumu da ele aldı. Bununla birlikte önemli bir husus Ulusal Kongre çalışmaları ve KDP'nin tutumu olmaktadır. 2013 yılında Güney Kürtistan'da seçimler olmuştur. Seçim sonuçlarına partiler demokratik yaklaşalar kısmi bir demokrasinin gelişmesine hizmet edecek düzeydedir. Çoklu bir yapı vermektedir. Fakat partiler demokratik davranışlarsa her türlü gerginlik ve çekişmenin de etkeni durumundadır. Nitekim doğru değerlendirmemek, Güney Kürtistan'da şimdije kadar bir hükümetin kurulmasını engellediği gibi, Ulusal Kongre çalışmalarını da engellemiştir. Rojava direnişine karşı da bir baskı oluşmasına zemin oluşturmuştur. Seçim sonrasında KDP'nin yaklaşımı Kürt halkın ve Kürtistan'ın çıkışlarıyla uyumlu olmamıştır. Kuzey'de çözüm sürecine destek vermeyerek AKP'yi güçlendirmiş, Rojava'da ise El Kaide çeteçiliğinin saldırısını dolaylı destekleyerek Rojava direnişini boğmaya çalışmıştır. Bu temelde Ulusal Kongre çalışmalarını durdurmuştur. Nitekim Güney Kürtistan seçimlerine kadar başarılı olacağı yönünde herkeste yeni bir umut, beklenen olusturan Ulusal Kongre durumu seçimlerden sonrasında ertelenerek gündemden tümüyle düşürüldü. Çalışmalar tümde durmadı ama çok alt bir düzeye getirildi. Bu duruma Güney Kürtistan'daki KDP politikaları yol açmaktadır. Yoksa ne Kuzey, ne Rojava, ne de Rojhilat'taki durum buna yol açan etkendir. Güney Kürtistan'da demokratik olmayan, kendi kendini yönetmekte zorlanan siyasi durum ile KDP'nin her şeye el koyarak egemen olmak isteyen hegemonyacı, iktidarçı politikaları Kürtistan Ulusal Kongresi'nin Kürt demokrasisini yaratma temelinde gerçekleştirilemesini engellemektedir. Bu durumu gidermek için partimizin yürüttüğü önemli çalışmalar vardır. Bütün örgütlerle görüşme ve tartışmalar yürütülmekte, KDP ile diyalog ve tartışma devam ettiirmektedir. İktidarçı hegemonyacı politikalar zayıflatılarak, demokratik eğilim başta KDP olmak üzere diğer partilerde geliştirilmeye çalışılmaktadır. Bu gerçekleşirse Ulusal Kongre toplanabilir. Bu tür cabalarda ileri sonuc alınamazsa Ulusal

Kongreyi toplamak zordur.

Kürdistan'da özgürlük devrimi geliştiğe bu özgür iradenin demokratik tezahürü olarak, Kürdistan Ulusal Kongresi'nin şekilleneceği daha iyi anlaşılmalıdır. Kürdistan Ulusal Kongresi'ni toplamak için yürütülen çalışmalar, Kürdistan parçalarında özgürlük devriminin geliştirilmesine hizmet edeceklerdir. Ulusal Kongre çalışmalarını bu temelde ele alıyor ve gerçekleştirmesi için çaba harciyoruz. Önder Apo'nun 5 ilke, 3 prensip biçiminde ortaya koyduğu yaklaşım temelinde bir Ulusal Kongre'nin gerçekleşmesi için çaba gösteriyoruz. Özgürlik hareketi olarak 2014 yılında da bu çabaları südürecek, üzerimize düşen görev ve sorumlulukları eksiksiz yerine getireceğiz. Fakat Kongre'ye bütün parilerin yaklaşımının demokratik temelde bir katılım içinde olması gerekmektedir. Başta KDP olmak üzere bazı güçlerin engelleyiciliği ortadan kalkarsa Ulusal Kongre gerçekleşebilir. Yoksa gerçekleşmez. Bu konuda da çok hayalci olmamak, gerçekçi bir yaklaşım içinde olmak gerekmektedir.

Bununla birlikte Doğu Kürdistan ve İran'ın durumuna ilişkin birkaç hususa dikkat çekilebilir. İran şimdi Suriye üzerinde çatışmaktadır. El Kaide'nin gelişimi ve Güney Kürdistan-Türkiye ittifakının stratejik düzey kazanması İran'ı zorlamaktadır. PJAK-İran ateşkesi mevcut haliyle devam etmektedir. Kürdistan özgürlük hareketimiz de Rojava Devrim ve direnişini savunma ve kökleştirme, Bakırda devrimci hamleleri geliştirerek demokratik çözüm sürecini başarıya götürme, Ulusal Kongre çalışmalarını başarma temelinde yürüttükleri mücadele içinde PJAK-İran ateşkes konumunun süremesi ve bunun demokratik siyaset temelinde gelişecek bir mücadele sürecine evirilmesini öngörmektedir. İran, bu süreçte de Rojhilat halkı üzerinde her türlü baskıyı uygulamaktan geri durmaktadır. Hasan Ruhani yönetimi politik bir farklılık geliştirmemektedir. Baskı uygulamakta ve askeri egemenlik geliştirmeye çalışmaktadır. Rojhilat'ta askeri denetimi güçlendirmek için her türlü faaliyeti yürütmemektedir. Ajanlaştırma faaliyetleri ve çok yoğun karakol kurma faaliyetleri devam etmektedir. Sınır üzerinde denetleme faaliyetleri çoktur. Bu uygulamalar Önder Apo'nun demokratik çözüm sürecinin bir benzerinin İran'da, Doğu Kürdistan için geliştirilmesi öngörüsünü zorlamaktadır. Fakat buna rağmen mevcut ateşkes durumundan yola çıkarak ateşkesi devam ettirme ve mümkünse onu Önder Apo'nun öngördüğü demokratik çözüm sürecine vardırmanın siyasi ideolojik çalışmalarının doğru yönüm ve tarzla yürütülmesi yönünde haraketimizin çabaları vardır.

Genel olarak 2013 yılı sonu ve 2014 yılına giriş itibarıyle bölgedeki politik durum, Kürdistan parçalarındaki özgün gelişmelerle politikalara ilişkin bunlar beriltiler.

Değerli yoldaşlar

Bütün bunlardan çıkan sonuçlar nelerdir? Dikkat edilirse bir genel çelişki ve çatışma durumu III. Dünya Savaşı çerçevesinde sürmektedir. Bunda bir sonuçlanma yoktur. Suriye'deki çatışma durumu devam edeceklerdir. Türkiye yeni olarak böyle bir çatışmanın içine çekilmişdir. T. Erdoğan'ın deyimiyle "ameliyat" altına alınmıştır. İran'la sisteme yeni yönetimle dayalı olarak biraz uzlaşmaya çalışsa da bunun çok uzun vadeli olacağı düşünülmemelidir. İleride Türkiye'dekine benzer bir durum İran'a da dayatılacaktır. Çünkü I. Dünya Savaşı'nın ortaya çıkardığı ulus devlet statükosunun bireysel diktatörlükleri yıkılsa da bu durum yeni bir Ortadoğu'yu ya-

ratma ve büyük Ortadoğu projesini başarıya götürmek için yetmemiştir. Yeni bir Ortadoğu yaratmanın önünde Türkiye ve İran engeli vardır ve bölgedeki gelişmeleri Türkiye ve İran'ın durumu yönlendirmektedir. Türkiye ve İran oligarşilerinde değişiklik yapmadan eski statükoları yıkarak yerine yenisini koymak mümkün değildir. Türkiye'yi değiştirmek için adımlar atıldı. Bunun 2014 yılı boyunca devam edeceğinin anlaşılmaktadır. Bu çatışma belki hızlı gelişmeyecektir ama giderek Türkiye'de yeni bir siyasi yapılanmaya doğru gidecektir. Benzer bir durumun İran'da da gelişmesi yüksek bir olasılıktır. İran bu konumdayken ne Suriye'de, ne Türkiye, ne Irak'ta farklı bir çözüm beklenmemelidir. Dolayısıyla İran'da da siyaset değişikliği yaratacak girişimler önumüzdeki süreçte gerçekleşecektir. Bu da gösteriyor ki III. Dünya Savaşı'nın çelişkili, çatışmalı durumu önumüzdeki süreçte de devam edecek.

Bu gelişmeler en çok da Kürdistan'ı etkiliyor. Kürdistan bu çelişkili ve çatışmalı durumun tam ortasındadır. Irak'ta savaşın olması Güney Kürdistan'ı içine almış ve derinden etkilemiştir. Suriye'de bu savaşın yoğunlaşması Rojava'yı derinden etkilemiştir. Gelinin aşamada Türkiye'nin böyle bir çatışmanın içine çekilmesi Kuzey Kürdistan'ı doğrudan etkiliyor, etkileyecektir. İran şimdiden bunun içindedir. Bu çatışmalı durum giderek daha fazla İran'a yansıyabilir. Kürdistan böyle bir çelişki ve çatışmanın ortasında yer almaktadır. Hem çatışma ve çelişkilerden doğrudan etkilenmeye hem de bu çelişki ve çatışmanın bir tarafı olmaktadır. Mevcut haliyle III. Dünya Savaşı'ni türeten güçler, küresel sermaye güçleriyle bölgemin uluslararası bir tarafsızlığı ve demokratik Kürdistan'ı ortaya çıkarmak için elverişli koşullar sunduğu tespit edilmiştir. Kürt halkın tüm parçalarında özgürlük mücadele için gücünü her türlü verdiğini, büyük bir halk desteğinin söz konusu olduğunu belirledik.

Yine içinde bulunan çatışmalı durumda küresel ve bölgesel güçlerin karşı hale geldiği bu nedenle inkar ve imha sisteminin en zayıf durumunu yaşadığı tespit edilmiştir. Bütün bunların hepsi özgürlük devrimini zafer'e götürmek için koşulların uygun, fırsat ve imkanların çok olduğunu göstermektedir. Burada geriye kalan bu fırsat ve imkanları doğru değerlendirmek, devrimci hamleme dönüştürebek ideolojik, örgütSEL öncülüğün, başarıyla icra edilmesiydi. XI. Kongremiz devrimin başarısını engelleyen eksikliğin esasta parti öncülüğünün geliştirilmesinde yaşanan zayıflıktan kaynaklı olduğunu tespit etti. Önder Apo bu durumu "PKK devrim yapmaktan korkuyor" diyerek ifade etti. PKK'nın devrimci öncülüğe yanıt oluşturmadığını, devrimin tarzı ve üslubunu, örgütünü ve örgütlüüğünü yaratmadığını söyledi. Rojava Devrimi'nin zaferi öncülük zayıflığıyla Kürdistan

Değerli yoldaşlar

Önder Apo savunmalarında demokratik modernite devriminin tarihsel topulumsal temellerini, güncel politik çerçevesini net ortaya koymuştur. Devrimci durumun var olduğunu, bunu başarıya götürebilmek için de uygun bir stratejik duruş geliştirmek gerektiğini tespit etmiştir. 4. Stratejik Dönem böylesi bir ortamda Kürdistan'da devrimci müdaahale, hamle geliştirmek demektir. 2010 Haziran'ında başlayan ve tüm Kürdistan parçaları açısından geçerli olan bu süreç devam etmektedir. Öncelikle 2010-2012 tarihleri arasında Kuzey Kürdistan'da bu hamlenin geliştirilip, başarılması öngöülüyordu. Devrimci Halk Savaşı Hamlemez bunu ifade ediyordu. Fakat istenen başarıya ulaşılamayınca 2012'de bu, demokratik siyaset mücadele hamlesiyle devam ettirilmek ve sonuç alınmak istendi. Ancak Kuzey Kürdistan'da bu mücadele yürütülerek istenilen sonuç alınamazken 4. Stratejik Dönem çizgisinin başarısı 19 Temmuz 2012'de Rojava'da gelişti. Rojava Özgürlük Devrimi demokratik modernite çizgisinde, içinde bulunduğumuz koşullarda özgürlük devriminin başarıya götürüleceğini en açık, en somut ve tartışılmaz kanıtı oldu. Böylece Rojava Devrimi gerçekleşen baktığımızda Kuzey'de 2010-2012 arasında neden devrimci hamle yapılamadığını daha iyi değerlendirebiliyoruz. Devrimin imkanlarının, koşullarının, fırsatlarının neden daha iyi değerlendirilememiş olduğunu görüyoruz.

Eylül ayının ilk yarısında yaptığım PKK XI. Kongresi'nde bunun çok yönlü değerlendirmesi yapılmıştır. Mevcut çelişkili ve çatışmalı durumun, çeşitli zorlukları yanında taşımakla beraber Kürdistan'da imha ve inkar sistemini yıkmak, özgür ve demokratik Kürdistan'ı ortaya çıkartmak için elverişli koşullar sunduğu tespit edilmiştir. Kürt halkın tüm parçalarında özgürlük mücadele için gücünü her türlü verdiğini, büyük bir halk desteğiının söz konusu olduğunu belirledik. Yine içinde bulunan çatışmalı durumda küresel ve bölgesel güçlerin karşı hale geldiği bu nedenle inkar ve imha sisteminin en zayıf durumunu yaşadığı tespit edilmiştir. Bütün bunların hepsi özgürlük devrimini zafer'e götürmek için koşulların uygun, fırsat ve imkanların çok olduğunu göstermektedir. Rojava Devrimi bunun pratikte gerçekleştirilebilir olduğunu kanıtlıdır. Rojava Devrimi'ne kadar acaba bu başarılabilir mi, başarılaz mı kararsızlığı yaşanmaktadır. PKK çizgisini sadece bir muhalefet ve mücadele gücü müdürü, yoksa zafer gücü müdürü belli değildir. Pratikte kanıtlanmamıştır. Rojava Devrimi bunu kanıtlayan bir güçte oldu. Bu soruya olumlu cevabı verdi. O halde Rojava Devrimi her yerde olamırsa Botan'da, Zagros'ta, Amed'te, Serhat'ta, Dersim'de, Urfa'da gerçekleşmeyorsa, Rojhilat'ta yayılmıyorrsa, Güney'de kendi etkinliğini geliştiremiyorsa burada Önderlik çizgisinin değil, çizgiyi uygulayan güçlerin çizgiyi yetersiz anlama ve yetersiz uygulama durumları sorumludur. Başarıyı engelleyen, başarıyı yaratmayan neden bunlardır. Bu noktada Önder Apo eskinin aşılamadığını, derin bir tutuculuğun ve dogmatizmin yaşandığını belirledi. "Kadroların durumu sansıldığından daha fazla gerilikler arz ediyor" dedi. Yeni paradigmın öngördüğü stratejik ve taktik anlayışa ulaşılmadığını, dolayısıyla paradigma değişiminin yapılmadığını, tutuculuğun burada kendisini gösterdiğini net bir biçimde ortaya koydu. Önderliğimiz KCK'nın tanımının

anlaşılmadığını ifade etmektedir. "KCK, ne bir devlet ne de bir direniş cephesidir" demektedir. Mevcut PKK duruşunda, KCK'ye hala bir yanıla devlet bir yanıla direniş cephesi olarak yaklaşımın olduğunu söylemektedir. KCK tanımının doğru ve tam anlaşılaması, paradigma değişiminin yapılamadığı ve devletçi paradigmının aşılmışlığı anlamına gelmekte, ulusal kurtuluşu çizgi sürdürmektedir. Yani sistem inşa edilmeye kalıldığından iktidarı devletçi yapı taklit edilmekte, mücadele gücü olmaya kalıldığından ise direniş cephesi, ulusal kurtuluş cephesi konumunda kalınmaktadır. ERNK konumu aşılmamaktadır. Önder Apo içinde bulunduğuımız süreci demokratik kurtuluş ve özgür yaşamı inşa dönemi olarak tanımladı ve özgür bir yaşamın inşası için sekiz boyutta demokratik ulus inşasını görev olarak belirledi. Kurt Sorunu ve Demokratik Ulus Çözümü isimli kitapta bütün bunları genişçe izaha kavuşturdu. Demokratik kurtuluşun böyle bir demokratik ulus inşasının önünü açma ve onu savunmak olduğunu ifade etti. Dolayısıyla askeri yaklaşım, gerilla durusunun böyle bir görev ve sorumlulukla yükü olması gerektiği, sadece dar bir askeri yaklaşımla onu da sadece dağa sıkıştırılmış bir gerillacılıkla böyle bir devrimin önünü açan ve savunan bir gerilla duruş haline gelinemeyeceğini dile getirdi. Hareket olarak bizim doğru dersler çıkarmamız gerekmektedir. Dar askeri yaklaşımın içinde olmak demek dağa sıkışmış cepheden düşmana saldıran, onu yıkmak isteyen bir gerilla duruşu içinde olmayı ifade etmektedir. Bir cephe direnişi konumunda kalmak ise demokratik ulus inşasına yonelmemek anlamına gelmektedir.

Bu noktada pratik yaparken neden başarılı olamadığımız bu değerlendirmeler işliğinde çok daha iyi anlaşılacaktır. Örgüt tarzımız, çalışma planlamalarımız, eylem biçimlerimiz, siyasi ya da askeri propaganda üslubumuz; ya devletçilik tarafından ya da direniş cepheciği tarafından etki altında kalmakta, yönlenirilmektedir. Bu anlamda KCK'yi doğru anlamadığımız için doğru uygulama da olmamaktadır. 2000 öncesinde parti örgütülüüğü olarak üstte var olan ve alta da halkın ilişkileri biçiminde gerçekleşen parti cephe durusunun bir benzeri yaşanmaktadır. Tabanda halkın örgütlenmemiz ise 20 yıl öncesindeki durumdan çok farklı değildir. Yani mücadele tarzımız fırsat ve imkanlar değerlendirilerek, demokratik ulus inşa etme ve bu inşaya saldırlar yönünden öz savunma biçiminde değildir. Bu tarzda bir mücadele yürütmediğimiz açıktır. Böyle bir ekonomik, sosyal, kültürel, siyasi çalışma düzeyimiz olmuşmamıştır. Ne eğitim sistemi, ne sağlık sistemi, ne ekonomi ne de kültür sistemi geliştirilmemiştir. Ciddi ve yeterli bir inşa çalışması yoktur. Direniş döneminin stratejik ve taktik duruşıyla varız. Oysaki Önderlik parti tarihinin dönemlerini 1980'lere kadar olan kuruluş döneminin, 1980-1990 yıllarını içine alan gerilla ve cephe direnişi süreci ve şuna içinde olduğumuz inşa döneminin olarak tanımladı. Demokratik ulus inşa döneminde gerilladan savunmaya, örgüt çalışması ve ideolojik mücadeleye kadar her şey demokratik toplum ve demokratik ulus inşasını ön görmektedir. Eskiden direniş, karşidan saldırıcı içinde sadece direnmek, halkın yurtsever bilincle direniş destek verir hale getirmektedir. Maddi destek, eylemsel destek ve benzeri gibi. On yıldır KCK'yi örgütlememize rağmen değişim çok azdır. Örneğin, serhilden çizgimiz aynıdır. Propagandamız yurtseverlik üzerine, eylemiz protesto üzrinedir. Hep olsunsuzluklar protesto ediliyor. Devleti, düzeni protesto etmeye çalışıyoruz. Protestomuz sonuç vermeyince de istekte bulunuyoruz. Halka ha-

ERNK konumu aşılmamaktadır

Bu nedenle Önder Apo'nun vurguladığı hususlar üzerinde doğru durmamız gerekmektedir. Neden PKK bu kadar cesaret ve fedakarlığı sahipken devrimi başarabilen bir öncü olamıyor? Bunun koşulları, imkanları vardır. Hiç kimsenin eline geçmeyecek düzeye bilinç, teorik zemin gelişmiştir. Savunmalar bunu net ortaya koymaktadır. Kongre ve konferans kararları bunları ifade etmektedir. Rojava Devrimi bunun pratikte gerçekleştirilebilir olduğunu kanıtlıdır. Rojava Devrimi'ne kadar acaba bu başarılabilir mi, başarılaz mı kararsızlığı yaşanmaktadır. PKK çizgisini sadece bir muhalefet ve mücadele gücü müdürü, yoksa zafer gücü müdürü belli değildir. Pratikte kanıtlanmamıştır. Rojava Devrimi bunu kanıtlayan bir güçte oldu. Bu soruya olumlu cevabı verdi. O halde Rojava Devrimi her yerde olamırsa Botan'da, Zagros'ta, Amed'te, Serhat'ta, Dersim'de, Urfa'da gerçekleşmeyorsa, Güney'de kendi etkinliğini geliştiremiyorsa burada Önderlik çizgisinin değil, çizgiyi uygulayan güçlerin çizgiyi yetersiz anlama ve yetersiz uygulama durumları sorumludur. Başarıyı engelleyen, başarıyı yaratmayan neden bunlardır. Bu noktada Önder Apo eskinin aşılamadığını, derin bir tutuculuğun ve dogmatizmin yaşandığını belirledi. "Kadroların durumu sansıldığından daha fazla gerilikler arz ediyor" dedi. Yeni paradigmın öngördüğü stratejik ve taktik anlayışa ulaşılmadığını, dolayısıyla paradigma değişiminin yapılmadığını, tutuculuğun burada kendisini gösterdiğini net bir biçimde ortaya koydu. Önderliğimiz KCK'nın tanımının

kim olan mücadeleimize hakim olan üşslü, çizgi budur. Oysa 1 Haziran 2010 ile başlayan 4. Stratejik Dönem için Önderlik demokratik özerkliğin, Devrimci Halk Savaşı'yla inşası dönemi demişti. Devrimci Halk Savaşı demokratik özerklik inşasının önemini açacaktı. Ideolojik, siyasi mücadele, çalışma tümüyle demokratik ulus inşasına yönellecekti. Öz savunma inşaya yöneler saldırlar karşısında kendini savunacaktı. Sistem içinde sisteme karşı mücadele, demokratik konfederalizm çizgisinde mücadele; devrimi devlet +demokrasi olarak ele almak bunu ifade ediyordu. Paradigma değişiminin gerekleri böyle hareket etmeye gerektiriyordu. Böyle hareket edince sonuç aldığımızı en iyi Rojava Devrimi kanıtladı. Hiçbir yerde böyle yapamadık denilemez. Mesele Rojava'da böyle oldu. Koşullar elverişli oldu, fırsat oluştu, devrimci hamle yapıldı. Demokratik ulusu inşa yönünde kendi kendini yönetme yönünde adımlar atıldı. Buna yönelik saldırı bütün dünya gericiliğini arkasına alsa da halk ona karşı direndi. En küçük parça, en elverişsiz coğrafyada, en hazırlıksız bir konumdayken bile kendini savunabildi. Demek ki gerilla doğru savaşabiliyor, gerilla başarılı savaş verebiliyor. Kuzey'deki gibi değildir. Rojava'daki ayrıca tarz ve pratik uygulamadaki hatalar, eksiklikler ayrıca değerlendirilebilir. Ama Rojava direnişi, gerillanın bir zafer gücü olduğunu sadece bir direnenin gücü olmadığını kanıtlamıştır. Rojava'da olduğu gibi Bağır'da da olabilirdi. Gerilla bütün dünyada zafer kazanan güç olmuştur. Kürtistan'da da zafer kazanan güçtür. Ne zafer ne yenilgi gücü olamaz. Sadece direnenin gücü de olamaz. Oysa bizim otuz senelik Kuzey gerilla pratiğimiz ortaya çıkardığı sonuç, gerilla direnir, kazanmaz, zafer yaratmaz ama saldırılrsa direnir, öteye gidemez şeikhledi. Öyle olmadığı ortaya çıkmıştır. Saldırılar karşısında direnecek ama niçin direnecek? Nasıl direnecek? Bu direniş neyi koruyacak, neyi savunacak? İşte yeni paradigma ve öngörülü yeni stratejik ve taktik mücadele tarzı bunu içermektedir.

Demokratik ulus inşasını geliştirme durumumuz yoktur

Bu nedenlerle KCK sisteminin anlaşılmazı konusunda Önder Apo'nun yaptığı eleştiri üzerinde çözümleyici bir şekilde durmak gerekmektedir. KCK temelindeki mücadeleyle ERNK temelindeki mücadele birbirinden bu noktada ayırmaktadır. ERNK, cepheden saldıran, gerilla gücü, destek vermek, maddi destek, moral destek, eylem desteği vermek için kitle çalışmasını öngörürken, KCK, demokratik ulus inşasını hedeflemektedir. ERNK'nin tarzı yurtseverlik temelinde propaganda, örgütlenme ve serhildana kalkmak iken KCK'nin tarzı sekiz boyutta demokratik ulusu inşa etmedir, örgütlenmedi. Ekonomik, sosyal, siyasi, kültürel bütün bu boyutlarda demokratik ulus inşasını sağlamaktır. Dikkat edelim bu çizgiye girmiyoruz. Demokratik ulus inşasını geliştirme durumumuz yoktur. Kuzey'de, biraz adım atılmak istendi, karşılık olarak AKP hükümeti hemen saldırdı. Atılan adım savunulmadı ve ileriye götürülmeli. Ondan sonra inşa çalışmalarının önüne 'faşizm var, fırsat vermiyor' denilerek gerekçe yapıldı. Fakat diğer alanlar da vardı ama hiçbir yerde pozitif eylemlilik, inşa eylemliliği yoktur. İnşa etme, pozitif eylem bir mücadele ve çalışma tarzı olarak kabul edilmemekte, benimsenmemektedir. Mücadele dendi mi, protesto edeceksem, karşına alacaksın, vuracaksın, kıracaksın! Ya sen vuracaksın, ya da vurulacaksın! Böyle olmayana mücadele demiyoruz. Milyonlar Kuzey'in kentlerinde kasaba-

larında sokağa dökülüyor, 23 yıldır hiç birisiyle, daha bir köye bir çeşme, bir nehrin üzerine bir köprü, bir köyde Kurtçe eğitim veren bir okul bile yapmadık. Yani hiçbir şey yapmadık. Sadece yürüyüş yapıyoruz. Demirel eskiden böyle yürüyenlere "yürümekle yollar aşınmaz" diyor. AKP de onu söylüyor. AKP de Demirel çizgisindedir. 'Fazla zarar vermemek kaydıyla yürüyün' diyor, 'yürümekle yol aşınmaz, bundan bir sonuç elde edemezsiniz'. Biz de yürüyoruz. Sonra da 'niye bu yürüyüsten sonuç çıkmıyor' diyoruz. Yürüyüsten sonuç nasıl çıkacak? Ya vurup karşısındaki öldüreceğiz, bunun fırsatı yok, imkanı yok, buna gücümüz yok ya da karşısındaki bize verecek! Sonuçta istemek kılıyor. PKK inşa eden, yapan bir örgüt olmaktan çokmuş, eleştiren ve isteyen örgüt haline gelmiş! Bu PKK'nın doğuş tarzıyla, çıkış gerçeğe terdir. PKK gerçeğini tersüz ediyor. Bu Apocu çizgi değil, reformist-milliyetçi çizgidir. Kemal Burkay'dan tutalım, diğer gruplara kadar var olan küçük burjuva Kurt örgütlerinin durumları böyledir. PKK bunun eleştirisini üzerinde bu çizginin aşılması hareketi olarak geliştii. Oysa Rojava'da yeni paradigmaya göre adımlar atılırsa bütün eksikliklere rağmen büyük başarıların yaratılabileceğini, devrim yapılabileceğini ve devrimin savunulabileceğini gördük. Her yerde uygulamamız gereken, esas almamız gereken budur. Bunu özümsememiz, kavramamız gerekmektedir. Bu konuda kendine göre olmaktan, kendi düşüncesinde kalmaktan kurtulma yaşanmalıdır. Eski lafta değil; zihniyette, duyguda, düşündede, davranışta aşabilen konuma gelmeliyiz. Kadrolar olarak, yönetim olarak, parti örgütleri olarak bunu yapabilmeliyiz. Oysa bu konuda gerçekten ciddi bir darlık ve yüzeysellik var, kendine görelilik var. Birerçilik çoktur. Söz farklı, öz farklıdır. Sözde, söylemde yeni kavramları, Önderliğin savunmada geliştirdiği kavramları kullanılsa da pratikte eski stratejik ve taktik anlayışlara göre hareket edilmektedir. Başarılı olunmayınca da suçu başkasına atma ya da sorumluluğu başka yerde görme yaşamaktadır. Hep başkalarını eleştireme yaşamaktadır. Yürütmeye Komitesi toplantımız, bu temelde kadroda yaşanan bu yanlış anlayış ve eğilimleri mahkum etmiştir.

Yürütmeye Komite toplantımız genellemeçilik ve ezbere yaklaşımı ile birlikte şematik ve biçimsel tarzda oldu. İsim değiştirildi, çalışmalarımıza 'KCK' dedik. KCK'nın organlarını, Kongra-Gel'i, yürütmeye konseyini, komitelerini oluşturduk. Buna göre bir yapılanma geçirdik. Gerilla bu temelde yeniden biçimlendi. Kadın ve gençlik hareketi bu temelde yeni adlandırmalara gitti. Şema olarak, biçim olarak, sistem olarak üstte bir sistem değişikliği yapıldı. Ama bu üsttedir. Altan, tabandan halktan kopuktur. Halk yirmi yıl önceki ERNK halkıdır. Önder Apo "çizgimiz özümsememis" demek-

tedir. Kadro özümsememis, eskide kalmış, tutucu ve dogmatiktir. Eskiye aşamamıştır. Yeni paradigmmanın stratejisi, taktığının ne olduğunu, devrim anlayışının nasıl oluştuğundan ve mücadele çizginin neyi gerektirdiğinden habersizdir. Buna göre çalışmamaktadır. Yirmi yıl, otuz yıl önce öğrendiklerini tekrarlayan, sözde yeni kavramlar kullansa da özde, içerikte ise eski tarzı işten duruşlar yaşanmaktadır. Böyle olursa süreçleri takip etmek mümkün değildir. Stratejik değişim süreçleri gündeme gelse de değişim yaratılamamaktadır. Taktik değişim gerektiğinde değişilememektedir. Eylem çizgisinde düzeltme olmamaktadır. 'Savaşla kazanalım' diyoruz, cepheden takvim edilmiş düşman hedeflerini vurmaktan öteye bir sonuç vermiyor. 'Halkla yapalım, gerilla dursun' diyoruz, yürüyor yürüyor geliyor. Yani, eylem çizgimiz stratejik ve taktik olarak yeni paradigmmanın gereklere göre değil, eski paradigmın gereklere göre redir. Eski gerillanın ve ulusal kurtuluş cephesi mücadelelerinin gereklere göre onu tekrarlamaktadır. Bununla da sonuç alınamamaktadır. Oysa Rojava'da yeni paradigmaya göre adımlar atılırsa bütün eksikliklere rağmen büyük başarıların yaratılabileceğini, devrim yapılabileceğini ve devrimin savunulabileceğini gördük. Her yerde uygulamamız gereken, esas almamız gereken budur. Bunu özümsememiz, kavramamız gerekmektedir. Bu konuda kendine göre olmaktan, kendi düşüncesinde kalmaktan kurtulma yaşanmalıdır. Eski lafta değil; zihniyette, duyguda, düşündede, davranışta aşabilen konuma gelmeliyiz. Kadrolar olarak, yönetim olarak, parti örgütleri olarak bunu yapabilmeliyiz. Oysa bu konuda gerçekten ciddi bir darlık ve yüzeysellik var, kendine görelilik var. Birerçilik çoktur. Söz farklı, öz farklıdır. Sözde, söylemde yeni kavramları, Önderliğin savunmada geliştirdiği kavramları kullanılsa da pratikte eski stratejik ve taktik anlayışlara göre hareket edilmektedir. Başarılı olunmayınca da suçu başkasına atma ya da sorumluluğu başka yerde görme yaşamaktadır. Hep başkalarını eleştireme yaşamaktadır. Yürütmeye Komitesi toplantımız, bu temelde kadroda yaşanan bu yanlış anlayış ve eğilimleri mahkum etmiştir.

Yürütmeye Komite toplantımız genellemeçilik ve ezbere yaklaşımı ile birlikte şematik ve biçimsel tarzda oldu. İsim değiştirildi, çalışmalarımıza 'KCK' dedik. KCK'nın organlarını, Kongra-Gel'i, yürütmeye konseyini, komitelerini oluşturduk. Buna göre bir yapılanma geçirdik. Gerilla bu temelde yeniden biçimlendi. Kadın ve gençlik hareketi bu temelde yeni adlandırmalara gitti. Şema olarak, biçim olarak, sistem olarak üstte bir sistem değişikliği yapıldı. Ama bu üsttedir. Altan, tabandan halktan kopuktur. Halk yirmi yıl önceki ERNK halkıdır. Önder Apo "çizgimiz özümsememis" demek-

dolayısıyla da o hale getiremeyen duruşlar vardır. Bunun kaynağını eski paradigmada yeni yürütmek istemekten aldığına anlıyoruz. Böyle yürümek isteyen karamsar kalır, çünkü gerçekleşmez, başaramaz. Başaramayan bir duruş da elbetteki karamsarlığı, negativizmi ortaya çıkarır. Çünkü söyleiyor, pratikte gerçekleşmiyor, o halde eleştirmesi gerekiyor ve kalkıyor "şundan olmuyor, bundan olmuyor" diye eleştiriyor. Bunun sonucunda fazlaıyla didiştirmecilik, çekistirmecilik olduğu, parti ve yoldaşlık ilişkilerinin bu didiştirmeye, çekistirmelerle zedelendiğini söyleyebiliriz. Yine her türlü geriliği, zayıflığı normal görme, meşrubatlaşma; eleştiri özeleştiye çözümleyici yaklaşmama, zayıf, kendine göre, savunmacı yaklaşım içinde olma ortaya çıkmaktadır. Değerleri çarçur etme, devrim değerlerini korumama, maddiyyatçılık, bağıllılıkta zayıflıkla beraber kariyerizm, yetkicilik gibi birçok parti dışı anlayış ve tutumlar da mevcut durumda kadroda yaşanmaktadır. Bu durumun mutlaka ideolojik mücadeleyle, eğitime düzeltmesi ve aşılması gerektiği Yürütmeye Komitesi toplantımızda kararlaşması yaşınan en önemli hususlardan oldu.

Bütün bu anlayışların tutuculuk ve dogmatizmle bağlı ve paradigma değişimini özümsememekle ilişkisi vardır. Devletçi iktidarcı paradigma ve ulusal kurtuluşçu çizgi aşılmazsa ve düzeltme buradan olmazsa bahsi geçen hiçbir anlayış düzeltilemez. Bunu çok iyi bilmek durumundayız. Bu temelde, Önder Apo'nun değerlendirmeleri işi dışında, dogmatizmi, tutuculuğu aşacak paradigmaya değişimini, KCK'yi, KCK'ye dayalı strateji, taktik anlayışını, mücadele çizgisini kavrayacak, özümseyecek bir düzeltme yönetim ve kadrolarda, her düzeyde mutlaka yapılmalıdır.

Yönetim örgüt olmak demektir

Eğitim ve tartışmalarımızı, ideolojik-örgütsel mücadelemizi bu noktaya yönlendirmeliyiz. Pratik faaliyetlerin analizi ve ders çıkarmayı bu eksene oturtmalıyız. Dar ve parça parça, "şu yapılmıyor, şu olmuyor" dememeliyiz. Zaten, olmayanlar birer sonuçtır ve görülmektedir. Önderlik bunun nedenini ortaya koydu ve dedi: "Siz eski paradigmadasınız, yenyi özümsememisiniz, KCK'yi anlamamışınız, dolayısıyla KCK'ye göre mücadele etmiyorsunuz. Çalışma tarzınız, mücadele tarzınız KCK'ye göre değil, dar askeri ve cepheci yaklaşımındır. KCK'yi ya bir devlet olarak, ya da bir direniş cephesi, ERNK olarak anlıyorsunuz. Oysa KCK, ne devlettir, ne de ERNK'dır. Yeni bir yapılanmayı, toplumsal duruşu ifade ediyor."

Önderlik bu toplumsal duruş ve yapılmaya demokratik toplum, demokratik konfederalizm, demokratik ulus demektedir. Demokratik ulusun, demokratik

konfederalizmin boyutlarını ortaya koymak eğitim, sağlık, kültür, hukuk, öz savunma, diplomatik ve özgür yaşam durusunu ne olduğunu izah etmiştir. Bunlar temelinde bir pratikleşmeye, örgüt ve toplum inşasını gerçekleştirmeye yönelik, partiyi, temsilciliğin kurar ve pratique bu temelde seferber edersek, işte o zaman doğru bir eylem çizgisini ortaya çıkaracaktır. Böyle olursa eylem çizgimiz merkezine, pozitif eylem, inşa girer; KCK'yi inşa etme girer. KCK'yi inşa etmek için, KCK'nin ne olduğunu anlamak ve KCK'nın Kürtistan'ın dört bir yanından nasıl örgütleneceğini somut olarak bilince kırmak gerekmektedir. Ezbere, 'KCK' deyip geçilmemelidir. Bu şekilde somut proje, uygulanabilir planlar ortaya çıkarılabilir. Bu proje ve planlar hayata geçtiği oranda öz savunmada devreye girecektir. İster serhildan, ister gerilla, ister savaş olsun hep demokratik ulus, demokratik konfederalizmi savunma temelinde ortaya çıkaracaktır. Bu yapılırsa kadronun verimsizliği olmayacağı gibi başkasından da beklemez ve kadronun hep söyleyen, yapamayan durumu da aşılacaktır.

Mevcut haliyle cesaret ve fedakarlıkta eksiksiz yoktur; insanlar çalışmamak istemiyor da denemez. Bu geçen savaşın pratiğinde de, serhildan pratiğinde de görülmüştür. Cesaret, fedakarlık, çalışkanlık, yiğitlikte parti kadrosu içinde, yurtsever halkın içinde kesinlikle kusur yaşanmamaktadır. Bu düzeyde hiçbir yerde ortaya çıkartılamaz. Ama tüm bunların istenen sonucu vermemesi doğru bir tarz ve çizgide kullanılmadığını göstermektedir. Doğru bir planlama ve bizi başarıya götürecek eylem çizgisini ve planlamasına dayalı olmadığı anlaşılmaktadır. Sonrasında ise belirtilen hatalar, eksiklikler, parçalılık, yüzeysellik ortaya çıkmaktadır. Ciddi tarz sorunları yaşanmaktadır. Bunları pratik sonuçlara göre eleştiriyoruz. Böyle olunca eleştiri ve özeleştiğimizdeki konular sanki tespit, teknik olaylar şeklinde ortaya çıkmış gibi anlaşılmaktadır. "Doğru yapacağız" diye, söz veriyoruz ama özünü anlamadığımız için yanlış nerededir, düzeltme nerede olmalıdır, doğru nasıl uygulanır sorularına doğru yanıt vermemiz için hata da eleştiri özeleşti de tekrarlanmaktadır. Ondan sonra da kendine güvensizlik ve örgütSEL YOZLAŞMANIN ZEMİNİ OLUSMAKTADIR. ÖRGÜT DISİPLİNİ VE İŞLEYİŞİNDE, YOLDAŞLIK İLİŞKİLERİNDE VERİMİZLİK VE GÜVENSİZLİKLİ DOLAYI YOZLAŞMA YAŞANMAKTADIR. Bu başarısızlık ve verimsizlikle bağlantılıdır. İş ve üretim yapamamakla bağlantılıdır. Herkes yanında daha verimli, iş yapan, kendine yardımcı olan yoldaş görmek ister, bu doğaldır.

Bunun sonucunda çalışma tarzında ciddi yüzeyselliklerin ortaya çıktığı görülmektedir. Bir yayılma olmakla birlikte herkes bir tarafa gitmiş, yüzeyde bir şeylerle uğraşır ancak derinlik yoktur. Örneğin, arkadaşlar toplantıda, tartışmada ve bazı işleri de yürütürler. Ancak hiçbir yerde demokratik ulusun, demokratik konfederalizmin sistemini model olarak uygulamamıştır. Pratiğe hiç yaklaşılmıyor, yüzeysel kalınıyor. Eğitim alanına adım bile atılamamıştır. Careyi örgüt kurmak arıyor. Ancak bu da zorlama ve eleştiri ile olmaktadır. Somut, pratik üzerinde çalışmamakta, soyut ve genellemeci bir tarz dayatılmaktadır. Sonunda "ben söyledim, karar aldım, öteki yapın" şeklinde bir tarz yaşanıyor ki yapılmayınca da şikayet, eleştiri, suçlama, alay etme, yoldaşa ve kendine güvensizlik açığa çıkmaktadır. Açık ki bu tarzla hiçbir yere varamayız.

Bütün propaganda, sanat ve edebiyat çalışmaları Kürtistan'ın parçalarında, dağında, ovasında, köyünde, şehrinde

olacaktır. Nerede imkan varsa orada olacaktır. O zaman ekonomi çalışmasının bu alanlara yönelik gerekmektedir. Edebiyat çalışmasında parti edebiyatı yazılacaksa öyle 'ben gördüm, ettim' şeklinde yüzeysel yaklaşımalarla olmayacağı olacaktır. Arkadaşlar gülük yazıyor ve duygularını şire döküyorlar ancak parti edebiyatı bundan ibaret olamaz. 40 yıllık bir hareketin, yeni bir demokratik ulus yaratın hareketin edebiyat yaklaşımı bu kadar olamaz. Doğru dürüst parti ve mücadeleyi, Önderlik gerçekini izah eden, çözümleyen, toplumsal değişim, 40 yıllık mücadeleyle insan ve toplumda yaratılan değişimi analiz eden, ortaya koyan bir çalışmamız yoktur. Ve herkes bundan kaçıyor. Bunun sonucunda geldiğimiz nokta herkesin söyleyen olmak istemesi, yönetim olmak istemesidir. Arkadaşlar raporlarına "kariyerizm var" değerlendirmesinde bulunmuşlardır. Kariyerizm, yetkililik burada ortaya çıkmaktadır. Somut, derinlikli pratik iş yapmaya yönelikten kaçış vardır. Uygun bir planlama yapılmamış, paradigma esas alınarak çalışma planı buna göre kurulmadığı için o iş yapılmamaktadır. Dar, askeri ve cepheci mücadele içinde kalınmaka bunun dışındaki çalışma alanı olarak görülmektedir. Darlık buradadır ve bunun için somut, derinlikli pratik çalışma içine gitmemektedir. Doğru pratikleşme yaşanmayınca, görevlerin yerine getirilmesini bekleyen Önderlik, halk ve süreç karşısında sorumluluğu üzerinden atacak bir konuma gelmeye çalışmaktadır. Bu 'nerede olur' sorusuna ne yazık ki 'yönetim olursam böyle olur' yanıtları geliştirilmektedir. Ardından yönetim olma yarışı başlamaktadır. Halbuki yönetim olmak demek, görev yapmak demektir. Yönetim olma anlayışlarını salt söylemek, emir vermek, ondan sonra oturup durmak, birilerinin yapmasını beklemek olmaktan çıkarmak gerekmektedir. Yönetim, örgüt olmak demektir; örgüt, pratik iş yapmak demektir. Nerede pratik görev varsa; o görev önce tanımlanmalı, ondan sonra o görevi nasıl bir komite, birim, örgüt yinele getirir, o görevlendirilmelidir. Tarz buna göre olmalıdır, iş bitince örgütte bitmelidir. Bürokratik, şematik bir yapılanma yaratıp ondan sonra ona iş arama değil de önce görevleri tespit etme, sonra o görevleri yapacak görevlendirmeler yapma, kadrolar çıkışma ve örgütler kurma en doğrusudur. Devrimci örgütlenme, fonksiyonel örgütlenme budur. Derinlikli örgütlenme böyle olur.

Herkes kendi kendini görevlendirmek istemektedir

Mevcut haliyle işe ve görevye göre, görevi yapmak üzere bir örgütlenme, çalışma tarzı geliştirilmemektedir. Önce örgüt ve şema oluşturulmakta görev alacaklar almaktak ve sonrasında 'ne yapacak bunlar' denerek hiçbir şey yapılmamaktadır. Şunlar, bunları yapsın diye, yazıyor, kongre ve konferanslarda kararlar alıyor, yönetim toplantılarında planlamalar yapıyoruz. Ancak hepsi kağıt üzerinde, pratik uygulamaya geçmemektedir. Bu, bürokratik bir tarz, yüzeysel bir tarz; derinlikli, pratik çalışma yürütmenin bir tarz değildir. Tarz bu olduktan sonra da kadroda doğru dürüst yerini bulamamakta, işlevsel olamamaktadır, sürekli değişiklik istemektedir. Herkes kendi kendini görevlendirmek istemektedir. Bunu bir nedeni, verimsizdir, işlevsizdir, başarılı olamamasıdır. Hep eleştiriye muhatap olmak ve özeleştirici vermek istemektedir. Sıkıntı içerisinde yer almaktadır.

Bununla birlikte çalışma tarzımızda parçalılık var. Parçalılık bize öyle bir durumda kendini parti, örgüt gibi gören bireyciliğe kadar gitmektedir. Birey, pa-

radigma değişimini gerçekleştiremediği ve stratejik, taktik süreci kavrayarak ona göre bir planlama, örgütlenme, eylem tarzına yönelikliği için bunların hepsinin yerine kendini geçirmektedir. Birey örgüt gibidir, her birim kendi başına bir örgüt gibi davranışmaktadır. Bir arada kalma bazı değerlerler temelinde olmaktadır. Arkadaşlarımız gerçekten çalışmaktadır. Avare, asi tarz azınlıktır, geneli temsil etmemektedir. Aksini savunmak yanı partimizi ve komutamızı böyle tanımlamak haksızlık olacaktır. Her yıl verdığımız yüzlerce şehidi anlamamak olur. Kadro budur, parti bunlardır. Bu kadar kendini verdiğine göre, doğru bir çizgide olsa ve doğru temelde görevlendirilerek çalıştırılsa her yerde her türlü başarı sağlanır, verim ortaya çıkar. Önder Apo, "kadrolardaki gerilik sanıldığından daha fazla" demektedir. Gerilik paradigma değişimini anlamamaktan, zihniyet ve vicdan devrimini Önderlik paradigması temelinde yapamamaktan, yeni paradigmın gereğine göre stratejik planlama, örgütSEL yapılanma, çalışma tarzı, taktik ve tarz içerisinde girememeden kaynaklıdır. Bireyciliğin bu kadar gelişmesi de verimsizlikle ilgilidir. Çünkü üretim olmadığı için sonuçtan hız duymamakta, ne kendi çalışması ne de yoldaşının çalışması çekici gelmemektedir.

Sonuç olarak; ideolojik, örgütSEL durum değerlendirme ve tartışmalar itibarıyle, Yürütme Komitemizin yaptığı değerlendirmelerden 2014 yılına girerken, bütün örgütlerimizin, komitelerimizin, merkezlerimizin, karargahlarımızın, kadro ve komutanlarımızın, sempatizanlarımızın esas alması gereken hususlar vardır. Öncelikle gerçekten de düzeltme gerekmektedir. Tutuculuğu, dogmatizmi aşarak paradigma değişimini esas alan, Önderlik felsefesini, ideolojisini, siyaset tarzını özümseyen bir zihniyet devrimine ihtiyaç vardır. Okuyup geçmemek gerekir. İkna olunmazsa, ikna olmak için tartışmak, tartışmak gereklidir. Yani, "Önderlik böyle söylemiş, bir şey demiyor, karşı çıkmıyorum" diyip, anlamadan ya da inanmadan geçilmemelidir. İçimizde böyle duuşalar yaşanmaktadır. Geçtiğimiz süreçte paradigma değişimini gündeme geldiğinde bazı arkadaşlar açık söyleyordular; "ben devletsiz toplumun kendini yaşatacığını düşünmüyorum, inanmıyorum buna" diyen arkadaşlar çıktıyordu, tartışıyordu. Tek tük de olsa bunlar vardı. Son zamanlarda bu artık açığa çıkmamaktadır. Çünkü Önderlik savunmalarında, paradigma bu kadar izah edilmiş, kimse buna karşı bir şey diyecek durumda değildir. Ama anlamadan geçitmekteki. "Önderlik söylemiş, bir şey demiyor, doğru olan odur" deniyor. Önderlik adına, parti adına hareket edildiği düşünülmekte ama düzenin verdiği zihniyete göre hareket ettiğini fark edemektedir. Partide geçmişte öğrendiğine göre hareket etmeye, PKK'nın devletçi paradigmaya, cepheci mücadele tarzına göre çalışma yürütülmektedir. "Bunları geçmişte yaptım, PKK'ye gireydi, başarı kazandırdı, şimdi de bunları yapsam da kusur olmaz" diyerek sürdürmektedir. Bu durumun düzeltilmesi gerekmektedir.

Önderlik çizgisine, savunmaların özne doğru yaklaşım göstermeyi başarılmameliyiz. Paradigma değişimini anlamalı felsefik, siyasi, örgütSEL, askeri boyutları güdü kavrayabilmeliyiz. Buradan çıkan stratejik gerçekliği, değişimini, mücadele tarzının ne olduğunu ve devrim anlayışının nasıl olduğunu doğru anlamalıyız. Anlayış değişimini, düzeltmeyi bu temelde yapmalıyız. Ciddi bir zihniyet devrimini mutlaka gerçekleştirmeliyiz. Eğitim bunun üzerinden olmalı, araştırma inceleme, tartışma buna göre olmalı ve somutlaştmalıyız. Doğrular, yanlışlar herkesin kendine göre bildikleri olarak kalmamalıdır. Bir devrim hareketi her gün, her yerde tartışır. PKK böyledi, Kemal Pir çizgisini buydu. Kemal Pir gördüğü insana, "şu konuda ne düşünüyorsun? Şu nasıldır? Sen söyle yapıyorsun, bu doğru değil!" diyerek, 24 saat tartışıyordu. Onun eylemi propagandaydı; silahlı eylem onun yüzde 10'u bile değildi, yüzde 90'ı ideolojik mücadeleydi, propagandaydı. Şimdi eğitim ortamlarında bile kimse, kimseye dokunmuyor. Biraz eleştiri gelişse, rahatsız oluyor ve geri çekiliyor, kendisini kapatıyor. Böyle olsak belki zorlanmaz ama kendi kendimize kalırız. Böyle bir kişi de Apocu militan olmaz, PKK'yı anlamaz. Böyle birisine görev verilirse, gittiği yerde ne uygular belli olmaz, kendini uygular, Önderlik çizgisini, partisi uygulamaz. Bu bakımdan, eskide kalmayı, düzende kalmayı, partinin esküsinde kalmayı reddederek yenilenmeyi, değişimini engelleyen dar, dogmatik, tutucu yaklaşımı kesinlikle aşacağız.

Zihniyet devrimini, yeni paradigmayı özümseme, onun devrim anlayışını, mücadele tarzını özümseme temelinde yapacağız. Buna bağlı olarak elbette bütün o belirtilen parti dışı anlayış ve tutumlarla karşı büyük bir ideolojik mücadele ve düzeltmeye ihtiyaç vardır. Bizim gibi bir örgütte böyle anlayışlar olamaz. Mücadele yaşam demektir ve 24 saat içine almaktadır. Bu temelde katılan insanlarda bu tarz eksikliklerin hiçbirinin olmaması gerekmektedir. Kadro denetiminin 24 saat olduğu bir yaşamda bu tür anlayışlar nasıl ortaya çıkıktır? Böyle hatalar yapamaz çünkü ortam o hatalara izin vermez. Bu tür anlayışlar yaşanırsa bu zihniyet farklılığından kaynaklanmaktadır. Zihniyet devrimi olmazsa, yeni paradigmmanın, ideolojik, politik çizgisinin özümsemesi ve ona göre pratikleşme olmazsa, bu konuda başarısızlık, verimsizlik olacaktır. Söz konusu Yürütme Komitemizin toplantısının eleştirdiği anlayışlar açığa çıkar ama rahatsızlık yaratmaz. Çünkü daha büyük bir olumsuzluk yaşanmaktadır. "Sen başarısızın. Görev almışın, devrim yapamamışın." Öyle bir ortamda bilmem birey davranma, kariyerizm ya da hatalı davranış ve sözler yetersizlik olarak görülmektedir. Daha büyük hatalar var. Paradigmasal hatalar var, stratejik değişimde hatalar var, kendini değiştirememen, dönüştüremeden kaynaklanan hatalar var. Böyle bir düzeltme kesinlikle yapılmalıdır.

Bütünlük ve derinlikli bir çalışma tarzını ortaya çıkarmalıyız

Bütün eğitim çalışmalarımızı yeni paradigmayı özümseme, o paradigmın devrim anlayışını ve mücadele tarzını, eylem çizgisini özümseme üzerinde yoğunlaştırmalıyız. Yine örgüt sistemimizi, kesinlikle KCK'yi örgütleyen, demokratik ulusu inşa eden, somut görevlendirmeler üzerinden yapmalıyız. İnşa ve direniş, çizgiyi böyle koyacağız. Önce pozitif eylemcilik, önce her yerde ne kadar olabiliyorsa inşa, saldırdığından direniş! Saldırıya kırdığında daha fazla inşa! 4. Dönem, inşa dönemidir. KCK, bir demokratik toplum, demokratik yönetimdir; ne devlettir, ne de örgütsüz bir ERNK direnişçiliğidir. Örgütlü bir demokratik toplum yaşamıdır. Ekonomisini, eğitimini, kültürünü, sağlığını, hukukunu, ekolojisini, diplomasisini, savunmasını kendisi yapan bir örgütü yaşam biçimidir. Böyle bir tarzı esas almamız gerekmektedir.

Bütünlük ve derinlikli bir çalışma tarzını ortaya çıkarmalıyız. Demokratik konfederalizm çok değişik örgütler temelinde çalışanın yürütülmesini öngörür ama bu bir bütünlüğe sahip olmalı, parçalı olmamalıdır. Eğer doğru bir çalışma, eylem tarzı kurarsak bütünlük sağlanır. Bütünlük sağlamak için özel çaba ve yaklaşım gereklidir. Parçalayıçı, bireycileştirici, kendine göre sağa sola çekici olunmamalıdır. Önderlik, demokratik konfederalizm için "birlik içinde özgürlük" dedi. Birliği esas alan, özgür, özgün örgütler olarak da tanımladı. Demokratik Topluluklar Birliği, diyoruz. Birliği esastır. Yine derinlikli çalışmayı çok çok önemsemeliyiz. Derinlikli çalışmadan kastımız; inşa ve direniş çizgisini pratik çalışmada esas almaktır. İnşa için "zorluk" dememek ve "can sıkıntısı" gibi yaklaşmamak gerekmektedir. Yapılması gereken görevse, dönemin hangi görevleri yapmayı gerektiriyorsa, o görevlere göre kendini eğitip, hazırlayıp büyük bir cesaret, istekle, aşkıla, şevkle o işleri başarıyla yapmak önemlidir. Çalışma tarzımız en iyi zamanda en yetkin başarıyı elde etmeyi içermektedir. Gerilla buna "derinlikli bir düzeltme" dedi. HPG'de yürütülen hazırlık projesinin tanımı derinlikli gerillacılığa ulaşmaktadır. Gerilla başta olmak üzere çalışmalarımızın her alanında, ideolojik, sosyal, siyasi bütün çalışmaların tamamında böyle derinlikli, somut bir çalışma tarzına kesinlikle kendimizi uluslararasıyoruz. Buna göre örgüt büyütmek, aday kadrolar katmak, yeni kadrolar eğitmek, gerillayı büyütmekümüzdeki dönemin temel görevidir.

Bunları gerçekleştirmek için Parti Yürütme Komitesi toplantı, kiş boyu partisinde seferberliği içerisinde, eğitimlerden başlayarak, Önder Apo'nun eleştirileri temelinde kendini yenileme çalışmalarını yürütmemi ön gördü. XI. Kongre kararlarını hayata geçirerek bir parti ve kadro haline gelebilmek için, seferberlik düzeyinde çalışmalıyız. Eğitimlerimizi böyle yürütümlüyoruz, ideolojik mücadele, tartışmamızı buna göre geliştirmeliyiz. Yanlış anlayışlara karşı mücadeleyi, zihniyet devrimini her şeyi yeni paradigmayı ve Önderlik savunmalarını özümseme temelinde bir partisinde seferberliği ruhuya yürütümlüyoruz. Bu kiş çalışmalarını parti olarak böyle tanımlıyoruz. Bunların sonuçlarını kadroda netleştirme, kararlaştırma ve buna göre yeniden görevlendirmeyi, komite, temsilcilik düzeyinde örgütlenmeyi ön görüyoruz.

Bu değerlendirme ve kararlar tüm alan çalışmalarını açısından geçerlidir. 2013'te genel kongre ve konferansları yaptı. Kişi boyunca XI. Kongre sonuçlarını ve Önder Apo'nun son talimatı temelinde bir partisinde seferberliği yürütümlüyoruz. Kendi içimde ideolojik mücadeleyi, sınıf ve cins mücadeleini bu temelde yürütmek kadar, dışımızda da ideolojik, örgütSEL mücadeleyi böyle bir seferberlikle yürütümlüyoruz. Sonuçlarını 2014 baharında yeni bir pratik hamleye göre hazırlık çalışmasına dönüştürüyoruz. Bu hazırlık çabalalarını parti konferanslarında tamamlayalı, daha kalıcı bir hamleye dönüştürmek başarılı sonuçlara ulaşırız.

PKK Yürütme Komitesi olarak yeni yılın cevap olma yaklaşımımız bu temelde olurken eleştirel özelestirel bir yaklaşım ve doğruya daha derinden anlama yaklaşımı esas alındı. Bu süreci, yönetim açısından, daha derinlikli bir özelestiri süreci olarak da ele alıyoruz. PKK XI. Kongre sonuçlarını hayata geçirmenin ilk yılını, kongrenin görev verdiği yeni yönetim açısından da, her bakımdan bir özelestirel derinleşme yılı olarak görüyoruz. Önce bunu pratikte, her alanda yürüttüğümüz çalışmaların başarısıyla gerçekleştireceğiz, sonra da ulaştığımız sonuçları, yaptığımız başarılı pratikten bakarak, kendimizde gerçekleştirdiğimiz değişiklikleri değerlendireceğiz, analiz edeceğiz, raporlara dönüştüreceğiz. Tüm kadro ve sempatizanların, tüm halkın yararlanması için tüm örgüt ve topluma mal etmeyi sağlayacak raporlara da dönüştüreceğiz.

XI. Kongre'den sonraki 3 aylık pratik sonunda kongrenin ön gördüğü düzeltme, kendini yenileme, netleştiriciyi Önderlik talimatı temelinde yapmadı bu sonuçlara ulaştı. 2013 yılını da çözümleme ve yeniden kararlaşma temelinde tamamlayız. Yeni miladi yıla, 2014 yılına siyasi, askeri bakımdan durumu değerlendirmiş, genel değerlendirmeler kadar, somut Kürtistan parçalarında yaşanan gelişmeleri de analiz ederek, izlememiz gereken, bizi özgürlük devrimine taşıyacak yeni politikaların ne olması gerektiğini de tartışmış ve kararlaştırmış olarak görüyoruz. Bunun yanında Önderlik talimatı temelinde şimdiden kadar ki yarı yetersiz devrimciliğin, tam başarılı olamamanın sonuçlarını tartışıp, değerlendirerek, yenilenmeye, değişim yeterince yapamayan, yeni paradigmayı özümsemeyen, tutuculuğu, dogmatizmini, karamsar bakış açısını mahkum ederek eleştirerek bunu aşmayı pratikteki dersler temelinde Önderlik paradigmاسını ve devrim anlayışını, strateji ve taktik yaklaşımını bilince çıkarma, özümseme ile yapmayı öngörüyoruz.

Yönetim toplantımız yeni siyasi gelişmeleri değerlendirdip, siyasi ve askeri duruma ilişkin, bizi başarıya götürecek politikalar belirleyip, kararlar almıştır. XI. Kongre sonuçlarını temelinde kadro ve örgüt durusunu, çalışma tarzımızı, parti ve KCK örgütlenmesinde yaşanan sorunlar ve var olan hata ve eksiklikleri, bunların zihniyet ve tarz boyutlarını çok yönlü olarak tartışıp, değerlendirek yanlış, eksik, hatalı olan tutumları mahkum etti.

Başarılamayın, gerçekleştirilemeyeceği bu süreçte mutlaka gerçekleştirip, 2014 yılında Önderlik savunmalarını derinden özümsemiş, yeni paradigmmanın öngördüğü devrim anlayışını ve mücadele tarzını kavramış, bu konuda kendini yenilemiş bir kadro duruşu ve örgütSEL yeni deneyimlere karşılamayı öngördü.

Bu anlamda Yürütme Komitesi toplantısı bir kongre gibi bir düzeltme, yeniden yapılandırma ve büyük bir hamleyi kararlaştırmaya özgürlüğe sahiptir. Bu gerçekler, her alandaki yoldaşlar tarafından doğru kavranır, esas alınır ve buna göre kendini yenileme, değiştirmeye ve pratiğe yönelik gerçekleştirese, 2014 yılı, başta Kuzey Kürtistan olmak üzere, Kürtistan'ın tümünde büyük bir hamle yılı olacak; özgürlük devrimimizin zafer üstüne zafer kazandığı yıl haline gelecektir. Bu temelde de Önder Apo ve Kürtistan'ın özgürlüğü, bir istek olmanın çöküp, gerçek haline gelecektir. Biz buna inanıyoruz ve yönetim toplantıyla kararlaştırmış bulunuyoruz. 2014 yılı mücadelelesine de bu esas üzerinde yürüyoruz. Kararlaştıran, ön görülen esaslar asgari olarak yerine getirilir, tüm kadro, komuta gücü, parti ve KCK örgütlerimiz bu esaslar üzerinden kendini planlayıp, örgütleyerek pratik hamleye yönelikse, 2014 yılının, her yıldan daha fazla Kürtistan halkın ve özgürlük insanların kazandığı bir yıl olacağına inanıyoruz. Bu temelde özgürlük Önderimiz Rêber Apo'nun, Kürtistan halkın ve tüm yoldaşların yeni yılını kutluyor, 2014'ün özgürlük ve zafer yili olmasını diliyoruz!

– Partisinde seferberliğini Önderlik çizgisini doğru özümseme ve başarılı pratikleştirme temelinde geliştirelim!

– Bütünlük ve derinlikli bir çalışma tarzıyla 2014'ü zafer yılı yapalım!

– Yaşasın Özgürlük ve demokrasi mücadelemez!

– Yaşasın meşru savunma direnişimiz!

– Bijî Rêber APO!

Kültürel soykırımla kışkırtıcı Kürtleri savunmak

KÜRT SORUNU VE DEMOKRATİK ULUS ÇÖZÜMÜ

● Kurt Halk Önderi Abdullah Öcalan değerlendirdiyor

çok sayıda gelgitler oluşmuştur. Kentlerin, sınıfların, devletlerin yükselişleri ve dağıtlamları, beylikler ve imparatorlukların kuruluş ve yıkılışları, hanedanlıkların yükseliş düşmeleri hep bu hegemonik merkez-çevre ilişkilerindeki bunalımlarla bağlantılı olarak gerçekleşir. Tarihi doğru okumak istiyorsak, tüm bu süreçlerin temelindeki diyalektiği doğru kavramamız zorundadır.

Hegemonik güç merkezinin nasıl oluştuğu tarihsel diyalektinin kilit sorusudur. Hegemonyanın olması öncelikle yerel güç odaklarının olmasını gerektirir. Bunlar genellikle kırsal beylikler, kabileler ve aşiretsel hiyerarşiler ve kentsel devletçilerdir. Yerel güç odakları oluştuktan sonra, aralarında dayandıkları artı-üründen kaynaklanan pay artırma savaşları başlar. Payını artırma savaşları sınırlar meselesini ortaya çıkarır. Sınırlar daha önceki çatışların aile ve kabilelerinden kalma mülkiyet sınırlarının yerel iktidarların sınırlarına dönüşmesi anlamına gelir. Her yerel iktidar daha da genişletilmiş aile hanedanlığı veya kabile birlikleri demektir. Ne denli büyülerse sınırlarını da o denli büyütürler. Sonuçta sınırlar birbirleriyle çakışır. Her sınır dahilindeki güçlerin dengeşiz gelişme durumları vardır. Dengeşizliği doğuran, yeni iktidar teknikleri (yenilikçi, ulaşım araçları vb) ve verimli üretim araçlarıdır. Gündün sürekli artırmak sermaye biriminin ilkel halidir. Kapitalist sermaye nasıl biriminin sürekli artırmadan ayakta duramazsa, yerel iktidar güçleri de güçlerini büyütmeden ayakta duramazlar. Sınırların boş alanlarda genişlemesi tamamlanınca, farklı güçler karşı karşıya geldiklerinde çatışma yani bunalım dönemi kaçınılmaz olur. Kaçınılmazlık olan yerel güçlerin artık-ürün büyümesi olmadan güçlerini koruyamamalarından kaynaklanmaktadır. Çünkü artan bürokrasi, çoğalan hanedanlıklar ve kabileler nedeniyle mevcut nüfus şımeye başlar. İktidar büyuen kancer hücreleri gibi diğer tüm toplumsal alanlar üzerinde yayılmaktır. Bu ise, kendini korumak isteyen canlı hücreler örneğinde görüldüğü gibi korunma savaşına yol açar. İlk Sümer şehir devletlerinde ve hanedanlık savaşlarında bu süreci çok çarpıcı olarak izlemektedir. Günümüz Irak'ında da aynı süreç bütün çiplaklııyla devam etmektedir. Uruk Tanrıçası İnanna'nın laneti yüzünden olsa gerek.

Ortadoğu kültüründe bunalım ve çıkış-sözüm evrensel kültürdeki konumunu halen sürdürmektedir. İlgili ciltte konu üzerinde kapsamlı durulduğundan tekrarlamayı dikkat çekmekle yetineceğim. Üzerinde daha yoğunluklu durulmayı gerektiren konu merkezi iktidar olgasudur. Toplumsal bunalımların temelinde iktidar olgasunun yattığı bilimsel bir tespitir. Çözümlerin de bu nedenle iktidarla bağlantılı olarak geliştirilmesi gereklidir.

Beş bin yılı aşan bir süre boyunca Ortadoğu kültüründe merkezi uygarlık sisteminin başat rol oynadığını uzunca değerlendirdik. merkezi uygarlık merkezleşen iktidarlarla bağlantılıdır. Uygarlık bir anlamda iktidarın merkezleşmesiyle at başı gider. Beş bin yıllık merkezi uygarlık, aynı süre boyunca merkezileşen iktidar anmasına da gelir. İktidarın dağılıp merkezleşmesi hakim tarih anlayışının en çok işlediği konudur. Diğer bir ifadeyle hegemonik merkez ve çevre oluşturma aynı tarih anlayışının izlediği temel diyalektiktir. Hegemonik güçler

her zaman derin bir bunalımın ardından yeniden oluşturulur. Her hegemonik sistem yeni bir iktidar ve üretim teknikine dayalı olarak oluştugundan, bu iktidar ve üretim tekniğinin eskimesiyle birlikte aşılması da kaçınılmaz olur. Yeni iktidar ve üretim teknikleri genellikle eski hegemonyanın çevre ilişkileri içinde ortaya çıkar. Çevre ilişkilerinde daha güçlü iktidar teknikleri ve verimli üretim araçları yeni güçler ortaya çıkarır. Bu yeni güçlerin eski hegemonyanın gücüne üstünük sağlaması, genellikle eski güçlerin kendini yenileyemeyip bunalıma düşmesiyle başlar. Bu süreç çatışmalı geçer. Eski güçler merkezi iktidar tekelini kolay kolay kaybetmek istemezler. Yeni güç merkezi ise ayakta durmak ve daha da güçlenmek istiyorsa eski merkezin yerini almak zorundadır. Bunalım zaten bu sürecin çatışmalı karakterinden doğmaktadır. Hegemonik bir güç kendi kendine bunalıma düşmediği gibi, yeni bir güç de hegemonyanın sisteme karşı olmadan gelişmez. Ortadoğu kültüründe ve uygarlık sisteminde bu yünlü

Yeni hegemonya kendini kutsallaştırıp tanrısallaştırır

Yerel iktidarların çatışma süreci ya birbirlerini hep birden tüketmeleri ya

da birinin bu çatışma veya bunalımdan üstün çıkmasıyla sona erer. Üstün çıkan site veya hanedanlığın etrafında yeni hegemonik merkez oluşur. Tüm alt ve üstyapısıyla, yani maddi üretim teknikleri ve mülkiyetleriyle manevi ideolojik ve politik yapılanmaları yeniden düzenlenir. Yeni hegemonya kendini kutsallaştırıp tanrısallaştırır. Ya eski dini kendi çıkarlarına uyarlar, ya mehhepleştirerek farkını ortaya koyar, ya da yeni bir din veya mitoloji ile ideolojik yönden de kendini kalıcı, ebedi kılmak ister. Ortadoğu'nun merkezi uygarlık sistemi, beş bin yılı aşan bir süre boyunca bu diyalektik işleyiş temelinde kendini hep merkezleştirerek bunalımlardan çıkış yaptı. Her çekişme ve çatışma süreci daha da büyuen merkezi iktidarla sonuçlandı. Zaten bunun sonucudur ki, merkezi uygarlık sistemi olmayı hep başardı. Artan merkezleşme sadece yerel iktidarların güç kaybı phasına gerçekleşmedi. Genel olarak toplumlardan özüyetim haklarını da sürekli gasp ederek, gerek merkezindeki gerekse çevresinde ve hatta dışındaki aile ve kabilelerin doğal demokratik düzenlerine de sürekli müdahale ederek, onların özüyetim haklarını elinden alıp kendine bağlayarak hegemonik merkezi güçlendirdi. Gerek hegemonik iktidar gerekse yerel iktidarlar hep doğal ilkel komünal düzeni yaşayan kabile, aşiret, köy ve hatta kent özüyetimlerinin geriletilmesi veya yıkılması phasına gerçekleşti.

Hegemonikleşmiş merkezi iktidar her zaman yerel demokratik otoritelerin aleyhine gerçekleşir. Ortadoğu kültüründe demokratik ruhun ve zihniyetin çok zayıflatılmış olmasında binlerce yıllık hegemonik iktidarların belirleyici payı vardır. Avrupa'da iktidar kültürü yakın bir tarihe dayandığı için demokratik ulus eğilimleri hep güçlü olmuştur. Ortadoğu'da ilkel komünal otorite imkanı kalmadığından, gelişim gösteren muhalif dinsel ve mezhepsel akımlar çarpık bir demokratik geleneği yarattı. Özünde iktidar muhalifi olan her hareket demokratiktir. Hegemonyanın 16. yüzyıldan itibaren Batı Avrupa'ya普及, Ortadoğu'da siyasi ve ekonomik bunalımın sistemik karakterde yaşanmasına yol açar. İslami hegemonyanın Osmanlı İmparatorluğu'nda bu yüzyılın sonlarından itibaren gerilemesine karşılık, Avrupa hegemonic iktidarı yükselse geçer. Hegemonic iktidarı bir sistem olarak düşünmek gereklidir. Bir bölgede bir yüzyılda düşüş ve bunalımı yaşarken, başka bir bölgede başka bir yüzyılda yükselse karşılık bulur. Gitikçe merkezleşir ve kureselleşir. 19. ve 20. yüzyıllar hegemonic sistemde merkezleşme ve kureselleşmenin en çok yaşandığı yüzyıllardır. Son iki yüz yılda ağıraklı olarak İngiltere ve ABD hegemonyasının geliştiği Ortadoğu, derin bir bunalım yaşayan çevre kültürünü korumadır. Osmanlı hegemonyasının

dağılmasından sonra, binlerce yıllık merkezi hegemonik iktidar kültüründe yaşanan bunalım daha da derinleşmiştir.

Beş bin yıllık tüm hegemonik sistemlerde bağımsız devlet olusuna yer yoktur

İngiltere ve ABD'nin temsil ettiği hegemonik iktidar sistemi son dört yüz yılda inşa edilip yükselse geçen ulus devletlerle icra edilir. ulus devletlerin doğasını çok iyi tanımak gereklidir. Küçük burjuva ideolojisini iktidara indirdiği bağımsız ve yarı-bağımsız devlet yorumları iktidar çerçevesini örtbas etmekten öteye bir rol oynamaz, ulus devlet çerçevesini açıklamaz. Özellikle Ortadoğu'da hegemonik güçler kurulan ulus devletler hakkındaki bu tür küçük burjuva yorumlar devlet ve demokrasi sorularını gizlemeye ve kapitalist sistemden soyutlamaya yarar. Çok iyi bilinmesi gereklidir ki, İngiltere'nin kendi hegemonyasında önce Avrupa'da, sonra bütün dünyada inşa edilmesine öncülük ettiği ulus devletlere ilişkin iki temel amacı vardır. Birincisi, hegemonyasının önünde engel teşkil eden imparatorlukları ve büyük devletleri parçalayarak küçültmek ve böylece engel olmaktan çıkmaktır. İkincisi, ortaçağdan çıkışta oluşan demokratik ulus geleneğini kapitalizmin gelişmesi önünde engel olmaktan çıkmaktır. Her iki amacı başarısı sonuca kapitalist hegemonyanın tesisine yol açacaktır. Hegemonic ulus devlet tekeli son dört yüz yıldır Anglosakson İngiltere ve ABD'nin elindedir. Diğer tüm ulus devletlerin hegemonic ulus devletin çıkışlarıyla bütünlendirilinceye kadar minimize edilmeleri kaçınılmazdır. Her hegemonic sistem bunu gerektirir. Tarih boyunca da bu böyle olmuştur. Kapitalist hegemonya döneminde devlet düzenlemeleri daha çok sistematize edilmişlerdir. Dolayısıyla sanki dünyada sistem dışında tamamen bağımsız devletler mümkün gibi görüşler ileri sürülmek, kasıtlı değilse küçük burjuva ukalalığıdır. Son beş bin yıllık tüm hegemonic sistemlerde bağımsız devlet olusuna yer yoktur. Kapitalizm gibi son derece şiddet ve emperyalizm yükülü bir sistem hegemonyasında bağımsız devletlerden, keyfice devlet kurmalardan ve var olan devletlerin varlıklarını bağımsızca sürdürmelerinden bahsetmek bir safsatadır.

Kapitalist sistem neden hegemonic ulus devlete ihtiyaç duyur? Açık ki, sistem başka bir devlette sürdürulemez de ondan. İmparatorluklar dağıtılmadan, özellikle ortaçağdan çıkışta kentlerde yoğunlaşan demokratik cumhuriyetler ortadan kaldırılmadan, böyleselike demokratik uluslararasıının öne kesilmeden kapitalizm hegemonic sistem halinde yükselmez. ulus devlet olarak iktidar yeniden düzenlenmeden, kapitalizm varlığını koruyup geliştiremez.

İngiltere hegemonyasının özellikle Hin-

distan'a kadar olan egemenlik yolu üzerinde bulunan Ortadoğu'ya stratejik bir rol başmıştı. Napolyon'dan sonra Ortadoğu üzerindeki denetimini adım adım geliştirirken sistemin bütünsellliğini göz önünde bulunduruyordu. İspanya ve Fransa İmparatorluklarını bu amaçla minimize etmişti. Rus İmparatorluğu'nun güneşe inmesinin önüne set çekmişti. Osmanlı İmparatorluğu'nu da kullandığı süre boyunca tampon statüsünde tuttu. Yükselen Alman hegemonyasıyla ittifaka girince de parçalanma sürecine soktu. I. Dünya Savaşı ile amacına ulaştı. Bu tarihten sonra Ortadoğu'da kurulan tüm ulus devletler önce İngiltere'nin, sonra stratejik müttefiki ABD'nin damgasını taşırlar. Başta TC olmak üzere kurulan tüm ulus devletler merkeziulus devletin rızası olmadan varlıklarını sürdürmemelerdi. Sovyet Rusya'nın kuruluşundan yetmiş yıl sonra çözdürülsü, Çin'in halen kapitalizm yolunda ilerlemesi bu gerçeği doğrular. Başlangıçta bazı gelişkilerin -örneğin TC'nin kuruluş yıllarında yaşanan gelişkiler- olması, sonucun böyle gelişmesinin önünde engel teşkil edemez. Dört yüz yıldır aşkın hegemonik bir birikimi olan sistem bunu kolay kolay terk edemez ve bağımsız devletler adıyla başka ulus devletlerle de paylaşamaz. Hegemonyayı paylaşmak sistem mantığına aykırıdır. Ya savaş olur, biri kazanır, hegemonya ona kalır, ya da daha verimli yeni bir sistem doğar. Eski hegemonyanın ona gücü yetmez. O da diyalektik bütünlük içinde gereği içinde savunmaavaşlarıyla gereği içinde uzlaşmalarla varlığını sürdürür. Kapitalizmi tercih edip de sistem dışında bağımsızlık taslamak kendini kandırmaktan veya ukalalıktan öteye anlam taşımaz.

O halde Ortadoğu kültüründe inşa edilen ulus devletleri hegemon ulus devletin en yoğunlaşmış ajan kurumları olarak yargılama gerçekçidir. Örneğin yirmi iki minimal Arap ulus devletinin varlığı ancak hegemon ulus devletin çıkarlarıyla izah edilebilir. Başka türlü bir izahı olamaz. Osmanlı bakışı olan TC'nin varlığı ancak minimal bir ulus devlet olmayı kabul edince tanındı. Başka türlü vücut bulamazdı. Genelde olduğu gibi Ortadoğu'da da ulus devletler bunalımdan çıkışın değil, bunalının derinleşmesinin araçlarıdır. Amaçları hegemonik ulus devletlerin küresel istikrarını sağlamaktır. Bu da sonuçta kapitalizmin bunalımını küreselleştirir. Ortadoğu ulus devletleri bölge kültüründen beslenen araçlar olmadıklarından hep bir çelişki yaşarlar. Geleneksel iktidar bunalımına kendi yabancılıklarından kaynaklanan unsurlar eklerler. Böylece bölge toplumlarının kültürel gerçeğinden tümüyle koparlar. Hiçbir toplumsal sorunu çözemeyen bu ajan kurumlar gittikçe gereksizleşirler. Bölgedeki ulus devletler kapitalizmin başlangıç döneminde devlet kapitalizmi ile varlıklarını biraz meşrulaştırsa da, kısa bir süre içinde toplumsal sorunların altında nefesiz kaldılar. Sadece antodemokratik olmakla kalmadılar, antitoplumsal da oldular. ulus devletlerin doğuşları mantıkları gereği demokratik ulusa karşılık temelindeydi. Geç dönemlerinde bu karşılık toplumsallık karşılığına dönüyor. Çevreyi çöküse götürür. Günümüzdeki konumlarını somut ele alarak gerçekliklerini daha iyi kavrayabiliyoruz.

Türkiye Cumhuriyeti'nin kurgulanışı

Osmanlı İmparatorluğu islami hegemonyanın son büyük temsilcisiydi. Önce Bizans hegemonyasına, sonra başına Habsburg Avusturya'sının çektiği

Avrupa Haçlı hegemonyasına, ayrıca kuzeyden Rus Çarlığı'nın güneye doğru yayılısına, en son İngiliz hegemonyasına karşı savaşlarla geçen altı yüz yılın sonunda yıkıldı. İmparatorluğun enkazından çıkarılan Cumhuriyet'i sık sık çözümlemeye tabi tutuk. Osmanlı İmparatorluğu'nun yıkılışını, Almanya ile ittifakına bağlayanlar yanılmaktadır. Almanlar kazansayıd bile yine dağılmıştı. Türkiye Cumhuriyeti'nin kuruluşunu da önce hıristiyan halkların, sonra müttetikleri olan komünistlerin, islam ümmetçilerinin, Çerkezlerin ve Kürlerin tasfiyesine, Yahudi-Siyonist milliyetciliği ile Türk bürokratik burjuvazisinin ittifakına bağlamak mümkündür. İngiltere hegemonyasında kurulan bu ittifakla Ortadoğu'da İsrail'in oluşumuna giden yolda önemli bir kilometre taşı döşenmişti. Bütün göstergeler Türkiye Cumhuriyeti'nin minimal gerçeğini Proto-İsrail'e bağlamaktadır. Kuzey Kürdistan'da Kürt varlığının tasfiyesiyle Güney Kürdistan'da minimal bir Kürt siyasi oluşumuna gidilmesi de Cumhuriyet'in Proto-İsrail rolüyle yakından bağlantılıdır. O dönemde konjonktürü bunu emretmektedir. Arapların çok sayıda ulus devletçiye bölünmesi de İsrail'in oluşumuya bağlantılıdır. Günümüzde yeni kurulmakta olan Filistin ve Kürt ulus devletçileri de aynı program kapsamındadır.

1919-22 Ulusal Kurtuluş Savaşı'nda iki temel unsur olarak rol oynayan Türkler ve Kürlerin bu tavrı tarihsel geleneklerine uygundu. Selçuklu, Eyyubi ve Osmanlı Hanedanlıklarında görüldüğü gibi, kurulan tüm iktidar-devlet oluşumlarında ortak bir tutum benimsişlerdi. 19. yüzyılda her iki tarafta oynayan İngiltere hegemonyasının etkisiyle bu ortaklığa bozulmak istendiye de, bunda başarılı olunamadı ve ortaklığa sürdürdü. Dizgini Yahudi milliyetciliği ve Masonluğun ellişinde olan Jön Türklerin, sonraki adlarıyla İttihat ve Terakki Cemiyeti'nin komplot ve provokasyonları da aynı tarihsel ortaklığa geleneğini bozmadı. Ulusal Kurtuluş Savaşının zaferini belirleyen de son tahlilde bu tarihsel ortaklıktı.

Burada sorulması gereken temel soru, dokuz yüz yıllık stratejik müttetik ve Cumhuriyet'in asli kurucu unsuru olan Kürlerin varlığının neden yadsındığıdır. Türkiye Cumhuriyeti'nin kurulmuş mantığını çözümlerken, Fransız ve Rus Devrimlerindeki Yahudi milliyetciliğinin etkisini ve sermayesinin gücünü kesinlikle hesaba katmak gerekdir. Bilindiği gibi Fransız kralları katı Katolik olup Yahudi aleyhtarıydı. Ortaçağdan beri Yahudileri gettolara kapatmada ve antisemitizmi geliştirmede önemli rol oynamışlardır. Rus Çarları da katı Ortodokslular ve Katoliklerden daha fazla Yahudi pogromlarında (katliamlarında) rol oynadılar. Gerek Yahudi entelektüelleri (Yazarları da diyebiliriz; daha önceleri peygamber unvanını taşıyorlardı) gerekse Yahudi sermayedarları (Tarih boyunca marjinal sermayenin onde gelemiş birikimcileriydi) bu krallık hanedanlarını iyi tanıyorlar ve bunlara dış bilgiyorlardı. Uygun buldukları zamanda bunlardan intikam almak için bileniyorlardı. Fransız ve Rus Devrimleri onlara bu fırsatı fazlasıyla sundu. Her iki devriye de boşuna burjuva devrimleri denmemiştir. Devrimlerin ideolojik ve pratik hazırlanışında etkili diller. Her iki kralın idam edilmesinde ve devrimlerin burjuvazinin hegemonyasında gelişmesinde rolleri katalizör düzeyinde belirleyiciydi.

Şüphesiz bunların etkileri niceliklerinden değil niteliklerindendi. Kaldı ki, burjuvaziye öncülük edecek kadar sermaye ağırlıkları da vardı. Londra-Amsterdam hatlarında bir hegemonik yükselişi

"Fransız ve Rus Devrimlerindeki demokratik ulusçuların yanı komünarların, Sovyetçilerin ve radikallerin tasfiyesiyle ulus devlet diktatörlüklerinin kurulması tarzındaki gelişmenin TC'de de tekrarlandığını görmekteyiz. Fransız Devrimi esas olarak halkın demokratik ulusal devrimiydi. Babeuf ve Robespierre gibi önderler bu gerçeği kanıtlar. Tipki Kral XVI. Louis gibi onların da başlarının giyotinle kesilmesi, ulus devletçi diktatörlüğe giden yolda atılan temel bir adımdır."

yaşayan Protestan Anglosaksonlarla ittifaklarının her iki devrim üzerindeki etkisi oldukça yüksekti. Liberal veya reel sosyalist çizgide gelişen devrimler arkasındaki temel itici güçlerdi. Anglosakson Protestan burjuva ulus devletçiliği Avrupa'daki Katolik ve Ortodoks imparatorlukları hegemonik amaçlarla yıkıp parçalarken, temel yol göstericileri ve müttetikleri Yahudi entelektüelleri ve sermaye güçleri idi. Yahudi entelektüellerinin ve sermaye güçlerinin etkisini hesaba katmadan, Avrupa burjuva devrimlerini çözümlemek çok yetersiz ve dogmatik kalacaktır.

Anglosakson ulus devlet hegemonyasına karşı çıkan Prusya burjuvazisiyle (Alman Habsburg Hanedanları arasında yonetilen İspanya ve Avusturya Katolik İmparatorluklarını da buna eklemek gereki) Rus Çarlığı ve burjuvazisinin Yahudilere karşı soykırımlara kadar varan tavırlarının altında, girişikleri hegemonik savaşları kaybetmelerinde Yahudilerin bu iki yönlü etkisinin, yanı Anglosakson ulus devlet projesine ve kapitalist moderniteye sundukları destegen belirleyici rol oynadığını inanmaları yatar. Aynı hususlar Osmanlı İmparatorluğu'nun çöküşü için de geçerlidir, hatta daha fazla geçerlidir. Çünkü İmparatorluk 1896'da toplanan ve Filistin'i Yahudi anayurdu olarak kabul eden Siyonist Kongre'nin kararları üzerinde bir engel konumundaydı. Yahudi militanlar ve sermaye sahipleri önce dostlukla Abdülhamit'ten Filistin'e Yahudilığın yolunu açmasını istediler. Abdülhamit istedikleri gibi davranışın yerine (Yine de Yahudilerle sıkı fikirdi) veya yaptıkları yetersiz kalınca, İttihat ve Terakki Cemiyeti'nin kurul (Dönemin İngiliz Elçisi, Jön Türklerle İttihat ve Terakki Cemiyeti'nin iktidara gelisini Yahudilerin İmparatorluğa el koyusu olarak değerlendirdi) Jön Türkler İmparatorluğu etkileri altına aldılar. İkinci Meşrutiyet (1908) ve 31 Mart 1909 darbeleriyle Abdülhamit'i de tipki Fransız Krali ve Rus Çarı gibi etkisizleştirdiler. Cumhuriyet'in kuruluşuyla Anadolu ve Mezopotamya'daki etkilerini zirveye çıkardılar.

Cok daha çarpıcı olan bir benzerlik daha vardır. Fransız ve Rus Devrimlerindeki demokratik ulusçuların yanı komünarların, Sovyetçilerin ve radikallerin tasfiyesiyle ulus devlet diktatörlüklerinin kurulması tarzındaki gelişmenin Türkiye Cumhuriyeti'nde de tekrarlandığını görmekteyiz. Fransız Devrimi esas olarak halkın demokratik ulusal devrimiydi. Babeuf ve Robespierre gibi önderler bu gerçeği kanıtlar. Tipki Kral XVI. Louis gibi onların da başlarının giyotinle kesilmesi, ulus devletçi diktatörlüğe giden yolda atılan temel bir adımdır. Ulus devlet Anglosakson modelinde gelişti gibi, onların fiili denetiminin etkisini de taşıyordu. Tarihçilerin üzerinde birleşikleri görüş, Fransız Devrimi'nin ulus devletçilikle sonuçlanması İngiliz Anglosakson kapitalizminin hegemonik güç haline gelişinde en büyük adımlardan biri olduğunu.

Tam olmasa da, aynı görüş Rus İmparatorluğu'nun yıkılış sonrasında kurulan Rus ulus devleti için de ileri sürülebilir. Devrimin başlangıcında sadece Çarlık tasfiye edilmedi, demokratik Rus uluslararası da Sovyetler Birliği somutunda tasfiye edildi. İyi bir Rus demokratik ulusçusu yanı Sovyetçi olan

Kropotkin bizzat Lenin'e, Sovyetlerin ulus devlet diktatörlüğüne kaymaması konusunda öneri ve uyarida bulunmuştur. Daha sonra Rus ulus devlette olup bitenler Kropotkin'in öneri ve uyarılarını haklı çıkarmıştır.

Yeni kurulan Türk cumhuriyeti tüm azınlıkları yok etmek istedi

Osmanlı İmparatorluğu'nda kademeli olarak önce kontrolü, sonra iktidarı eline geçiren İttihat ve Terakki Cemiyeti, özünde Yahudi militanları ve sermaye güçlerinin ideolojik ve pratik öncülüğünü ifade eder. Cemiyette diğer milliyetçilerden kurucular ve yöneticilerin rolü belirleyici değildir. Türk ve Kürt katılımcılar da buna dahildir. Türk ve Kürt öğrenciler daha çok Yahudi etkinliğinin maskelyicisi rolünü oynadılar. Kuruluşunda Cumhuriyet'in ulusal kurtuluş yönü kadar demokratik kurtuluş yönü de vardı. Devrim olarak başlangıçta demokratik ulusal güçlerin ittifakı ile başarılı olmuştu. Komünistler, İslam Ümmetçileri, Çerkezler, Kürtler ve Türklerden oluşan bir ittifak söz konusuydu. Fransız ve Rus Devrimlerinde olduğu gibi Anadolu Devriminde de demokratik ulusal karakterli yapı komplodu yöntemlerle diktatorial ulusal devlete dönüştürüldü. Burada da başrolü oynayan İngiliz hegemon-

yordu. Büyük Kuzey Kürdistan parçası ise Cumhuriyet tarihi boyunca kanrevan içinde bırakılarak kırıdayamaz hale getiriliyordu.

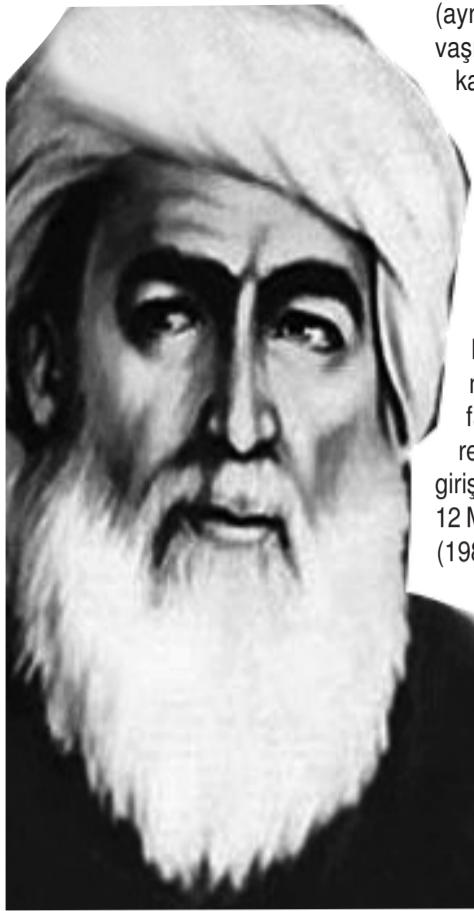
Kendi ümmet dincileri, baş müttetikleri komünistler ve Kürtlerle sürekli kavgalı olan, onların varlığını sürekli inkar eden, sık sık provokasyonlarla imha ve idam eden bir Cumhuriyet'in gelişme ve büyümeye şansı elbette olamadı. Küçük bir azınlık olan bürokratik Türk burjuvazisiyle Yahudi unsurları bu yeni sınıf jargonuna Beyaz Türkler denilmektedir. Bunlar laik milliyetciliği çok katı bir din olarak benimseyip Cumhuriyet'in tüm demokratik unsurlarını ötekileştirmiştir. Cumhuriyet tarihi bu özün korunmasından ibarettir. Menderes, Özal, Erbakan ve Ecevit gibi bazı devlet adamları Cumhuriyet'in bu özünü biraz aşip içinde demokratikleştirmeye, dışarıda ise Ortadoğu'da minimalizm aşımaksız etme sürecine girmek istediklerinde hemen tasfiye edildiler. Minimal diktatorial özün 'tunç kanunu' israla korundu. Bunun için Kürtlere, Müslümanlara ve Komünistlere, hatta Çerkezlere yönelik provokasyonlar ve komplolarla tasfiyeler sürekli gündemde tutuldu. Katliamlar, tutuklamalar ve idamlar hiç eksik olmadı. NATO'ya girdi. 1952'den bu yana Türkiye'yi filen Alman merkezli Gladio adlı gizli NATO ordusu yönetti. Ordu vesayeti ve dargeleri denilen süreçlerin arkasında hep

yacılığıydı. Fakat Cumhuriyet ulus devletçiliğinde sadece demokratik ulusal unsurlar tasfiye edilmedi. Yine öncü rol oynayan beş paşadan Mustafa Kemal dışındakilerin tasfiyesiyle de yetinmedi. İngiltere'nin yeniden düzenlemek istediği Ortadoğu'daki minimal (İngiliz hegemonyasında kalacak büyük-lükte ulusal devletler) ulusal devlet sisteminin köşe taşılarından olan Türkiye Cumhuriyeti, Ulusal Kurtuluş Savaşı'nda düşünülen çok farklı biçimde adeta yeniden tasarlanıp inşa edildi. İsrail'in kuruluşuna giden yolda Proto-İsrail olarak kurgulandı. Musul-Kerkük meselesi (Kurdistan'ın parçalanması) bu konuda bir manivela olarak kullanıldı. Mustafa Kemal Paşa'nın önüne konulan 'ya Cumhuriyet ya Musul-Kerkük' ikilemi bu anlamda gelmekteydi. Burada da bir taşla iki kuş vuruluyordu. Hem Musul-Kerkük ellişinden alınıyor (Misak-ı Millî'ye aykırı olarak), hem de orada İsrail'in kuruluşuna giden yolda ikinci Proto-İsrail Kürt oluşumunun temeli atıldı.

Gladio vardı. Gladio yönetimi için sağsol, Alevi-Sünni, Türk-Kürt gerginlikleri sürekli çözümsüz bırakılarak askeri ve sivil diktatörlüğe gerekçe kilindi. 1925'ten sonra benzer rolü Kürtlere yönelik provokasyonlar oynuyordu. Soğuk savaştan sonra Türkiye Cumhuriyeti'ne yeni roller biçilmek istendi. Ne de olsa İsrail'in kuruluşu tamamlanmış, Ortadoğu'daki hegemonya ilerleme sağlamıştı. Sovyet Rusya tehdidi ortadan kalkınca (1990), Ortadoğu'da ABD'nin tam hegemonyası için tarihi gün doğumuştu.

Bu tarihi günün önemini anlamak için temel göstergemiz yine İsrail'in konumu olmak durumundadır. İsrail kurulmuş ama güvenlik sorunları halledilememiştir. Arap milliyetciliği tarafından her an yutulabilirdi. Bunun için kalıcı müttetiklere, yeni strateji ve taktiklere ihtiyacı vardı. 1920'lerde Türkiye Cumhuriyeti'nde Beyaz Türk ulus devletçi diktatörlüğün oynadığı rolü bu sefer Kürdistan'da Beyaz Kurt ulus devletçiliği

(aynı tarih, 1920), Ulusal Kurtuluş Savaşı sonrasında Lozan Antlaşması'nın kabulü ile birlikte Beyaz Türk ulus devletçiliğinin demokratik ulus cumhuriyetçiliğini tasfiye edip (Ulusal Kurtuluş Savaşı'ndaki ittifakı dağıtmak ve azınlık diktatörlüğünü kurma) CHP diktatörlüğünü kurması (1923), 15 Şubat 1925'te Şeyh Sait'in provoke edilmesiyle Kürt katliamları sürecinin başlatılması (1925-1938), İngiltere-TC ittifakı (1939), İsrail'in kuruluşunun resmen ilanı (1948), TC'nin NATO'ya girişi (1952), 27 Mayıs darbesi (1960), 12 Mart darbesi (1971), 12 Eylül darbesi (1980), Çiller-Demirel darbesi (1993), Çevik Bir darbesi (1997) ve en son Ecevit'e darbe ve AKP'nin hükümete getirilişi (2002), bunlara ek olarak Birinci (1990) ve İkinci Körfez Savaşları (2001'de görünüşteki Afganistan'ın işgali sırasında İkinci Körfez Savaşı ve Irak'ın işgalini için bir prova niteliğindedir) gibi olayların ve benzer birçok olayın birbirlerine zincirlemesine bağlı ve İsrail eksenli oluklarını görürüz. Ayrıca bölgede kurulan ulus devletleri de (Bunlar için ayrı bir bölüm ayırmak gereklidir) bu olaylar bağlamında düşünmek ve bu zincire eklemek gereklidir. Kilometre taşları niteliğindeki tüm bu olayların iç bağlantısına girmeden rahatlıkla dibilebilir ki, İsrail'in inşa süreci bölgede Anglosakson hegemonyasının gelişmesinin temel göstergesi durumundadır. İsrail, Osmanlı İmparatorluğu'nun bilyonluk yıkılışından sonra bölgenin yeni hegemonyasının ÇEKİRDEK GÜCÜ olarak tasarılmış ve inşa edilmiştir. İngiltere-ABD hegemonyası dünyada neyse, bölgenin yeni hegemonik gücü olan İsrail de Ortadoğu için odur. İsrail küçük bir yahudi ulus devleti değildir sadece, aynı zamanda büyük bir hegemonik güçtür.

AKP Hükümetinin damgasını vurma çalığı Cumhuriyet'in temel kurulması (1896), Sultan Abdülhamit'in kıskaç altına alınması (1876-1909), İkinci Meşrutiyet darbesi, 31 Mart 1909'da Abdülhamit'in düşürüldüğü, 23 Ocak 1913'te İttihat ve Terakki Cemiyeti'nin bir darbe ile iktidarı ele geçirmesi, 1914'te bir oldu bittiyle I. Dünya Savaşı'na girilmesi, Sykes-Picot Antlaşması temelinde Ortadoğu'nun İngiltere ile Fransa arasında parçalanması, Balfour Deklarasyonu (1917 Filistin'de bir yahudi yurdunun, İsrail'in kurulması planı), Filistin'de İngiliz mandacılığının kurulması ve TBMM'nin ilanı

tasfiye edilmek istenmiştir. Altı yüz yıllık İslami hegemonik güç olan Osmanlı Sultanlarının aynı zamanda halife unvanını da ellerinde bulundurmaları, Cumhuriyet'e güçlü bir İslami ümmetçi miras bırakmıştır. İslam aleminde bu İslami ümmet bütünlüğü korundukça, İngiliz hegemonyasının ve bunun bölgesindeki çekirdeği olacak İsrail'in inşası son derece güç olacaktı. Laik uluslu CHP diktatörlüğü altındaki Cumhuriyet'e biçilen rol, bu ümmetçi bütünlükte parçalanmaya giden yolu açmasıydı. İngiltere ulus devlet silahını bu amaçla dünyanın birçok köşesinde kullanmıştır. Ortadoğu için de bu son derece gereklidir ve etkin bir silah olacaktı. Cumhuriyet'in demokratik ulus temelinden kopartılıp, acele ve çok kanlı biçimde katı Beyaz Türk ulus devletine dönüştürülmesi ancak bu stratejik rolü ile izah edilebilir.

Daha sonraki kilometre taşı niteliğine sahip gelişmeler bu strateji doğrultusunda olacaktır. 1920'lerde ulus devlet olarak Cumhuriyet'in önüne konulan İkinci misyon, Sovyet Rusya'nın Ortadoğu'ya yönelik yayılmasını ve ayrıca Cumhuriyet Türkiye'sinde komünizmin gelişmesini önlemeye yönelikti. Türkiye'nin iç ve dış politikası esas olarak bu iki temel amaca göre şekillenmiştir. Denetleyici güç İngiltere idi. 1979'da İran İslami Devrimi ve aynı tarihte Afganistan'da başlayan Sovyet Rusya işgali bölgede tesis edilen ulus devlet dengesini kökten sarsmıştır. Birinci Cumhuriyet döneminde Ortadoğu'da İngiliz ve ABD himayesinde kurulan ulus devlet dengesi İsrail bağlamında tamamlandı. Eksik halka Kürt ulus devletiydi; o da kurulma aşamasındaydı. Şu hususu önemle belirtmek gereklidir ki, 1979 İran İslami Devrimi ve Sovyetler Birliği'nin Afganistan'ı işgaline kadarki süreçte, Ortadoğu'da İsrail (müttefikleri İngiltere ve ABD ile ortak olarak) hegemonyasında ulus devlet dengesine varılmıştır. Ortadoğu'daki ulus devletçiliğin iddia edildiği gibi bağımsız ulus gereği olmayıp kapitalist modernitenin bölgedeki hegemonik heşaplarına uygun olarak düzenlenmiş olması, İsrail'in hegemonik çekirdek güç olarak varoluşunu gayet iyi izah etmektedir.

Ortadoğu'da ulus devlet sistemi İsrail'in gerçekleşmesinin öneksileri niteliğinde olup hegemonyanın, dolayısıyla İsrail'in varlığının sürekli kazanması için gereklidir. Sistemin bu mantığı Türkiye Cumhuriyeti'ne ilişkin minimalizmi de gayet iyi açıklamaktadır.

AKP ve II. Cumhuriyet gerçeği

1979'lardan itibaren sisteme yönelik olarak iki kanaldan gelen tehdit (Sovyet Rusya ve İslami İran) Türkiye Cumh

riyeti'ndeki dönüşümün temel dış nedeni olmakla birlikte, içe üst boyutlara varan demokratik ulus muhalefeti de tehdit teşkil etmektedir. Bu iki tehdit yüzünden zaten güçlü bir konumda olan Gladio çerçevesinde 12 Eylül 1980 darbesinin gerçekleştirilmesi sistemin vazgeçilmez çıkarları gerekiydi. Birinci Cumhuriyet döneminin laik uluslu ideolojisi yeni tehditler nedeniyle yetersiz kalmaktaydı. Türk-İslam sentezi her iki tehdidi önlemek açısından gereklidi. İkinci Cumhuriyet döneminin resmi ideolojisinin Türk-İslam sentezi olarak geliştirilmesi bu bağlamda anlamını bulur. İran İslam radikalizmine Türkiye'nin ilimli Türk-İslam sentezciliği ile yanıt verecek, ayrıca demokratik ulus hareketleri de faşist teröre imha edilecekti. Gladio'nun denetiminde esas olarak bu iki yönlü iç ve dış tehdide karşı böylesi bir darbe cumhuriyetiyle -İkinci Cumhuriyet ile- yanıt verelecekti. Uygulamalar da bu yeni ideolojik konsept temelinde oldu. AKP 1980'de başlayan İkinci Cumhuriyet döneminin daha yaygın ve oturmuş aşamasının hegemonik partisi olarak tasarlandı. İkinci Cumhuriyet'in temel iç ve dış politikalarına bağlı, ama artık hegemonyasını tamamlamak isteyen bir parti olarak kurgulandı. Bir nevi İkinci Cumhuriyet'in CHP'si olarak tasarlandı. Geçen sekiz yıllık uygulamaları da bu ifadeyi doğrulamaktadır. Günümüzde AKP'nin İsrail'le yaşadığı yapay çelişkiler kimseyi şaşırtmamalıdır. Aralarında hiç çelişki olmadığı da iddia edilemez; fakat bu çelişkiler aynı hegemonik sistem içinde çözülebilir çelişkileridir.

Birinci Cumhuriyet döneminde de Proto-İsrail olarak ciddi ve kanlı geçen çelişkiler yaşanmıştır. Genç Türk bürokrat burjuvazisi yahudi sermayesiyle olan ittifakını sürekli kendisinden yana yontmaktadır. Yahudilerin, Masonların payını sürekli azaltmak istiyor. İngiliz yanlısı Maliye Bakanı Cavit Beyin (İttihat ve Terakki Cemiyeti'nin önde gelen liderlerinden) 1926'da idam edilmesinden 1943'te Varlık Vergisi adı altındaki el koymalara kadar varan birçok uygulama yahudi sermayesini sürekli kırmıştı. Tüm bu olaylara rağmen, Türk yahudiliği sistemin ideolojik, politik ve ekonomik yapısına hep damgasını vuran belirleyici güç konumunda kaldı. Ordu ve dış politikada da ağırlıkları hep belirleyici oldu.

AKP ile Türk burjuvazisinin yeni bir kanadı, Konya ve Kayseri merkezli Anadolu özel sermayesi, yahudi sermayesinden ve devletteki (Birinci Cumhuriyet'teki) gücünden daha fazla pay istemektedir. ABD-İngiltere-İsrail üçgeninin Ortadoğu'daki hegemonyasına hizmet etmek için bizzat bu üçlü tarafından oluşturulan AKP, hegemonyaya hizmet karşılığında payının artırılmasını talep etmektedir. Bunun yolu da ordunun kendisine yönelik vesayetinin hafifletilmesi, kendisine karşı yeni darbelerin düzenlenmemesi ve Ortadoğu'daki sömürü pastasından daha fazla pay ayrılmasıdır. İsrail bu yeniyetme Anadolu burjuvazisini biraz aside bulmakta, taleplerini kısmasını beklemektedir. Ayrıca 'bölgelik güç', 'küresel güç' teranelerini fazla abartılı bulmakta, bölgede ve dünyada kimin hegemon olduğunu doğru okumasını istemektedir. AKP'ye biçilen rol, İran Şii milliyetçiliği ile Arap radikal islamcılığını ve laik milliyetçiliği yumatıPAT hegemonik sisteme entegre etmektir. Bunun için ordu ve dışişlerinde kendisine bir rol tanıdıklarını açıklar. AKP de bu rolü oynuyor. Bu kısıma ilişkin çatışma görüntüsü danişaklı dövüşür, ama pay artırmına ilişkin çelişkileri gerçekdir, ancak bunlar sistem içinde çözülebilir çelişkilerdir. Orta ve uzun vadede

"AKP ile Türk burjuvazisinin yeni bir kanadı, Konya ve Kayseri merkezli Anadolu özel sermayesi, yahudi sermayesinden ve devletteki (Birinci Cumhuriyet'teki) gücünden daha fazla pay istemektedir.

ABD-İngiltere-İsrail üçgeninin Ortadoğu'daki hegemonyasına hizmet etmek için bizzat bu üçlü tarafından oluşturulan AKP, hegemonyaya hizmet karşılığında payının artırılmasını talep etmektedir. Bunun yolu da ordunun kendisine yönelik vesayetinin hafifletilmesi, kendisine karşı yeni darbelerin düzenlenmemesi ve Ortadoğu'daki sömürü pastasından daha fazla pay ayrılmasıdır."

AKP'nin hegemonik sistemle tam uyumu kaçılmazdır. Dik kafalılık ederek, hele İran'la ve radikal İslama, hatta İslami İslamcılıkla ittifak kurup hegemonik sistem zorlarsa, eski seleflerinin ve CHP'nin başına gelenlerden farklı bir durum yaşamayacaktır.

Türkiye'nin sistemin zayıf halkası olduğu rahatlıkla söylenebilir. Sistemin kopması ihtiyalî zayıf bir olasılık değildir. Kopma iki eksende gelişebilir: Birinci eksen, eğer aldatmaca değilse, İran, Suriye, hatta Rusya ve diğer BRIC ülkeleri (Brezilya, Rusya, Hindistan, Çin) geliştirmek istediği, eksen kayması olarak da yorumlanan ve küresel güç olmaya kadar varacak kuvvetli bir bölgelik güç olma, böyleslikle İsrail, ABD, İngiltere ve AB hegemonyasına karşı çıkma yoludur. İmkansız olmasa da, mevcut Türkiye Cumhuriyeti'nin öz varlığı ve somut dengeleri itibarıyle bu yol çok zor geçilebilecek bir yoldur. İkinci kopma eksenine giriş, Cumhuriyet'in Ulusal Kurtuluş Savaşı'ndaki ittifaklarının demokratik ulus temelinde güncelleşmesiyle mümkünür. Kapitalist moderniteden kopmayla sonuçlanabilecek bu yolda, ulusal ve bölgelik düzeyde yaşanan temel sorunlar ancak demokratik modernite ile köklü çözüm şansına kavuşabilir.

SÜRECEK

KCK Genel Başkanlığı Konseyi

Önderlik gerçekliğini doğru kavrayalım ve uygulayalım Önder Apo'yu özgürlüğünə kavuşturalım

Değerli yoldaşlar

Kürdistan özgürlük hareketi ve Kürt halkı olarak önemli gelişmelerle dolu geçen bir yılı geride bıraktı. Yeni yıla girerken bir önceki yılı tüm yönleriyle ele alıp değerlendirmek büyük öneme haizdir. Başardıklarımızın ve başaramadıklarımızın muhasebesini yapmak, nerede, neden istenilen düzeyde başarılı olmadığımızı sorgulayarak eksikliklerimizi bilince çıkarmak ve kazanımlarımızı bu temelde ele almak, daha doğru ve gerçekçi sonuçlara ulaşmak açısından önemlidir.

Öncelikle 2013 yılında Kürdistan'ın dört parçasından Önder Apo'nun 'demokratik kurtuluş ve özgür yaşamı inşa hamlesi'ne fedaice katılan, özellikle Rojava Devrimi'ni boğmak isteyen uluslararası güçler ve bölge devletlerinin desteklediği çetelerin saldırılmasına karşı bedenlerini siper eden Dilovan, Çekjîn, Dîcle, Varşîn, Viyan, Ronahî, Reşo, Cesur ve Memo yoldaşlar şahsında tüm şehitlerimizi saygı ve minnetle anıyoruz. Yine 9 Ocak 2013 tarihinde Paris'te alçakça katledilen Sakine Cansız, Fidan Doğan ve Leyla Şaylemez yoldaşların ölümsüz anıları önünde saygıyla eğiliyoruz. Kendilerinin aydınlatıldığı yolda Özgürlük mücadeleşini daha da yükselteceğimize olan derin inancımızla Önder Apo'nun ve halkımızın özgürlüğünü sağlama temelinde verdigimiz zafer sözünü yineliyoruz.

Değerli yoldaşlar

Önder Apo ve Türk devlet yetkilileri arasında sürdürülən görüşmeler ve yine BDP heyetinin Önder Apo ile yaptığı görüşmeler herkesin bilgisi dahilindedir. Mücadele tarihimizde bir dönüm noktasını ifade eden bu süreç, Önder Apo'nun on beş yılı aşkın bir süreden beri İmralı'da sergilediği görkemli duruş ve çözüm gücünün yanı sıra, hareketimiz ve halkımızın yürüttüğü mücadele sonucunda bugün bulunduğu noktaya gelmiştir. 2011-2012 yıllarında başlatılan dördüncü stratejik halk savaşı hamlesinin ortaya çıkardığı direniş inkar ve imha sistemine ciddi darbeler vurmuş ve bu sistemi işlemez kılmıştır. Önder Apo ve Özgürlük hareketimiz uluslararası ve bölgesel gelişmeleri değerlendirmiştir; hem kapitalist modernitenin sistemsel krizine hem de miadını dolduran despotik ulus devlet rejimlerine ilişkin değerlendirmeleri pratikte doğrulanmıştır.

Küresel hegemonik güçlerin politikaları her geçen gün deşifre oluyor

Küresel emperyalist güçlerin Ortadoğu'ya yönelik müdahalesi özellikle 'Arap baharı' ile birlikte farklı bir boyuta taşınmıştır. Tunus'ta, Libya'da, Mısır'da ve son üç yıldır da Suriye'de olup bitenler küresel kapitalist sistemin bölgeye yönelik kirli oyunlarını gözler önüne sermiştir. Bugün Ortadoğu'da halkların kırmına yol açan savaş, hegemonik güçlerin kendi aralarındaki çıkışa dayalı güç savasıdır. Acımasız, ahlaka ve vicdانا siyamayan bu savaşta ezilen halklar katılımlara tabi tutulmakta, kültürel değerler tahrip edilmekte, insanlık değerleri ayaklarında çiğnenmektedir. 'Ortadoğu'ya demokrasi ve özgürlük getiriyoruz' deseler de, küresel hegemonik güçlerin vahşi politikaları her geçen gün daha fazla deşifre olmaktadır.

Her şeyden önce Kürdistan'da yükselen serhildanların da etkisiyle 2011 yılından itibaren Arap coğrafyasında başlayan halk isyanlarını değerlendirerek çıkmaza giren 'Büyük Ortadoğu Projesi'ni sonuca götürmek isteyen ABD bu çabalarında başarıya ulaşamamıştır. Nitekim despotik Saddam rejiminden kurtulduğu söyleyen Irak'ta patlayan bombalar her gün onlarca can almaya devam ediyor. Bir türlü korkunç kıyımların önüne geçilemiyor. NATO müdahalesine maruz kalan Libya'da tam bir kaos hali hüküm sürüyor. Sistemin Mısır'da iktidara getirdiği Müslüman Kardeşler hükümeti kısa bir süre sonra yapılan askeri darbe ile devrilmiş, bazı yönleriyle eski sisteme dönmeğin dorunda kalınmıştır. Suriye'de Beşar Esad yönetimini devirme girişimleri ABD ve müttefiklerinin bekledikleri sonucu vermemiştir. Halk isyanlarının yaşadığı Arap topraklarında El Kaide ekseinde hareket eden gruplar en etkili güçler haline gelmişlerdir. AKP'nin Türkiye, Irak ve Mısır'ı 'Büyük Ortadoğu Projesi' çerçevesinde model ülkeler haline getirme politikası akamete uğramıştır. Bütün bu gelişmeler küresel hegemon ABD ve müttefiklerinin izlediği politikaların bölgedeki kaosu aşmak yerine daha da derinleştirdiğini göstermektedir.

Yine bir ABD projesi olarak iktidara gelen AKP hükümeti Kurt sorununda klasik

inkâr ve imha politikasını terk etmediği için çözülmeye başlamıştır. Türkiye'de bir 'çözüm süreci'nin yaşandığını ve ACP bu sürecin arkasında durduğunu iddia etse de gerçek budur. ACP'nin çözüminden kasının PKK'nın tasfiyesi olduğuna kuşku yoktur. Bilindiği üzere ACP hükümeti 2011 yılında geliştirdiği kapsamlı bir hamleyle Kurt özgürlük hareketini tasfiye etmeye yöneldi. 28 Aralık 2011 tarihinde gerçekleştirildiği Roboski katliamı ile Kurt halkına gözüdağı vermeye ve özellikle Botan halkını gerilladan koparmaya çalıştı. Gerilla güçlerinin bazı zaaflarından ve ağır kiş koşullarından da yararlanarak imha operasyonları düzenledi. Aynı dönemde sıkça Sri Lanka'da Tamil Kaplanları'na yapılan benzer töpyekun imha operasyonlarından söz edildi. Bu çerçevede Türk ordusu gerilla mevkilerine yönelik cumhuriyet tarihinin en şiddetli ve sürekli hava saldırılarına başvurdu. Ancak 2012 yılı baharıyla birlikte gelişen gerilla direnişi ACP iktidarının bu emellerini boşça çatardı. Sınırlı da olsa geliştirilen Devrimci Halk Savaşı Türk ordusunu işlemez kıldı. Gerilla güçleri Türk ordusuna ağır kayıplar verdi. Töpyekun imha emelleri boşça çikan ve yediği darbelerle iktidarı kaybetme korkusuna kapılan ACP, görüntüde bile kalsa politika değiştirip, 'Silahlar sussun, fikirler konuşsun' noktasına geldi. İçinde bulunduğumuz ve hala devam eden ateşkes süreci böyle başlıdı.

AKP gerilla karşısında zorlanınca 'çözüm'e sarıldı

ACP'nin 'çözüm' söylemine sarılmasının en önemli nedeni gerilla direnişi sırasında yaşadığı zorlanmayı. Gerilla direnişinin kırlamaması, tersine töpyekun imha umutlarını suya düşürmesi ve direnişin daha da yükseleceği ihtimali ACP iktidarı büyük endişe yaratı. Yaklaşan yerel seçimleri kazanma istemini yanı sıra Ortadoğu'da despotik rejimlere karşı gelişen muhalif hareketler üzerinde etkili olma, bölgelerde hegemon bir güç olarak etkisini yayma ve özellikle bir iç savaşın yaşadığı Suriye'de desteklediği muhalif güçlerle etkinlik kurma arzusu da bunda ciddi rol oynadı. Ne var ki bölgelerde gelişen isyanların ardından işbaşına gelen iktidarlar kendi modelini dikte ettmeye çalışıp AKP'nin bu yaklaşımına karşı tavır

aldılar. Yani ACP'nin bu çabası ters tepti. Aynı şekilde Suriye'de yaşanan iç savaşın kısa sürede bir iktidar değişikliği ile sonuçlanacağı beklenisi gerçekleşmedi. Bunun da ötesinde Rojava'da gelişen direniş ve ardından başarıya ulaşan halk devrimi ACP iktidarının hegemonik emellerine ölümçül bir darbe vurdu. Kısacası ACP'nin 'komşularla sıfır sorun' diye tanımladığı Ortadoğu politikası tamamen başarısızlığa uğradı ve Türkiye bölgelerde adeta tecrit olmuş bir ülke haline geldi.

ACP'nin Kurt sorunundaki çözümzsizliği bu süreçte dış ilişkilerine de yansındı. Kurt özgürlük hareketinin tasfiye edilmesini özellikle Ortadoğu'da çeşitli güçlerle kurduğu ilişkilerin merkezine yerleştirdi. Mısır'da yönetimle gelen Müslüman Kardeşler örgütü ile ilişkileri de bu hedefe endekslendi. Yine Suriye'de rejime muhalif güçlere yoğun destek vermesi ve her bakımdan donatması aynı amaca yönelikti. El Kaide'ye bağlı El Nusra ve benzer çeteleri bizzat yönetip Rojava Devrimi'ne saldırttı. Kuzey'de olmasa bile Rojava'da Kurtlerle sürekli savaş halinde oldu. Böylece birçok massif Kurt sivilin ve özgürlük savaşçısının kanına girdi. Benzer şekilde Irak'ta sabotajlar düzenleyen ve El Kaide ile ilişkili Tarık Haşim'i bu amaçla Türkiye'de konuk etti. KDP ile bu çerçevede ittifak geliştirdi. Ancak uğursuz emeller içeren bu ilişkileri Kurt özgürlük hareketini tasfiye etmeye yetmedi. Rojava'daki silahlı devrimci güçler ACP'nin beslemeleri olan El Nusra çetelerini ülkemizin bu parçasından söküp çatardı. Çok sayıda gerillanın ve yüzlerce sivilin yaşamına mal olsa da, çetelerin uğradığı hezimet ACP için de onur kirici bir yenilgi oldu. Başlangıçta hoşgörülü karşılaşan bu ilişkiler Rojava Devrimi'nin zafer kazanması üzerine ACP'nin başına bela ayan ilişkileri dönüştü. Dolayısıyla söz konusu ilişkileri ACP'yi başta ABD olmak üzere dış güçlerle karşı karşıya getirdi.

Bu dönemde ACP'nin Kurt sorunu konusunda gerçek niyetini açığa vuran bir diğer olsa da son süreçte KDP ile gerçekleştirilen ilişkiler ve bu temelde özellikle Rojava Devrimi'ni boğmak üzere kurduğu ittifak oldu. ABD bu ittifakın kuruluşunda önemli bir rol oynadı. Kendi işbirlikçileri dışındaki güçlerin Rojava'da etkili olmalarına izin vermek istemeyen ABD, Rojava Devrimi'nin ve bu temelde pratikleşecek

bir demokratik çözümün örnek oluşturma cağını ve bölge halklarını etkileyeceğini iyi biliyordu. Çünkü Kürdistan'ın bu parçasında demokratik modernite alternatifinin pratik başarısı sadece ABD'nin bölge politikalarının iflasını kanıtlamakla kalma-yacak, aynı zamanda kaostan çıkış se-çeneğiyle Kurt özgürlük hareketinin Ortadoğu'daki demokratik değişim ve dö-nüşüm mücadelede oynadığı öncülük rolünü pekiştirecekti. KDP'nin Rojava Devrimi'ne yönelik saldırısını ve yürüttüğü karalama kampanyalarını da bu çerçevede değerlendirmek gereklidir. Kuşkusuz Kurt sorunu Ortadoğu'da yaşanan sorunların anası niteliğinde bir sorundur. Dolayısıyla bu sorunun çözümünde öne çıkan ve başarı kazanan güç tüm bölgesel sorunların çözümünde alternatif olduğunu kanıtlayacak ve bölge halklarının kaderi üzerinde büyük etkide bulunacaktır.

Teşhir olan sadece ACP değil iktidarın kurumlara bağlanmış biçimi olan devlettir

Hegemonik bir karakter taşıyan dış politikasını hayatı geçirmede başarısızlığa uğrayan ACP, içinde de benzer bir durumla karşı karşıya gelmiş durumdadır. Çatışmazlık ortamı Türkiye'de halkın demokratik muhalefetinin gelişmesine elverişli bir zemin yaratmıştır. Sistemin kendi içindeki çelişkiler derinleşmiştir. ACP-Cemaat çatışması özünde her iki güç arasında iktidar üzerinde yaşanan bir çatışmadır, bir çıkar ve rant çatışmasıdır. Her iki gücün Kurt sorunu konusunda aynı politikada birleştiği kesindir. Ne ACP hükümetinin ne de 'Cemaat'in Kurt sorunun çözümüne ilişkin bir politikası vardır. Bu konuda her iki güç de şoven-milliyetçi bir çizgiye ısrar etmektedir. Tüm cumhuriyet hükümetlerinin izlediği 'milli bütünlendirme' politikası ACP hükümetinin de esas aldığı politikadır. Başbakan Erdoğan'ın 'çözüm süreci'nde sıkça 'milli bütünlük projesi'nden söz etmesi de bunu kanıtlamaktadır. Yani Kurt sorunu söz konusu olduğunda, hem ACP'nin hem de 'Cemaat'in daha önceki hegemonik iktidarlardan fazla bir farkları yoktur. Farklılıklar daha çok söylemededir; özellikle inkar ve imha siyasetinin nasıl uygulanağına ilişkin taktikler noktasındadır.

Kaldı ki AKP kendisinden önceki iktidaların başaramadıklarını başarma, yanı Kurt özgürlük hareketini tasfiye etme iddiasıyla iktidara getirildiği iyi bilinmektedir. AKP bugün de aynı çizgide ve iktidara gelişinde esas aldığı bu politikadan vazgeçmemiştir. 'Çözüm süreci'ni de bu doğrultuda değerlendirmek istemektedir.

2013 yılının son ayına girerken uzun süre iki yakın müttetif ve koalisyon ortağı olarak hareket eden AKP ile Cemaat arasındaki çelişkilerin daha da derinleştiği ve tam bir çatışma halini aldığı görülmektedir. MİT Müşterşarlarına yönelik tutuklama girişimi ile başlayan ve 'dershane' tartışmaları ile yeni bir boyut kazanan bu çatışma, geliştirilen rüşvet ve yolsuzluk operasyonu ile AKP iktidarını sona erdirme noktasına doğru götürülmek istenmektedir. Cumhuriyet'in laik 'Beyaz Türk' milliyetçiliğine yerine ikame edilen 'Türk İslam-Yeşil Türk' milliyetçiliğine dayalı iktidar kayması çerçevesinde iktidara getirilen AKP hükümeti, dorukta hızlı bir çöküşe geçmiş durumdadır. Halbuki aynı hükümet 2023 yılına ilişkin hesaplar yapıyor, bu tarihte kendi hegemonyasını derinliğine tesis etme işini tamamlayacağına inanıyor, daha da ileri gidip 1071 Malazgirt Savaşı'ni başlangıç olarak 2071 yılına kadar iktidarda kalmayı planlıyordu. Şimdi bütün bu hesapların hayal olarak kalmaya mahkum olduğu anlaşılmaktadır. AKP'nin önumüzdeki genel seçimleri kazanıp kazanamayacağı bile meşhuldür. Halkların artan muhalefeti ile Beyaz Türk hegemonik sistemi gerilerken, yerine geçirilmek istenen Yeşil Türk hegemonik sistemi henüz kurulmadan çözülme sürecine girmiştir. 2000'li yıllara girerken Türkiye'de yaşanan iktidar kayması son gelişmelerle birlikte yerini iktidar kırmasına bırakmıştır.

Türkiye'de 'paralel devlet' olarak örgütlenen Cemaat'e bağlı savcılar ve yargıçların başlattığı rüşvet ve yolsuzluk operasyonu AKP'nin en becerikli rantçı parti olduğunu ve rüşvet ve yolsuzlukta sınır tanımadığını halkların gözü önüne sermiştir. Para kasası olarak kullanılan 'ayakkabı kutusu' imgesi bile tek başına toplumun bu partinin gerçekini kavraması için yeterlidir. Dört bakanın rüşvet ve yolsuzluk suçlaması kapsamında görevden alınması, bazı milletvekillерinin istifa etmesi ve 'dokunulmaz lider' olarak lanse edilen Tayyip Erdoğan'ın kendi partisi içinden ağır eleştirilere muhatap olması AKP iktidarında yaşanan çözülmeyen en belirgin işaretleridir. Sistem içinde bir tür ikili iktidar durumu yaşanmaktadır, her iki taraf (AKP ve Cemaat) birbirine galebe çalmak için çaba harcamaktadır. Bütün bu gelişmeler iktidarın azami kar ve ranta dayalı bir sömürü ve baskın tekelini olduğunu körlerin bile gözüne sokmakta, bu anlamda iktidar denilen olgunun teşhirinde muazzam bir rol oynamaktadır. Başka bir deyişle teşhir olan sadece AKP iktidarı değildir; genel olarak iktidardır, iktidarın kurumları ve kurallara bağlanmış biçimde olan devlettir.

Fetullah Gülen 'Cemaat'i 12 Eylül askeri faşist darbesinin gayrimeşru çocuğudur

Çok daha önemli bir gerçeklik, bu süreçte yaşanan gelişmelerin islamın siyasi iktidarlar ve iktidar odaklı güçler tarafından nasıl bir maske olarak kullanıldığı alabildiğine deşifre etmesidir. Genelde dinin, özelde islamın toplumun iktidarlar tarafından sürü gibi güdülmesinde bir arguman olarak kullanıldığı yeniden ve en çarpıcı biçimde doğrulanmıştır. İslamın bir maske olarak kullanıldığı emekçiler ve devrimci partilerden gelen bir eleştiri değil, çatışan tarafların birbirine yöneltikleri bir suçlamadır. Bu durum kültürel İslam ile iktidarı güçlerin bir argümanı

olan karşı İslam arasındaki farkı iyice belirgin hale getirecek, karşı İslam ya da iktidar İslâmını egemenlerin elinde etkili bir araç olmaktan çıkaracaktır. İster 'radikal' ister 'îlimli İslâm' adı verilsin, bu topraklarda iktidarı İslâmın artık eskisi gibi kullanılamayacağı, kullanılsa da etkili olamayacağı açıktır. Bu durum kültürel İslâmın gücünü ortadan kaldırırmaz, tersine önemini daha iyi fark etmemizi ve buna göre davranışımızı gereklî kılar. İktidar İslâmına karşı mücadele ederken büyük bir gelenek olan kültürel İslâm sahip çıkmak en doğru tutum olacaktır.

Bugünkü iktidar çatışmasının taraflarından biri olan, Fetullah Gülen'in başına geçtiği ve 'Cemaat' olarak adlandırılan oluşum 12 Eylül askeri faşist darbesinin gayrimeşru çocuğudur. Söz konusu oluşum Önder Apo'nun sözünü ettiği ABD'deki hıristiyan Yahudi evangelistlerin Türkiye versiyonu olan İslami-Yahudi ekolü kapsamındaki bir yapılanmadır. Bu ve benzeri evangelist yapılanmalar 12 Eylül fasızmanın asıl ideolojik zeminidir. Arkasında küresel hegemon ABD vardır. Bu oluşumun yanında, emniyet teşkilatında, topluluğu etkilemenin en temel alanları olan eğitim ve sağlık alanlarında kapsamlı bir örgütlenmeye gittiği bilinmektedir. Aynı oluşum 12 Eylül fasızının sağladığı yoğun destek ve küresel hegemonun ıcazetiyle devlet içinde 'paralel devlet' olarak örgütlenmiştir. Dinci ve keskin Türk milliyetçisi olan bu 'paralel devlet'in örgütlenmesi için NATO'nun gizli kolu olan gladiyonun büyük güç verdiği kuşku yoktur. Bu anlamda 'Cemaat' denilen yapılanmayı 'yeşil gladio' kapsamında değerlendirmek en doğrusudur. Bu çerçevede bakıldığına AKP-Cemaat çatışmasının gerceği tam yansımadığı, asıl çatışmanın ABD ile artık küresel güçlerin ihtiyacına cevap olamayan AKP iktidarı arasında yaşadığı rahatlıkla görülebilir. Yani asıl aktör ABD'dir, 'Cemaat'in oynadığı rol taşeronluktur.

AKP'nin özellikle üçüncü iktidar döneminde ABD'yi rahatsız eden politikalara yönelik söylenilmeli. AKP iktidarının İran'a uygulanan ambargoyu delmesi, Irak'ta Maliki yönetimine karşı sabotajlara başvuran Sünni muhalefete arka çıkması, Müslüman Kardeşler örgütüne sahip çıkış Mursi iktidarı deviren askeri yönetimine adeta savaş açması, Suriye'de El Kaide ekseninde hareket eden çeteleri desteklemesi ve ABD dahil çeşitli devletlerden gelen silah ve para yardımını bu çetelere akitması, yine İsrail ile çelişkili ve çatışmalı durumu küresel hegemon ABD'yi rahatsız eden ve ölkelendiren yaklaşımlar olarak değerlendirilebilir. Türkiye'nin 'büyük devlet' olduğu ve böyle bir devlete yaraşır bir politika izlemesi gerektiği tezi ve aynı doğrultudaki uygulamalar da bu yaklaşım arasında sayılabilir. Dolayısıyla 'Cemaat' merkezli 'paralel devlet'in yeni operasyonları bu çerçevede bir uyarı ve AKP'ye haddini bildirme biçiminde algılabilir. Başta Tayyip Erdoğan olmak üzere AKP yetkilileri de yapılan operasyonun arkasında ABD'nin olduğunda hemifiktirdir. Özellikle ABD Büyükelçisi ve elçilik yetkililerinin iktidara müdahalede belirleyici rol oynadığı hem basında işlenmekte hem de hükümet yetkilileri tarafından dillendirilmektedir. Gerçekten bu boyutu Türkiye'de çok daha önemli gelişmelerin yaşanmasına işaret etmektedir.

AKP ile 'Cemaat' merkezli 'paralel devlet' arasındaki çatışma kısa süre içinde sonuçlanacağı benzememektedir. Rüşvet ve yolsuzluk AKP iktidarında başını alıp gitmiş, korkunç bir kırılma her tarafa yayılmıştır. 'Cemaat'in elinde operasyonları sürdürmek için gerekli veriler mevcuttur ve bunları kullanarak AKP'yi geriletmek üzere mücadeleye devam edecektir. AKP de devlet içinde 'paralel devlet'i tasfiye etmek için tüm gücünü ortaya koyacaktır. İktidarı korumak için buna mecburdur.

Kurdistan'da devam eden özgürlük mücadeleleri karşısında AKP eskisi kadar

iki güç arasındaki bu çatışma her iki tarafın tüm çırınlıklarının orta yere dökülmeye hizmet edecektir. Devlet içindeki bu siyasal krize ekonomik krizin eşlik etmesi kaçınılmazdır. Bugüne kadar ekonomide istikrar yaratmakla övünen AKP hükümeti derinleşecek ekonomik krizle birlikte daha da zorlanacaktır. Bu süreçte dış güçlerin bir bütün olarak AKP iktidarı mı, yoksa Tayyip Erdoğan'ın liderliğini mi hedeflediği netlik kazanacaktır. 'Cemaat' taşeron olarak kullanıldıgına ve operasyonun arkasındaki güç ABD olduğuna göre, aynı ABD özellikle dış politika kendiyle çatışan AKP'yi hizaya getirmeden geliştirdiği müdahalede vazgeçmeyecektir. Köklü demokratik adımlar atma yerine hegemonik yapısında ısrar etmesi halinde AKP iktidarının bu müdahaleye savuşturması çok zordur.

Kurdistan'da 'Cemaat'e karşı çok yönlü mücadele en temel devrimci görevdir

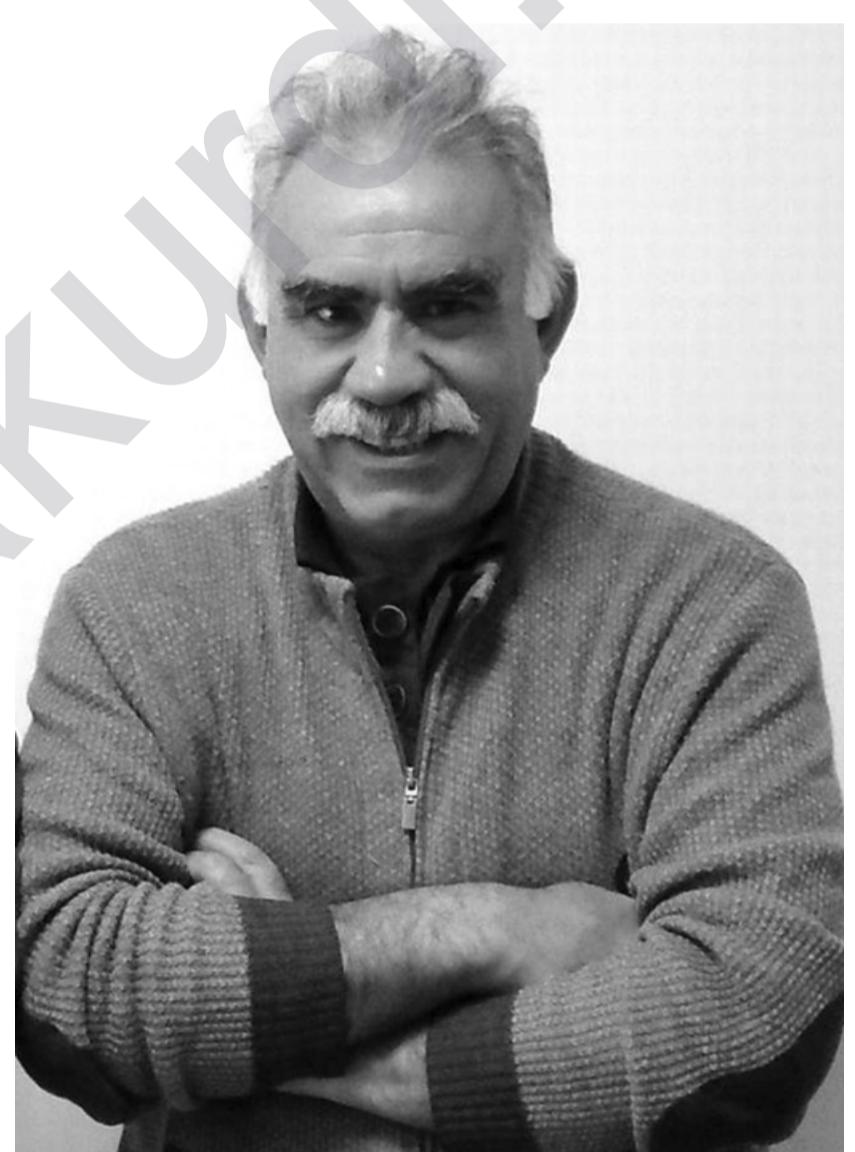
Tayyip Erdoğan ancak bir bumerang gibi dönüp kendisini vurduğunda 'paralel

ciddi bir tehdit olmaktan çıkmıştır. Mücadelemiz amiyane tabirle AKP'nin ampuşunu patlatmış, maskesini düşürmüştür, Kurt halkı nezdinde teşhir ve tecrit etmiştir. Bu partinin Türkiye'de gecikmeli olarak yaşadığı çözülme süreci Kurdistan'da büyük ölçüde gerçekleşmiş bulunmaktadır. Yolsuzluklar ve iktidar üzerinde yaşanan çatışma AKP'yi Kurdistan'da bitirme noktasına getirecek ve onu öteki sömürgeci partiler gibi bir tabela partisine dönüştürecektir. 'Cemaat' de Kurt sorunu karşısında AKP'ninkine benzer bir duruş içindedir ve tehliliklidir. Bunun nedenini anlamak zor değildir. Her şeyden önce 'Cemaat' ideolojik bir yapılanmadır, bir kadro hareketidir, bu temelde geliştirdiği militant bir örgütlenmeye sahiptir. Yaşanan siyasal ve ekonomik krizlerin bu yapılanması çözmesi zordur. İkincisi, 'paralel devlet'in merkezinde yer almazı nedeniyle komplot ve provokasyonlara başvurmakta, özel savaş yöntemlerini kullanmaktadır. Bu karanlık oluşumun Paris katliamında önemli bir rol oynadığı açıktır. Bu katliam AKP ile 'Cemaat'ın ittifak içinde koalisyon oldukları dönemde ortak yapımdır. Bu yüzden Kurdistan'da 'Cemaat'e karşı çok

duka tedirgin eden Gezi eylemliliği böylesi bir ortamda gelişti. Etnik ve mezhepsel kimlikler ve kültürlerin özgürlük ve adalet arayışı hiz kazandı. Daha da önemli, Türkiye'deki demokrasi mücadeleleri ile Kurt özgürlük hareketi arasında doğal bir yakınlaşmanın yaşanmasıydı. Özgürlük mücadelelerinin Türkiye'nin demokratikleşmesindeki rolü bu süreçte çok daha iyi görüldü. 'Demokratik Türkiye ve Özgür Kurdistan' hedefine kilitlenme ve halkınımızın mücadeleleri arasındaki dayanışmayı daha da pekiştirmeye gereği herkes tarafından çok daha iyi anlaşıldı. Yine aynı çatışmasızlık ortamı AKP ile 'Cemaat' arasındaki iktidar kavgasını gün yüzüne çıkardı; her iki güç arasındaki çelişkileri oldukça derinleştirdi.

Önder Apo'nun geliştirdiği tarihsel hamlenin en belirgin amaçlarından biri de zaten içerisinde ve dışında ağır sorunlar yaşayan Türkiye'nin bu sorunlardan kurtulmasına uygun koşullar yaratmak, bu temelde demokrasi güçlerine bir çıkış yapmaktadır. Türkiye bir demokratik değişim ve dönüşüm sürecine giren Ortadoğu'da hegemonik emeller gütümle değil ancak radikal demokratik açılımlarla etkili ola-

**"Bilindiği üzere
Önder Apo 2013 yılı
Newrozu'nda yaptığı ve
büyük heyecan yaratan
tarihsel açıklama ile
Kurdistan'da yeni bir
dönemin başladığını ilan etti.
Bu açıklamanın muhteşem bir
öngörünün ürünü olduğu ve
Önder Apo'nun gelişmelerin
doğrultusunu kestirerek yeni
bir süreci başlattığı bölgedeki
gelişmeler ve Türkiye'deki
iktidar çatışmasıyla
tamamen doğrulanmış
durumdadır. 'Demokratik
kurtuluş ve özgür yaşamı inşa
hamlesi'nin başladığı bu
sürrete özgürlük
hareketimizin ateşkes ilan
etmesi üzerine oluşan
çatışmasızlık ortamı,
Türkiye'de devrimci
demokratik
dinamiklerin harekete
geçirilmesi için elverişli
bir zemin yarattı."**

yönü bir mücadele geliştirerek, Kurt sorununda inkar ve imha çizgisinde ısrar eden bu çetenin en azından ülkemizdeki legal ve illegal yapılanmalarını tasfiye etmeye çalışmak en temel devrimci görev durumundadır.

Değerli yoldaşlar

Bilindiği üzere Önder Apo 2013 yılı Newrozu'nda yaptığı ve büyük heyecan yaratan tarihsel açıklama ile Kurdistan'da yeni bir dönemin başladığını ilan etti. Bu açıklamanın muhteşem bir öngörünün ürünü olduğu ve Önder Apo'nun gelişmelerin doğrultusunu kestirerek yeni bir süreci başlattığı bölgedeki gelişmeler ve Türkiye'deki iktidar çatışmasıyla tamamen doğrulanmış durumdadır. 'Demokratik kurtuluş ve özgür yaşamı inşa hamlesi'nin başladığı bu süreçte Özgürlik hareketimizin ateşkes ilan etmesi üzerine oluşan çatışmasızlık ortamı, Türkiye'de devrimci dinamiklerin harekete geçirilmesi için elverişli bir zemin yarattı.

Devletin demokrasije duyarlı hale geldiği ve buna bağlı olarak Kurt sorununun barışçıl çözümünde mesafe kateden bir iktidar Türkiye'yi bölgelerde öncü bir ülke düzeyine yükseltebilirdi. Aynı şekilde Türkiye'nin demokratik güçleri çatışmasızlık ortamında birleşik bir demokrasi hareketi geliştirebilir, Türkiye'nin demokratikleşmesinde öncülüğu ele geçirilebilir ve bu doğrultuda ciddi sonuçlar alabilirlerdi. Ne var ki böylesi bir durumun bir hayli gerisinde kalındı. 'Çözüm süreci' yeterince sahiplenilmedi. Bu nedenle 'çözüm süreci' AKP'nin dilinde içi boş, lafzı olan ama özü bulunmayan oyayıcı bir kavrama dönüştü. Dolayısıyla AKP'nin bu tarihsel hamleyi seçimleri kazanmak için bir araç olarak kullanmasına izin verildi.

Değerli yoldaşlar

Bu süreçte Rojava'da büyük bir halk devrimi gerçekleşti. Halkımız sömürgeci rejimi tasfiye edip özyönetimini kurma çabası içine girdi. Yeni tipteki bu devrim kördüğüm olmuş bölgelere sorunların çözümü konusunda bir emsal oluşturdu. Önder Apo'nun devlet eksenli ve iktidar odaklı olmayan, ulusal sorunda Batılı çözüm tarzını aşan, demokratik, ekolojik

ve cinsiyet özgürlüğünü toplum sistemi bu parçada uygulama imkanına kavuştı. Devlet kurmayı hedefleyen bir savaşa yönelik yerine toplumsal örgütlenmeye dayalı bir öz savunma çizgisini esas almak ve özyönetimini kurup savunmak bu devrimin çarpıcı bir diğer özelliğiydi. Bütün bu özellikleri nedeniyle Rojava Devrimi'nin fincanı katılarını ürkütmeye ve Suriye'ye müdahalede bulunan çeşitli güçleri rahatsız etmesi kaçınılmazdı. Kuşkusuz Rojava'daki bu gelişmelerden en çok rahatsız olan güç AKP iktidarı oldu. Rojava Devrimi'ni kuşatıp boğmak isteyen AKP hükümeti, El Nusra çeteyle derin ilişkiler kurdu ve gizli anlaşmalar yaptı. Suriye'ye müdahalenin başlangıcında Kürtlerle çatışmadan uzak duran El Nusra'nın daha sonra Suriye rejimiyle savaşmayı bir yana bırakıp PYD'ye karşı kapsamlı bir saldırısı harekatına girişmesi de bu gerçeği doğruluyordu. Rojava'da denetimi ele geçirip PYD'yi tasfiye etmeye yönelik El Kaide eksenindeki çeteler bunu başardıklarında Suriye'de bir İslam devletinin kuruluşunu ilan edeceklerdi. KDP de tipki AKP gibi PYD'nin tasfiye edileceği beklenisi içindeydi.

Ancak PYD'ye fazla yaşam şansı tanımayan ve bu partinin tasfiye edileceğine inanan güçlerin bu beklentileri gerçekleştirmi. YPG gerillaları El Nusra çeteleme karşı kahramanca savaştılar. Birçok ülkede hedefledikleri güçlere karşı saldırılarda hep başarılı olmuş ve sonuç almış olan bu çeteler, YPG gerillaları karşısında hezimete uğradılar. Rojava bu çetelerden temizlendi. Özellikle Til Koçer'in YPG güçlerinin eline geçmesi ve Tel Halaf'in çetelerden temizlenmesi Suriye'deki dengeleri büyük ölçüde değiştirdi. Kürt özgürlük hareketi Suriye'de en örgütlü ve çözümleyici muhalefet hareketi haline geldi. Çetelere karşı direniş burada yaşayan öteki halkların da destekini kazandı. Bütün bu gelişmeler diplomatik alanda da yansısını buldu. KDP'nin uluslararası alanda Kürt özgürlük hareketi önünde ördüğü barajları kısmi ölçüde aştı. Birçok uluslararası güç PYD ile aracılık kurmaya başladı. Demokratik ulus seçeneğinin çözümleyici ve dönüştürücü gücü pratikte de doğrulanmış oldu. Kürdistan'daki demokratikleşmenin özelde Suriye'de, genelde bölge düzeyinde yaşanan sorunları aştırmadaki rolü iyice açığa çıktı. Ancak Rojava Devrimi'nin Cenevre 2'ye kabul edilmemesi özellikle KDP'nin Rojava Devrimi'ne ne düzeyde düşman olduğunu gözler önüne serdi. Çünkü Cenevre'ye Rojava Devrimci güçlerinin temsilcilerinin gitmesini engelleyen esas güç KDP ve onun Rojava'daki yanında partiler olmuştur. Erbil'deki toplantıda Cenevre'ye birlikte gitme kararı almalarına rağmen her türlü ahlaklı bir tarafa bırakarak Cenevre'ye muhalefetin bir sıkıntısı olarak giderek devrim düşmanlığını açıkça ortaya koymuşlardır.

Rojava'da aslı görev demokratik ulusun inşasıdır

'Demokratik kurtuluş ve özgür yaşamı inşa etme' görevi kuşkusuz Rojava için de temel görevi olmaktadır. Hatta bu görevi başarıyla gerçekleştirmek en çok da ülkemizin bu parçasında imkan dahilinde girmiştir. Rojava Devrimi dar bakan açısına düşmeden Demokratik Suriye hedefine kenetlenmek durumundadır. Demokratik Suriye bu devrimin en büyük güvencesi olacaktır. Bu açıdan Suriye geneline yönelik politikalara daha fazla yoğunlaşmak, demokrasiden yana olan tüm güçler ile ilişkili kurup bu temelde demokratik Suriye'nin temeli haline gelmek olmaz kabilinde bir görevdir. Bu anlamda devrim henüz tamamlanmamıştır. Bunun için de bir yandan Rojava'da devrimi derinleştirmek ve de-

mokrasiyi inşa etmek gereklirken, diğer yandan bu ülkedeki tüm etnik ve dinsel kimlikler ve kültürlerin yanı sıra Arap toplumuyla ittifaklar geliştirmek şarttır. Bölgenin çok kimlikli ve kültürel yapısının en iyi görülebileceği ülkelerden biri Suriye'dir. Bunun için de 'Demokratik Suriye Demokratik Ortadoğu'nun prototipi olmaya son derece elverişlidir. PYD bu gerçeği iyi görerek tarihsel sorumluluğunun bilinciyle hareket etmelidir.

Devrim Rojava'yı özgürleştirmi, sömürgeci egemenlik sistemini büyük ölçüde tasfiye etmiş ve toplumun kendi kendisini yönetmesinin koşullarını alabildiğine olgunlaşmıştır. Bundan böyle yapılması gereken, demokratik ulusun inşasına girişmek ve özgür Kürdistan'ı somut bir gerçeklik haline getirmektir. Meşru savunma elbette her koşul altında geçerli ve gereklidir. Meşru savunma güçlerini nicelik ve nitelik olarak büyütmek bugün de vazgeçilmez bir görevdir. Ancak bu durum Rojava'da aslı görevin demokratik ulusun inşası olduğu gerçeğini ortadan kaldırıramaz. Pozitif görevler, yani inşa ve üretim esastır.

Bundan böyle devrimin başarısını bu görevlerin yerine getirilmesindeki başarı düzeyi belirleyecektir. Demokratik sistemin bütünlükü karakterini unutmamak ve sistem inşasını bütünlük olaraq ele almak gereği açıklıktır. Ancak bu böyle olsa da, bu çalışmanın öncelikli boyutu ekonomik inşadır. Tutarlı bir ekonomik temele dayanmayan bir demokratik ulus inşası asla başarılı olamaz. Çünkü ekonomi varoluşla ilgilidir, ekonomi yaşamı sürdürme malzemeleridir. Böyle bir malzeme olmadan toplum ayakta duramaz.

Doğu Kürdistan'da İran ile PJAK arasında varılan ateskes devam etmektedir. İran'da seçimle işbaşına gelen yeni yönetim dışarıda uzlaşmacı bir politika izler ve bu ülkeye uygulanan ambargoyu yumuşatmak için çaba harcarken, içerisinde daha önceki yönetimin başvurduğu bastırıcı yaklaşımı sürdürmektedir. Rojava'da yaşanan gelişmeler bölgede yayılmacı bir güç olan İran'ı oldukça tedirgin etti ve bunun sonucunda ateskesin koşullarını çiğneyip iki Kürt devrimcisini idam etti. Bu idamların bir amacı da Türkiye'ye Kürt özgürlük hareketine karşı mücadelede ortak hareket edebilecekleri mesajını vermekti. Gelinen noktada ateskesin mevcut biçimde sürdürülmesi zordur. İran'ın en az Türkiye kadar Kürtlerin Ortadoğu'da statü kazanmasına karşı olduğu iyi görülmek durumundadır.

Devletleşen KDP kendi işbirlikçi çizgisini uyguluyor

Güney Kürdistan'ın uluslararası komplolarından demokratik Kürt uluslararasımasına karşı mücadelede merkez olarak seçildiğini iyi biliyoruz. Yine Rojava'da yaşanan savaşın iki çizgi -devletçi çizgi ile demokratik ulus çizgisini- çatışmasıdır. Rojava Devrimi'ni ablukaya almak amacıyla Sêmalaka sınır kapısını kapatması, KDP'nin düşmanca tutumunun hangi boyutlara vardığını açıkça göstermektedir. KDP Rojava Devrimi'ne karşı bir yandan kara kampanyaları geliştirir ve PYD'yi Suriye devletiyle işbirliği yapmakla idam ederken, diğer yandan sabotaj eylemlerine başvuran çetelere destek sunmaktadır.

Devletleşen KDP'nin kendi işbirlikçi çizgisini daha etkili bir biçimde uygulamaya çalışması doğaldır. Rojava örneğinde görüldüğü gibi Kürt düşmanlığı yapan KDP yönetimiyle ilkesiz ve salt çıkara dayalı ilişkileri bu yapılanmayı daha da tehdikli hale getirmektedir. Bu ilkel milliyetçi yapılanma küresel kapitalist sisteme ayak uydurmaya çalışmaktadır, bu anlamda aynı sistemin Kürt hareketi içindeki beşinci

kolu biçiminde rol oynamaktadır. Petrol gelirlerinden elde ettiği sermaye birikimine dayanarak tüm işbirlikçileri kendine bağlamak isteyen KDP, paranın gücünü kullanarak benzer bir faaliyeti Kuzey Kürdistan'da da yoğunlaşmış durumdadır. KDP'yi çözülebilen rüşvet ve yolculuğun KDP'nin gerçeğini de anlattığını belirtmek gerekmektedir. Bu kirli karakteri aslında Güney Kürdistan'da çok iyi anlaşılmış durumdadır. KDP ile geliştirdiği ilişkilerin iç yüzünü deşifre etmek gerekmektedir. KDP, hristiyan-yahudi evangelizminin Kürt versiyonu olan bir yapılamama olduğu gibi, KDP ile ilişkileri Kürt sorununun çözümünü engelleyici karakterdedir. Güney Kürdistan ve Irak'ta demokrasiyi geliştirme açısından tüm Kürt demokrasi güçlerinin de içinde yer aldığı HDP gibi bir oluşumu geliştirmek önemlidir. Hem Irak'ın demokratikleştirilmesi hem de Güney Kürdistan'da demokratikleşmeyi engelleyen etkenlerin ortadan kaldırılması açısından kapsamlı bir demokrasi hamlesi geliştirmek önemli hale gelmiş bulunmaktadır.

Değerli yoldaşlar

Bütün eksiklikleri ve yetersizliklerine rağmen, 2013'te Özgürlük hareketimiz ve halkımız küçümsenmemesi gereken kazanımları elde etti. Her şeyden önce Önder Apo'nun ve kurucusu olduğu Özgürlük hareketi'nin Kürt sorununun çözümünde muhatap olduğu tüm siyasal çevrelerce kabul gördü. İmralı'daki tecrit sistemi büyük ölçüde çıktı. Önderliğimiz ve Hareketimize yönelik 'terörist' suçlaması pratikte anlamını yitirdi. İmralı'da devlet yetkilileriyle sürdürülən görüşmelerde Önder Apo baş müzakereci olarak yer aldı. KDP Kürt sorununun barışçıl çözümü için müzakere aşamasına geç-

mesi oldu. 12 Eylül faşizmi halkın demokratik muhalefetinin gelişmesi karşısında gerileyen Beyaz Türk iktidar bloğuna yeni bir iktidar bloğunun inşasına yöneldi. AKP-Cemaat koalisyonu ile birlikte bu inşa çabası ete kemiğe büründürmek ve Ergenekon yeniden yapılandırılmak istendi. AKP iktidarında 'Yeşil Ergenekon' ve 'paralel devlet' yeni hegemonik bloğun derin devleti olarak işlevsellik kazandı. Son gelişmeler eski hegemonik iktidar bloğunun önemli ölçüde çözüldüğünü, ancak yerine yenisinin ikame edilemediğini ortaya koydu. Zayıf temellere dayanan 'paralel devlet' ya da 'Yeşil Ergenekon' dağılmaya yüz yüze geldi ve göründüğü kadarıyla Beyaz Türk faşizmi ile ittifaka yönelik zorunda kaldı. Kürt gerçeği her iktidar bloğunu oldukça etkisizlestirdi. Bu iki bloğun çözümüyle miadını dolduran özünde hegemonik yaklaşımdı. Daha açık bir ifadeyle Cumhuriyet'i yeni bir hegemon devlet tarzında inşa etme çabaları sonuksuz kalmaya mahkum olduğu netlik kazandı. Yani Kürt gerçeğini anayasal ve yasal olarak tanııp farklı bir halk ol-

rol oynayan, mücadelede temelinde Kürt toplumunda yaşanan büyük uyanış ve aydınlanmadır. Kürt ulusal birliğinin yaratılması halkımız için en acil talep ve ihtiyaç durumundadır. Bu yüzden hiçbir güç halkımızın bu talebine artık gözlerini kapatamaz.

Mücadelemizin belki de en önemli kazanımı Kadın özgürlük hareketimizin yaşadığı muazzam gelişmedir. Kadın özgürlük hareketimiz hem dünyada hem de Ortadoğu'da dikkatleri üzerine toplayan bir hareket durumundadır. Kadının en çok düşürdüğü ve büyük bir anlam yitirme uğrattığı kapitalist modernite dünyasında, yine korkunç bir kadın kırının yaşandığı, kadının ruhuna, duygularına ve bedenine ağır saldırıların yapıldığı Ortadoğu'da Kürt kadının bu yükselişi devrimimize rengini vermektedir. Bugün Rojava'da yaşanan devrim özünde bir kadın devrimidir. Kürt kadını burada yaşamın ve mücadelenin bütün alanlarında öncü düzeyde katılım sağlamaktır ve bu haliyle mücadelede zaferin en temel güvencesini oluşturmaktadır. Toplumların özgürlüşmesinin

memekte ayak sürüse de, bu sorunun ancak müzakere yoluyla çözülebileceği kamuoyunda eğemen kanı haline geldi. Uluslararası alanda Önder Apo'nun ve PKK'nın itibarı arttı. PKK'nın önderlik ettiği Kürt özgürlük mücadelesi Ortadoğu'da dengeleri etkileyen ve yeni dengelerin kurulmasında dikkate alınması gereken bir güç halini aldı.

AKP liderliği sıkça 'çözüm süreci'ne yanlış yaklaşanların bu sürecin altında kalacağını ve çözüleceğini dile getiriyor. Kürt tarafını süreçte yanlış yaklaşmakla itham etmeyi ima etse de, özünde bu doğru bir belirlemedi. Önder Apo da esasen bunu öngörüyor. Silahların sustuğu ve PKK'nın silahlı güçlerinin bir bölümünü Güney Kürdistan'a çektiği bu çatışmasızlık sürecinde AKP ya bu sorunu çözzecek ya da kendisi en kötü çözümü yaşayacaktır. Doğrulanın Önder Apo'nun bu yaklaşımı ve öngörüsü oldu. Demokratikleşmenin anahtarı olan Kürt sorununun çözümünde hiçbir adım atmaması ve izlediği oyalaşma siyaseti AKP'yi çözüleme sürecine soktu. Kendisinden önceki sömürgeci partileri Kürdistan'da bitiren de benzer şekilde Kürt sorunundaki çözümsüzlükleri. Önderliğinin ve Partimizin tüm ön açıcı girişimleri AKP'yi diğer partilerin akibetine uğramaktan kurtaramadı.

Mücadelemizin bu süreçteki en önemli kazanımlarının başta geleni belki de hegemonik iktidar bloklarının etkisizleştiril-

maktan kaynaklanan tüm haklarını teslim etmeyen bir devlet yapılanması kesinlikle kalıcı olamaz. Türkiye'nin önündeki temel sorun devletin demokratik cumhuriyete dönüşmesidir. Ancak böyle bir cumhuriyetin inşası esas alınırsa Kürt sorunu çözülebilir ve Kürt sorununun barışçıl demokratik çözümü gerçekleştirilebilir.

Rojava'da yaşanan özünde bir kadın devrimidir

Bu yeni süreçte mücadelede kadınlar fromanlarından biri de Kürdistan Ulusal Kongresi'nin kuruluşu doğrultusunda yaşanan gelişmeler oldu. Kürdistan'ın bütün parçalarında yaşanan gelişmeler ve özellikle Rojava Devrimi bu konuda belirleyici rol oynadı. Ülkemizin dört parçasından çok sayıda siyasi parti ve örgüt ilk defa bu amaçla bir araya geldi. Bu çalışmada henüz istenen sonucun ortaya çıkmadığı doğrudur. Ancak Kürdistan gibi bölünüp parçalanmış bir ülkede ve Kürt toplumu gibi yillardır üzerinde inkar ve imha siyaseti uygulanan bir toplumda Ulusal Kongre gibi bir oluşumun hemen vücut bulmasının hiç de kolay olmayacağıını iyi bilmek gerekmektedir. Önemli olan böylesi tarihsel bir adımın atılmış olması ve bütün örgütlerin Ulusal Kongre'nin gerekliğini kabul edip bu doğrultudaki gelişmelerin dışında kalmaktan kaçınmasıdır. Kuşkusuz bu gelişmede belirleyici

kadınların kurtuluşundan geçtiği Kürt gerçeğinde sadece teorik bir belirleme olarak kalmamış, pratikte hayat bulan bir olgu haline gelmiştir. Önder Apo son mektuplarından birinde bir kez daha erkek egemenlik zihniyeti dikkat çekmektedir, sorunların erkek paradigmasyyla çözülemeyeceğini belirtmektedir. 'Jin-Jîyan' formülünün çözümleyici gücüne vurgu yaparak, gerçekçi ve kalıcı çözümlerin jineoloji çalışmalarının derinlikli olarak geliştirilmesiyle mümkün olabileceğini belirtmektedir. Yine KCK yapılanmasında eşbaşkanlık sistemine geçiş toplumsal devrim niteliğinde bir gelişmedir ve radikal demokrasının inşasında tarihsel bir adım niteliğindedir. Eşbaşkanlık sistemi kadın erkek eşitliğini vazgeçmez bir ilke olmaktan çıkarıp günlük yaşamın canlı bir gerçeği haline getirmede ve kördüğüm olmuş toplumsal sorunların çözümünde ön açıcı bir rol oynayacaktır. Özgür eş yaşamı geliştirmenin yolu da kadının bu tarzda özgürleşmesinden geçmektedir.

Gençlik hareketimizde de bu süreçte bir gelişmenin yaşandığı söylenebilir. 'Barış ve demokratik çözüm' sürecine bağlı olarak yaşanan çatışmasızlık ortamı genç kadınlar ve erkeklerin gerilla saflarına aksını durdurmadı. Tersine gerilla en güçlü katılım bu dönemde gerçekleşti. Gerilla nice ve nitelik olarak geliştirmenin sürecin başarılı gelişmesinde yaşamsal rol konusundaki bilinci gençliği özgürlük doğalarına taşıdı. Bunun özgürlük bir

"Hep olumsuzlayan ve her yerde yetersizlik gören negatif bakış açısı öncelikle umutsuzluğa götürür ve kişiyi inançsızlığa sürüklüyor. Bu bakış açısına sahip biri yaşam sevincinden yoksundur ve bu yüzden çevresine sürekli umutsuzluk ve karamsarlık yayar. Buna karşılık pozitif bakış açısına sahip bir kadro büyütücü ve şirsel yaşamın, inşa eyleminin, üretken çalışmanın ve değerlerle yeni değerler katmanın kendisi olduğunun farkındadır. Negatif üslup soruna odaklanır, pozitif üslup ise çözüm üzerinde yoğunlaşır. Çözüm bizi 'yapma'ya, yani soruna bulduğumuz çareyi uygulamaya yöneltir. Özgürlük budur."

duruşu ifade ettiğine kuşku yoktur. Ancak bu tarzda bir katılımın tek başına yeterli olmadığı da açıklıdır. Demokratik ulusun inşası parti öncülüğünün gelişmesine ve sağlam bir parti örgütlenmesinin varlığına bağlıdır. Kadın ve gençlik, devrimimizin öncü güçleridir. Dolayısıyla gülü bir öncü parti ancak güçlü bir gençlik hareketinin varlığını gerektirir. Kadın gibi gençlik de toplumun özüdür. Toplumun varlık sorunu çözmesi onun temel dinamik gücü olan gençliğin rolünü çok yönlü oynamasına bağlıdır. Toplumun geleceğinin gençliğe bağlı olması da bu anlamda gelir. Gençliğini kaybetmiş bir toplum yok oluş sürecini yaşayan bir toplumdur.

Kürt nüfusu asında genç bir nüfustur, yani toplumumuzun önemli bir kesimini gençlik oluşturmaktadır. Bunun için gençliğin kitleSEL düzeyde örgütülüğünün yaratılması şarttır. Fakat böylesi bir örgütülüğün yaratılması parti örgütlenmesinin varlığını kaçırmaz kılardır. Ancak parti kadroları ortaya çıkarıldığında, parti öncülüğü geliştirildiğinde ve gençlik içinde parti komiteleri kurulduğunda gençliğin demokratik örgütlenmesinin zemini sağlam bir biçimde döşenmiş olabilir. Böyle bir durumda gerillanın nicel ve nitel olarak büyütülmesi, serhildanın yükseltilmesi, demokratik ulusun ve özgür yaşamın inşası sorun olmaktan çıkar. Yaşamın mucizevi karakteri kendini en çok gençlik somutunda ortaya koyar. Daha doğrusu gençlik kayada gül olup açmak, çöllerde yemeşil bir vahaya dönüştürmek, gelişmede engel ve sınır tanımamak, uçurumların üzerine köprü kurdurmak, anı geleceği bağlamak demektir. Bunların aynı zamanda kadroların özelliklerini ifade ettiği ortadadır. Bu nedenle gençlik bir kadro yatağıdır; partide yeterli kadro birikimiğini sağlayacak ve öncülük sorununu çözecek olan toplum kesimi gençlidir. Gençliğin toplumun özü olması demek onun toplumsal yaşamın her alanında Özgürlük mücadelesini geliştirmekten sorumlu olması demektir. Ancak eksikliklerini gidermede kendisini sorumlu göründüğü zaman parti öncülüğündeki zayıflıklar aşılabilir. Hem PKK'nın hem de PAJK'ın kendi misyonuna denk düşen bir pratik içinde olması böylesi bir sorumluluk duygusuya gerçekleşebilir.

Demokratik ulus inşasında büyük mesafeler katedemedik

Değerli yoldaşlar

Önder Apo 'demokratik kurtuluş ve özgür yaşamı inşa süreci'ni aslında 2005 yılı Newrozu'nda başlatmış, KCK'yi zaman ilan etmiştir. Bu hamleyle Kürt sorununda çözümün öünü açmak ve bununla birlikte demokratik halk hareketini bir bedene kavuşturmak istiyordu. KCK'yi bu hareketin bedenesi halı olarak anlamak gerekiyordu. KCK hegemon sistemin Güney Kürdistan'a dikte ettirdiği ve sorunu daha da ağırlaştıran ulus devletçik modeline alternatif olan, ulusal sorunda klasik devletçi çözümü aşan, iktidar perspektifini terk eden, toplumcu özyönetimine kavuşmayı hedefleyen ve devletle çözümü mümkün kılan bir modeldi. Bu aynı zamanda bölgede gördüğüm olmuş sorunları aşırıracak, toplumun mezarinə dönüştürücü yapıları içinden çıkışa sağlayacak ve alternatif bir yapılanmayı mümkün kılacık bir model olacaktı. Önder Apo'nun bu modelle önemimize koyduğu temel görev demokratik ulusun inşasıydı. Inşa pozitif eylemliliği öne çıkararak ve açıkça kuruculuğu çağrıştıran bir kavram olup toplumu topluluklar halinde örgütlemeyi gerekliliği kılıyordu.

Önder Apo çok önceleri 'Bir Halkı Savunmak' adlı eserinde bu noktaya değiniyor; "örütlük eylem, eylem örgütülük gerektirir. Bunun hakim yönü yıkıcılıktan çok yapıcılıktır. İnşa, üretim esastır... Temsil ettiğim önderlik gerçeğinin bu yönü özenle bilinmek ve takip edilmek durumundadır. Aksi halde benim önderliğimde politik birlikten, örgütSEL ve eylemsel yaşamdan bahsetmek zordur" diyor.

Önder Apo'nun talimat özelliği taşıyan son mektubunda ortaya koyduğu gibi, yönetimimiz demokratik ulusun inşası görevi karşısında hazırlıksız yakalandı. KCK sistemini bütünlük olarak kavrayıp inşa etmede yetersiz kaldı. Önderliğimiz bu konudaki eleştirilerini iki temel noktada somutlaştırdı. Öncelikle KCK yönetiminin dar direniçi cephe yaklaşımını aşmadığını belirtti. Yine hem sosyoekonomik hem de kültürel siyasal yönyle öz savunmanın dialektğini kavrayıp hayatı geçiremediği için salt askeri yöne kaydığını ifade etti. 2002-2004 dönemi tasfiyeciliğinin etkileriyle mücadelede bu yetersizliklerin yaşanmasına etkide bulundu. Geride kaldığına inanıldığı için aslında cephe yaklaşımı da uygulanamadı. Hem cephe örgütlenmesinin terk edilmesi hem de KCK sisteminin inşa edilmemesi toplumun örgütlenmesinde bir boşluk yarattı. Geragine çokça vurgu yapılsa da, örgütlü bir toplumun varlığını gerektiren öz savunma örgütlenirilemedi. Bu örgütüzlük 'Cemaat' ile bağlantılı olarak örgütlenen 'paralel devlet'in düzenlediği siyasi soykırımlar operasyonları karşısında toplumu önemli ölçüde savunmasız bıraktı.

Dolayısıyla belirttiğimiz kazanımlara rağmen KCK sisteminin her alanda örgütlenmesini ifade eden demokratik ulusun inşası konusunda büyük mesafeler katettiğimizi söyleyemeyiz. Bir kere sisteminin örgütlenmesini ifade eden KCK ile bu sistemin öünü açtı, PKK'nın bir boşluk yarattı. Geragine çokça vurgu yapılsa da, örgütlü bir toplumun varlığını gerektiren öz savunma örgütlenirilemedi. Bu örgütüzlük 'Cemaat' ile bağlantılı olarak örgütlenen 'paralel devlet'in düzenlediği siyasi soykırımlar operasyonları karşısında toplumu önemli ölçüde savunmasız bıraktı.

Dolayısıyla belirttiğimiz kazanımlara rağmen KCK sisteminin her alanda örgütlenmesini ifade eden demokratik ulusun inşası konusunda büyük mesafeler katettiğimizi söyleyemeyiz. Bir kere sisteminin örgütlenmesini ifade eden KCK ile bu sistemin öünü açtı, PKK'nın bir boşluk yarattı. Geragine çokça vurgu yapılsa da, örgütlü bir toplumun varlığını gerektiren öz savunma örgütlenirilemedi. Bu örgütüzlük 'Cemaat' ile bağlantılı olarak örgütlenen 'paralel devlet'in düzenlediği siyasi soykırımlar operasyonları karşısında toplumu önemli ölçüde savunmasız bıraktı.

Önder Apo'nun kadrolar ve yoldaşlık ilişkileri konusundaki şu belirlemeleri hem sorunlarını ortaya koymakta hem de bu sorunları nasıl aşacağımızı açıkça göstermektedir: "Basit hevesler, güdüler ve çıkarların peşinde olanlar asla yoldaş olamazlar. Bunlarla yoldaşlık yapılamaz. Kör inançların, fanatik duyguların meczubu gibi olanlar da yoldaş olamaz. Hele hele karı koca ideolojisini aşmamış, basit eril dişli ilişkisini kırıp zihniyet dünyasını özgürleştirmemiş olanlar yoldaşlığından vurmamalı ve bu yola girmeye bo-

şuna heves etmemelidir. Yoldaşlık ilişkisi para, mal, mülkiyet, karılık kocalık, tüketim eşyalarına heves etme, nefsinin peşinde koşma, iktidar derdine düşme, kör cesaret veya korkuya kapılma gibi hakikat yolcusu olmaktan ve temsil edici kimliğine varmaktan alıkoyucu her türlü ilişki, düşünce, söylem ve eylemden uzak tutulmalıdır. Bu yönlü tehlikelere başarıyla karşı koymalı; aynı zamanda büyük hakikatleri her koşul altında söylemlestirecek ve söylemlestirecek ideolojik, politik, ahlaki ve örgütSEL donanımla yüklü olmalıdır. Birleşilmesi, birlik olunması düşünülen parti ancak bu kapsamlı yoldaşlık ilişkileriyle gerçekleştirilebilir, tarihsel toplumun ve geleceğinin sözcüsü ve iradesi olabilir. PKK de ancak bu ölçülerdeki yoldaşlık ilişkileriyle tarihsel ve toplumsal rolünü oynayabilir."

Değerli yoldaşlar

Bık usanmadan bir gerçeğin altını sürekli çizmemiz gerekiyor: Özünü demokratik ulus inşasının oluşturduğu bir pozitif eylemlilik döneminden geçiyoruz. Pozitif eylemlilik öncelikle kurucu nitelikteki çalışmayı, üretimi ve inşayı ifade eder; yıkmayı değil yapmayı akla getirir. Devrimci çalışma özünde böyle bir çalışmıyor. Devrimci; barış, demokrasi ve özgürlük üzerinde yükselen yeni bir dünyayı inşa etme mücadeleinin öüncü gücüdür. Bu gerçeği unutmak amaca bağlılığından uzaklaşmaya götürür. Amaçta güneşe kadar aydınlatır ve net olmak demek, bir an için bile olsa bu gerçeği unutmamak demektir. Inşa çalışmasının önünde engel oluşturan ve yıkmayı gerektiren yapılar her zaman olabilir. Bunları yıkma yönelik eylemlere girişme gereği, esas olanın pozitif eylemlilik olduğu gerçeğini ortadan kaldırır. Bunun da ötesinde toplumsal yaşam hemen her zaman pozitif eyleme dayalı örgütlü yaşımdır. Var olmak ve evrenselleşme konusunda bir yoldaşlığından yolaçan bir bakış açısıyla topluluğu kuruyor. Parti ise özünde bir kadro topluluğudur. Dolayısıyla özgür toplum ölçülerini farklı, parti ölçülerini farklıdır. Bu farklılık belirsiz hale geldiğinde demokratik ulus inşası kesinlikle başarılamaz. Toplumsal ilişkilerde esas olan dayanışma ve dostluk, kadro ilişkilerine damgasını vuran ise yoldaşlığındır. Önder Apo'nun deyişle "yoldaşlık ilişkileri toplumsal ilişkilerin öünü yansıtır veya yansıtma durumundadır. Tarihsel toplumu olduğu kadar geleceğin toplumunu da yansıtır. Esas olarak ideolojik ilişkilerdir; ideolojinin açığa vurduğu ve ortaya çıkmasına yol açtığı hakikat ilişkileridir. İki yoldaşın birliği bu anlamda sadece ideolojik birlik olmayı, ideolojik kapasitenin yol açtığı hakikat birliği olarak yaşanmak durumundadır." Bu belirlemeler bize kadro ölçülerini koruma ve yükseltmenin ne denli hayatı bir önem ifade ettiğini göstermektedir.

Önder Apo'nun kadrolar ve yoldaşlık ilişkileri konusundaki şu belirlemeleri hem sorunlarını ortaya koymakta hem de bu sorunları nasıl aşacağımızı açıkça göstermektedir: "Basit hevesler, güdüler ve çıkarların peşinde olanlar asla yoldaş olamazlar. Bunlarla yoldaşlık yapılamaz. Kör inançların, fanatik duyguların meczubu gibi olanlar da yoldaş olamaz. Hele hele karı koca ideolojisini aşmamış, basit eril dişli ilişkisini kırıp zihniyet dünyasını özgürleştirmemiş olanlar yoldaşlığından vurmamalı ve bu yola girmeye bo-

şuna görevler bir bütünlük oluşturur. Devrimci bir insan toplumsal görevlerin tümünden sorumludur ve bu görevleri yerine getirmekle yükümlüdür. Görevlerini parçalamaz, bazlarını geri plana itip bazılarını öne çıkaramaz.

Parti kadroları olarak ulaşmak istedigimiz hakikatin özgür yaşamla bağlı belidir: Hakikat özgür yaşamdır. Önder Apo, kapitalizmin en büyük tahribatının yaşamın tanımını yok etmek olduğunu söyledi. İnkar ve imha sistemi altında yaşamın anlamının tamamen kaybolduğu Kürdistan'da bu tahribat çok daha derinlere işlemiştir. İçinde şekillendiği toplumsal ortamın özellikleri bireyin kişiliğini şekillendirmede temel rol oynar. Bu açıdan sözü edilen özelliklerin bizleri de etkilediğini kabul etmek durumundayız. Yukarıda da dejindigimiz gibi, bu tahribatın olumsuz etkilerini fedai ruhuna sahip insanların da bir sevinç ve neşe pratiğidir. Pozitif üslup ve bakış açısından çözümüzlük yoktur. Negatif üslup soruna odaklanır, pozitif üslup ise çözüm üzerinde yoğunlaşır. Çözüm bizi 'yapma'ya, yani soruna bulduğumuz çareyi uygulamaya yöneltir. Özgürlük budur. Bu anlamda inşa eylemi içindeki insan sonuna kadar umutlu ve inançlıdır. Umutsuz ve inançsız biri için en anlam yüklü çalışma bile bir angarya halini alır.

Bilgeligi de buna eklemek gerekiyor. Bilgelik düzeyine erişmemiş devrimcilik eksik bir devrimciliktir. Bilgelik de Apocu gerçeklikte her şeyden önce Önderlik gerçeği içinde erimeyi ifade eder. Önderlik gerçeğine aşkla bağlanmak hakikatle yaşamaktır, bilgeliktir. Ancak Önderlik gerçeğine doğru bağlılığımızda 'Hakikat aşkı' belirlemesi gerçek anlamını bulur. Önder Apo kimseye kendi önderliğini dayatmadığını söyledi ve temsil ettiği önderliğin bilgelik ve inançla beslendiğini dile getirdi. Çağdaş mümin olarak devrimci böylesi derin bir aşk ve inançla yaşar. Bu aşktan yoksunluk inkar, ikisi arasında seyretmek ise münaflıkluktur, oportünizmdir. Münaflık inkarcıdan daha tehlikelidir. Kur'an'da bile sadece münaflıklara davete yer verilmek; "oldukları gibi olmayanları çağrıma" denilmiştir. Bu anlamda saflarımız bir ikiyüzlülük durumu olan oportünizmden arındırılmalıdır.

İyi düşün, güzel konuş, temiz iş yap!

Bu çerçevede Önder Apo'nun her kadroda cismleşmesini öngördüğü 'fikir-zikir-fil' birlikteki kişiliğimiz ve pratiğimizde mutlaka yaşamsallaştırmalıyız. Fikir doğru düşünceye ulaşmak, zikir ikna yöntemiyle bu düşünceye kazandığımız insanları örgütlemek, fil aynı insanların örgütü eyleme geçerek özgür yaşamı inşa etmektir. Bütün bunlar birbirinden kopuk aşamalar değil, tek bir sürecin yerine getirilmesi kaçırılmaz gereklidir. Kapitalist modernitenin bir kasap gibi doğradığı parçalanmış kişilik yapısıyla 'fikir-zikir-fil' bütünlüğü yakalanamaz. Bu anlamda hakikat bütünlüğü öncelikle devrimde vücut bulmalı, her devrimci kişiliğindeki parçalanmışlığı mutlaka aşmalıdır. Parçalanmışlığı aşmadan modernist yaşamdan kopuş gerçekleşmez.

Parçalanmışlık hakikatini yitirmesi ile aynı anlamda gelir. Hakikatle bağlıları kopmuş yaşam yanlış yaşamıdır ve böylesi bir yaşamın içindeki sağlıklı bir pratik doğmaz. Hakikate çok daha yakın duran tasavvuf düşüncesinde pozitif bakış ve üslubun gerekliliği özenle vurgulanır. Buna göre pozitif bakabilecek göz güzdür. "Güzel gözleri olan insan güzel bakmayı ve güzel düşünmeyi başırmak, dokunduğu her şeyi değiştirmek, yıkıntıların üzerinde en görkemli binaları yükseltir, somurkan yüzleri güler hale getirir." Toplumsallıktan kopmamış bir yaşam sürdürmen her devrimci bu gerçekleri kendi kişiliğinde somutlaştırmıştır ve her zaman başarı ve zafer çizgisinde yürü. Çaresizlik, umutsuzluk ve inançsızlık bu

“Önder Apo talimat niteliğindeki son mektubunda örgütün ve kadronun toplumsal özgürlük mücadelede başarılı sonuç alamamasının altında örgüt yapısında ve kadro kişiliğindeki tutuculuk ve dogmatizmin yattığını belirtti. Bunun da son tahlilde doğru ve yeterli özgürlüşememe anlamına geldiğini söyledi. Bu durumda başarmaya kenetlenmiş bir kendini yenilemenin şart olduğunu, tüm kadroları her alanda ve her dönemde için geçerli bir kendini inşa görevinin beklediğini ortaya koydu.”

yaşama yabancı kavramlardır.

Her zervesine çırkinliğin sindiği bir toplumsal ortamda güzellik kaygısı taşımadan devrimci pratik yapmak kesinlikle mümkün değildir. Güzellik kaygısı sanatla ilgilidir ve devrimci en büyük sanatçıdır. Güzellik kaygısının taşınıp taşınmadığını en çok da iş yaparken, başka bir deyişle pratik çalışmanın içinde görürüz. İnsanın söz edilen yerde yaratıcı eylem vardır ve yaratıcılık bir açıdan güzellikle özdeştir. Yaratıcılıkla güzellik arasında kopmaz bir bağ vardır. Politika da insanlığın varoluş tarzına sürekli yeni yaratımlarla katılma gücünü göstermeyi anlatır. Bu anlamda politika bir sanattır. Ancak devrimci topluluğumuzda bu gerçeklikle çelişen birçok olumsuzlukla tanık oluyoruz. Her şeyden önce ‘temiz iş yapma’ anlayışı oldukça zayıftır, yaratıcılık yok denecik kadar azdır, yeni yaratımlardan çok практиkte bir tekrarın yaşanması söz konusudur. Tekrar ise yaratıcılıktan yoksunluğun dışavurumudur. Bu nedenle güzellik bilimi olarak estetik üzerinde yoğunlaşmak, yaratıcı olmak, temiz iş yapmak ve yaptığı işten sonuç almak her kadronun vazgeçilmez görevidir. Dıştumuz belliidir: İyi düşün, güzel konuş, temiz iş yap!

Bu noktada toplumun politik ve ahlaki karakterini derinliğine anlam gereği karımıza çıkmaktadır. Önder Apo politikayı ‘toplum için en iyi işleri bulmak’ biçiminde tanımladı; ahlakin da bu işleri en iyi şekilde yapmak olduğunu ifade etti. Toplumun olduğu yerde iş ve çalışma vardır. Özgürlük toplum için en uygun işleri bulmadaki yaratıcılıkta ve kolektif çalışmada somutlaşır. İşsizlik kapitalizmin ekonominin can düşmanı karakterinin bir göstergesi olduğu gibi, aynı zamanda onun ortaya çıkardığı bir olgudur. Toplumsallığın yaşadığı yerde iş ve çalışma olmaz. Toplumu oluşturan sayısız topluluk esas olarak iş ve çalışma etrafında birleşir. Çalışma ve üretim hem toplumsal bir eylemdir hem de bir toplumsallaştırma eylemidir. Çalışmanın ürünü olarak değer toplumsal olduğuna göre, bireysel çalışma ile değer yaratmaktan söz etmek aslında tam bir safsatadır. Dolayısıyla “beni kendi işim ilgilendirir, başkasının işine karışmam ve sorumluluğuna ortak olmam” demek toplumsallığa ters düşmek demektir ve liberal bireyci anlayışın bir belirtisidir.

Kürt toplumu işsizliğe mahkum edilmiş bir toplumdur. Saflarımızda yaşanan ‘gizli işsizlik’ de özünde bu olumsuz gerçekliğin parti ortamına taşınmasına denk düşer. Devrimci saflardaki ‘işsizlik’ halini bir yana bırakın, Önder Apo toplumdaki işsizliği bile şiddetle mahkum etti; işsiz olmayı ya da işsiz kalmayı onursuzluk olarak değerlendirdi. “Demokratik ulusun inşası koşullarında her insanımız için, yedi yaşında çocuğundan yetmiş yedi yaşında yaşısına, kadının erkeğine kadar, eğitim seviyesi ne olursa olsun herkes için bir iş mümkündür. Herkes

îçin hem de ibadet edercesine uğraşacağı, kendini hem koruyarak hem besleyerek, hem de çoğaltarak yerine getirebileceği ve onunla özgürlüğeceği bir veya birçok iş vardır. Yeter ki demokratik ulus bilincinden ve iradesinden azıcık da olsa nasibini almış olsun!” dedi.

Önemli olan ne kadar çalıştığımız değil ne kadar başarılığımızdır

Bizde herkes bir iş sahibidir ve bir çalışmanın içindedir. Ancak işe ve çalışmaya yaklaşımı yüzeyseldir. Birçok arkadaşımız deyim yerindeyse adet yerini bulsun kabilinden bir çalışma yürütmemektedir. Yillardır kendini yaşıtmaktan başka bir şey yapmayan arkadaşlarımız hiç de az değildir. Bunun sadece siyasal ve toplumsal mücadele alanı ile sınırlı bir durum olmadığı açıklıdır. Meşru savunma alanında da benzer olumsuzluklar görülebilmektedir. Yüzyesel çalışmanın örgütsüzlükle aynı anlamda olduğu açıklıdır. Örgütsüz çalışmadan verimli sonuç çıkmaz. Bu tür çalışma tasfiyeciliğe açık kapı bırakın bir çalışmamadır. Dolayısıyla bu tarz çalışmanın mutlaka hakim kılınması gereklidir. Toplumu ve bireyi özgürleştiren bir çalışmanın olmadığı yerde derinlikli çalışma yoktur. Demokratik ulusun inşası ancak böylesi derinlikli bir çalışmaya başarıya gidebilir; demokratik özerlik ancak bu tür bir çalışmaya inşa edilebilir.

Değerli yoldaşlar

Geride bıraktığımız bir yılı değerlendirdiğimizde küçümsememesi gereken kazanımlarımızın olduğunu gördük. Ancak Önder Apo'nun önlüğüne koyduğu hedeflere ulaşmadığımız da ortadadır. Hareket olarak ‘demokratik kurtuluş ve özgür yaşamı inşa hamlesi’ çerçevesinde halkın varlığını koruma ve özgürlüğünü sağlama hedefine kilitlenerek, yıl boyunca örgütSEL anlaşımda bir dizi toplantı, kongre ve konferanslar gerçekleştirdik. Tüm süreçleri kapsamlı değerlendirmelere tabi tuttuk. Partimiz PKK'nın XI. Kongresi'nde öncülük ve kadro duruşu, zihniyeti, tarz ve tempusu masaya yatırıldı; eleştiriler yapıldı, özeleştiriler verildi. Nitekim Önder Apo'nun hala esaret altında tutulması ve sömürgeci yönetimin Kurt sorununun çözümüne ciddi yaklaşmaması öncülükte ve kadro düzeyinde yaşanan yetersizliklerle yakından bağlantılıdır. Bu toplantılarında önlüğüne koyduğumuz hedeflerin hala uzağında olduğumuzu bilince çıkardık ve eleştirilen konularda yeni kararlaştırmaları gittik.

Önderlik paradigmını derinliğine kavramadaki yetersizlik başımanın önkosulu olan zihniyet dönüşümünü sağlamaktadır. Burada partimizin XI. Kongresi'nde mahkum edilen yetersizliklerin, kendine göreligin ve çizgiye gitmemenin nedenlerini tekrarlamayacağız. Kongre sonuçlarının aktarıldığı ve daha sonra yapılan toplantılarında bütün bu olumsuzluklar ele alınmış, aşılması gereği vurgulanmış ve talimatla tüm yapımıza ullaştırılmıştır. Önemli olan, Kongremizde açığa çıkarılan eksiklikler ve yetersizlikler üzerinde büyük bir ciddiyete durmak ve aşmak için yoğun çaba harcamaktır; kendini çalışmalara tümüyle katmak ve başarmaktır. Önemli olan ne kadar çalıştığımız değil ne kadar başarıdığımız ve sonuç aldığımızdır.

Demokratik ulusun inşası açısından öncü kadronun rolü bellidir ve bütün değerlendirmelerimiz bu hayatı rolü daha da belirgin kılmayı öngörmektedir. Kadrolaşma her şeyden önce partiye bilincli katılımla başlar. Bu anlamda kadrolaşma bir kararlaşma işidir. Kararlaşma bilincin inancı temelinde gerçekleşmişse, gerisi

kendini eğitmek ve tecrübe sahibi kılmaktr. Özgürlük hareketine doğru katılmış biri sağlam, güvenilir ve sonuç alıcı bir devrimci haline gelmesini sağlayacak şeyin kendisini eğitmek olduğunu bili. Bu nedenle eğitim mücadelelerin yarısıdır ve hiçbir kadro kendini eğitmekten kaçamaz. Kendini eğitmek mücadele sizlige mahkum olmayı seçmekle özdeştir. Ancak eğitimi sadece okullarla sınırlı bir çalışma olarak görmek yanlıştır. Ortak eğitim alanları olarak okulların önemi elbette tartışılmaz. Kendini bireysel olarak eğitime görevini savsaklayan bir kadro ortak eğitimden de sonuç alamaz.

Önder Apo talimat niteliğindeki son mektubunda örgütün ve kadronun toplumsal özgürlük mücadelede başarılı sonuç alamamasının altında örgüt yapısında ve kadro kişiliğindeki tutuculuk ve dogmatizmin yattığını belirtti. Bunun da son tahlilde doğru ve yeterli özgürlüşememe anlamına geldiğini söyledi. Bu durumda başarmaya kenetlenmiş bir kendini yenilemenin şart olduğunu, tüm kadroları her alanda ve her dönemde için geçerli bir kendini inşa görevinin beklediğini ortaya koydu. Bu belirlemeler Apocu yaşam felsefesini yeterince özümsemişliğimizi göstermektedir. Bu felsefede hakikat toplumsal gerçekliğin içindedir ve bu felsefeye göre toplumsallıkla sağlam bağıları olan bir kadronun çözemeceğii ve sonuç alamayacağı bir politik çalışma olamaz. Bunun için her kadroyu bekleyen temel görev, Apocu yaşam felsefesiyle bütünlükten kışılığında dönüşümü gerçekleştirmek ve bu temelde kendisini bekleyen görevlere en yetkin yanıtlar vermektedir. Buradaki toplumsallık vurgusu yaşamsal öneme sahiptir. Kadro ancak topluma bağlı olarak yaşanabileceğinin konusunda en yetkin bilince ulaşmış insandır. Bu bilinçten yoksunluk toplumun çözümlüsüne ve hakikat algısının yitirilmesine tekabül eder. Özellikle Kurt gerçeğinde toplumsallıkla bağ kendisini toplumun topluluklar halinde inşasında somutlaştırır. Bu inşa çalışmasına katılmadan bireysel özgürlükten söz edilebilir.

Dogmatizm ve tutuculuğun varlığı zihniyet devriminin başarıya götürülmeyeğinin göstergesidir. Reel sosyalizmin zamanında köklü bir değişim ve dönüşümü yapamadığı için çıktıığını ve kapitalist modernitenin yedegine düşüğünü unutmamak gereklidir. Dolayısıyla Önder Apo'nun yaşam tarzi, yoğunlaşma düzeyi, tempusu, duruşu ve özgürlük düzeyine ulaşmak temel hedefimiz olmalıdır. Tüm çalışma alanlarında yaşanan sorunların temelinde öncülük sorunu vardır. Büyük bir zihniyet devrimi temelinde kendini yeniden yapılandırmayan, kişiliğinde büyük bir değişim ve dönüşümü gerçekleştirmeyen bir kadro nasıl demokratik, ekolojik ve cinsiyet özgürlüğüne dayanan bir toplumsal inşayı gerçekleştirebilir?

Demek ki inşayı ilkin kendimizden başlatmamız zorunludur. Serhildanın gelişmemesinin, örgütlemenin zayıf kalmasının, savaşa istedigimiz tarza gelişmemesinin nedenlerini kendimizde aramalıyız, başkalarını suçlamamalıyız. Tüm başalarının altında kadroların fedaice katılımı rol oynadığı gibi, başarısızlıklarda da kadroların payı belirleyicidir.

Gün Kürtlere demokratik ulus halinde örgütleme gündür

Tutuculuk ve dogmatizmi aşmanın en etkili yöntemi kendini eğitmektir. Önder Apo “savunmalarım neredeyse ben oradayım” dedi. Savunmalar demokratik ulusun anmasını, nasıl ve kimler tarafından inşa edileceğini hem kuramsal hem de pratik açıdan ortaya koymaktadır. Bu açıdan yine Önder Apo'nun deyişle dönüsüm geçirmeyi gerektiren Kurt varlığı ve

özgür yaşamının tarihsel ve toplumsal ifadesidir. Önderliğimiz tarihin hakikat okulundan olumlu denilebilecek ne varsa hepsi derledi, bir sentez oluşturdu ve ‘süzülmüş bal kıvamında’ yoldaşlıkta iddiayı olanlara sundu. Demokratik ulusun inşası yolunda yürümek isteyenlere düşen temel görev her şeyden önce bu belgelerde özellikleri ortaya konulan Önderlik çerçevesini kavrayıp uygulamaktır. Savunmalar soyut teorik belirlemelerle sınırlı belgeler değil devrimimizin manifestosudur ve programın açılımını ortaya koymaktadır. Özellikle ‘Kurt Sorunu ve Demokratik Ulus Çözümü’ adlı savunmanın gerçekliği budur. Her devrimci bu manifesto üzerinde yoğunlaş kendini eğitmek yükümlüdür. Özellikle demokratik uluslararasın sekiz boyutunu derinliğine bilince çıkarma ve uygulama göreviyle karşı karşıyadır. Bunu yapmadan hiçbir devrimci kendisini demokratik ulus temsili biçiminde örgütleyemez.

Değerli yoldaşlar

Önder Apo'nun da vurguladığı gibi, bir denetleme kurumu olan KCK Genel Başkanlık Konseyi'nin ‘denetleyici ve müdafaleci bir organ’ haline gelmesi için her şeyden önce kendini yetkince işlevselleştirmesi gereklidir. Bunun yolu da öncelikle sistemimizin bütünlüğünü kavramak ve bu gerçege uygun bir yapılmaya ulaşmaktan geçer. Pratiğin, çizginin gereklerine uygun olup olmadığını anlamak da öncelikle teorik yetkinliğe ulaşmayı, çizginin dönenmelik gereklerine hâkim olmayı ve kurumun her üyesinin bu çizginin gereklerini kendi şahsında somutlaşmasını gerektirir. Daha da önemlisi, sistemimizin bütünlüğünü her koşul altında göz önünde bulundurmak ve buna bağlı olarak tamamlayıcılık ilkesinden hareket etmektir. Bizim sistemimiz organik bütünlüğe dayanan bir sistemdir. İçerikleri farklı olsa da, sistemimizin bilgilimini oluşturan tüm kurumların çalışmaları birbirine bağlıdır, birbirini tamamlar, sistemin bütünlük halinde sağlıklı işlemesini esas alır. Bu belirlemeler çerçevesinde gerekli olan şey, denetlemenin anlamını daraltmadan, pratik yürütmenin güçlü ve sağlıklı işleyebilmesi için destek ve katkı sunmak, tıkanmanın yaşandığı yerde ön açıcı olmaya çalışmak ve engelleri aştmaktır. Çizginin netliği ancak böyle korunabilir. Bu kapsamda bir işlevselliği pratikte sergilemek ve demokratik ulusun inşasını geliştirmek temel amacımız ve kaygımız olacaktır.

Önderliğimizin temel çalışması kadroların eğitimi ve geliştirilmesi, özellikle dönemin ruhuna uygun olarak sistemimizi inşa edecek kadroların yetiştirilmesidir. Bu anlamda Konseyin ilgileneceği en temel çalışma alanlarımızdan biri de eğitimler olacaktır. Partimizde fedai çizgisinde tarihimize en gelişkin düzeyini yakalamış olsak da, kadro yapımızda negatif eylem döneminin özelliklerinin tümüyle aşıldığını söyleyemeyiz. Önderlik çerçevesinde pozitif eylemin, başka bir deyişle inşa ve üretim esas olduğunu özellikle vurguladık. Bu çerçevede tüm kadrolarımızı inşa kadrolarına dönüştürmek ve Önderliğimizin başlattığı ‘demokratik kurtuluş ve özgür yaşamı inşa süreci’nin öncü kadroları haline getirmek tüm hareket olarak aslı görevimiz olmak durumundadır.

Denetlemenin sadece Genel Başkanlık Konseyi'nin görevi olduğunu düşünmek hem yanlış hem de tehliklidir. Tüm yönetimlerimiz temel görevi çizginin gereklerine uygun bir pratiği planlayıp geliştirmek ve bir an için de olsa pratik çalışmalarını denetleyen bir konumun dışına çıkmamaya özen göstermektir. Büyünlük ilkesi kesinlikle her örgütümüz, bu örgütlerin her birimi, hatta her kadro için gerekli ve gereklidir. Bu anlamda denetlemenin esas olarak kadroda başladığını iyi bilmemiz gereklidir. Önderliğimizin yaptığı kadro tanımının da bu anlamda geldiği

aktuür. Önder Apo, “akademik kadro bayındır, örgütü ve bedende (toplumda) kılcal damarlarla yayılır. Gerçek bütünlük. Hakikat ifade edilen bütünsel gerçektir. Kadro örgütlenmiş ve eylemsel kılınmış hakikattir” dedi. Kendisini sistemin canlı temsili olarak yapılandırmamış bir kadro yetersiz yoldaşlık ilişkileri içinde kalan bir kadrodur. Kadroda bütünlük kendini sistemin temsili haline getirmesiyle somutlaşır. Parçalanmışlık hakikatin yitirilmesiyle özdeşdir. Bizde kişilikte parçalanmışlık sorumluluk bilincinin zayıflığı, içinde yer aldığı dar çalışmaya sınırlı kalma, çalışmaların bütünlüğünü göztermem, bu çalışmalarla ortaya çıkan yetersizlikler karşısında hiçbir kaygı taşıma biçiminde kendini gösterir. Bunun diğer bir adı denetime yabancılıktır. Böyle bir yabancılığı yaşayan bir kadro kendi çalışmasını da denetime kapatır. Bu nedenle denetlemeyi kadronun bütünlüğe dayalı çalışmasının temel bir özelliği olarak değerlendirmek zorunludur.

Tam da bu noktada Önder Apo'nun işaret ettiği ‘gerilik ve özgürlüşememe’ durumunun neyi ifade ettiğini daha iyi bilince çıkarabiliriz. Gerilik genelde devletçi uygur sistemini, özellikle kapitalist modernitenin damgasını taşıyan kişilik yapısında gerekli dönüşümün sağlanamaması, parti ortamında parçalanmış kişilik özellikleriyle yaşamaya devam edilmesidir. Kapitalist modernitenin derinleşmiş ve genelleşmiş köleliği ifade ettiğini, bunun da esas olarak parçalanmış kişilikler biçiminde ifadesini bulduğunu unutmamalıyız. Biz insanı milyarlarca yıla yayılan evrensel gelişmenin özetini ve doruğu olarak gören bir hareketiz. Bu hakikatin bizde geliştirdiği en soylu duygusal sorumluluk duygusudur. Bunun anlamı insanın evrende kendisine karşı sorumluluk duymayacağı tek bir varlığın bile olmamasıdır. ‘Ben evrenim’ demenin bu anlamda geldiği açıklıdır. Özgürlik bu sorumluluk duygusunun bilince çıkarılması ve evrensel bütünlük bağ içinde bu sorumluluğun gereklerinin yerine getirilmesidir. O halde bu temelde kişiliğini sürekli sorgulamak, başarısızlığın nedenlerini kendi kişiliğinde aramak, başarısızlığa yol açan etkenleri açığa çıkarmak, kendisine giydirilen deli gömleğini çıkarır gibi kapitalist modernitenin etkilerinden soyunmak ve kişilik dönüşümü sürekli kılarak gerçek bir Apocu militan haline gelmek her kadronun vazgeçilmez ve ertelenmez görevidir. Bu görevi başarıyla yerine getirdiğimizde bütünlük de başarılı ve demokratik ulus inşasında başarıyla yol alma güvence altına alılmış olacaktır.

Sonuç olarak tarihi günlerden geçiyoruz. Önderliğimizin belirttiği gibi demokratik ulus inşacılığı Kurt varlığı ve özgür yaşamının yeni tarihsel ve toplumsal ifadesi olarak hepimizden aşk düzeyinde bir sahiplenme bekliyor. Kadroda cisimleşen fikir-zikir-fil birlikteğinin somutlaşlığı yer olan demokratik ulus inşacılığı kendimizi aşk derecesinde adamamız gereken bir hakikati ifade ediyor. Gün Kurtleri demokratik ulus halinde örgütlenme gündür. Bu konuda atacağımız her başarılı adım halkımızı ulus devlet canavarından biraz daha kurtaracak, kültürüler soykırımı işlemez kılacak ve özgürlüğü yaşanabilen bir gerçege dönüştürecek. Bundan daha büyük bir iddia ve soylu bir amaç olamaz.

Bu aslı görevlerine dört elle sarıcaları inancıyla tüm arkadaşlarınıza yeni yılını kutluyor, yine tüm kadrolarımızı Apocu yaşam felsefesi temelinde kişiliklerinde köklü bir dönüşüm yapmaya, demokratik ulusun inşasına başarıyla katılmaya ve bu temelde Önder Apo'yu özgürlüğe cağırıyoruz.

Demokratik modernitenin inşasında entelektüel ve bilimsel katkı

AKADEMİLER

Kapitalist sisteme karşı savunmamı geliştirirken yapmam gereken ilk işleyişlerden biri onun zihni formatlarından kurtulmaktır. Nasıl ki İslamiyetin her işe başlarken bir 'bismillahı' varsa, kapitalizmin de benzer kutsalları vardır. Mademki ondan kurtulmak istiyoruz, o halde her şeyden önce onun niyet duasını reddetmemiz. Bunların başında empoze ettiği 'bilim yöntemi' gelmektedir. Bahsedilen, toplumsal yaşamın süzgecinden geçen ve insan toplumu var oldukça onsz olma yacağı 'özgürlik ahlakı' ve etiği değildir. Tersine, onu yadsıma temelinde anlamsızlaştırarak dağımasına ve yozlaşmasına yol açan en gelişmiş köleçil yaşam zihniyeti, onu var kilan maddi ve manevi kültüründür.

Kapitalist modernitenin kendini hegemonik kılıp tek gerçek olarak dayatması, meşru kılması bütün muhaliflerini etkisizleştirmede önemli rol oynadı. Tarişmalar modernite kapsamında değil, sermaye birikimi gibi tek boyutla sınırlandırıldı. Modernite ise çoğu unsurları ile benimsendi. Tüm muhaliflerin eritilmesinde modernite yaklaşımı belirleyici oldu. Reel sosyalizmin aşırı modernist yaklaşımı kendi kendini tasfiyesinin esas nedeniydi. Demokratik modernite kapitalizmin sadece ekonomi politığını değil, tüm sistemini eleştirir. Hegemonik bir sistem olarak uygarlık tarihi ile ilişkisini, kent, sınıf ve devlet olgularında yol açtığı değişimleri kendi modernitesini hangi unsurlar temelinde kurguladığını bir bütün olarak eleştirek ortaya çıkarır. Bilim, felsefe ve sanat üzerinde kurduğu ideolojik hegemonyayla kendini bu araclarla sürekli meşrulaştırır. Toplum üzerindeki yıkımını, temel zihniyet alanlarını içeriğinden boşaltıp araçsallaştırır. Bilim, felsefe ve sanat artık hakiki açıklamanın alanları olmaktadır. Tümyle kapitalizmin hizmetinde sistemi meşrulaştırmada, azami karın sağlanması aracılık rolle sınırlanırılar.

Çağımız egemen mantığının kapitalist sisteme göre dizayn edildiğini iyi bilmek gerekir. Mevcut bilim ve akademi dünyası bu mantığın üretildiği mekandır. Günümüzün bilim akademileri, Sümer ziguratlarından daha karmaşık mitoloji üretim mekanları olarak kapitalist iktidara eklenmiştir. Toplumun direncini iktidarın çiplak egemenlik araçlarından daha çok, bu mekanlarda bilim adına

üretilen mitolojiler kırmıştır. Orta çağ aldatmacalarının çok ötesinde yanıtma ve karartmalar söz konusudur.

Kapitalist dünya sisteminin bilgi yapısı, en az iktidar ve üretim, birikim aygıtları kadar kriz yaşamaktadır. Bilgi yapılarının doğası gereği özgür tartışmaya daha yatkın olmaları, bilimsel krisin boyutları üzerinde geniş yorumlama imkanları sunmaktadır. Bilginin toplum ve iktidar yapılarındaki rolü hiçbir dönemde kiyaslanmayacak boyutlarda anlam bulabilmektedir. Toplumsal yaşamın bilgi, bilişim aygıtları tarihi bir devrimi yaşamaktadır. Buhan olarak devrimsel süreçler özünde hakikat rejimlerini arama rolünü de oynarlar. Hegemonya sadece birikim, üretim ve iktidar alanlarında konumlanmaz; bilme alanında da şiddetli hegemonik mücadelelere tanık olunur. Bilme alanında meşruiyet sağlamamış hiçbir üretim, birikim, iktidar yapılanması varlığını uzun süre kalıcı kılamaz.

Çağımızda bilimsel yöntemlerin ağır basması diğer yöntemlerin hakikati ifade edemeyecekleri biçimindeki yargıları öne plana çıkarmıştır. Fakat yaşanan bilimsel kaos, dayandığı yöntemlerin yetersizliğini bütünüyle açığa çıkartmıştır. Bilimsel yöntemlerin kendisi hakikatin kavranması üzerinde ciddi engel oluşturmaktadır. Bilimsel yöntem, Batı uygarlık sistemindeki hegemonik iktidar ve ideolojide bağı gittikçe açığa çıkıyor.

Pozitivizm ulus devleti bilim ve sanatın somutlaşmış hali olarak yansımaya büyük özen gösterir. Kapitalist modernite bu yüzyle en büyük yalani dolaşma sokmuş olur. Ne kadar olgusal, nesnel, bilimsel olduğunu israrla iddia eder. Ulus devlet tüm gücünü bu propaganda adar. Muazzam büyülüklükte bir akademik dünya inşa eder. Tarihte hiçbir tanrı ve dinin (kral ve meşruiyeti) gerçekteşmediği mitoloji ve propagandası bu modernite döneminde oluşturulup pazara sunulur. Tüm ahlaki ve politik gözenekleri tahrif edildiği gibi, anlam odaklı da tahrif edildiği için bu çağdaş mitleri ve propagandaları yemeyecek bir beyin ve yürek kalmamış gibidir.

Pozitivizmin çerçevesini oluşturduğu bilim ve sanatlar 1970'ler sonrası krizden nasibini alarak, hakikati ifade etme masakerini düşürmeye yüz yüze kaldılar. Bu, ulus devlet dogmatizminin parçalanmasıyla yakından bağlantılı bir gelişmedir. Yaşanan, birinci aydınlanmanın karanlık noktalarında ikinci bir aydın-

lanmadır. Ulus devlet toplumsal doğayı mühendislik projeleriyle doğramakla sadece olgusal gerçekliği değil, algısallığını da tahrif eder. Olgu yok edildiğinde algisının da darbe yemesi kaçınılmazdır.

Toplumsal bilimin açığa çıkılmış hakikatlerinden birisi toplumun tarıhselliğidir. Ulus devlet, toplumsal tarih yerine bir burjuva iktidar elinin mitik inşasını tarih olarak sunar. Çok eleştirdiği mitolojik ve dinsel tarihten daha çok hakikatin dışına çıktıığının farkında bile değildir. Avrupa sosyal bilimi resmi ideoloji haline geldikçe, en gerici mitolojik ifade haline gelir. Tüm bilimsel ideاسına rağmen metafiziktir. İyi bir metafizik de değildir. Sanatın yaşadığı biliminkinden farklı değildir. Kapitalizme ilave birer sermaye alanı haline gelmişlerdir. Bilim ve sanat metafizikçe hakikat değerini yitirler. Hakikat bilimi olarak felsefenin tasfiyesi ve önemini yitir, toplumun yaşadığı maddi, fiziki soykırımlar kadar felakete yol açar. Felsefesiz toplum hakikatle bağına yitiren toplumdur. Bu ise toplumun sadece bir nesneler yığını haline gelmesi demektir. Nesne toplum ise tüm savunma yeteneklerini yitirmış, her tür sömürge açılmış yığın, malzeme demektir.

Tarihsel dönemin yeni değişik yöntemler ve hakikat kurgulamaları açısından verimli olduğunun tespiti, toplumun topluluklar düzeyinde yeniden inşa edilme şansını artırmaktadır. Özgürlik ve eşitlik ütopyalarının inşa edilmiş toplumsal yapılanmalar halinde somutluk kazanmaları günün pratik görevleri meşafesindedir. Gerekli olan, girilen yolu bilimsel değeri ve özgürlük iradesinin gücüdür. Hakikat aşkınn özgür yaşama yaklaşlığı dönemden bahsediyoruz. Özdeyişimiz şudur: Hakikat aşktır, aşk özgür yaşamıdır.

İnsan toplumunda hakikat arayışçılığı hep olagelmıştır

Kendi yorumumu hakikat kavramı adı altında sunmak durumundayım. Bir alternatif yöntem arayışından ziye, yanıklarla yüklenmiş ve özgürlük değerinden uzaklaştırılmış yaşam sorunlarından çıkış yolu aramaktadır.

"Hakikat savaşı yaşamın her yanında, tüm toplumsal alanlarda, komünalist ekonomik ve ekolojik birimlerde, demokratik kent, yerel, bölgesel, ulusal ve uluslararası mekanlarda yürütüldükçe anlam ve başarı kazanır."

Süphesiz insan toplumunda hakikat arayışçılığı hep olagelmıştır. Mitolojilerden dirlere, felsefedenden günümüz bilimlerine kadar birçok seçenek bu arayışlara yanıt olarak belirmiştir. Yaşamı bu seçenekler dışında yaşamak düşünülmeli gibi, sorunlar yumağının bu seçeneklerden kaynaklandığı gibi bir ironi de inkâr edilemez. Yani ne onsz olunur, ne onunla olunur dilemması (ikilemi) söz konusudur. Fakat yaşadığımız modernitenin benzersiz bir farkı vardır. Modernite birçok alanda sürdürülemezlik sınırlarına dayanmıştır. Bir çırıpta sayarsak artan nüfus, kaynakların tükenışı, çevre yıkımı, sınırsız büyüyen toplumsal çatıllar, çözülen ahlaki bağlar, yaşamın mekân ve zamanından kopusu, büyük stresli ve büyüsünü, şırselligi yitirmiş yaşam, dünyayı çöle çevirecek nükleer silah yığınları, sonu gelmeyen ve tüm toplumsal bünyeyi saran yeni savaş türleri gerçek bir mahseri çağrıştırmaktadır. Bu aşamaya gelişin kendisi bile hakikat rejimlerimizin iflas ettiğini göstermektedir. Umutsuz bir tablo sergilemek durumunda değilim. Ama karşımızda, içimizde yiten yaşama karşı sessiz kalacak, ciòğlu atmayacak halde değiliz. Umutsuz olmaya, göz yaşılarına boğulmamalı. Fakat bunun için çare gereklidir.

Zihinsel anlam birikimi için hem tarih, hem de modernitenin demokratik kefesinde oluşmuş birikimin akademik örgütlenmesi sağlam bir başlangıç olabilir. Unutmamak gereklidir ki, tarihin ilk akademileri olarak Sümer ziguratları, Nippur, Babil, Nusaybin, Urfa, Bağdat Bilge Evleri uygarlıkların, onlarsız edemeyeceği gerçeğin de ifadesidirler. Demokratik modernite akademiyasız gelişmez. Kapitalist modernitenin kriz içindeki akademik dünyasına alternatif olarak örgütlenmek durumunda olan yeni bilimsel ve anlamsal dünya, ekolojik ve ekonomik toplumun vazgeçilmezidir. Bilimin ideolojik tekel olmaktan ve iktidar aracı olarak kullanılmaktan kurtulması ancak eşit (farkındalıkla birlikte), özgür ve demokratik toplum inşasıyla, bunların iç içe yaşanmasıyla mümkünür. Her eko-topluluk ancak kapitalist moderniteyi aşmış bir bilişim ve örgütülük olarak inşa edildiğinde anlamlı olabilir. Kapitalizmi, endüstriyализmi ve ulus devletçiliği aşan bilişim, örgüt ve eylemsel irade olmadan, eko-topluluklar ve ekonomik toplum oluşamaz. Bilim, bilişim ayrı, toplum ayrı anlayışları uygarlık çarptırmasıdır. Toplumun köleleştirilmeye bağlılığıdır.

Dünya kültür ve akademiler konfederasyonu inşa edilebilir

Ciddi bir toplumsal yenilenme ve sistem kuruluşu için en basitinden 'sosyal bilim merkezleri' diyeBILECEĞİMİZ, temel idrak ve irade merkezlerinden başlamak da verimli sonuçlar verebilir. Sosyal bilim merkezlerinin rahiplerin kutsallığında, en çağdaş bilim adamlarından, disiplinli çalışma gücüne kadar özellikleri kişiliklerinde yoğunlaştırma hedefi ve gücü olanlardan ulaşılması işin özü gereklidir. Bir anlamda din adamının mabedi, filozofun okulu, bilim adamının da akademisi, bu merkezlerde bir sentez oluşturup insan toplumunun tüm hayatı sorunlarına reaksiyonunda kırk yıl çile çekerek yanıt arayacaklardır. Kapitalizmin toplum ve birey katlamını ancak bu tür merkezlerin gücüyle durdurabiliriz. Bu merkezler devrimci partilerin ideolojik büroları olmadığı gibi, basit buluşlarla yetinen bilim adamlarının tez oluşturma mekanları da olamaz. Siyasete yön veren filozof yönetim merkezleri de değildir. Ama gereklidir toplumun tüm kurumsal ve bireysel unsurlarına değişim gücünü, bunun bilinci ve iradesini verecek erdemde ve yetenekte kurumlardır. Geçmişte olduğu gibi, günümüzde de insan toplumu için vazgeçilmez beyin kurumlardır. En çok kapitalist sistemde toplumun beyinsel kurum merkezleri tahrif edildiği için, belki de tarihin hiçbir dönemde görülmeyen bir ihtiyaçla bu merkezlerin inşasına girişmek gereklidir.

Sosyal bilim için kurumsal devrim, diğer deyişle yeniden yapılması şarttır. Nasıl ki Grek-Lonya aydınlatmasında bağımsız felsefe ve bilim akademileri oluştuysa, yine ortaçağda hem İslami hem Hristiyanlık geleneğinde tekke, dergah ve manastırlar benzer bir rol oynadıysa, Avrupa Rönesansı, Reform ve Aydınlatma hareketlerinin aynı zamanda birer entelektüel ve bilim devrimi oldukları gerçek ise, benzer devrimlere mevcut krizden çıkış için günümüzde de ihtiyaçla bu merkezlerin inşasına girişmek gereklidir.

Sosyal bilim için kurumsal devrim, diğer deyişle yeniden yapılması şarttır.

Nasıl ki Grek-Lonya aydınlatmasında bağımsız felsefe ve bilim akademileri

oluştusular, yine ortaçağda hem İslami hem Hristiyanlık geleneğinde tekke,

dergah ve manastırlar benzer bir rol oynadıysa, Avrupa Rönesansı, Reform ve Aydınlatma hareketlerinin aynı zamanda birer entelektüel ve bilim devrimi oldukları gerçek ise, benzer devrimlere

mevcut krizden çıkış için günümüzde de ihtiyaçla bu merkezlerin inşasına girişmek gereklidir.

Sosyal bilim için kurumsal devrim, diğer deyişle yeniden yapılması şarttır.

Nasıl ki Grek-Lonya aydınlatmasında bağımsız felsefe ve bilim akademileri

oluştusular, yine ortaçağda hem İslami hem Hristiyanlık geleneğinde tekke,

dergah ve manastırlar benzer bir rol oynadıysa, Avrupa Rönesansı, Reform ve Aydınlatma hareketlerinin aynı zamanda birer entelektüel ve bilim devrimi oldukları gerçek ise, benzer devrimlere

mevcut krizden çıkış için günümüzde de ihtiyaçla bu merkezlerin inşasına girişmek gereklidir.

ve süreklileşen krizini aşma yeteneğinde değildir. İçerik ve biçim olarak demokratik modernitenin müdaхalesi olmadan, krizin daha da çürütcü ve dağıtıcı rol oynaması kaçınılmazdır. Ütopik sosyalistlerden bilimsel sosyalistlere, anarşistlerden Frankfurt Okulu'na, 20. yılın ikinci yarısındaki Fransız felsefi çıkışından 1968 gençlik kültür devrimine ve en son 1990'lar sonrası postmodernist, feminist ve ekolojik çıkışlara kadar bu yönlü çıkışın zengin bir entelektüel ve bilim mirası vardır. Demokratik modernite hem uygarlık dönemi entelektüel pırıltı ve devrimlerini, hem modernite karşı entelektüel çıkışlarının olumlu özelliklerini özümseme temelinde kendi entelektüel ve bilim devrimini yapmak durumundadır.

Kurumlaşma bu devrimin koşullarından biridir. Entelektüel devrimin küresel çapta başarısı için tarihte adı geçen deneyimlerden çıkarılacak dersler temelinde yeni bir dünya kurum merkezine ihtiyaç vardır. Bu ihtiyacı gidermek için Dünya Kültür ve Akademiler Konfederasyonu inşa edilebilir. Özgür bir coğrafyada inşa edilecek bu konfederasyon hiçbir ulusdevlet ve iktidar gücüne bağlı olmadığı gibi, sermaye tekellerine de karşı temelde olumsak durumundadır. Bağımsızlığı ve özerkliği esastır. Her yerel kültür ve bölgesel, ulusal akademilerden gönüllülük temelinde program, örgüt ve eylem ilkeleri uyarınca katılım gerçekleştirilebilir. Konfederasyon yerel, bölgesel, ulusal ve kıtasal düzeyde görevli kurumlaşmala gidebilir.

Demokratik modernitenin kendisi de ancak kapitalist modernitenin bilimsel, felsefi ve sanat açısından eleştirisi ile kuramıştır. Kendi kavramsal araçlarını geliştirir. Kapitalist modernitenin üniversite ve akademi dünyasındaki bunalımını özgür üniversite ve toplumun her alanına ilişkin akademik kurumların inşasıyla çözmeye çalışır. Sistemin ideolojik hegemonyası çözüldükçe demokratik modernite zihniyetinin önü açılmış olur. Bu ise demokratik modernitenin yeniden inşasına yol açar.

Modernite kurumlarını taklit etmek, başarısızlığa götürürebilir

Demokratik modernite birimlerinin yeniden inşa çalışmalarında entelektüel ve bilimsel katkı şarttır. Bu şartın piyasadaki entelektüel sermaye ile karşılaşmayacağı açıktır. Yeni akademi kaynaklı kadro ve bilim ancak bu ihtiyacı karşılayabilir. Entelektüel görev kapsamında yapmaya çalıştığımız bu kısa değerlendirme ve çözüm ilkeleri şüphesiz

öneri niteliğinde olup tartışmayı gerektirir. Kriz koşulları ancak yeni entelektüel ve bilimsel çıkışlarla olumlu yönde aşılabilir. Söz konusu krizin küresel, sistemik ve yapısal olduğu göz önüne getirildiğinde, çıkış için de küresel, sistematik ve yapısal müdahaleler gerektiği açıklar. Eski kalıpları, kurumları, bilimleri taklit etmekle veya eklektik kılmakla bir yere varılamayacağı yaşanan sayısız devrimci deneyimden ders olarak öğrenilebilir.

Demokratik siyaset ve kültür akademileri bu görev için uygun kurumlasmalar olabilir. Ahlaki ve politik toplum birimlerinin yeniden yapılanma ihtiyaçları için gerekli olan entelektüel ve bilimsel desteği bu akademiler oluşturabilir. Kendilerine resmi ve özel tekel kurumlarını örnek alma yerine, orijinal çıkışlar olarak yapılanmaları daha uygundur. Modernite kurumlarını taklit etmek, başarısızlıkla sonuçlanmalarını beraberinde getirebilir. Özerk ve demokratik olmaları, kendi program ve kadrolarını kendileri oluşturmaları, gönüllü öğrenciliği ve öğretmenliği esas almaları, öğrencinin öğretmen, öğretmenin öğrenci pozisyonuna sık sık gelebileceği, dağdaki çobandan profesöre kadar ideası ve amacı olan herkesin katılım gösterebileceği başlangıç itibarıyle öngörülebilir. Kadın ağırlıklı akademilerin de aynı içerikle birlikte özgün yanlarını bilimsel kilmaları için oluşturulması uygun olabilir. Sadece teorik kalmamaları için pratike çok yönlü katılım da aranan niteliklerden biridir. Akademiler yer ve zaman bakımından pratik ihtiyaçlar göz önünde bulundurularak kurulur ve çalıştırılır. Tarihte örneklerine çokça rastlandığı gibi (Zerdüş'tün dağ başlarındaki ateşgedeleri, Eflatun ve Aristo'nun bahçeleri, Sokrates ve Stoacıların cadde kaldırımları, ortaçağın manastır ve tekkeleri vb) sade ve gönüllü kuruluşlardır. Dağ başından tatalım mahalle köşelerine dek mekanlar seçilebilir. Şüphesiz iktidarların azametini kanıtlayan binalar aranmaz. Manastır ve sivil medreselerde olduğu gibi, eğitimin süresi katılanların durumuna ve öğrenci akişlerinin yoğunluğuna göre beirlenebilir. Resmi kurumlar gibi katı zaman koşulları gerekli değildir. Tümüyle şekil ve kuraldan yoksun olmaları da düşünülemez. Etik ve estetik kuralları mutlaka olmalıdır.

Demokratik modernitenin köklü bir aydınlanma devrimiyle iç içe kendini inşa etmesi, geçmişten öğrenilmesi gereken derslerin başında gelir. Bununla birlikte hemen vurgulamalıymış ki, geçmiş şimdidir. Toplumsal doğanın aslı varoluş biçimini olan ahlaki ve politik toplumun tüm geçmişinden fazla söz etmesek de

"Toplumsal gerçeklik bir yana, biyolojik veriler temelinde de olaya bakıldığından gerçekten de yaşamı kadın üzerinden tanımlamak ve tanımkı gerektiği apaçıkır. Hiyerarşik devletçi sistem yaşamı erkek merkezli tanımladığından, böyle oluşturmaya çalıştığından ve bunu meşrulaştırmak için de yalancı 'hakikat rejimleri' ürettiğinden bu görülmemektedir."

(ama özellikle neolitik toplumun, köy tarım toplumunun, göçebeliğin, kabile ve aşiretin, dinsel cemaatlerin halen yaşamsallıklarını inatla sürdürdüklerini göz ardı etmemeliyiz), son beş bin yıllık sermaye birikim ve iktidar tekellerince kaybettirilen değerlerini yeniden kazanmak için devrimsel nitelikte entelektüel ve bilim üretimi en çok ihtiyaç duyulan nesneyi oluşturacaktır.

Kadro dönüşümüne kurmay ekibidir

Kadro, sıkça vurguladığımız gibi parti zihniyetini ve program esaslarını en iyi özümseyen ve tam bir coşku seli halinde pratike aktarmaya çalışan militanları ifade eder. Dönüşümün kurmay ekibidir. Teori ile pratik bağıını kurabilen, kitleSEL örgütlenme ile etkinliği buluşturup yönetebilen özellikler taşımaktadır. Ayrıca toplumsal ahlaki ve politikanın yaratıcılığını sahında birleştiren kimliktir. Kadro olmak bir aşk, bir tutku işidir. Kendini amaçlarına sınırsız bir inanç, kararlılık ve aydınlatma yaratmak demektir. Bu nitelikler olmayan bir heves, kariyer tutkusunu ile öny tutmak isteyen kişiler hep olumsuz sonuçlara yol açırlar. Kadrolaşma bir heves olmanın ötesinde teorik bir öngörü programını derinliğine parti binasını kurmakta bir tutku insanını gerektirir. Yeni dönemde kadro örgütlenmesine giderken bu niteliklerinin esas alınması tabidir. Her ciddi sosyal, siyasal, ekonomik örgütlenme benzer kadro anlayışına, liderlik sanatına sahip olmak ister. Başarısında bunun payını arar. Halkın demokratik örgütlenme ve eyleminden kendini kanıtlamayan hiçbir kadro ve önder demokratik sifatına layık olamaz. Önderlik gereği ile bütünlüğe kadro politikasının özüdür. Gerekenler behemehal başırmalıdır.

Demokratik modernite sistemi açısından üç sorunun yanıtı sistemin unsurlarıyla ideolojik ve eylemsel buluşmayı ifade eder. Eskiden öncü parti kavramı denilen misyon demokratik modernitenin kuramsal ve eylemsel öncülü olarak yetkinleştirilmiştir. Sistemin üç temel ayağı olan ekonomik, ekolojik ve demokratik toplumun (kent, yerel, bölgesel, ulusal ve uluslararası demokratik konfederalist yönetim) zihinsel ve iradesel ihtiyacını karşılamak yeni öncüluğun temel misyonudur. Bunun için yeterli sayıda ve nitelikte akademik yapıların inşası gereklidir. Modernitenin akademik dünyasını sadece eleştirmekle yetinemeyen, alternatifini geliştiren yeni

akademik birimler içeriklerine göre çeşitli adlarla inşa edilebilir. Ekonomik teknik, ekolojik tarım, demokratik siyaset, güvenlik savunma, kadın özgürlük, kültür kimlik, tarih dil, bilim felsefe, din sanat başta olmak üzere önem ve ihtiyaçlara göre toplumun her alanına ilişkin olarak inşa etmek görevdir. Güçlü bir akademik kadro olmadan demokratik modernite unsurları inşa edilemez. Akademik kadro ne kadar demokratik modernite unsurları olmaksızın anlam ifade etmezse, demokratik modernite unsurları da akademik kadrolar olmaksızın anlam ifade etmez, başarılı olamazlar. İç içe bütünsellik, anlam ve başarı için şarttır.

Kapitalist modernitenin sırttaki lanetli elbise gibi duran fikri, zikri ve eylemi ayrı anlayışını mutlaka terk etmek, aşmak gereklidir. Fikir, zikri, eylem asla birbirinden ayrılmaz, hakikatin hep sırtta tutulması, bütünlük içinde giyilmesi ve yaşanması gereken yücelik nişaneleridir. Üçünü bir arada, nasıl yaşamalıda, ne yapmalıda ve nereden başlamalıda temsil edemeyen, hakikat savaşına çıkmamalıdır. Hakikat savaşa kapitalist modernite çarpıtmasını kabul etmez. Onunla yaşayamaz. Özcesi akademik kadro beyindir, örgütür ve bedende (toplumda) kilcal damarlarla yayıldır. Gerçek bütündür. Hakikat, ifade edilen bütünsel gerektir. Kadro, örgütlenmiş ve eylemsel kılınmış hakikattir.

Hakikat peşinde koşmadıkça, hakikat savaşını verilemez

Ortadoğu kültüründen kendini yenilerken, bunun yolunun hakikat devriminden geçtiğini de bilmek durumundadır. Hakikat devrimi bir zihniyet ve yaşam tarzı devrimidir. Kapitalist modernitenin ideolojik hegemonyasından ve yaşam tarzından kurtulma devrimidir. Geleceğe sarılan sahte dinci ve soycu şovistlere aldanmamak gereklidir. Onlar kapitalist modernitenle savaşmıyorlar. Bekçi köpeğleri için biraz pay istiyorlar. Bunlar için asla hakikat savaşını düşünenlerlemez. Kaldı ki, modernite karşısında sadece yenik değil, yaltaklanma durumundadırlar da. Eskiden sol, feminist, ekolojik, kültüralist hareketler de tutarlı anti-modernist olmak istiyorlarsa, hakikat savaşını bütünselliği içinde ve yaşam tarzlarına dek indirgeyerek yürütmemi bilmek durumundadırlar.

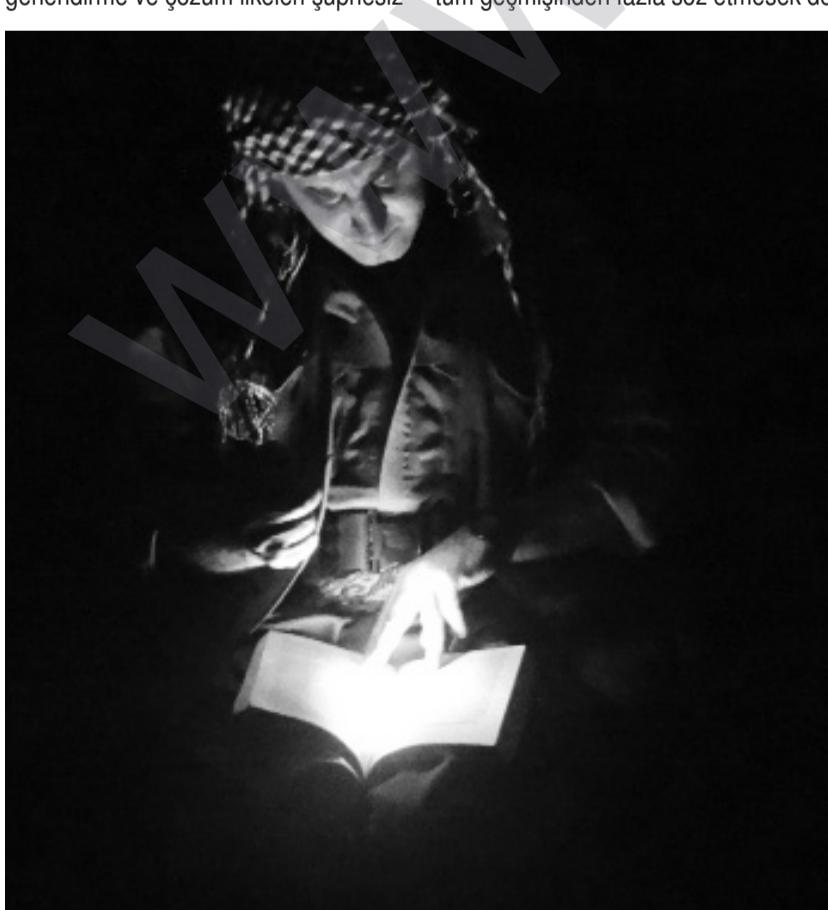
Hakikat savaşın yaşamın her anında, tüm toplumsal alanlarda, komünlalist ekonomik ve ekolojik birimlerde, demokratik kent, yerel, bölgesel, ulusal ve uluslararası mekanlarda yürütüldükçe

anlam ve başarı kazanır. Dinlerin ilk doğduklarındaki elçi ve havariler gibi yaşamayı bilmeyen, hakikat peşinde koşmadıkça hakikat savaşını verilemez. Verilse de başırmaz. Ortadoğu'nun yenilenmiş kadın tanrıça bilgeliklerine, Musa, İsa ve Muhammedlere, Saint Paullara, Manilere, Veysel Karanilere, Hallac-ı Mansurlara, Sühreverdilere, Yunus Emre'lere, Brunolara ihtiyacı vardır. Hakikat devrimi, eskilerin eski-meyen ama yenilenen mirasına sahip olmadan başırmaz. Devrimler ve devrimciler ölmek, sadece miraslarına sahip çıkılarak yaşanabileceğini kanıtlar. Ortadoğu kültüründen kultürü, zikri, eylemi bütünlüğünün kültüründen ve bu yönden çok zengindir. Demokratik modernite bu kültüre, uygarlığın ve kapitalist modernitenin eleştirisini eleyerek katkısını sunacak, tarihsel rolini oynayacaktır.

Demokratik uygarlık bireyi kapitalist modernitenin üç mahsili atlısına (kapitalizm, endüstriyalizm ve uluslararası devletçilik) karşı sürekli fikri, zikri, fiili mücadele birlikte içinde yaşamak kadar, demokratik modernitenin üç kurtuluş meleğiyle (ekonomik toplum, ekolojik toplum ve demokratik toplum) birlikte sürekli fikri, zikri, fiili yaşam mücadelesi vermedikçe kendini gerçekleştiremez; hakikat önderi halinde inşa edemez. Akademiya birimi kadar, toplumsal comunità biriminde mücadele ve yaşam birlikliğini sürdürmedikçe, adaletin, özgürlüğün ve demokrasi dünyasının gerçekleştircisi önderi (mürsidi) olamaz. Kutsal kitapların ve tanrıça bilgelerinin eleştirisi (ancak egemen uygarlığa ve moderniteye aracılıkla yapıldığında) değerlidir. Geri kalan eskimeyen yaşam mirası, toplumsal kimliğimizdir. Demokratik çağın hakikat militanı bu kimliği kişiliğine kazıyan, yaşam mirasını özgürce yaşayan ve yaşıtanadır.

Büyük özgür yaşam ütopyası olanlar için, arandığında bölgede örneği çok olan bir yaşam tarzı şartı vardır. O da şudur: Toplumsallığın mümkün olduğu hakikat için yaşayacaksın. Hakikati buldukça yaşayacaksın. Yayıkça ahlaki ve politik toplumu kuracaksın. Bunu için, karşısına çıkan iç ve dış engellerle doğru mücadele edeceksin. Ortadoğu'da bilgelik akademisi hep böyle söyler. Bu söylemle özgürleşen yaşam iradesi hep böyle yapar!

* Bu yazı Kurt Halk Önderi Abdullah Öcalan'ın savunmalarından derlenmiştir.

PKK XI. Kongresi'nde kabul edilen

PKK PROGRAMI

**Kürdistan'ın tarihsel
toplumsal gerçeği ve
çağdaş Kurt hareketleri**

Kürdistan Fars, Azeri, Arap ve Anadolu Türkleri arasında yer alan, Ortadoğu'nun yüksek dağlık, ormanlık, bol akarsulu ve verimli ovalarına sahip bir coğrafyasını teşkil etmektedir. Tarihin en büyük devrimi olan neolitik tarım ve köy devriminin (MÖ 11.000–4.000) ana merkezi durumundadır. Uygarlıkların kaynağı ve geçiş alanıdır. Bu stratejik konum, kavim olarak Kurtlerin kendilerini korumalarına imkan verirken, sürekli geçiş ve işgaller nedeniyle de toplumsal alan da gelişmelerinin engellenmesine yol açmıştır.

Toros-Zagros dağı silsilesinin verimli kavislerini yerleşme açan ve tarihte Aryanlar olarak adlandırılan Kurtlerin tarımın yaratıcıları olarak değerlendirilmek mümkündür. Dağ, tarım ve hayvancılık Kurt halkıyla özdeştir. Köylülük ve göçerlik Kurtlerin binlerce yıllık yerleşim ve hareket düzenidir. Kurt toplumunun temel özellikleri neolitik çağda gizlidir. Dolayısıyla Kurtlerin tarihteki önemli rolleri neolitiğin yaratıcısı olmalarından ileri gelir. Daha sonra sınıflı ve cinsiyetçi toplum uygarlığı boyunca da tarihin hareketi bir halkı olarak rol oynamışlardır.

Yukarı Mezopotamya'da bilge ana kadın etrafında gerçekleşen neolitik devrim ve oluşan tarım-köy toplumu ilk toplumsal hareketliliğin temelini oluşturur. Binlerce yıllık bir dönemde yaşanan bu durum insan soyunun altın çağıdır. Neolitik devrimi yaratan Kurt dil ve kültürü, aynı zamanda tüm Hint-Avrupa dil ve kültür grubunun temelini teşkil eder.

Kurdistan'da yaşayan topluluklar, Sümerler tarafından 'dağlılar' anlamına gelen Kurti olarak adlandırılır. İlkçağda Hurriler, Gutiler, Kassitler, Mitanniler, Nairiler, Urartular ve Medler değişik dönemlerde bu topraklarda yaşayan belli başlı topluluklardır. Daha çok aşiretler konfederasyonu halinde yaşadıkları tahmin edilmektedir.

Bu dönemdeki Kurt toplumu hiyerarşik ve devletleşmeye açıktır. Kuvvetli bir ataerkilliği gelişirdikleri gözlemlenmektedir. Ancak neolitik tarım çağında kadının daha çok işlevsel olmasından ötürü, Kurt toplumunda kadının ağırlığı güçlündür. Tarım devriminden aldığı bu gücü, uzun süre kullandığı ve izlerini günümüze kadar taşıdığı görülmektedir.

Neolitik kültürün merkezi ve çok verimli alan olması bakımından Kurdistan sürekli bir çatışma ve savaş alanı olur. Neolitik devrimden beslenerek Aşağı Mezopotamya'da Sümer uygarlığı biçiminde doğup adım adım yayılan tekneli uygarlığın iktidarı ve devletçi tâakkümüne karşı neolitik kabile toplulukları daimi bir hareketlilik ve direniş konumunda olurlar. Bunda ana tanrıça Kültürü ile aydınlanık-karanlık güçler iki-leme dayanan Mazdaik inanç sistemi yol gösterici olmuştur.

Mazdaik inanç ve bilinc biçiminin devamı olan Zerdüşt bilinci ve hareketi özgür insan ahlakını mümkün kılar. Zerdüştlik ahlakını esas alan Med kabile ve aşiret topluluklarının, yaklaşık üç yüz yıl süren ahlaki ve politik bilinc hareketleri Sümer kökenli Asur uygarlığını yenilgiye uğratmayı (MÖ 612) başarır. Günümüze kadar Demirci Kawa Efsanesi ve Newroz Özgürlik Bayramı olarak yaşayan bu gelişme, ilkçağda proto-Kurt toplulukların ulaşıkları en yüksek özgür ve demokratik toplum düzeyidir.

Pers ve Sasani egemenliği altında Med-Kurt topluluklarının ikinci plana düşmesiyle özgür bilinc hareketleri de darbe yer. Daha sonra Komagene, Abgar ve Palmyra uygarlıklarıyla yakın bağ içinde olunsa da, bu direniş hareketi fazla uzun ömürlü ve etkili olmaz. MS 3. yüzyıl ortalarında doğan Maniheizm daha ileri bir inanç reformunu ifade etse de başarılı ve kalıcı olamaz.

Kurt ortacağı İslamiyet'i kabul edişle başlar. Kurt toplulukları başlangıçta islamaya karşı direnmışlarせ de, üst tabakanın İslamın sünni yorumuyla iktidar şansını yakalaması köklü dönüşümleri beraberinde getirmiştir. Üst tabaka feudal devrimle kendi beylik sistemini kurup geliştirirken, alt tabaka ve dağılık alanlardaki kabile-aşiret güçleri bir tür öz savunma sistemi oluşturan başta alevilik olmak üzere değişik mezhep ve tarikatlara yöneliklerdir. Yeni Kurt sınıflaşması bu temelde olmuştur.

Kurt ve Kurdistan kavramları ortaçada belirginleştir

Araplar fethettiği bu toprakların halkına Kurtler anlamında 'Ekrad' derken, kuzeydoğudan gelen Selçuklular karşılaşlıklarını bu coğrafayı 'Kurdistan' olarak adlandırlar. MS 1055'te Abbâsîlerden imparatorluğu devralan Selçuklu Sultanlığı Kurtlerle iç içe yaşar. Arap merkezleşmesinin parçalandığı bu dönemde Mervani Kurt Devleti ve Eyyubi Kurt Hanedanlığı gibi büyük gelişmeler yaşanır.

İslamiyetin Kurt toplumu üzerindeki değiştireici etkisi derindir. İslami devrimin özü olan Kültürel İslamın etkisi iktidar islamından daha fazla olmuştur. Kurdistan'ın çok sayıda tarikata beşiklik etmesi bununla bağlantılıdır. Toplumcu İslâm örgütlenme olan tasavvuf, halkın dayanışmasının bir biçimi ve sığnağı durumundadır. Bireysel İslam ise, Kurtlerde derin olan güvensizlik ortamına karşı bir moral etki yaratmaktadır. Kurdistan'da kapitalist modernitenin ideo-

lojik etkilerinin ortaya çıkmasına kadarki süreçte, İslam en az kabilenin etnik Kültürü kadar rol oynayan bir toplumsal kültür biçimidir. Kabile ve aşiret bağlarının üstünde toplumsal bağların, uluslararasılaşmanın oluşmasında temel etkendir.

Kurt sorunu, merkezi uygarlıktan kaynaklanan yanları olmakla birlikte, esas olarak kapitalist modernite sisteminin yarattığı bir sorun olmuştur. Batı Avrupa'dan çıkış yapan ve küresel hegemonik güç haline gelen kapitalist modernite sisteminin, Ortadoğu'ya egen olabilmek için son iki yüzyıldır geliştirdiği saldırılardır. Kurtler ve Kurdistan üzerinde de tarihin en olumsuz, yıkıcı ve yok edici etkisini yapmıştır. Kapitalist modernite etkisinde yaşanan son iki yüzyıl Kurt tarihinin en kötü ve olumsuz dönemi dir. Kurdistan bu dönemde daha çok parçaya bölünmüş, Kurt toplumu üzerinde fiziki katliamlarla desteklenen ve asimilasyona dayanan bir Kültürel soykırımı rejimi kurulmuştur.

Buna karşılık iktidar İslamının etkisi Kurt üst tabakasının kendini 'kavm-necip' sayan Arap Kültürüyle bütünlüğe dayanan Mazdaik inanç sistemi yol gösterici olmuştur.

Kurdistan tarihinde baş aşağı gidiş 19. yüzyilla başlamıştır

Son derece bilinçli, planlı, küresel ve bölgesel güçlerin çıkar mücadelebine ve işbirliğine dayanan bu soykırımı saldırısına karşı son iki yüzyıldır Kurdistan boydan boyan toplumsal direnişlere sahne olmuştur. Süleymaniye'de 1806 Babanzade Hanedanlığının isyanıyla başlayan ve günümüzde PKK direnişine kadar devam eden tüm bu hareketler özünde Kurtlerin kendilerine dayatılan katliam ve Kültürel soykırıma karşı bir varlık ve özgürlük direnişidir. İki yüzyıl gibi çok uzun bir süre büyük acılar ve milyonlara varan şehitler pahasına yürütülmüş olmasına rağmen tam amaca ulaşmayı başaramayan bu çağdaş Kurt hareketlerini daha yakından tanımkaya gerekir.

Avrupa modernitesi karşısında gerileyen ve zayıf düşen Osmanlı İmparatorluğu, direnebilme için kendini ulus-devlet yönünde reforme etmek zorunda kalmıştır. Bu da merkezi imparatorluk yönetimini daha çok vergi ve asker toplamaya mecbur etmiştir. Bu ihtiyaç Kurt beyliklerinin sahip oldukları otonomileri yok etmeyi, ellerinde toplanan vergi ve asker gücünün sultanlığa aktarılmasını getirmiştir.

Bu durum karşısında Kurt beylikleri için direnmek veya tasfiye olmaktan başka yol kalmamıştır. 1806 Babanzade isyanıyla başlayan bu direniş süreci irili-ufaklı birçok beylik isyanıyla sürüp Botan Emiri Bedirhan Bey hareketiyle (1842-1847) en yüksek düzeye ulaşmıştır. Sonuçta daha hazırlıklı ve moderniteye açık Osmanlı saldırganları karşısında tüm bu Kurt beylik direnişleri yenilmekten kurtulamamışlardır.

Kuşkusuz bu sonuçta dış nedenlerin etkileyiciliğinden çok, iç nedenlerin beşirleyiciliği önemlidir. Osmanlı Sultanlığı hazırlıklı olan ve saldıran taraftır. İngiltere ve diğer güçler imparatorluğu yasatmak istemektedir. İngiliz ve Rusların, Ermeni ve Süryanileri tahrif etmeleri söz konusudur. Bunlara karşı isyancı Kurt beylikleri çok geri ve hazırlıksızdır. Kurt beyliklerinin direniş hareketleri modern sınıf ve ulus çizgisinden yoksundur. İlk milliyetçiliğin cılız etkileri söz konusudur. Dış ittifak oluşturamamış, kuşatma ortamında kalmışlardır. Hareketler yereldir, Kurt beyliklerinin kendi aralarında birlikleri yoktur. Komşu Ermeni ve Süryani halklarla stratejik ittifakları kurulmamıştır. Modern bilinc ve örgütülük yoktur. Hedefleri muğlaktır. Askeri bakımdan gerilla hareketi gelişmemiştir. Hepsi de içten ihanete uğramış ama bunu çözmemiştir.

Sonuçta Osmanlı saldıruları altında yüzlerce yıllık Kurt birikimi önemli oranda yok olmuş gitmiştir. Kurt üst tabakasının bu en güçlü kesimi tasfiye olmuştur. Dahası başta Bedirhan Bey ailesi olmak üzere yenilen Kurt bey aileleri Sultanlık denetimine alınarak iş-

birlikçilik ve ihanet derinleştirilmeye çalışılmıştır.

19. yüzyılın ilk yılında Kurt beyliklerinin büyük ölçüde tasfiye edilmesi Kurt toplumunda şeyhlik kurumunun etkisinin artmasına yol açmıştır. İmparatorluğun yaşadığı dönüşüm de tarikatların gelişmesinin önünü açmıştır. Bu temelde Kurdistan'da Nakşî ve Kadîri tarikatları yaygınlaşmışlardır. 19. yüzyılın ikinci yılında giderek toplumda önderlik konumları artmıştır. Osmanlı politikaları karşısında direnmek bu sefer şeyhlerin üzerine kalmıştır.

Osmalı-Rus savaşında (1877-78) İmparatorluğun yenilip zor duruma düşmesinden yararlanıp direnişini geliştiren Şeyh Ubeydullah Nehri Hareketi (1881), Osmanlı ve İran sınırları içinde yayılıp çok hızla gelişme göstermiştir. Hareket toplumun en geniş kesimlerini içine alıp önemli bir boyut kazanmıştır. Gereken dış desteği de bulabilme durumunda başarı kazanma şansına sahiptir.

Ancak hem iç yapısında var olan beylik isyanlarına benzer zayıflıklar ve hem de dış desteği alamaması nedeniyle, dış güçlerin desteğini alan Osmanlı ve İran imparatorluklarının ortak saldırısı sonucunda bu direniş hareketi de yenilmekten kurtulamamıştır. Bedirhan Bey ailesi üzerinde uygulanan politika, Şeyh Ubeydullah Nehri ailesi üzerinde de uygulanmıştır.

Üç yüz yıl boyunca yaşanan bu olaylardan ders çeken ve imparatorluk içinde yayılan milliyetçilik hareketlerini değerlendiren Sultan II. Abdülhamit yönetimini, yeni bir politikaya yönelik Rus Kazak Alaylarının bir benzerini Kurt aşiret güçleri içerisinde örgütlemeye girişmiştir. 1892 yılından itibaren 'Hamidiye Suvarı Alayları' harekete geçirilmiş, diri Kurt aşiret güçlerinin tümü bu birliklerde örgütlenmeye çalışılmıştır. Aşiret reislerinin çocukları da 'Aşiret Mektepleri'ne alınarak, böylece tüm Kurt aşiret güçleri üzerinde denetim kurulmak istenmiştir.

Geliştirilen bu Hamidiye Alayları politikası bir taşla birkaç kuşu vurmaya hedefleyen târikâr bir politika olmuştur. Bu temelde Kurt aşiret güçleri Osmanlı yönetiminin elinde sadece savaşlarda ucuzca kullanılan bir güç olarak kalmamış, Ermeni ve Süryani halklarına karşı da kullanılarak binlerce yıllık iç içelik ve kardeşlik dokusu parçalanmıştır. Dahası bu politika ile Kurt aşiret güçleri denetim altına alınarak, gelişmeye yüz tutmuş olan Kurt ulusal hareketlerinin zemini yok edilmiştir.

Ezdirilerek işbirlikçi kılınmış olan beylik ve şeyhlik kurumlarına bu biçimde aşiret reisliğinin de eklenmesinin sonuçları Kurt toplumu açısından çok ağır olmuştur. Bu durum 19. yüzyıl sonu ve 20. yüzyılda benzerleri gibi Kurt ulusal hareketinin modern çizgide neden gelişemediğini açıkça izah eder. Burada Kurt üst tabakasının geri, parçalı ve işbirlikçi duruşu esas sorumludur. İşte bunun sonucunda Kurtlere

'Kendini inkar et ve unut' politikası da-
yatılabilmiştir.

◻ İttihat ve Terakki Cemiyeti yönetimi-
nde de aynı Kurt politikaları derin-
leştirecek sürdürülmüşdür. II. Meşru-
yetin ilanı ardından gelişen milliyetçilik
eğiliminden Kurt hareketleri de etki-
lenmiş ve ilkel milliyetçi çizgide gazete,
dergi ve cemiyetler etrafında gelişme
sağlamışlardır. I. Dünya Savaşı aynı
zamanda milliyetçi hareketlerin de çatışma
zemin olmuştur. Ermeni milliyetçiliği soykırımı uğrarken, Kurt ha-
reketi de tahribat yapayıp parçalanmıştır.

I. Dünya Savaşı ardından gelişen
emperyalist işgale karşı Antep ve Sü-
leymaniye örneğinde görüldüğü gibi
önce Kurtler direnişe geçmiştir. 1919-
1922 ulusal kurtuluş savaşında Kurt
hareketinin ezici çoğunluğu en aktif
güç olarak yer almıştır. Savaşı 'Türklerin
ve Kurtlerin ortak kurtuluş savaşı' olarak
görmüştür. Erzurum ve Sivas Kon-
grelerinden Ankara'da meclis açılışına
kadar aktif rol oynamışlardır. Hareketin
bir bölümü 1920-1921 Koçgırı İsyanına
yönelmişse de, fazla sonuç alınmadan
sona erdirilmiştir.

Bugünkü Kurt sorunu esas olarak
1920-1926 arasında Kurdistan üzerinde
yaşanan mücadele ile yaratılmıştır. Kü-
resel kapitalist sistem 1920 Kahire
Konferansında 'Kurdistan'ın bölünmesi
ve Kurtlerin sürekli komşularıyla çatış-
tırılması' düşüncesini benimsemisti.
Bu temelde Londra, Paris ve Ankara
yönetimleri arasında imzalanan Lozan
Antlaşmasında Kurtler yok sayılmıştır.
Ankara'da gittikçe yönetimi ele geçiren
beyaz Türk faşizmi, 'Türklerin ve Kürt-
lerin ortak yurdu' Misak-ı Millî'yi ve
1922 Kurt Özerklik Yasasını yürürlükten
kaldırmaya yönelmiştir.

Bütün bu gelişmeleri Kurtler endişe
ve tepkiyle karşılaşmışlardır. Verilen
sözler ve alınan kararlar yerine getiril-
memiştir. Bu nedenle Kurtler arasında
yeni arayışlar ve ilkel milliyetçi çabalar
yeniden gelişmiştir. Bazı milliyetçi ay-
dinlar Azadî Cemiyeti'ni kurarken, bu
tür arayışlara askeri ve dinsel motifler
de katılmıştır.

Fakat Ankara'da yönetimi ele geçiren
beyaz Türk faşizmi Kurt halkını inkar
ve imhada kararlıdır. Bu konuda son
derece bilinçli ve planlı hareket etmek-
tedir. Kurtler içindeki rahatsızlık ve ara-
yışlardan da duyduğu korkuya provo-
kasyonlara yönelik. Önce Azadî Cem-
iyeti'nin önderi Cibrânlî Xâlid Bey tu-
tuklanarak idam edilir. Ardından Şêx
Said'e yönelik 15 Şubat 1925 komplotu
yapılır. 'Kurtler isyan ediyor' denilerek
de Kurt katliamına yönelik.

İngiltere ve Türkiye arasında Haziran
1926'da Kurdistan'ı bölen anlaşma im-
zalanır. Böylece Kurtleri inkar ve Kürdistan'ı işgalin önü açılır. Bir yandan
buna tepki olarak gelişen Kurt direnişleri
bahane edilerek Kurt katliamları yapı-
lırken, diğer yandan 'Takrirî Sükûn',
'Şark İslahat Planı', 'Mecburî İskan Kanunu' ve 'Tunceli Kanunu' gibi sözde
kanunlarla ve 'İstiklal Mahkemeleri' ile
de yeni nizam oturtulmaya çalışılır.
1930'ların başında milliyetçilikten esin-
lenen Ağrı direnişi ezilirken, 1938'de
Dersim soykırımıyla Kurdistan'ın son
kalesi de düşürülür. Böylece 'Kürdü
yok sayan ve yok etmeyi ön gören' bir
soykırımı rejimi 1925'ten günümüzde ka-
dar oturtulmuş olur.

Kurt sorunu, esas olarak Kurdistan'ın
bölünüp parçalanması ve Kürtlere sinsi
ve örtülü bir kültürel soykırımı rejiminin
dayatılmış olması sorunudur. Kurtlerin
anavatanlarının parçalanmasını ve in-
karını, toplumsal gerçekliklerinin de-
rinden bölünerek kendilik olmaktan çı-
karılmalarını, siyasi iradelerine ket vu-
rulmasını, devletlerin inkarcı ve imhaçı
yöntemleri karşısında boyun eğmeye

zorlanmalarını, ekonomik ihtiyaçlarını
gidermenin öz kimliklerinden vazgeçme
aracına dönüştürmesini, kendi öz
kimliklerine dayalı bir kültürel ve ideolojik
varlık haline gelmelerine fırsat ve yasal
statü tanımamasını, çağdaş ve ana-
dilde eğitim araçlarından mahrum bı-
rakılmalarını, tüm bu alanların bütünsel
uygulamalarıyla öz varlıklarını ve kimlik-
lerinin yok sayılmasını ve özgür ya-
şamdan alikonulmayı ifade eder. Var-
lığını tümden ortadan kaldırma anla-
mında fiziksel imha temel yöntem ol-
masa bile, kültürel boyutlu soykırımı
surekli yaşanan gerçekliktir.

Bu durumda Kurt sorunundan çok
Kurt kökünden bahsetmek daha
gerçekçidir. Bilinen anlamlıyla Kurdistan
sömürge bile değildir. Bölünüp payla-
şılan Kurdistan'da askeri işgal, ekono-
mik ve siyasal sömürgecilik ve kültürel
soykırımı rejimi hakimdir. Ortaya çı-
kılan tam bir 'Kurt kapanı' sistemidir.
Kurtler bölünüp tüm komşularıyla sürekli
çatışır hale getirilerek, hem Türk, Fars,
Arap ulus devletleri ve hem de Kurtler
kontrol altına alınmak istenmiştir. Bu
durumda Kurtler direnseler 'dış güçlere
hizmet ediyor' denilerek katliamdan
geçirilmişler, sessiz kalsalar kültürel
soykırımı altında yok olmaya mahkum
edilmişlerdir.

'Kurt kapanı' Kurtler için 'çırınarak kendini yok etme' sistemidir

Dolayısıyla tarihin tanıdığı en tehlikeli
soykırımı uygulamalarından biridir. Bu
sisteme altında Kurtler her şeylerini kay-
bederken, Türkiye toplumu Misak-ı Millî
içindeki Musul-Kerkük'ü ve demokratik
yönetime kavuşma şansını kaybetmiştir.
Sistemin kazananı ise İngiltere önder-
liğindeki kapitalist modernite ile ajani
konumunda olan ve kendini 'Türkiye
Cumhuriyeti' olarak sistemleştiren beyaz
Türk faşizmidir. Kurt sorunu olarak
ifaade edilen böyle bir kapan veya soy-
kırımı sistemi altında Kurtler çırınmak-
tan öteye bir şey yapamamışlardır.

Dikkat edilirse Kuzey Kurdistan'da
1925-1945 arasındaki hareketler ger-
çek anlamda bir isyan bile değildir.
19. yüzyıl Kurt hareketlerine göre çok
daha zayıf, dağınık, örgütsüz ve umutsuzdur.
Yaşanan aslında beyaz Türk
faşizminin yürüttüğü bir işgal, katliam
ve soykırımı hareketidir. Bu dönemde
Kurt varlığı ve canlılığı kendisinden
çoş şey yitirmiştir.

İki dünya savaşı arasında Doğu Kü-
rdistan'da yaşanan gelişmeler aslında
Kuzey Kurdistan'da yaşananlardan pek
farklı değildir. Simko Şikakî önderliğinden
Kurt direnişinin Iran Şâhlığı tara-
findan ezilmesiyle Kurtler, baskı altına
alınır. Farklılık katliamlarının niteliğinde
değil, belki niceliğindedir.

Fransız manda rejimi altındaki Kurtler,
bu dönemde dergi (Hawar) çıkarıp
dernek (Xoybûn) kurarak kendi varlık-
larını sürdürmeye ve diğer parçalardaki
direnişleri desteklemeye çalışmışlardır.

Bu dönemde önemli bir direniş,
İngiliz hegemonyasına karşı gelişen
Kurt direnişidir. Şeyh, aşiret lideri ve
bey özelliklerini şahsında birleştiren
Mahmut Berzencî'nin direnişi hem
milliyetçi içeriği ve hem de israrı bakı-
mından dönemin en ciddi olayıdır. Yine
Osmanlı yönetimi tarafından 1914'te
idam edilen Şêx Abdulselam Barzani
ailesinden Mustafa Barzani'nin çıkışını
bu dönemin diğer önemli bir olayıdır.

Aslında iki dünya savaşı arasındaki
dönem modern Kurt ulusal hareketinin
gelişeceği dönemdir. Fakat Kurdistan'ın
parçalanması, üzerindeki cılız hare-
ketlerin tasfiyesi ve ardından ağır ası-
milasyonist politikaların uygulanması

modern ulus hareketi olma ve başarı
kazanma şansını ortadan kaldırmıştır.

Elbette bu durumun köklü iç neden-
leri vardır. Birinci neden; Kurt üst ta-
bakasının tarihsel oluşum tarzının ba-
ğımlı ve birlikten yoksun olmasıdır.
İkinci köklü neden; Üst tabaka unsur-
larının dünya görüşü, program ve ör-
gütlendiş bakımından bağımsızlık ve
özgürlükten uzak olmalıdır. Üçüncü
neden ise; İlk iki nedenle bağlı olarak
alt tabakanın daha da gerilemiş kabile
ve aşiret yapısında kalması, şahsi ve
ailesel sorunlar ve çatışmalar içinde
boğulmasıdır.

◻ II. Dünya Savaşı sonrasında ilan
edilen Mahabat Kurt Cumhuriyeti, her
ne kadar savaş sürecinin derinleştirdiği
çelişkiler ortamına dayanarak varlık
bulmuş olsa da, savaş sonrası koş-
ullarını yeterince değerlendirememesi
ve yaşadığı iç yetersizlikler nedeniyle
küresel ve bölgesel güçlerin desteğini
alan Şâhlık rejiminin saldırları karşıs-
ında yenilmekten kurtulamamıştır.

Mahabat Cumhuriyeti'nin tasfiyesi
ardından Kurdistan derin bir sessizliğe
gömülmüştür. Umutsuz ve karamsar
bir dönem baş göstermiştir. Beyler,
şeyhler ve ilkel milliyetçi önderliklerle
ifaade edilen hareketler yenilmiş ve ezil-
mişlerdir. 1945'ten itibaren kendini Kü-
rستان parçalarında ilan eden KDP'ler
(Kurdistan Demokrat Partisi), her ne
kadar kendilerini çağdaş partiler olarak
tanıtlamaya çalışalar da, doğal olarak
yakın geçmişin ağır izlerini taşırlar.
Burjuva sınıf temelleri zayıftır. Aydınları
çok azdır. II. Meşrutiyet döneminin bile
daha gerisine düşmüşlerdir.

1958'deki Irak İttihatı ardından, daha
önce Sovyetler Birliği'ne iltica etmiş
olan Mustafa Barzani ve arkadaşları
Güney Kurdistan'a geri dönerler. I-KDP
öncülüğünde 1961'den itibaren çatış-
malı bir süreç gelişir. 1964 ve 1970
yıllarında iki kez özerklik uzlaşmasına
varılmış olsa da, bu anlaşmalar uygulanmaz.
Irak ve Iran devletlerinin Ocak
1975'te Cezayir'de anlaşmaları, hare-
ketin bir döneminin daha sonunu getirir.

1964'dan itibaren Süleymaniye mer-
kezli bazı aydınlar KDP'den ayrılarak
1975'te YNK (Yekîti Nişîmanî Kurdis-
tan) yî kurup daha sol ve liberal nitelikli
bir hareket geliştirmeye çalışalar da,
bu hareketin dayandığı coğrafi ve kül-
türel zemin Kurdistan bütünlüğünü tem-
sil etme açısından elverişli değildir.

Kuzey Kurdistan'da önce 1959'da
'49'lardan Davası', sonra da 1965'te Tür-
kiye-KDP'nin kuruluşu yaşanır. Ancak
daha kuruluşundan itibaren Türk kontri-
gerillalarının kıskacından kendini kurt-
aramayan ve Güney KDP'sinden de
olumsuz etkilenen bu hareket fazla et-
kinlik gösteremez. 1969'da kurulan
DDKO (Devrimci Doğu Kültür Ocakları),
II. Meşrutiyet dönemindeki Kurt Teali
Cemiyetini aşacak düzeyde değildir.

Doğu Kurdistan'da Mahabat Cum-
huriyeti'nin tasfiyesinden sonra Iran-
KDP kendisini Abdurrahman Qasimlo
önderliğinde modern bir parti olarak
örgütlemeye çalışsa ve bazı sol gruplar
ortaya çıksa da, 1979 Iran devrimiyle
ortaya çıkan elverişli koşulları dege-
rendiremezler ve fazla etkili olamazlar.

II. Dünya Savaşı sonrasında Batı
Kurdistan'da da önemli bazı edebî çal-
ışmalar yapılp KDP uzantıları geliştiril-
meye çalışılsın da, bunların Kurdistan'daki
durumu değiştirmeye şansları yoktur.

Göründüğü gibi, II. Dünya Savaşı son-
rası Kurt hareketleri geçiş aşamasında
dayadır. Üst tabakanın geleneksel önderliği
yenilip tasfiye olmuştur. Geriye
karamsar bir tablo bırakmıştır. Kurtlerin
varlığına ve özgür yaşam arzularına
ilişkin derin bir güvensizlik, inançsızlık
oluşmuştur. Kurt uluslararası üst tabaka-

somutunda 'ölü doğum' yapmıştır.

1970'lerin Kurdistan'ı ve Kurt toplumu
kendileri hakkında gelecek idealleri
çok cılız emareler düzeyinde olan bir
topluluktu. Türk modernitesi mutlak an-
lamda 'Kurdistan ölüdür, Kürtlük yok
edilmelidir' zihniyetiyle Kürtlük ve Kürd-
istanlılıkta vazgeçmeyi dayatıyordu.
Uygulanan katı asimilasyonist politikalar
sonuç verdi. Ulusal ve toplumsal
kimliklerine sahip çıkma gereken modern
sınıf ve aydınlar sahnede pek yoktu.
Kürtlükten, vebadan kaçar gibi
kaçılıyordu.

İşte böyle son derece ağır ve olum-
suz bir ortamda bir 'Varlık ve Özgürlük
Hareketi' olarak Önder Abdullah Öcalan
tarafından gerçekleştirilen Önderliksel
Doğuş ve PKK (Partiya Karkeren Kur-
istan)'nin sahneye çıkıştı.

◻ Kürdistan'da son kırk yılın ideo-
lojik-politik gelişmelerine ağırlıklı olarak
PKK'nın temsil ettiği halk özgürlük eğilimi
ve yürüttüğü devrimci mücadele damgasını vurmuştur. PKK, bir ideojik
ve kültürel devrim olan 1968 dünya
devrimci gençlik çıkışının Türkiye üz-
rinden Kurdistan'a ve Kurt aydın gen-
çliğine ulaşması hareketidir. Tarih boy-
unca yaşanan Kurt direnişlerini miras
almakla birlikte, Türkiye devrimci gençlik
hareketi içinde doğmuş ve gelişmiştir.
Önderliksel Doğuş, sayıları milyonları
bulan Kurdistan şehitlerinin anısını
esas aldığı kadar, Mahir Çayan, Deniz
Gezmiş ve İbrahim Kapakkaya gibi
Türkiye devrimci önderlerinin anısını
da esas almıştır. PKK tarihi, Kurt tarihsel
toplum yapısında büyük değişim ve
dönüşümlerin tarihi olmuştur. Bu an-
lamda çağdaş Kurt miladını oluşturmayı
bilmisti.

PKK'yi sadece 20. yüzyılda Kürdistan'a ve Kurt toplumuna dayatılan inkar
ve imha sistemine karşı bilinçli ve ör-
gütlü bir tepki, ulusal imhaya karşı de-
mokratik toplum çizgisinde bir ulusal
diriliş hareketi olarak görmek yetersiz
kalır. Bununla birlikte PKK, tarihten ge-
len tüm tekeli uygarlık ve kapitalist
modernite değerlerine karşı bir tepki,
Kurt halkın neolitikten beri süzülüp
gelen tüm özgürlük değerlerinin açığa
çıkarılması hareketidir. Kurtlerin en
olumsuz yok oluş koşullarında bile
böyle yeniden doğuşu ve dirilişi başa-
rabilmeleri, neolitiği yaratan ve uygarlık
tarihi boyunca direniş içinde süzülüp
gelen bir halk olmalarıyla bağlantılıdır.

Baştan itibaren Önder Abdullah Öcalan
önderliğindeki PKK, aydın genclik-
de dayalı olarak doğan, emekçi
halka dayanarak gelişen, özgür kadın
hareketiyle gerçek özgürlük çizgisine
ulaşan, Kurdistan somutunu esas al-
makla birlikte 1970'ler dünyasının izlerini
de taşıyan bir hareket olmuştur. Yarı
modern bir sosyalist yapılanma ile yarı-
klasik bir Ortadoğu kimlik sentezi olarak
vücut bulmuştur. Bir nevi Doğu-Batı
sentezinin sembolik ifadesidir. Doğduğu
dönemin izlerini taşısa da, baştan iti-
bare dar ulusçuluğa ve dar sınıfılığa
düşmemiştir. Ulus devletçi ideoloji ile
demokratik toplumcu ideolojiyi iç içe,
karışık ve eklektik bir biçimde bir arada
bulundurmuştur. Sosyal şoven Türk
solculuğu ile ilkel ve reformist Kurt mil-
liyetçiliğinden ayrı, bağımsız bir ideojik,
politik çizgi olarak şekillenmeyi esas
almış, bu akımlarla 1970-80 arasında
yaşanan yoğun ideojik mücadelede
PKK başarılı çıkmıştır.

PKK'yi ilkel ve reformist milliyetçi
Kurt hareketlerinden ayıran temel hu-
sus, Kurdistan'a dayatılan inkarçı ve
imhacı soykırımı rejiminin oluşturduğu
tehlikeyi derinden hissetmesi ve ondan
bütünyle kopması kadar, Kurt üst ve
orta tabakasının yaşadığı bağımlılık
ile sözde 'Kurt aydınlarının' ajanlık dü-
zeyinde soykırımı rejimince özümse-
mesinin yarattığı büyük tehlikeyi görmüş
olmasıdır. PKK soykırımı rejimine kar-
şı çıktıği kadar, bu rejim tarafından özüm-
semmiş, teslimiyetçi ve işbirlikçi kişiliği
çözmeye ve aşmayı da bilmisti. Kurt
sorunu ilk defa dergi, gazete ve dernek
konusu olmaktan çıkarılıp sınıf karakteri
modern öncü bir parti örgütlenmesine
ve bununla iç içe geliştirilen eylemleri bir
yapıya kavuşturulmuştur.

1973 Newrozunda temelleri atılan
ve 27 Kasım 1978'de resmen kurulan
PKK, 1980'lerin başında devrimci teorisini,
programı, örgütü ve taktiğiyle Kürt halk-
ına öncülük edebilecek bir parti haline
gelmiştir. Bunda Önder Apo'ya güçlü
yoldaşlık eden Haki Karer, Mazlum
Doğan, Kemal Pir ve Hayri Durmuş
gibi öncü kadroların şahdet düzeyinde
partiye sahip çıkışlarının belirleyici
payı vardır.

İdeolojik grup, partileşme ve partizan
hareketleri dönemini ifade eden bu ge-
lişme, Kurt halkı için yeni bir 'Önderliksel
Doğuş'tur. Dönem görevleri yoğun teorik
çalışma, ideojik mücadele, propa-
ganda ve ajanlaşmış yapı ve kurumlara
karşı şiddet temelinde mücadele taktiği
ile başarmıştır. Bu süreçde kendini da-
yatayan, daha zihniyet aşamasında partiye
işlemez kılmaya çalışan, bazı çizgi dışı
yaklaşım olmuşsa da, bunları etkisiz
kilip aşmak zor olmamıştır. PKK'nın
doğuşu ile Kurdistan'daki süreç ve Kurt
halkının tarihi gidişi niteliksel bir değişim
yaşamıştır.

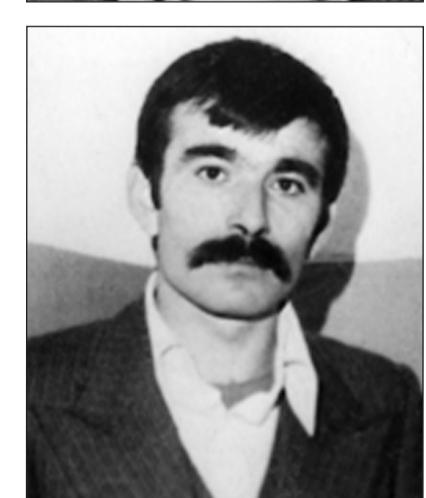
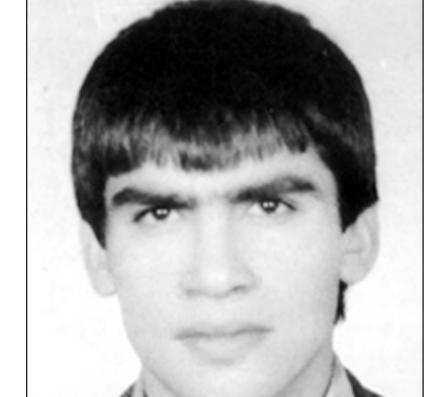
İkinci partileşme dönemi, 15 Ağustos
1984 'Gerilla Atilımı'yla başlayan dev-
rimci halk savaşı sürecidir. Bu, ulusal
direnişte partileşmeyi ifade etmektedir.
Dönemin stratejik mücadele biçimini ge-
rilla savaşıdır. Temel örgütlenmeleri
HRK (daha sonra ARGK) ile ERNK ol-
muştur. 12 Eylül faşist askeri rejimine
karşı kahramanlık çizgisinde yürütülen
gerilla savaşı, 1990'ların başında halkın
Ulusal Diriliş Devrimini gerçekleştirmiştir.
Böylece Kurdistan'da demokratik ulus
olma süreci başlamıştır.

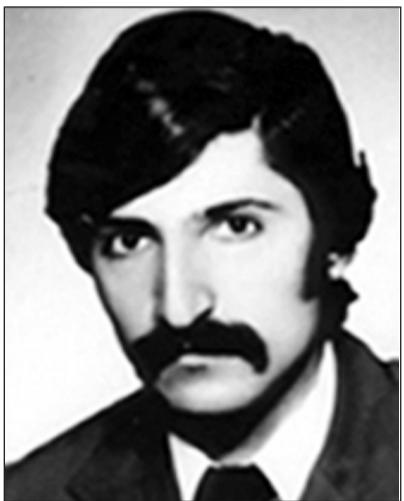
Devrimci halk savaşı süreci ideojik,
politik çizginin örgüt ve eyleme dönüs-
tüğü süreçtir. Burada doğru tarz ve
taktik kadar, kadro, komuta gücünün
yeterliliği de önemli bir rol oynar.

İşte bu noktada parti ve mücadele içinde
önemli sorunlar ve yetersizlikler ortaya
çıkmıştır.

Devrimci halk savaşı için yeterli hazırlık
yapılmasına rağmen, bunlar
yeterince değerlendirilmemiştir.

Partimizin gerilla çizgisine dayatılan sağ

savunmacı ve çeteçi anlayış ve uygulamalar devrimci savaş pratiğine ciddi zararlar vermiştir. Önderlik gerçeğinin amansız çabasına ve savaşçı yapısının büyük cesaret ve fedakarlığına rağmen asgari bir demokratik çözüme ulaşmamasında devlet ve PKK içinde ortaya çıkan bu çeteçi eğilimlerin belirgin payı vardır. PKK merkezinin rolüne ve sorumluluğuna sahip çıkmaması da bu sonucu etkili olmuştur.

Silahlı direnişe dayatılan sağ savunmacı ve çeteçi anlayışlar önemli zararlar verse de, Önderlik çabası, halkın desteği ve gençliğin savaçılığıyla gerilla direnişi esas olarak rolünü oynamıştır. 1990'ların başında PKK'nın öngördüğü özgürlüğü için savaşan halk gerçekliğine ulaşmıştır. Bunda başta Komutan Agit ve Bêrîtan yoldaşlar olmak üzere sayılıları binleri bulan kahraman şehitlerin belirleyici payı vardır. Böyle bir mücadele ile Kuzey Kurdistan'da ulusal diriliş devrimi gerçekleştirken, mücadelenin dolaylı etkisi Güney Kurdistan'da ulus devlet olma sürecini başlatmıştır. Bu da küresel inkar ve imha sisteminde ilk ciddi kırılmanın yaratılması demektir. Mücadelenin ortaya çıkardığı ulusal ruh, biliç, özgürlük, gerçekleşen Ulusal Demokratik Önderlik, özgürlüğü için yediden yetmiş ayağa kalkıp direnen halk ve savaşan, özgürlenen kadın gerçekliğiyle etkisi yüzyıllara yayılacak olan bu büyük değerler, Kurt halkın neolitik ile başlayan tarihi ile buluşturan özelliklere sahiptir.

PKK'nın yürüttüğü özgürlük ve demokrasi mücadelesinde 1993'ten itibaren köklü bir değişim ve yenilenme ihtiyacı ortaya çıkmaya başlamıştır. Hem Kurdistan'da yaşanan gelişmeler hem de real sosyalizmin çözülüşüyle küresel ve bölgesel düzeye de yaşanan olaylar yeni değerlendirmeleri gerektirmektedir.

Baştan itibaren real sosyalizmden alınmış olan ulus devlet anlayışının çözümsüzlüğü pratikte zorlayıcı hale gelmiştir. Ayrıca zamanında yapılmayan değişiklikler, dogmatik zihniyetin etkisi, gelişmeleri yeterince takip edememe, silahlı mücadelede ortaya çıkan tekrar, içten dayatılan işbirliği çetecilik, yozlaştıracı iktidar tutumlarının gelişimi durumu daha da ağırlaştırılmıştır.

Değişim ve yenilenme ihtiyacının niteliği de durumu ağırlaştıran temel bir etkendir. 1993 baharından itibaren başvurulan ateşkes girişimleri stratejik mücadele tarzında değişiklik yapmak, demokratik siyaseti devreye koymak

icin yeterli olmamaktadır. Bu durum bir yandan gladyocu, çeteçi güçler tarafından engellenirken, diğer yandan ideolojik muğlaklığa tartışacak bir felsefik, ideolojik değişimde ihtiyaç duymaktadır. Değişim hem ideolojik, felsefik boyutlu hem de stratejik boyutlu olması süreci hızlandırır ve geciktiren bir etken olmuştur. Bundan yararlanan dış ve iç gericilik 9 Ekim 1998-15 Şubat 1999 uluslararası komplosunu gerçekleştirmiştir. Gladyocu, çeteçi güçler, değişim ve yeniden yapılanmayı başmadan Özgürlik Hareketimizi boğmak istemiştir. Böylece uluslararası komploya karşı mücadele ile değişim ve yeniden yapılanma süreci iç içe geçmiştir.

Önderliğimin imhası ve Özgürlik Hareketimizin tasfiyesi temelinde Kurt kültürel soykırımı tamamlamak isteyen uluslararası komploya karşı mücadelede PKK ciddi bir zorlanmayı ve sarsıntıya yaşamıştır. Komplonun ağır baskı ve kuşatması altında içten gelişen her türlü provokatif ve tasfiye tutum, testimiyet ve ihanet, yine her türlü bireyici, gevşek ve iddiasız yaklaşım, tüm bunalımların yönetiminden de çıkışması ve sürecin iyi yönetilememesi zorlukları artırmış, değişim ve yeniden yapılanma çalışmalarını zayıf bırakmıştır. Bu koşullarda ve en ağır tecidi yaşıyor olmasına rağmen, büyük bir beyin ve yürek gücüyle İmrali tecridini parçalayıp PKK'nın komploya karşı mücadele çizgisini yaratan Önder Apo, böylece 'Üçüncü Önderliksek Doğuş'u gerçekleştirmiştir.

Üçüncü dönem yeni bir stratejik mücadele sürecini içerdigi gibi, esas olarak paradigma değişimi ve felsefik-ideolojik yenilenme temelinde yeni bir zihniyet durumunu ve teorik, ideolojik çizgiyi ifade etmektedir. Pozitivist sosyolojinin ve reel sosyalizmin radikal eleştirisi temelinde ulus devletçi paradigmadan kopuş sağlanmış ve demokratik, ekolojik, cinsiyet özgürlükü toplum paradigmاسına ulaşmıştır. PKK devlet odaklı, iktidar amaçlı ve savaşa endeksli bir parti olmaktan çıkarılmış, başta Kurt sorunu olmak üzere toplumsal sorunların demokratik ulus çizgisindeki çözümü formüle edilmiştir. Böylece PKK'nın kapitalist modernite sisteminden tamamen kopuşu sağlanarak, alternatif sistemi ifade eden Demokratik Modernite Kuramına (sosyal pazar ekonomisi, ekolojik endüstri ve demokratik ulus) ulaşmıştır. Gerçekleştirilmişdir.

Kuksusuz Önder Abdullah Ocalan'ın on ciltlik savunma ile ortaya çıkardığı bu teorik çözümleme düzeyi, insanlık açısından tarihsel önemine sahip büyük bir zihniyet devrimini ve yeni zihniyet oluşumunu ifade eder. Dolayısıyla 'Üçüncü Önderliksek Doğuş', yerel olugu kadar etkili olmalıdır.

Her ne kadar ciddi bir zihniyet devrimini içersede, hareket açısından dönemin sorunları bir doğuş, oluş ve eyleme geçiş sorunları değil, büyümeye, korunma ve farklılaşmadan kaynaklanan öz kimlik ve özgür yaşamı inşa sorunlarıdır. Gerçekleşen var olusun varlık haline gelmesi, kimliğini ve özgürlüğünü kazanmış bir varlık olarak anlam bulmasıdır. Dolayısıyla örgütel yeniden yapılanma döneminin bu ihtiyacına cevap verecek şekilde gelişmek ve gerçekleştirmek durumundadır.

Bu alanda henüz ideolojik netliğin sağlanmadığı geçiş döneminde KADEK ve Kongra Gel biçimindeki yapılanmalar denenmişse de, yaşanan tekrar ve yeterince anlam verememe nedeniyle çok sonuç alıcı olamamıştır. Dahası hem harekete dayatılan tasfiyeçiliğe karşı bir tedbir olarak hem de gerçekleşen zihniyet devrimi ve ideolojik

yenilenmeyi ifade etmek üzere Önderlik tarafından PKK'nın yeniden inşası gündeme getirilmiştir. Kurt sorununun demokratik özerlik çözümünü öngören ve Kurdistan demokratik konfederalizmi anlamına gelen KCK (Koma Civakê-Kurdistan)'nin 2005 Newrozundaki ilanıyla da örgütsel yeniden yapılanma esas olarak gerçekleştirılmıştır.

Elbette PKK'nın bu tarz radikal bir dönüşümü başarması tarihi ve hayatı öneme sahiptir. Kendini yeniden yaratan Önderlik değişen ve yenilenen parti, onlar da Kurt sorununun demokratik çözümü ve Kurt toplumunun demokratik ulus olarak var oluşu demektir. Bu temelde yaklaşık 7 yıldır yürütülen mücadele Kurdistan parçalarında ve yurtdışındaki Kurt toplumunda önemli gelişmeler yol açmıştır. Bu gelişmelerin bölgemiz Ortadoğu'da yaşanan değişim ve dönüşüm mücadelesi üzerinde giderek artan bir etkisi vardır ve küresel düzeyde insanlığı etkileme durumu da adım adım gelişmektedir.

Ancak KCK'nın ilanından itibaren Kurt sorununun demokratik ulus çözümünün, demokratik siyaset ve barış yoluyla sağlanmasına yönelik Önderliğimin ve Hareketimizin yürüttüğü ısrarlı çaba, Türkiye devleti ve toplumu şahsında gereken karşılığı bulmamış, yeşil Türkçü faşizmi inşa eden AKP hükümeti tarafından boşça çıkarılmıştır. Bu nedenle 2010 yılından itibaren PKK, yeniden strateji değiştirerek 4. Stratejik mücadele dönemine geçmek, Kurt sorununun demokratik ulus çözümünü kendi öz gücüne dayalı devrimci halk savaşı stratejisile gerçekleştirmeye çalışmaya başlamıştır.

2010-2012 döneminde yürütülen devrimci halk savaşı direnişle AKP Hükümetinin 'PKK'yi imha ve tasfiye' planı boşça çıkarılarak PKK'nın yenilmezliği bir kez daha kanıtlanmıştır. Bu temelde Önder Abdullah Ocalan 2013 Newrozunda yaptığı tarihi çağrıyla Kurt sorununun demokratik siyasi çözümü için yeni bir süreç başlatmaya önemlidir.

Sonuç olarak, her yılı birbirinden anlamlı olan kırk yıllık mucizevi mücadeleyle PKK, henüz tam ulusal özgürlüğe ulaşamamış olsa da, inkar ve imha sistemini ciddi bir biçimde parçalayarak, Kurt halkın varlığını ve özgür yaşamını garantilemiştir. Bu temelde Kuzey Kurdistan'da demokratik ulus oluşumunu belli ölçüde geliştirmiştir, Batı Kurdistan halkın toplumsal özgürlük ve demokratik ulus inşa sürecine sokmuş, Doğu Kurdistan'hında demokratik ulus bilinclenmesi ve örgütlenmesi sürecini başlatmış, Güney Kurdistan'da Kurt sorununun ulus devletçi çözümü üzerinde ciddi dolaylı etkide bulunmuş, yurtdışındaki Kurtleri demokratik ulus bilinciyle uyararak Kurdistan özgürlük mücadelesini aktif olarak destekler hale getirmiştir.

Böylece PKK ile varlığı (kimliği, gerçekliği) görünür kılınan ve kendilik olmayı kazanan Kurt halkı için birinci aşama başarıyla tamamlanmıştır. Şimdi ikinci aşama; Kurt sorununun demokratik çözüm sürecidir. Bu da esas olarak demokratik ulus çözümü çizgisinde gelişmekte ve gerçekleştirmektedir. Demokratik ulus çözümünün başarısında mi, yoksa çatışma ve savaşa mı gerçekleşeceğii yol ve yönteme, yanı strateji ve taktiği ilişkin bir hırsustur. PKK her türlü stratejik ve taktik mücadele yürütecek bir hareket haline kendini getirmiştir. Dolayısıyla süreci daha etkin karşılaşacak ve her türlü yöntemle Kurt halkın varlık ve özgürlük mücadelesini başarıya götürecek güçtedir.

Bu alanda henüz ideolojik netliğin sağlanmadığı geçiş döneminde KADEK ve Kongra Gel biçimindeki yapılanmalar denenmişse de, yaşanan tekrar ve yeterince anlam verememe nedeniyle çok sonuç alıcı olamamıştır. Dahası hem harekete dayatılan tasfiyeçiliğe karşı bir tedbir olarak hem de gerçekleşen zihniyet devrimi ve ideolojik

Kurt sorununun şimdiki durumu ve demokratik ulus çözümü

Kurt sorunu küresel kapitalist sistemin ve bölge ulus devletlerinin çatıları temelinde yaratılan bir sorundur. Kurt üst tabakasının işbirliği üzerinden ve ilkel milliyetçi hareketlerin başarısızlığından yararlanarak oluşturulmuştur. Uzun süre küresel kapitalist hegemonya ile ulus devlet milliyetçiliği arasındaki çelişki ve çatışmalara hapsedilerek yaşatılmıştır. Bu gerçek PKK öncülüğündeki özgürlük mücadeleinin gelişimiyle net bir biçimde açığa çıkmıştır.

Başlangıçta PKK de ulus devlet paradigmasyla hareket etmiştir. Fakat ideolojik çizgisinde var olan demokratik toplumcu yan, mücadele ilerleyip sorunun çözümü sürecine girilince paradigmaya değişimini ve sorunun demokratik ulus çözümünü ortaya çıkarmıştır. Böylece PKK'nın kırk yıllık mücadeleinin yarattığı gelişmeler sonucunda Kurt sorununun durumu ve çözüm arayışları hem çeşitlenmiş hem de bu süreç hızlanmıştır.

Kurt sorununda geleneksel katı inkar ve imha çizgisini bugün artık kendini gizleyememekte ve sürdürmemektedir. Her ne kadar bölgenin statükocu ulus devlet güçleri zihniyet ve politika olarak katı inkarci ve imhaci yaklaşımında istekli ve ısrarlı olsa da hem Kurt halkın mücadele hem de bölgenin yaşadığı değişim gerçeği karşısında çok ciddi biçimde zorlanmaktadır, AKP örneğinde görüldüğü gibi çok daha örtülü, sinsi ve gizli inkarci biçimleri demagojik maskeyle sürdürmeye çalışmaktadır.

Kapitalist modernite sisteminin hegemonik yapısına göre aslında Kurt sorununun devlet ulusçu çözümünün önü kapalıdır. Kurt ilkel milliyetçi hareketlerinin başarılı olamamalarının çok önemli bir nedeni de budur. Fakat ABD önderliğinin bölgedeki ulus devlet sistemini yeniden yapılandırma yaklaşımı ve 1990'dan beri adım adım geliştirdiği Irak işgalii, en azından Güney Kurdistan'a yaklaşımı kısmen değiştirmiştir. Bunda İsrail'in güvenlik sorunu ve Türkiye, Irak gibi bölge devletlerini kontrol altında tutma politikası da çok önemli bir etkendir. PKK'nın geliştirdiği demokratik ulus mücadeleinden duyulan korku, söz konusu güçleri politika değiştirmeye yöneltmektedir. Bu durum Güney Kurdistan halkın da ilkel milliyetçi önderlik altında ısrarla yürüttüğü direniş mücadeleyle birleşince, Kurt sorununun devlet ulusçu çözümünde belli bir ilerleme yaşamıştır.

Kurt sorununun çözümünü dayatan motor güç PKK'dır

Özellikle paradise değişimi temelde demokratik ulus çözümüne ulaşması PKK'yi çok daha etkili hale getirmiştir. Kurt sorununun demokratik ulus çözümü özgür ve demokratik yaşam isteyen Kurt toplumu tarafından çok daha yaygın ve güçlü bir biçimde benimsendiği gibi, ulus devlet sınırlarına dokunmayan yapısıyla da milliyetçi engelleri iyice zayıflatmaktadır. Böylece hem küresel sistemi hem de inkarci ve imhaci ulus devlet yapılarını çözüm için çok daha fazla sıkıştırmakta ve zorlamaktadır. Gittikçe günümüzün daha yakıcı gerçeği halini alan Kurt sorununun demokratik ulus çözümü,ümüzdeki süreçte Ortadoğu'daki demokratik yeniden yapılanmanın motoru olacağının benzemektedir.

Kurt kültürel soykırım rejimini en katı ve bütünlüklü bir biçimde yürüten gücün Türkiye Cumhuriyeti Devleti olduğu bilinmektedir. Öyle ki, ideolojik

politik yapısıyla Türk ulus devleti tamamen Kürt inkar ve imha üzerinden şeşillenmiştir. Bu yanıyla bölge devletleri arasında öncü konumundadır. Ancak Kuzey Kurdistan'da PKK'nın kırk yıldır yürüttüğü özgürlük ve demokrasi mücadeleleri bu katı ve kaba inkarci yaklaşımı kırmıştır. PKK'nın bu sonucu üzerinde ve KCK'ye dayalı olarak Kurt sorununun demokratik ulus çözümünü ve Türkiye'nin demokratikleşmesini başarılı siyasal yöntemlerle gerçekleştirmeye yakalayıp çabası Türk devleti ve AKP hükümeti tarafından reddedilmiştir. Fakat eski katı ve kaba inkar da artık sürdürmemektedir. Bu nedenle yesil Türkçü faşist AKP, daha sinsi, gizli ve örtülü bir Kurt inkar ve imha rejimi inşa etmeye çalışmaktadır. AKP tüm gücüyle ve her türlü özel savaş yöntemini kullanarak partimiz PKK'yi imha ve tasfiye etmek istemektedir. O halde AKP'nin yeni soykırım rejimine karşı Kurt sorununun demokratik ulus çözümünü devrimci halk savaşı yöntemiyle gerçekleştirmeye çalışmak günümüzün devrimci görevi durumundadır.

Ortadoğu'da yaşanan Üçüncü Dünya Savaşı'nın Suriye'de odaklanması, Kurdistan'ın buradaki en küçük parçasını bir anda ve beklenmedik bir biçimde en öne çıkartmıştır. 19 Temmuz 2012 Devrimiyle Batı Kurdistan'ın büyük bir bölümünü bölgenin en özgür ve demokratik alanı haline gelmiştir. Bu durum Kurdistan özgürlük mücadeleinin elde ettiği çok önemli bir başarı konumundadır. Artık Fransız mandacılığının ve Suriye devletinin Kurt politikası yıkılmış durumdadır. İnşa edilecek yeni Suriye yeni bir Kurt politikası oluşturmak zorundadır. Tüm bu gerçekleri ve içinden geçen çok hassas durumu bilerek yaklaşım göstermek, demokratik ulus inşasını demokratik modernite çizgisinde geliştirmek, devrimi yayarak ve derinleştirerek savunulmasını esas almak, bütün bunları ulus devletçi güçleri gözeterek ve Suriye demokratik devrimini geliştirmek yapmak şarttır.

İran ulus devletinin Kurt sorununa yaklaşımı da Türkiye'dekinden pek farklı değildir. Kaba ve örtülü soykırım sistemleri iç içe birlikte yürütülmektedir. Hükümetler değişse de bu politika özünde değişimmemektedir. Rejim bölgesindeki devrimci ve kuresel mücadelede çok fazla zorlansa da Kurt sorununun çözümüne yaklaşmamaktadır. Ancak Doğu Kurdistan'da Kurt sorununun demokratik ulus çözümü için çok güçlü ve dinamik bir zemin vardır. Devlet ulusçu çözüm arayışları bu parçada da sonuç vermemiştir. PKK'nın demokratik toplumcu yaklaşımı çok güçlü bir destek bulmuştur. Bu nedenle İran'ın iç yapısını ve bölgesel durumunu gözetme temelinde Kurt sorununa demokratik ulus çözümünü gerçekleştirmeye mücadele sonucu alıcı olacaktır.

Kurdistan'ın Güney parçasındaki durum biraz daha farklıdır. Kendi mücadele, PKK mücadeleisinin etkisi ve konjonktürel durum birleşerek bir ulus devletlik inşa edilme sürecine girilmiştir. Şimdi sorun, bir yandan bu yapıyı demokrasie duyarlı kılıp demokratik toplum örgütülüğünü geliştirmeye çalışmakdır. Böylece hem küresel sistemi hem de inkarci ve imhaci ulus devlet yapılarını çözüm için çok daha fazla sıkıştırmakta ve zorlamaktadır. Gittikçe günümüzün daha yakıcı gerçeği halini alan Kurt sorununun demokratik ulus çözümü,ümüzdeki süreçte Ortadoğu'daki demokratik yeniden yapılanmanın motoru olacağının benzemektedir.

Görülüyorki, Kurt sorununda devlet ulusçu çizgi ciddi bir gelişme ve çözüm yaratamıyor. Kapitalist modernitenin küresel hegemonyası bir Kurt ulus devletine fırsat ve yer vermiyor. Bölgedeki ulus devletçi yapı yeni bir Kurt ulus devletini kaldırıyor ve kabul etmiyor.

Güney Kurdistan deneyimi gösteriyor ki, ulus devletçilik kalıcı çözüm yaratmadığı gibi, toplumu özgür ve demokratik de kılmıyor. Aslında bugün çok kismi olarak yaşanan ulus devletçi gelişmeler çok büyük oranda PKK'nın yürüttüğü demokratik ulus mücadeleinin dolaylı sonucu oluyor.

O halde demokratik ulus çözümü Kurt sorununda farklı çözüm biçimlerinden biri değil, gerçekleşebilir biricik çözüm biçimidir. Demokratik modernite çizgisinin sosyal piyasa ekonomisi ve ekolojik endüstri anlayışıyla beslenen, kadın özgürlüğe ve demokratik komünal yaşama dayanan demokratik ulus çözümü ve inşası, Kurt sorununun yegane çözüm tarzı olduğu kadar, Kurt halkın da biricik özgür ve demokratik yaşam gerceği durumundadır. Kurt toplumunun neolitikten gelen özgür ve komünal yaşam genleri böyle bir özgür ve farklılıklarla dayalı eşit ulus inşası için uygundur. Ortadoğu'nun tarihsel toplum yapısı ancak böyle demokratik uluslar birliğini kaldıracak durumdadır. O halde demokratik ulus çözümü Kürdistan için olduğu kadar Ortadoğu için de en gerçekleşebilir çözüm yöntemidir.

PKK'nin demokratik modernite kramını geliştirip kendini devlet ve iktidar odaklı olmaktan çıkartarak demokratik ulus çözümünü teorik ve stratejik bir gerçeklik haline getirmesi, yakın dönemde sosyal bilime ve toplumsal devrim anlayışına yapılmış en büyük katkı olmaktadır. Kendini demokratik ulus olarak inşa eden toplular geleceğin en özgür ve güçlü toplumları olacaktır.

Kurt sorununun demokratik özerklik temelinde çözülmesi ve Kurt toplumunun kendini demokratik ulus olarak inşa etmesi Kurtleri yeniden tarihin motor gücü haline getirecektir. Elbette bunun için öncelikle Kurtleri yok etmek isteyen soykırım sisteminin tümdeki kırılıp aşılması, bugün 'varlık ve özgürlük sorunu' olarak şekeitenen Kurt sorununun çözülmesi gereklidir. Demokratik ulus çözümü bu görevin de en başarılı bir biçimde yerine getirilmesini ifade etmektedir.

Kurt demokratik ulus inşası bundan sonra Kurt toplumunun yegane var olma ve gelişme biçimini olacaktır. Bu varoluşun zihniyetini PKK, bedenini KCK oluşturacaktır. O halde üçüncü partieleşme döneminin PKK'si zihniyet, strateji ve örgüt olarak kendini buna göre yapılandıracaktır. Yeni dönem PKK'si buna göre kimlik kazanacak ve bu temelde yer ve anlam bulacaktır.

Birinci doğuş veya partieleşme dönemi, evrensel devrimci ideolojiden ulusal toplum kendiliğinin zihnen doğuşunu ifade etmektedir. İlk olarak Kurtluk esas alınmakta, nasıl bir toplum olduğu, ülkesi, dili, sınırları, parçalanmışlığı, geriliği veya çağdaşlığı en kaba bilgilerle tartışılmaktadır. 1973-1979 döneminin özü bu temelde yeni Kurt hakikatinin anlam bulması ve PKK olarak isimlendirilmesidir.

1980-2004 arasındaki ikinci dönem ise, esasında nesne olarak Kurt olgusundan bılgilenen, örgütlenen, savaşan, böylelikle özgürlüğe ve özneleşen Kurt ulusal toplumuna dönüşü ifade eder. Buna tipik olarak çağdaş bir halk, demokratik toplum halinde yeniden oluş da diyebiliriz. Oluş sürecinin isimleri HRK (ARGK) ve ERNK'dır. Milyonlarca insanın harekete geçirilmesi söz konusudur. Halktan şehitlerle beraber sayıları otuz bine ulaşan şehidi, on binlerce zindan tutuklusu, yüz binlerce işkenceden geçmiş kadrosu ve sempatisanı, hıcretleri ve dört milyonu aşan göçmeni vardır. Savaşan halk gerçeginde böyle varılmıştır. Böylece bir ulusal halk, demokratik ulus toplumu oluşu söz konusudur.

2005 ve sonrasında üçüncü dö-

"Yoldaşlık ilişkisi; para, mal, mülkiyet, karılık kocalık, tüketim eşyalarına heveslilik, nefsinin peşinde koşmak, iktidar derdine düşmek, kör cesaret veya korkuya kapılmak gibi hakikat yolcusu olmaktan ve temsil edici kimliğine varmaktan alıkoyucu her türlü ilişki, düşünce, söylem ve eylemden uzaktır."

nem, söz konusu varoluşun varlık haline gelmesi, kimliğini ve özgürlüğünü kazanmış bir varlık olarak anlam ifade etmesidir. Ulusal demokratik toplum artık bir hayal ve ütopya değil, özgürce yaşanan bir gerçeklik haline gelir. Ulus-devletçiliği terk ederek, tamamen demokratik toplum gerçeği üzerinde yoğunlaşır. Dönemin temel karakteri, sosyal pazar ekonomisi ve ekolojik endüstriyle beslenen bir demokratik ulus inşasıdır. Bu inşanın isimlendirilisi KCK olmaktadır.

PKK'nin yeni dönemdeki görevleri önceki dönemlerden farklıdır

Önceki dönemlerdeki ideolojik ve politik etkiye yine yaşamak ve yaşamakla birlikte, kazanılmış Kurt kimliğini ve özgür yaşam arzusunu demokratik ulus inşasına çevirmek durumundadır. PKK artık geçmişin reel sosyalizmden etkilenmiş ulus devletçi partisi değildir. Yeni dönemde sosyalist partiler kendilerini demokrasının bir protipi olarak inşa etmek durumundadır. Kendini demokratikleştirmeyen bir partinin toplumu demokratikleştirmesi düşünülemez. Devlet ve iktidardan uzak durarak, politik toplum koşullarında demokratik otoriteyi oluşturmak mümkündür.

Yeni dönemde PKK sadece ulus devletçiliği aşmakla yetinemeye ancak kendini demokratik modernite unsurlarının protipi biçiminde inşa ederek öncülük rolünü oynayabilir. Kurt toplumun demokratik ulus olarak inşa edilmesi, PKK'nın yeni kimlik döneminin başta gelen görevidir. Bu görevini başarması, öncelikle kendi sistemini kapitalist modernite unsurlarının alternatif kılmasına mümkündür. Bu da kendi modernite unsurlarını (demokratik ulus, ekolojik endüstri ve sosyal pazar ekonomisi) geliştirmesini ve pratikleştirmesini gerektirir.

Dogmatik yaklaşım yerine sıkı bir sorgulamacı yaklaşımı sergileyebilmektedir. Böylece daha etkili bir öncü güç olması mümkündür. Elbette yeni öncü güç demokratik toplumun protipidir. Demokratik ulus toplumunun ön modelini teşkil etmektedir. PKK'nın yeni dönemde de rolünü oynayabilmesi, tarihsel ihtiyaca cevap vermesine ve güncel görevlere doğru sahip çıkışmasına bağlıdır. Kimlik ve özgürlük arzusunun sağlam güvencelere kavuşturularak sürekli kazandırılması, güncel görevlerin başında gelmektedir. Bu durum sadece ulus devletçi anlayışla değil, 'bireysel ve kültürel haklar' kandırmasıyla da saptırılmak istenmektedir.

PKK'nın yeni dönemde sürekli karşıya olacağı temel iki sorun barış ve savaş sorunudur. 2005'ten itibaren diyalogu da içermek temelinde yürütülen barışçı siyasi çözüm çabaları gezen karşılığı bulmamıştır. AKP hükümetinin yaptığı da, kendinden öncekiler gibi askeri, siyasi, sosyal, kültürel, ekonomik, diplomatik ve psikolojik yöntemlerle soykırım savaşını daha bütünlük yürütmek olmuştur. Bu süreçte iyice netlik kazanmıştır ki, barışçı ve

siyasi çözüm ancak mevcut ulus devletlerin Kurt halkın demokratik ulus olma hakkını ve bu hakkın doğal sonucu olarak demokratik özerk yönetim statüsünü kabul etmeleriyle mümkündür. Bunun dışında yaşanacak olan savaştır. Dolayısıyla PKK yeni savaş döneminin ideolojik, politik, ahlaki ve karar sorumluluğunu kaldırmak, bütünsel bir savaşa hazır olmak, eskinin partizan savaşa, yarı isyan yarı gerilla çatışmalar dönemini tekrarlamayan bir gerillacılığı ve meşru savunma savaşını geliştirmek durumundadır. Kültürel soykırım rejiminin devam ettirilmesi ve Kurt halkın çok yönlü saldırılara maruz kalması gerçeği dikkate alınırsa, bunlar var olukça halkın öz savunmasını geliştirmesi ve her zaman meşru savunma savaşına hazır olması şarttır.

Yeni dönemin demokratik ulus inşası sosyalizmin inşasından öncelikli olup, sosyalizme giden yolu da açar. Sosyal bilimde devrimi gerektirirken, ahlaki ve politik görevleri birlikte yerine getirmekle de bağlantılıdır. Kapitalist modernitenin tüm kuşatmalarına rağmen, PKK öncülübü bu çerçevede rolüne sahip çıktı. Başarıya olabilir. Bu durumda kadrolar kendilerini eğitmeli ve özgür yaşam felsefesini yaşam tarzı haline getirmeli şarttır. Parti kadroları tam bir ideolojik ve politik yeterlilikle birlikte, özellikle her koşul altında özgür yaşam ahlakına bağlılığı sergileyecelerin güçte olmak durumdadır. Tüm iktidarcı, milliyetçi, cinsiyetçi, dinci ve liberal körelticiler hakikatten uzaklaştırıcı ideolojileri ve yaşam tarzlarını boş çıkaracak gücü sergileyebilmelidir. Ideolojik, politik, ahlaki ve örgütsel yeterlilik her önder kadronun demokratik ulus inşasındaki başarı güvencesidir.

Özellikle kadrolar arasındaki yoldaşlık ilişkilerini iyi kavramak gerekmektedir. Toplumsal ilişkilerin özünü yansitan yoldaşlık ilişkileri esas olarak ideolojik ilişkilerdir, ideolojinin açığa vurduğu ve ortaya çıkışmasına yol açtığı hakikat ilişkileridir. Yoldaşlık ilişkisi para, mal, mülkiyet, karılık-kocalık, tüketim eşyalarına heveslilik, nefsinin peşinde koşmak, iktidar derdine düşmek, kör cesaret veya korkuya kapılmak gibi hakikat yolcusu olmaktan ve temsil edici kimliğine varmaktan alıkoyucu her türlü ilişki, düşünce, söylem ve eylemlen uzaktır.

PKK Kurt sorununun çözümünde demokratik çözüm modelini esas almaktadır. Bu sadece bir çözüm seçenekidir, başlıca çözüm yöntemidir. Sosyalizm ve ulusal kurtuluş hareketleri başarılı olmak istiyorlarsa demokrasi dışında çözüm aracı aramamalıdır. Demokratik çözüm modelini üniter ulus devletlerin federe veya konfedere biçimlere dönüşmesi olarak düşünmemek gerekmektedir. Demokratik çözüm özünde demokratik ulus olma ve toplum kendini demokratik ulusal toplum olarak inşa etmesi olusudur. Demokratik ulus özgürlüğe ve eşitliğe en yakın ulustur. Sadece zihniyet ve kültür ortaklııyla yetinmeyen, tüm üyelerini demokratik özerk kurumlarda birleştiren ve yöneten ulustur. Demokratik ulusun alternatif modernitesi demokratik modernitedir.

"Kurt demokratik ulus inşası bundan sonra Kurt toplumunun yegane var olma ve gelişme biçimini olacaktır. Bu varoluşun zihniyetini PKK, bedenini KCK oluşturacaktır. O halde üçüncü partieleşme döneminin PKK'si zihniyet, strateji ve örgüt olarak kendini buna göre yapılandıracaktır, buna göre kimlik kazanacak ve bu temelde yer ve anlam bulacaktır."

Tekelcilikten kurtulmuş ekonomi, çevre uyumu ifade eden ekoloji, doğa ve insan dostu olan teknoloji, yaşamı yaratın politik ve ahlaki toplum demokratik ulusun kurumsal temelidir.

Tarihsel ve toplumsal gerçeklerin bilince çıkarılması ve ulus devletçiliğin kapitalizmin bir tuzağı olduğunu anlaşılmış sonucunda PKK tarafından Kurt halkın kendi demokratik yönetim sistemi olarak KCK ilan edilmiştir. KCK, Kurt ulusal sorunun çözümünde devlet ulusça yaklaşımı red-dederek demokratik ulusça modeli, Kurtların ulusal toplum olusuna dönüşümü demokratik özerklikle gerçekleştirmeyi esas alır. KCK'nın yürüttüğü demokratik ulus inşasının zihinsel ve bedensel olmak üzere iki temel boyutu vardır. Ancak bunlar birbirile kopmaz bir bütünlük içindedir.

Zihinsel boyutta önemli olan, farklılıklar reddetmeyecek bir eşitlik ve özgürlüğünü bağılı olduğu komün veya toplulukla birlikte politik ve ahlaki değerler temelinde gerçekleştirmesidir. Her komün veya topluluk aynı zamanda politik ve ahlaki bir toplum birimidir. Ahlak topluluğu, komünal yaşama saygı ve bağlılık demektir. Politika ise toplumsal yarar temelinde pratikleşme özgürlüğünü ifade eder. Bir komünün politikliği, özgürlüğü ve demokratikliği arasında sıkı bağlar vardır.

Kapitalizmin 'toplum yoktur, birey vardır' biçimindeki sapkınlık anlayışına karşı demokratik ulusun bireyi, özgürlüğünü toplumun komünalitesinde yani daha işlevsel küçük topluluklar halindeki yaşamında bulur. Özgür ve demokratik komün veya topluluk, demokratik ulus bireyinin gerçekleştiği temel okuldur. Bu çerçevede KCK üyeliğine demokratik ulus yurtaşlığı kimliğini atfetmek uygun bir tanımlama olur. Kurtların kendi demokratik uluslararası yurtaş olması hem vazgeçilmez hakları hem de görevleridir. Kendi ulusunun yurtaş olamamak büyük bir yabancılışmayı ifade eder ki, bu durum hiçbir gereçle savunulamaz. Eğer Kurt sorunu ilgili devlet içinde demokratik anayasal çözüme kavuşursa, o durumda iki veya daha çok yurtaşlık da yaşanabilir.

■ KCK'nın demokratik ulus inşasının politik boyutu demokratik özerkliktir. Bu da toplumun demokratik özyönetimi anlayışının toplumun komünalitesinde yani demokratik özerklik yatar. Demokratik özerklik, hakim etnisiteli ulus devletlerle ortak bir siyasi çatı altında yaşamanın asgari koşuludur. Demokratik ulus modelinin dayattığı çözüm, mevcut ulus devletlerin inkarını değil, onların demokratik anayasal çözüme bağlı olmasını gerektirir.

Demokratik özerklik çözümü iki yolla uygulanabilir. Birinci yol; Ulus devletlerle uzlaşmayı esas alır. Somut ifadesini demokratik özerklikte yer veren demokratik anayasal çözümde bulur. Halklar ve kültürlerin tarihsel, toplumsal mirasına saygı gösterir. Bu mirasların kendilerini ifade etme ve örgütlenme özgürlüklerini vazgeçilmez temel anayasal haklardan sayar. Demokratik özerklik bu hakların temel ilkesidir. Bu ilkenin başlıca koşulları, egemen ulus devletin her türlü inkar ve imha politikasından vazgeçmesi, ezilen ulusun da kendi öz ulus devletçiliğini kurma fikrini terk etmesidir. Her iki ulus bu yönelik devletçi eğilimlerden vazgeçmedikçe demokratik özerklik projesinin hayatı geçirilmesi zordur.

Demokratik özerkliğin ikinci çözüm yolu ise, birinci yolu tıkanması ve devre dışı kalması halinde ulus-devletlerle uzlaşmaya dayalı olmayan,

kendi projesini tek taraflı ve devrimci tarzda halkın özgücüne dayanarak pratiklestirmesi yoludur. Şüphesiz bu durumda tek taraflı demokratik ulus olma yolunu kabul etmeyecek olan egemen ulus devletlerle çatışmalar yoğunlaşacaktır. Kurtler bu durumda varlıklarını korumak ve özgürlüklerini kazanmak için topyekun direnişe geçeceklər. Savaş içinde olası bir uzlaşma veya bağımsızlık sağlanıncaya kadar bu özsavunma durumu ve demokratik ulus inşasını kendi özgücülarıyla geliştirme çabası devam edecektir.

■ Demokratik ulus olmanın ilk koşulu; Bireyin özgür olması ve bu özgürlüğünü bağılı olduğu komün veya toplulukla birlikte politik ve ahlaki değerler temelinde gerçekleştirmesidir. Her komün veya topluluk aynı zamanda politik ve ahlaki bir toplum birimidir.

Ahlak topluluğu, komünal yaşama saygı ve bağlılık demektir. Politika ise toplumsal yarar temelinde pratikleşme özgürlüğünü ifade eder. Bir komünün politikliği, özgürlüğü ve demokratikliği arasında sıkı bağlar vardır.

Kapitalizmin 'toplum yoktur, birey vardır' biçimindeki sapkınlık anlayışına karşı demokratik ulusun bireyi, özgürlüğünü toplumun komünalitesinde yani daha işlevsel küçük topluluklar halindeki yaşamında bulur. Özgür ve demokratik komün veya topluluk, demokratik ulus bireyinin gerçekleştiği temel okuldur. Bu çerçevede KCK üyeliğine demokratik ulus yurtaşlığı kimliğini atfetmek uygun bir tanımlama olur. Kurtların kendi demokratik uluslararası yurtaş olması hem vazgeçilmez hakları hem de görevleridir. Kendi ulusunun yurtaş olamamak büyük bir yabancılışmayı ifade eder ki, bu durum hiçbir gereçle savunulamaz. Eğer Kurt sorunu ilgili devlet içinde demokratik anayasal çözüme kavuşursa, o durumda iki veya daha çok yurtaşlık da yaşanabilir.

■ KCK'nın demokratik ulus inşasının politik boyutu demokratik özerkliktir. Bu da toplumun demokratik özyönetimi anlayışının toplumun komünalitesinde yani demokratik özerklik yatar. Demokratik özerklik, hakim etnisiteli ulus devletlerle ortak bir siyasi çatı altında yaşamanın asgari koşuludur. Demokratik ulus modelinin dayattığı çözüm, mevcut ulus devletlerin inkarını değil, onların demokratik anayasal çözüme bağlı olmasını gerektirir.

Politikanın doğasında özgürlük vardır. Bir toplum devlet ve iktidar olgularından ne kadar uzaklaştırılır ve politika olgusuyla beslenirse o kadar özgür olur. Politika sadece özgürlüştürmez, aynı zamanda düzenler. Politika eşsiz bir düzenleyici güç ve sanattır. Kurt demokratik ulus inşasında omurga rolü oynayan KCK'dır. KCK'nın demokratik politika organı rolünü oynayabilmesi demokratik uluslararası vazgeçilmez gereğidir. Ulus devletle karıştırılması bilinci bir saptırmadır. Ulus devletçiliğin ne ilk ne de son aşamasıdır. Ulus devletçilikten ilkesel düzeye ayrılmıştır. KCK'de politik kararlaşma Kongra-Gel'den komüne kadar her düzeydeki halk meclislerinde gerçekleşir. Seçimle iş başına gelen icra organları halka ve meclislere karşı sorumludur. KCK'nın kendini tek taraflı olarak demokratik ulusun bütün boyutlarında uygulaması yeni bir dönemi başlatmıştır. Bu dönem PKK mücadeleinin daha önceki dönemlerinden farklıdır. Bu dönemde yine PKK ve HPG çalışmaları ve savunma savaşları olmakla birlikte, esas amaç demokratik ulusun tüm bo-

yutlarında inşa edilmesi ve yönetilmesi olacaktır.

Demokratik uluslararası sürecinde sosyal yaşamda önemli dönüşümler gerçekleşir. Sosyal alan genişliği ve derinliği en fazla olan alandır. Kapitalist modernite de geleneksel yaşamı büyük değişikliğe uğratmıştır. Toplumun kentli, sınıflı ve devletli yapısı kapitalist birikim sistemiyle kanser türü bir büyümeyi yaşamıştır. Bütün bilimsel veriler gezenimizin, çevrenin ve toplumun bu hızlı büyümeyi kaldırılamayacağını kanıtlamaktadır. Bu biçimde kapitalist modernitenin kendisi gezegende tüm canlı yaşamı tüketen bir canavara dönüştür. Uyarlığın ilk ve en eski kölesi kadın, tarihin hiçbir döneminde kapitalist modernitede olduğu kadar istismar edilmemiştir. Aile çözülürken, toplumun tükenisi de hızlanmaktadır. Milliyetçilik, dincilik, iktidarcılık ve cinayetçilik toplum bilincini yok olma noktasına getirmiştir. Eğitim adı altında gençlere ve çocuklara dayatılanlarla tam bir anti-toplumsal bireyçi tip yetiştirmektedir. İnsanların ruhuna ve beynine yöneltilen yirmi dört saatlik bombardıman tam bir toplum kırımı ortaya çıkarmaktadır.

Kapitalizmin çıkışları doğrultusunda geliştirilen bilimciliğin yarattığı bu toplum kırımı karşı, demokratik ulus öncelikle toplum kalmakta ısrarıdır. Kapitalist modernitenin yarattığı toplumsal hijyenizmeye karşı alternatif demokratik toplumdur. Kapitalizme karşı her alanındaki toplumsallığı ve politik, ahlaki varoluşu ifade eder. Bu anlamda KCK, özgür birey ve demokratik toplum yaşımanın güvencesidir. Toplumun ahlaki ve politik boyutunu geliştirerek, kendi gerçekliğinin bilincine varmasını sağlar. Gençlik ve kadın öncülüğünde tüm toplumsal kesimlerin bu bilinc temelinde demokratik eylemliliğe ulaşmasını ve demokratik konfederalizm çizgisinde örgütü hale gelmesini ifade eder. Başta kadın ve gençlik olmak üzere tüm kesimlerin özgün demokratik örgütlülüğünü ve eylemini toplumsal varoluş olarak görür. Ulus devletçiliğin kültürel soykırıma tabii tuttuğu Kurt toplumu, kendine dayatılan bu inkar ve imha rejimini ancak demokratik ulus olmakla aşabilir. Demokratik ulus, KCK ve özgür birey ayrılmaz bir bütündür.

Demokratik uluslararası sürecinde kadın özgürlemesi büyük önem taşır. Özgürleşen kadın özgürleşen toplumdur. Özgürleşen toplum ise demokratik ulustur. Demokratik ulus inşasının temelinde özgür birey ve demokratik komün, onların temelinde de özgür kadın vardır. Geleneksel uygarlığın ve kapitalist modernitenin toplumu kadın köleliğine dayanarak bitirme çabasına karşı, demokratik ulus inşası da kendini kadın özgürlüğüne dayanarak var eder. Bütün bilingenme ve örgütlenme çalışmalarını bu temelde yürütür. Kadın özgürlüğünü bir bilim olarak ele alır ve özgür kadın örgütlenmesi olarak PAJK ve KJB'nin geliştilmesine büyük önem verir.

Kurt toplumunda yaşamın tükenişini en çok kadın olgusu etrafında gözlemlemek mümkündür. Yaşam ve kadın adını gerçekçi olarak birleştiren bir toplumsal kültürde kadında yaşamın tüketilişi, toplumsal tükenişin de temel göstergesidir. Tanrıça kültürune yol açmış kadın etrafında uygarlığın temelini atmış bir kültürden geriye kalan, yaşam konusunda kocaman bir körlük ve güdüllerle teslim olmuşluktur. PKK'nın ve devrimci halk savasının bu konuda doğurduğu en önemli sonuç, toplumun kurtuluşu ve özgürlüğünün kadın olgusunun çözümlenmesinden, kurtuluşu ve özgürlüğünden geçtiğinin açığa çıkarılma-

sıdır. Kadına ilişkin verili bütün anlaşım ve tutumların sorgulanması ve Önder Apo'nun geliştirdiği düşüncelerin özümsemesi şarttır. Bir kadın veya erkek gerektiğinde her türlü ilişkisinden vazgeçebilmeli ama ahlaki ve politik toplumdaki rolünden asla vazgeçmemelidir. Birlikte özgür yaşam bu esas üzerinde olmalıdır.

■ KCK, demokratik ulusun omurgası olarak ekonomik özerkliği ve komün ekonomisini en az toplumun özsavunması kadar gerekli görür ve esas alır. Nasıl özsavunma olmadan toplum varlığını sürdürmezse, ekonomik özerklik olmadan, toprağın korunmasına, ormanlaştmaya, ekolojiye ve komüne dayanmadan da toplumun beslenmesi, dolayısıyla varlığını sürdürmesi mümkün olamaz.

Ekonominik işgal ısgallerin en tehlikelisidir

Ekonominik işgal, bir toplumu düşürme, çökertme ve çözümnen en barbar yöntemdir. Kurt toplumu en çok ekonomik araçlarına el konularak, denetlenerek nefessiz hale getirilmiştir. Bir toplumun kendi üretim araçları ve pazarı üzerinde kontrolünü kaybettikten sonra yaşamını özgürce sürdürmesi mümkün değildir. Ekonomik tutaksızlık, kimlik inkarcılığının ve özgürlükten yoksunluğun en etkili aracıdır. Kurt toplumu uygarlık tarihi boyunca karşılaştiği fetih, işgal, istila, talan, sömürgecilik ve asimilasyon uygulamalarına kapitalist modernitenin üç ana unsurunun (azami kar talanı, ulus devlet zulmü, endüstriyalızmanın tahribi) eklenmesiyle birlikte yaşadığı kültürel soykırımı sonucunda kendine sahip çıkamaz hale gelmiştir.

lik için yasal bir temel de gereklidir. Ulusal ekonomiyle koordinasyonu dikte alan yerel ekonomiye ve onun özerk işleyişine şiddetle ihtiyaç vardır. KCK'nın ekonomi yönetimi büyük önem taşımaktadır.

Demokratik ulus esas itibarıyle ahlaki ve politik bir ulustur

■ Bu nedenle hukuka, özellikle anasaya hukukuna karşı duyarlıdır. Ulus-devletlerle ortak bir siyasi çatı altında uzlaşarak yaşamayı esas aldığımda demokratik hukuka ihtiyaç duyulur. Ulusal yasalar ve yerel yönetim yasaları ayırmı önem kazanır. Demokratik hukuk çeşitliliğe dayanan hukuktur. Daha da önemlisi, hukuk düzenlemesine az başverur ve basit yapıldır.

Ahlaki ve politikayı inkar eden burjuvazi, kendisine muazzam güç sağlayan hukuk erkine başvurur. Burjuvazinin elinde hukuk büyük bir silahtır. Kendisini hem ahlaki ve politik düzene hem de alttaki emekçilere karşı hukukla savunur. Ulus devlet gücünü büyük oranda tek rolü düzenlenenmiş hukuk erkinden alır. Kürdistan'da ulus devletlerin inkarçı ve imhacı hukukları yürürlüktedir. Ulus devlet hukukunda Kurt kültür ve varlığı tüm unsurlarıyla yok hükmündedir. Ulus devlet hukuku tasfiyede en etkili bir silah olarak kullanılmaktadır. Kurt varlığı ve özgürlüğü en çok da hukuksal kılıflı inkar edilip yok sayılmaktadır. Sömürgeci hukuk Kurt insanını doğal suçlu sayıp en ağır cezaları öngörmektedir. Bu nedenle hukuk alanındaki durum ve mücadele de önemlidir. Egemen ulus devlet hukukları Kurt demokratik ulus hukukunu tanıdığı ölçüde, Kurt

kültürünün yeniden yaşam bulmasında devrimci rönesans rolünü oynamıştır. Denebilir ki, Kurtlerin demokratik uluslararası bu manifestoya radikal bir başlangıç yapmış ve 1984 Ağustos Hamlesiyle savaşta denenen Kurt kültür varlığı birçok kahramanlık olayıyla yaşamsallığını kanıtlamıştır.

Kurt demokratik ulus inşası, ulus devlet ulusçuluğundan farklı olduğu gibi, Kurt milliyeti ve devletçi yaklaşımlarıyla geliştirilmek istenen ulus inşasından da nitelik bakımından farklıdır. Cumhuriyet tarihi boyunca inkar edilen ve Kurtlerin aslı unsur olarak katıldığı 1919-1922 ulusal devrimindeki rolüne sahip çıkar. Daha sonraki süreçte ortaya çıkan dıştalayıcı ve inkarçı yaklaşımı devrimin halkçı karakterine karşı darbe sayar. Bu darbeye karşı Kurtlerin direnişini meşru, ilericiler ve özgürlükler olarak değerlendirir. Kurtlerle Türklerin Ortadoğu'nun son bin yıllık tarihinde ortaklaşa stratejik bir rol oynadığını kabul eder.

PKK ve KCK, diğer halklarla ucu açık demokratik ulus anlayışı temelinde daha geniş demokratik ulusal birlikler ve ittifakları açıktır. Tarih boyunca Ortadoğu kültüründe yaşanan birlükleri güncelleştirip inşa etmeyi Ortadoğu halklarının gerçek kurtuluş ve özgürlük yolu sayar. KCK döneminde giderek daha da yapısal bir nitelik kazanacak olan Kurt demokratik ulusu, tüm boyutlarıyla Ortadoğu halklarına model olacak bir yeniden ulusal inşa deneyimi sunacaktır. Batı modernitesinin ajanlığı rolünü aşamayan ulus devletlerin tarih ve kültür inkarcılığına karşı devrimci ve demokratik kültür rönesansıyla yeni bir çağ, demokratik modernite çağının yükselişe geçişini başlatacaktır.

■ Kurtler açısından özsavunma tarih

rında köklü reformlar yapmalarını, KCK'nin ise HPG'yi yenden düzenlemesini gerektirir.

Ulus devletlerle uzlaşma olmaması, KCK'nin tek tarafı olarak özsavunma güçlerini ihtiyaçlara göre nice ve nitel olarak yeniden düzenlemesini getirir. HPG güçleri, yeni dönemde demokratik değerler ve demokratik uluslararasıyı her alanda ve her boyutta savunmakla, demokratik ulusal otoriteyi layıkıyla tesis etmekle yükümlü olacaktır. Demokratik ulus, yurtaşlarının can ve mal güvenliğini koruyacaktır. Kültürel soykırımlara kadar varan bütün ulus devlet uygulamalarına (askeri, politik, kültürel, sosyal ve psikolojik savaşlarına) karşı sürekli savaşım halinde olacaktır.

■ Kurtler gerek kendileri ve komşuları arasında, gerekse Küresel çapta anlamlı bir diplomasiye şiddetle ihtiyaç duymaktadır. Varlıklarını korumada ve özgürlüklerini sağlamada olumlu diplomatik faaliyetlerin büyük rolü vardır. Kapitalist modernite sürecinde dünyada diplomatik oyullara en çok kurban edilen halk Kurtler olmuştur. Hem konjuncturel hem de sınıfal açıdan birleşik bir Kurt ulus devletinin şansının az olduğu göz önüne getirilirse, demokratik ulus diplomasisine şiddetle ihtiyaç olugu gelecektir.

Demokratik ulus diplomasisi, önceki parçalanmış ve farklı çıkışlar etrafında bölünmüş Kurtler arasında ortak bir platform geliştirmek durumundadır. Diplomatik faaliyetlerin merkezine bu platform oturmalıdır. Örgütlerin kendi başına yürüttüğü diploması yararlı sonuç getirmemiş, hatta zarar vermiştir. Dolayısıyla Kurtler arasında bütünsel bir diploması geliştirmek temel ulusal görevlerdir. Bunun için Demokratik Ulusal Kongre'yi gerçekleştirmek Kurt diplomasisinin en hayatı görevidir.

Olası bir Demokratik Ulusal Kongre, öncelikle kalıcı bir örgüt olmalı ve birleşimde herkese konumuna göre bir yer verilmelidir. İkinci olarak daimi bir icra organı, yani Yürütme Konseyi seçmelidir. Üçüncü olarak bütün örgütlerin özsavunma güçlerini birleştirecek ortak bir Komutanlık kurmalıdır. Son olarak Konseye bağlı bir Dış İşküler Komitesi oluşturulmalıdır. KCK ile Güney Kurdistan Bölgesel Yönetimi'nin Demokratik Ulusal Kongre'yle ilişkileri birlikte çalışmalarına imkan verecek bir uygunlukta düzenlenmelidir. Ulusal Kongre toplama yönünde atılan adımların bu temelde sonuca ullaşırılması için çalışılmalıdır.

Boylarını kısaca ifade etmeye çalıştığımızı Kürtistan'da demokratik ulus inşacılığı hem kuram hem de pratik açısından yoğunlaşmayı ve düşünüm geçirmeyi gerektiren Kurt varlığı ve özgür yaşamının yeni tarihsel ve toplumsal ifadesidir. Demokratik modernitenin kavram ve kuramlarıyla yeniden kurgulanan Kürtistan Devriminin pratik gelişmesini layıkıyla sürdürmesi halinde devrimin yerel çözümü aynı zamanda evrenselleşmenin de en sağlam bileşkesi olacaktır. Bu temelde Ortadoğu demokratik devrimine düşünümü başarıyla gerçekleştirecek ve kapitalist modernitenin III. Dünya Savasının kaderini de belirleyecektir.

Demokratik çözüm mucoselesinin özellikler

Günümüzde tüm boyutlarıyla açığa çıkarılmış olan ve çözümünü dayatan Kurt sorununun demokratik çözümünü sağlayacak mücadelenin başlıca özellikleri şunlardır:

■ Kurt sorununun demokratik çözüm müucoselesinin iki temel yanı vardır. Birincisi; Mevcut ulus devletlere

demokratik ulus hukuku da ulus devletleri tanır. Ulus devlet hukuku inkarcılığı sürdürdüğünde KCK de tek tarafı kendi demokratik özerklik hukukunu yürürlüğe koyar. Böylece kendi demokratik özerklik yönetimine geçiş yapar. Kürdistan'da demokratik özerklik yönetimini bir ulus devlet hukuk yönetimi olmayıp, yerel ve bölgesel çapta demokratik modernite yönetimidir.

■ Kurt sorununun demokratik ulus çözümü öncelikle Kurt tarihinin ve kültürünün doğru tanımlanmasıyla bağlantılıdır. Bu durum toplumsal varlığının tanınmasını beraberinde getirir. Ulusal toplum olmak, tarih ve kültür bilincine ve ruhuna sahip olmak demektir. Cumhuriyet tarihinin Kurtleri inkar ve imhası (Diğer ulus devlet tarihleri de benzer uygulamalara sahiptir), ilkin Kurt tarihinin inkarı ve kültürel varlığının imhasıyla başlatılmıştır. Önce manevi kültürel unsurlar, daha sonra maddi kültür unsurları tasfiyeye uğratılmıştır. Kurt dili ve kültürü yasaklanıp ulus devletlerin hakim dil ve kültür toplumsal yaşama egemen kilinmiştir. Kurtçe anadilde eğitim yasaklanarak anadıl yerine geçirilmeye çalışılan Türkçe eğitimle asimilasyon sürekli kilinmiştir. Kurtçe coğrafik adlar da yasaklanmıştır. Böylece hakim ulus dili, zihniyeti ve coğrafik adları ikame edilmiş, Kurt gerçekliğinin kolayca tasfiye olacağına hükmedilmiştir. Yaşama şartı olarak kendilik kültüründen vazgeçiş dayatılmış ve uygulanmıştır. Bu anlamda PKK'nın inşasına tarih ve kültür bilinciyle başlaması doğru olmuş, ulaştığı sonuçları manifesto ile ilan etmesi Kurt tarihi ve

boyunca hep önem taşımıştır. İlkçağdan beri kabile ve aşıret birimleri halinde dağılık alanlarda yaşamaya dayalı özsavunma sistemleri kapitalist modernite saldıruları karşısında yetersiz kalmıştır. Böylece ilk defa varlıklarını yitirme tehdisesi yaşayıp ulus devletlerce soykırıma kışkırtına alınmışlardır.

Tarihsel olarak proto Kurtlerden çağdaş Kurtlere kadar hep varlığını koruyan anavatan Kürtistan gerçekliği tümüyle tarihten silinmek istenmiş, Kurtlerin varlığı 'yok hükmünde' sayılmıştır. Bu soykırımı sürecine tepki olarak doğan PKK hareketi, esas itibarıyle Kurt halkın bir özsavunma hareketidir. Başlangıçta ideolojik ve politik olarak yürtülen bu özsavunma hareketi daha sonra devrimci halk savaşı biçiminde sürdürülmuş ve bu direniş inkar, imha ve asimilasyon politikalarına büyük darbe vurmıştır. halkın kimliğine sahip çıkma ve özgür yaşamda ısrar etme tavınızı kesinleştirmiştir.

KCK'nın demokratik ulus inşası, özsavunmanın nasıl kalıcı bir sisteme bağlanması gerektiğini hususunu hayatı önde göstermektedir. Kürdistan'ın ve Kurtlerin varlığı ve özgürlüğü özsavunmaz olamaz. Tek silahlı güç tekeli olan ulus devletlerin fırsat buldukça yeni inkar, imha ve asimilasyon sistemleri geliştirecekleri açıkları. Ulus devletlerle ortak yaşamın asgari koşulu, dışa karşı ortak ulusal savunma dışında iç güvenlik işlerinin bizzat Kurt toplumunun kendisi tarafından karşılanmasıdır. Dolayısıyla barışçıl demokratik çözümün sağlanabilmesi, ilgili ulus devletlerin iç güvenlik politikalara

Günümüzde tüm boyutlarıyla açığa çıkarılmış olan ve çözümünü dayatan Kurt sorununun demokratik çözümünü sağlayacak mücadelenin başlıca özellikleri şunlardır:

■ Kurt sorununun demokratik çözüm müucoselesinin iki temel yanı vardır. Birincisi; Mevcut ulus devletlere

(Türkiye, İran, Irak, Suriye) yönelik yürütülecek mücadele ve gerçekleştirecek değişim ve yeniden yapılanma. İkinci; Kürdistan toplumu içinde yürütülecek devrimci demokratik çalışma ve gerçekleştirilecek olan demokratik değişim ve dönüşümüdür.

Birinci yan; Mevcut ulus devletlerin demokrasiye duyarlı hale getirilmesini, sınırlanılarak küçültülmeyi, Kürdistan'ın inkar eden ve imha etmeye çalışan zihniyet ve politikalardan arındırılmasını, toplumsal sorunların demokratik özerklik modeliyle çözümünün kabul ettirilmesini içerir. Bunlar için en küçük demokratik eylemde devrimci direnişe kadar çok yönlü ve bütünlük bir mücadele yürütülmeyi ifade eder.

İkinci yan ise; Kürdistan toplumunun sosyal pazar ekonomisi ve ekolojik endüstriyel beslenen, kadın özgürlüğüne ve demokratik komün (topluluk) yaşamına dayanan, demokratik özerklik sistemi tarafından yönetilen bir demokratik ulus haline getirilmesini içerir. Bunlar için en küçük demokratik faaliyetten en kapsamlı zihniyet devrimine ve toplumsal özgürlük devrimlerine kadar çok kapsamlı bir devrimci demokratik çalışma yürütüme ve Kürdistan toplumunun tüm birey ve kesimlerini kömünden halk meclislerine, ekonomiden özsavunmaya, sivil toplumdan demokratik siyasete kadar her alanda ve demokratik konfederalizm çizgisinde topyekun örgütlemeyi ifade eder.

Demokratik dönüşüm mücadelesinin bu iki yanı içidir. Mevcut ulus devletler demokratik değişimde ugratıldıkça Kürd demokratik ulus inşasının koşulları elverişli hale gelir, tersinden Kürdistan'da demokratik ulus inşası gelişikçe Kürdistan toplumunun kültürel soykırıma karşı mücadele gücü artar.

Demokratik çözüm mücadelesinin ikinci temel özelliği stratejik alana, yani toplumsal kesimlerin mevzilenmesine ve örgütlenmesine yönelikir. Demokratik çözüm mücadelesinin öncü kesimi kadın ve gençlikdir. Kadın öncülüğü özgürlük çizgisini ve demokratik derinliği ifade ederken, gençlik öncülüğü dinamizmi ve temizliği içerir. Demokratik çözüm mücadelesi, kadın ve gençlik öncülüğünde başta emekçiler, işçiler, memurlar, köylüler, işsizler olmak üzere demokrasiden yana olan tüm halk kesimlerinin katılımı ve birleştirilmesiyle başarı kazanır. Her toplumsal kesimin ve farklı halk grubunun kendi özgün demokratik örgütlenmesini geliştirerek katılımı önemlidir.

Demokratik çözüm mücadelesinin üçüncü özelliği taktik alana ilişkindir. Kürdistan özgürlük hareketi ilke olarak barışçıl, siyasi çözümden yana olmakla birlikte, bu durum hem ulus devletlerin tutumuna bağlıdır ve hem de aktif siyasal mücadeleyi gerektirir. Kürdistan'da kendiliğinden yaprak bile kıprıdamamakta, hiçbir şey mücadeleşiz elde edilememektedir. Dahası, egemen ulus devletlerin kültürel soykırımcı karakteri, inkar ve imhadaki ısrarı ve özel savaşları tüm boyutlarıyla geliştirme yaklaşımı dikkate alınır, demokratik çözüm mücadelesinin güçlü bir devrimci direnişi ve özsavunma savaşını içereceği açıkça görülür.

Kürdistan demokratik çözüm mücadelesinde örgüt ve eylem içidir. Demokratik çözüm mücadele, şartlar gereği uygulanmak üzere boykot, gösteri, grev, protesto gibi en basit kitle eylemlerinden topyekun sivil itatsızlığı, halkın çok yönlü siyasal serhildanından meşru savunma kapsamındaki devrimci halk savaşına kadar çok çeşitli eylem biçimlerini içerir. Kürdistan ve Kürdistan toplumu özsavunmasız olamaz. Tüm kesimleriyle Kürd halkını

demokratik kitle eylemlerinden serhildan kadar her türlü siyasal mücadele için örgütleyip seferber etmek gibi Kürd halkın özsavunma gücü olan Halk Savunma Güçleri (HPG)'ni büyütmek, eğitmek ve donatmak da hayatı öneme sahiptir.

Demokratik çözüm mücadelesinin dördüncü temel özelliği parti öncülüğünü gerektirmesidir. Ancak bu eski tarz bir öncülük değil, demokratik modernite kuramıyla donanmış ve kendini demokratik ulusun protipi olarak şekillendirmiş bir öncülük. PKK deneyimi göstermiştir ki, doğru parti öncülüğü en olumsuz koşullarda bile mucizevi gelişmeler yaratmaya muktedirken, parti öncülüğünün sapırtılması veya zayıflatılması da ciddi zarar ve tahribatlara yol açmaktadır, partisizlik ise her türlü dağılma, çürüme ve erime etkeni olmaktadır. Parti, demokratik, özgür ve eşit bir topluma doğru dönüştürmek esas alan bir programla, bu programdan çıkarı olan tüm toplumsal kesimleri ortak bir stratejiye bağlayan, başta komün ve meclisler gibi sivil toplum örgütlenmesi olmak üzere çevreci, kadın özgürlük hareketleri, devrimci, demokratik gençlik hareketleri ve kültürel hareketleri içeren geniş bir örgütlenmeyle zengin eylem biçimlerine dayanan, meşru savunmayı ihmali etmeyen bir taktiği esas alan toplumsal hareketin kurmay örgütüdür. Dolayısıyla günümüz Kürdistan'ında çok yönlü ve karmaşık bir biçimde yürütülen demokratik çözüm mücadeleinin başarısı için parti öncülüğü şarttır. Kendisini demokratik modernite çizgisinde yenilemiş ve yeniden yapılandırmış, hakikat aşkı, aklı, cesaret ve fedakarılıkla dolu kadrolardan oluşan öncü parti ihtiyacı hayatı önemdedir. İktidarı değil, halkın eğitmeye ve halka hizmet etmeye esas alan ve halka dayanan kadroların oluşturduğu parti öncülüğü esastır.

Demokratik çözüm mücadelesinin görevleri

Bizi demokratik sosyalizmin aydınlatıcılığında Kürdistan'da sosyal pazar ekonomisi ve ekolojik endüstriyel beslenen, kadın özgürlüğünde ve demokratik komün yaşamına dayanan, demokratik özyönetimince yönetilen demokratik ulus inşasına götürecek olan demokratik çözüm mücadelesinin gerçekleştireceği başlıca görevler şunlardır:

Siyaseti demokratikleştirmek, egemen ulus devletleri demokrasiye duyarlı, inkar ve imha sistemini aşmış, demokratik özerklik çözümünü kabul eder hale getirmek. Bunun için:

Egemen ulus devletlerin her türlü faşist, sömürgeci ve soykırımcı baskı ve saldırlarına karşı boykot, gösteri, protesto gibi eylemlerden serhildan kadar halkın topyekun siyasal direnişinin geliştirilmesi. Gereğinde meşru savunma kapsamında devrimci halk savasının uygulanması.

Bu topyekun demokratik direnişin ihtiyacıa göre komşu halklarla, onların devrimci, demokratik güçleriyle birlikte yürütülmeli.

Başta kadın ve gençlik olmak üzere tüm halk kesimlerinin demokratik örgütlenmelerinin geliştirilmesi. Halk Savunma Güçleri'nin büyütülmesi.

Halkımızı demokratik mücadeleden alıkoyan ve sömürgeciliği meşru gören, normalleşiren her türlü teslimiyeti, dogmatik, ütopik, kaderci, şoven ve ilkel milliyetçi anlayışlara karşı etkin bir ideolojik mücadelenin yürütülmesi.

Kürd sorununun demokratik çözümünün demokratik özerklik modeliyle gerçekleştirileceğini. Bu çözümün önce-

likle egemen ülkelerin halklarıyla beraber geliştirilmesi. Bunun genel kamu otoritesi olarak devlet (Türkiye, İran, Irak, Suriye) artı Kürdistan halkın demokratik özyönetimi biçiminde ele alınması. Demokratik özerkliğin ekonomik, hukuki, güvenlik, idari ve her alanda uygulanması.

Egemen ulus devletlerin hazır olduğu koşullarda demokratik özerklik çözümünün diyalog ve siyasal uzlaşma yöntemiyle gerçekleştirilmesi. Baskı ve çözümsüzlüğün sürdürdüğü koşullarda ise demokratik özerklik çözümünün tek tarafı ve halkın özgücüyle gerçekleştirilmesi.

Kürdistan üzerinde başta özel tim ve köy koruculuğu olmak üzere tüm özel savaş kurumlarına ve uygulamalarına son verilmesi.

Kurt kimliğinin anayasal kabulü. Ulus devletlerin Kurtleri ulusal, kültürel varlık ve siyasal hak sahibi olarak tanınması.

Siyasetin demokratikleştirilmesi. Devlet odaklı, despotik, tekelci ve rant karakterli politikalara karşı çıkılması. Devlet odaklı olmayan ve halkın taleplerini esas alan partileşmeden yana olunması. Kürdistan adına parti ve ittifaklar oluşturulabilmesi.

Basın özgürlüğünün geliştirilmesi. Herkes tam bir düşünce, ifade, örgütlenme ve siyaset yapma özgürlüğünün sağlanması.

Bireyin düşünme, ifade ve irade özgürlüğünün korunması. Üç kuşak insan haklarının uygulanması.

Demokratik belediyeçilik temelinde yerel yönetimlerin halkın demokratik özyönetiminin etkili bir aracı haline getirilmesi.

Kürdistan'da sosyal pazar ekonomisi ve ekolojik endüstriyel beslenen, kadın özgürlüğüne ve demokratik komünal (topluluk) yaşama dayanan, demokratik özyönetimince yönetilen demokratik ulus inşasını geliştirmek. Bu çerçevede:

Zihniyet devriminin geliştirilmesi için:

Parti kadrolarının demokratik modernite kuramı ya da demokratik, ekolojik ve cinsiyet özgürlüğü toplum paradigmalarında felsefik, teorik, ideolojik, politik ve ahlaki eğitimlerinin gerçekleştirilmesi.

Onderlik savunmalarının değişik yöntem ve araçlarla halka ulaştırılması. Başta gençlik ve kadın olmak üzere toplum eğitiminin demokratik modernite çizgisinde geliştirilmesi.

Entelektüel çalışmaya, sanatın geliştirilmesine, ideolojik mücadeleye ve bu çalışmaların örgütlenmesine önem verilmesi.

Sosyal bilim, siyaset ve kültür akademilerinin her yerde geliştirilmesi.

Demokratik ulusal toplumun geliştirilmesi için:

Demokratik ulus toplumunun özgür birey ve demokratik komünal (topluluk) yaşam temelinde inşa edilmesi. Komüsüz ve örgütsüz tek bir bireyin bile bırakılmaması.

Bütün toplumsal kesimlerin demokratik kitlesel örgütlüklüğinin geliştirilmesi. Sendikalar, dernekler, üretici ve tüketici örgütleri gibi yaşamın her alanının örgütü kılınması.

Demokratik siyasetin ve halkın demokratik özyönetiminin geliştirilmesi. Tüm yönetmelerin seçimle gelip seçenekler tarafından geri alınması.

Eğitim sisteminin yeniden düzenlenmesi. Anadilde eğitimin esas alınması. Çocuk ve gençlerin eğitiminin demokratik ulusun özgür bireyini yetiştirecek temelde yürütülmesi.

Kapitalist modernitenin uyuşturucu, fuhsu, kara bağlanmış spor ve benzeri yöntemlerle toplumu bitirmesine karşı

demokratik toplumsallığın ve politik ahlaki toplumun savunulup geliştirilmesi.

Herkese ücretsiz sağlık hizmetinin götürülebilmesi.

Çocukların, engellilerin ve yaşlıların korunmasını, bakımını ve işlevsel hale getirilmesini esas alan bir sistemin geliştirilmesi.

Demokratik özerklik hukukunun geliştirilmesi. Toplumsal sorunların ahlaki esaslar ve demokratik hukuk çerçevesinde çözülmesi.

Kurt dilinin ve kültürünün geliştirilmesi, tarihinin araştırılıp değerlerinin korunması için gereken çalışma ve kumulasyonun içinde olunması.

Toplumda öz savunma bilincinin ve savunma örgütüllüğünün geliştirilmesi.

Tam bir düşünce, basın, ifade ve örgütlenme özgürlüğünün uygulanması.

Gencliğin ruhsal, beyinsel ve fiziki gelişimi için gereken eğitsel ve sosyal çalışmaların yürütülmesi. Toplumsal ve siyasal yaşama aktif katılımının sağlanması.

Erkeğin beş bin yıllık egemenlik zihniyeti kendi şahsında sorgulaması, kadın özgürlük çizgisinde kişiliğini güçlendirmenin mücadele edilmesi.

Dinlerin ve mezheplerin kültürel ve toplumsal boyutlarına sahip çıkılması. İktidarı ve devletçi olan veya bunlara bulaşan boyutlarına karşı çıkışılıp mücadele edilmesi.

Kadın özgürlük devrimi için:

Duygu, zihniyet ve davranıştan oluşan yaşam bütünlüğü içinde tarihsel olarak oluşmuş despotik erkek egenliğine karşı çıkışılıp mücadele edilmesi. Kadına yönelik her türlü şiddeteye karşı toplumsal aydınlanma ve mücadele edilmesi.

Erkek egemen sistemin kadın içine aldığı her türlü kölelige, karılaşmaya ve teslimiyete karşı çıkışılıp mücadele edilmesi. Tahakküm, hiyerarşik, iktidarı ve cinsiyetçi yapıların reddedilmesi. Egemen erkek siteminden kopuşun sağlanması. Alternatif olarak demokratik, ekolojik, cinsiyet özgürlüğüne dayalı yeni bir toplumsal sistemin inşa edilmesi için mücadele yürütülmesi.

Jinoljinin geliştirilmesi ve yayılması. Kadın özgürlük ideolojisi temelinde kadın partileşmesinin geliştirilmesi için çalışılması.

Her alanda kadının kitlesel örgütlenmesinin ve mücadeleinin geliştirilmesi. Kadın kişiliğinin, kimliğinin güçlendirilmesi ve gelişimi amacıyla başta aydınlanma akademileri olmak üzere çeşitli sosyal, kültürel kurumlaşmalara gidilmesi.

Toplumsal yaşamın her alanında kadının etkin, özgür ve eşit katılımının sağlanması için Kadın Toplumsal Sözleşmesi'nin hayat bulmasına yönelik mücadele ve çalışma yürütülmesi.

Kadın eğitimi ve sağlığı alanlarında destekleyici programların uygulanması.

Toplumsal ekolojik devrim için:

Doğa toplum ekolojik dengesini esas alan bir yaklaşımın öngörülmesi. Bunun toplum içi dengesizliklerin, eşitsizliklerin ve hiyerarşinin aşılması temelinde ele alınması.

Ekoji bilimi temelinde derin bir ekolojik bilincin toplum içinde yapılması. Ekolojik toplumun yaratılması.

Ekolojik dengeyi bozan kapitalist modernite sisteminin (endüstriyalizmin) doğa ve çevre üzerindeki her türlü tahribatına karşı mücadele edilmesi.

Çevrenin korunması amacıyla toprağı, yeşili, suyu, havayı, iklimi ve hayvanları koruyan politikaların geliştirilmesi.

Çağdaş teknik kullanımın zarar vericiliğini önlemek için nükleer enerji,

HES'ler, termik santraller, sera etkisi, hormonlu gıdalar ve gen teknolojisine karşı çıkmak ve alternatif enerji üretimi için çalışılması. Üretimde eko-teknolojinin geliştirilmesi. Ekolojik endüstrinin esas alınması.

Ekolojik çevreci örgütlenmenin geliştirilmesi ve bu tür örgütlenmelerle dayanışma içinde olunması.

Başta ormanlar olmak üzere Kürdistan'ın doğal zenginlik kaynaklarının korunması, talan ve sömürünün önlenmesi.

Ekonominin özerkliği ve sosyal dayanışyonu için:

Metalaşma ve kara dayalı ekonomiden, kullanım değerine ve paylaşmaya dayalı ekonomiye geçiş sahip olan bir politikanın esas alınması. Tekelcilige her düzeye karşıoulosması.

Sosyal planlama çerçevesinde emekçilerin çıkarlarını ve adil gelir dağılımını öngören, kalkınmayı geliştirip istihdamı artıran bir ekonomik sistemin geliştirilmesi. Bu temelde işsizliğin, açlığın, pahalılığın ve yükseltiğin ortadan kaldırılması için çalışılması.

Başta ormanlar olmak üzere doğal zenginliklerin doğrudan kullanılması ve büyütülmesi.

Demokratik bir vergi ve maliye sisteminin oluşturulması için çalışılması.

Başta köylülük olmak üzere çeşitli kesimlerin kooperatif vb örgütüklerinin geliştirilmesi, komunal üretim ve paylaşımın örgütlenmesi.

Savaşta tarihî olan ekonomik yapının halk yararına inşa edilmesi.

Ekonominin özerklik sisteminin esas alınması. Üretim, tüketim ve dağıtım üzerinde halkın özyönetiminin söz sahibi olması.

Kürtler arası birlik, dış ilişki ve ittifaklar için:

Her parçadaki ulusal demokratik gelişmenin ve demokratik çözümün o parçadaki halkın özgürlüğe dayalı olarak yürütülmesi.

Kurt sorununun çözümünün sınırları değiştirmeden, demokratik özerklik çizgisinde gerçekleştirilmesi. Her parçada Kurt sorununun çözümünün komşu halkla birlikte ele alınması.

Her parçadaki ulusal demokratik güçler arasında etkin destek, dayanışma ve birligkeitin geliştirilmesi. Kürtler arası birligkeitin Demokratik Ulusal Kongre temelinde yürütülmesi.

Dünyanın çeşitli yerlerine savrulan Kürtlerin demokratik haklarını savunan, örgütleyip kültürel gelişmelerine destek olan, ilerici insanlıkla ve Kürdistan'daki mücadeleyle birleşen bir yaklaşım içinde olunması.

Ortadoğu halkları ve demokratik güçleriyle eşit, özgür ve demokratik birliğe dayanı, milliyetçi tehlkeyi bertaraf etme temelinde bir ilişki ve dayanışma içinde olunması. Somutta, 'Ortadoğu'da demokratikleşme artı devletin demokrasiye duyarlılığı eşittir Kürdistan'a özgürlük' yaklaşımının hayatı geçirilmesi için çalışılması.

Dünya genelindeki demokratik, çevreci, kadın özgürlük hareketleriyle, sosyalist ve hUMANİST çevrelerle ilişkili ve dayanışma içinde olunması. Dünya Sosyal Forumu toplantılarını yerel demokrasilerin uluslararası platformlarına, dünya halklarının devlet odaklı olmayan Küresel Demokrasi Kongresine dönüştürmek için çalışılması.

Yerelden kuresele doğru, Kürdistan Demokratik Konfederasyonu - Demokratik Ortadoğu Konfederasyonu - Küresel Demokrasi Kongresi yaklaşımının önemzdeki dönemin uluslararası sloganı olarak benimsenmesi.

Hep Kavgaydı Yaşamum

II. Kitap

başтарafı 36'da

Cok geçmeden düşmanın düşünme fırsatı vermemeye yöntemi, daha saatlerde belli oldu. Düşünülenler, hayal edilenler, konuşulanlar, hepsi topu topu beş on dakikayı alıyor, bu süreyle geçmiyordu. Demek ki zaman önemli. Hem düşman açısından hem de bizim açısından. Onlar için boş geçen her zaman, bizim için sağlıklı düşünme, kendini hazırlama süresidir ve kazanımdır. Tersine çevrilen her an, daha sonrasında da olumlu etkiler.

İlk olarak beni çağırırlar. Koridorun sağ tarafındaki son odaların birine girer. İçerisi dolu. Eve baskın yapan tüm ekip de hazır. Sırtıiyorlar. Sanki arenada boğa güreşini seyredeceklermiş gibi bir görüntü var. 'Seyirciler ve boğa hazırı, fakat matador henüz ortalıkta yoktu!'

**"Şimdî sira bizde" dedi biri.
"Aydın, ilericî bir insanım"**

Bir başkası "hele girişine bak! Bize nasıl kinle bakıyor." Masadaki polis bir tutanak önume uzattı ve "İzmail" dedi. Okudum, birçok şey sıralanmış.

"İzmailamam. Benim evimde yakalanan şeyler belli, buraya farklı şeyler yazılmış. Evde izmalanın tutanakvardı" dedim. Kağıdı ben de alaylı tarzda önerilere ittim. Buna öfkelenmişlerdi. Kimliğimi sorduklarında da bazı yerlerde alay eder gibi, küçümser gibi cevaplar verdim. Onları aşağılamak hoşuma gitdi. Belki bunu çok planlayarak yapmadığım ama bazı sorulardan hakkında bilgi aldıklarını, verilen ifadelere dayalı sorular sorulduğunu fark ettim. O noktada ciddiye almadığım. Onların çok önem verdiklerine ben alırmaz gibi yaklaşıyorum. Bu da onlarda bir basılamama oluşturuyordu.

Bu ilk tanışma süresi kısa tutuldu. Gayet hızlılar. Soru biçimleri değişiyordu.

"Hakkında her şeyi biliyoruz. O evde Cemil Bayık, Metin, Şahin kalyor. Akşam birlikteyiniz. O bardaklardan da sayınızın çok olduğu anlaşılıyor. Silahlar vardı, onları nereye sakladınız? Sen örgütün başlarındansın, 'aydin, ilericî bir insanım' diyerek yutturamazsan! Hem bu ilericilik de neyin nesi? Ev örgüt evi." Peşpeşe birçok soru sordular.

Belli ki henüz neyi istedikleri net değil. Öğrendikleri şeyler bir araya getirip, bundan yola çıkarak beni anlamaya, tanıtmaya çalışıyordu. Esas sorgulama değildi. Daha önce yakaladıkları arkadaşları sordular: Zeki Budak, Rıza Sarıkaya, Aytekin Tuğluk, Saim Dursun, Hüseyin Taze ve Ali Gündüz'ü tanııp tanımadığımı sordular tekrar. Kimliklerini de gösterdiler arada. Ben hiçbirini tanımadığımı söyledim. Dediklerine göre ismi geçenler beni tanıymış ve görevimi söylemişler. Ali Gündüz üzerinde durdular daha çok.

"Dersim'den beni tanımiş olabilir, Dersim küçük bir yerdir, duymuş da olabilir adımı. Bu doğaldır" dedim.

Hamili ve Ayten'e sıra geldi. Dersim'den tanıdığını, Ayten'in komşumuz olduğunu ve Elazığ'a hasta olduğu için geldiğini belirttim tekrar. İfadeler mantıklı ve kesin dille söylediginde soru sor-

makta bir süre zorlandılar. Aynı şeyleri tekrar etmek zorunda kalmaları en çok kendilerini gerginleştirdi. Ama parmaklarına bağladıkları kablolara akım vermesiyle sağa sola savrulmam, duvarlara çarpmam, bağırtılarım hoşlarına gitmiş. 'Sen gül, birazdan biz guleceğiz' dedikleri şey buydu demek!

Arada su döküp tekrar akım vermeleri, daha çok sarsılmama neden oluyordu. Bağırtılarım giderek boguklaşmaya başlamıştı. Çoraplarım ve ayakkabılarım da çıkarılmıştı ama falaka yapmıyordu. Elektrik verdikten sonra birkaç soru daha soruyorlardı. Beni rahat bırakmayacaklarını, iyİ düşünmem gerektiğini söyleyerek ayrı bir odaya götürdüler.

Oda çok küçük, hücre tipi. Ama içinde lavabosu, çift katlı ranzalar, çok kirli, kanlı battaniye ve döşek vardı. Pencelerin tabakalarını civilemişlerdi, boyalı olduklarından birer duvar işlevi görünürdü.

Bir süre sonra bağırtılar gelmeye başladı. Erkek sesiydi. Hamili sorgulandı. Zaman uzadıkça uzuyor, arada cop sesleriyle, elektrikten dolay çikan bağırtılar birbirine karışıyordu. Ayten'in sesi gelmedi. Ona fazla yönelikmeyeceklerini düşünüyordum. Çünkü "hastalığı nedir" diye sorduklarında "hamile" deyivermiştim. Hamile olabileceğini söylemem iyi olmuştu. Evde söylediğimden kendileri de duymuştu. Ona işkence yapmak riskli olurdu. Kadın polis istediler, doktora götürüp emin olmak için. Kadın polis gecikince benim yanına koydular Ayten'i. Böyle bir ifadeye hem guldük hem de Ayten biraz utanmış gibi oldu.

"Teslim olanlar, ihanet edenler ve direnenler vardı"

Düşmanla bu teke tek karşılaşmalar başarıydı. Böylece biz de az çok düşmanın yönelik tarzını öğrenmiş olduk. Ve daha işin başydı. Düşmanın bizim hakkımızdaki acemiliği bir yana bırakırsa, işi hemen oldu bittiye getirmek istemiyordu. Planlı, programlı hareket ediyorlardı. Ama düşmanla savaşım, sadece bir zaman dilimi için bir olaya sınırlı ya da bir mekana, alana süzürlüne değilidir ki! Yaşamın her anına hakim olmak, hepsi arasında doğru köprüler kurmak ve amaca uygun, onunla bağlı asla koparmadan hareket etmek. Devrimciliğin de temel özelliğii bu değil miydi? Düşman o güne kadar birçok grubu sorgulamış, hemen hepsi hakkında şu ya da bu şekilde bilgi sahibiydi. Devlet olarak halkın hareketlerine, direnişlere, ilericî devrimci kırıdanışlara karşı sömürgeci faşist yönelikleri nami diğer 70'li yıllarda yönelik hala belleklerdeydi.

İdamlar, işkenceler, birçok katliam olayı devletin niteliğini ele veriyordu. 12 Mart döneminin soru sistemi kitaplara da yansımısti. Teslim olanlar, ihanet edenler ve direnenler vardı. Kürtistan tarihindeki ihanetler ibret verici. Rayberlik yapanlar az olmamış. Kendi en yakınlarının kellelerini düşmana sunacak kadar insanlıktan çıkma, aşağılık duruma düşme düzeyinde ihanetler olmuştu. Bunlar eğitimlerde, derslerde anlatılır ve yol açtığı sonuçlar örnekleriyle verilirdi.

Kuşkusuz bunlar toplumsal gerçekliğimiz bir yanıydı ama yeni durumların açığa çıkmasını engelleyememişti. Bü-

tün yeniliklerde, başarısızlıklarda önemli rol oynadıkları doğrudır ama her şey bunlarla açıklanamazdı. Bunların etki gücü zeminin kendisini güçlü, yerinde örgütlemesiyle doğru orantılıdır. Direnişlerde, toplumsal başkaldırılarda sınıf öncülüğü, dayandığı temel önemliydi. Kürtistan'da çağdaş öncülük, örgütülük ve savasım koşulları '70'li yıllara kadar yoktu, yaratılamamıştı. Bu yüzden ihanetler yerel düzeyde direkt, geneli de birçok yönyle etkilemiştir.

Mücadele tarihimize o güne kadar 'geçici yol arkadaşları' olmuş, tökezleyenler, çeşitli şekillerde kendini dayatanlar çıktı. Bundan başka Antep'te, ajan provatör bazı oluşumların etkilediği, onlarla ilişkili olanlar çıkışmış ve cezalandırılmışlardır. Dersim'de Tekoşin etkilemek istediler. En son Elazığ'da, daha doğrusu Malatya'da Celal Aydın vardi, söz konusu bu unsurlarla ilişkiliydi. Elimize geçen notları vardi. Malatya'da kaldığı sürece, içte gelişmeyi sağlayacak ne varsa hepsine yönelmiş, temel değerlerimizle oynuyordu. Örgütü geliştirmemek için ne gereklisi onu yapıyordu. Ama bu çabuk fark edilmiş ve etkisizleştirilmiştir.

Şahin de Karakoçan'a kadar gitmiş. Kendisi sadece çeşitli sorular sorup bilgi almak amacıyla gitmiş, diğer şeyle o karışmamıştı. Ali Gündüz olaydan sonra epeyce durgunlaşmış ve bir iki gün farklı bir ruh halini yaşamıştı. Belki de ilk kez birini bu kadar yakından vuruyordu. Tabi ilk kez adam öldürmüştü! Kurşunu neye siktığı öneğiymişti. Fiziki olarak birini yok etmek o kadar önemli değildi, herhalde bunun çelişkisini, iç muhasebesini yaşıyordu.

Devrimci intikamcılık sınıf bilincinin derinliğini gerektirir. Kini, intikamı, öfkeyi, sevgiyi gerçek temelne oturtmayan hiçbir yaklaşım hedefini bulmaz. Anlık, kısa vadeli olur etkileri, sonuç vermez. Bilincini, duygularını, istemlerini idealine bağlayanın, onun yatağına akitmayanın cesareti, erdemli ve güvenilirliği de olmaz.

"O ateş bir araya getirmiştii bizi"

Her koşulda kişilikleri tanımak, açığa çıkarmak mümkünür. Hangi özellikte olursa olsun, mutlaka birbirinden farklı yanlar yansır. Yeter ki yaşanan her şeyin farkında olunsun, anlamlı anlaşılmasına

çalışılsın, neye yol açtığını bilinsin, kavrulsın. Ama tabii en iyi açığa çıkartıcı koşullar, durumlar da vardır. Ya da bu açığa çıkarmayı çabuklaştıran, netleşiren özellikler bir araya geldiğinde saklamaya, gizlemeye imkan yoktur. Her şey seni anlatır, her şey seni gösterir, her göz seni görür, her kulak seni işitir. Yürek atışlarından, kan renginden neler hissettiğin duylur, bilinir. Her şey seni ele verir! Çünkü sen o noktada yaşayan, insana özgü olan her şeyi boşaltmışsin. Boşalan bir kişilik!

Şahin'e bir türlü kanım isınmamıştı. İçten, sıcak, doğallığında gelişen bir sevgi, saygı yoktu. Özellikleri ters, olumsuz etkileyen, soğukluk yaratan birçok kişilikle karşılaştı. Bu, karşılıklı doğal mesafeler oluşturuyordu. Ama bilinir, bizde o sürecin yoldaşlığı kani ateşlerdi, yüreğe ateş düşürüdü, bağlılıklar ateş gibiydi. Çünkü yoldaşlığın temeli ateşti. O ateş bir araya getirmiştii bizi. Her şey yoldaşlığı, her şey bu ateşin yakıcılığında boy vermişti. Şahin de bu hareketin bir elemanydı. Dersim'deki ilk arkadaş grubu içindeydi. O dönemde direkt, yakın ilişkilerimiz yoktu. Dersim'den çıktıktan sonra karşılaşmıştık. Daha doğrusu onu tanımam biraz bu süreçte gelişti.

İlk etkilenim de önemlidir. İzmir İnciraltı toplantılarında tavrı etkilemişti beni. Sonra Elazığ'da, Bingöl'de ilişki ve yaklaşım biçimleri bu yargayı derinleştirmiştir. Şahin yüreğimin bu kısımları, yabancıydı, içten bir yabancıydı. O ateşin sıcaklığı bulaşmamıştı ona. Kongre'deki hali beni konuşturmuştu. Dönüşte yalnız Cemil arkadaşa aştım düşüncelerimi. Kongre'de o anki rahatsızlığı ifade edememiştim. Mimiklere, birkaç yarım sesli sözcüğe siğdirmiştim tepkilerimi, hepsi o kadar!

Bu yüzden de onun yakalanması, bir felaketi duymuş gibi endişe düşürmüştü yüreğime. Düşmanın eline geçmesine duyulan bir tepkiden öteye bir şeydi bu. Kim olursa olsun düşmana esir düşmesi can sıkıcıydı. Tedbirsizlik hala devam ediyordu. Bizim hatamızdan ders çıkarılmamıştı, alan terk edilmemişti. Şahin hala o evlerde niye dolası duruyordu? Hem de deşifre olmuş evlerde! Haydar Eroğlu'yla beraber, onların evinde, Fevzi Çakmak mahallesinde yakalanmıştı. Bu, akıl almadır bir şeydi. Ama akımları karıştırın, beni rahatsız eden yan daha farklıydı.

Bu hep babacan rolünde. Sorular sorarak psikolojik savaş cephesinden vurmaya çalışıyordu. Kendisi işkencede yokmuş gibi yakınıyordu. Atletini getirip kanama için "pamuk yok, bunu kullanır mısın?" bili dedi.

Tek olarak, tek başına sorgulanmak bambaşkadır. Sadece düşmanınla karşı karşıyasın. Ama bu yüzlestirmeler, bir arada sorgulanmalar da nereden çıkmış? Rıza'yı anlamışım, Ali'yi de bir ihtimal olarak düşünüyordum, peki diğerleri neden konuşmuştu? Bu kadar çabuk, bu kadar genişlemiştii çözülmeli!

"İnsanın beynini yuştururan acıları"

O gün sabah beni 'adam akıllı' bir soruşturmadan geçirmişlerdi. Aytekin, Zeki Budak, Rıza, Ali, Hamili'nin olduğu bir odada falakaya çekmişlerdi. Onları seslerinden çıkarmışım, belki başkaları da vardı. Gözlerim bağlıydı. Mutlaka onların da bağlıydı. 'ilerici, aydınım' biçimindeki ifadem sürüyordu. Polisler baştan beri inanmamışlardı. Başkalarının ifadeleri de vardı, onları da bana söyleyordular. Bu kezinandırıcı olmak için direkt dinlettiriyorlardı.

Başlarda uzun süre sesimi çıkarmadım, cop darbesinin acılarına dayanmak zor değildi. Coplarla bacaklarımı, bacak aralarımı, bekle kadar nereye rast gelir yorsa vuruyordular. İnsanın beynini yuştururan acıları. Ama ne zaman ki bizimkiler konuşmaya başladı, çok ezik, çok zorlanarak söylemiş sözler peşpeşe sıralandı, işte o zaman patladım. Hem onlara hem polislere küfür etmeye başladım. Ama en çok da onlara küfür ediyordum. Bunlar siyasi içeriği küfürler degildi tabii, ona da dikkat ediyordum.

"Hayvanlar! Ben sizi tanımıyorum. Sadece Hamili'yi tanıyorum, onu da eşinden dolayı, mahalle arkadaşımın. Ali, Dersim küçük bir yer olduğu için isim olarak beni tanıyalım ama başka şekilde bir ilişkim yok. Hayvan oğlu hayvanlar! Eşek oğlu eşekler! Neden iftira atıyorsunuz?" Ve daha birçok küfürle bir anda ortağı karıştırmışdım. Polisler pişman olmuşlardı çünkü o dayak ve küfürlerden sonra Rıza dışındakiler fazla tekrarlamadılar. Beni odadan çıkardılar. Kanama olmuştu, biraz da korkmuşlardı. Bazi şeyler işe yarıyor demek! Soğuturutmama her nedense oranın sorumlusu Zafer Karaosmanoğlu katılıyordu.

Ve hep babacan rolünde. Sorular sorarak psikolojik savaş cephesinden vurmaya çalışıyordu. Kendisi işkencede yokmuş gibi yakınıyordu. Atletini getirip kanama için "pamuk yok, bunu kullanır mısın?" bili dedi.

Tek olarak, tek başına sorgulanmak bambaşkadır. Sadece düşmanınla karşı karşıyasın. Ama bu yüzlestirmeler, bir arada sorgulanmalar da nereden çıkmış? Rıza'yı anlamışım, Ali'yi de bir ihtimal olarak düşünüyordum, peki diğerleri neden konuşmuştu? Bu kadar çabuk, bu kadar genişlemiştii çözülmeli!

Herkes aynı düzeyde çözülmemiş, çığrılarından çıkmamıştı ama bir tek söz, bir tek açıklama düşman için bir kozdu, kul lanıyordu, herkesi etkiliyordu. Bu arkadaşlar bölge düzeyinde üst komitelerde yer alıyorlardı, onların her zayıflıkları direkt diğer yakalananları olumsuz etkilerdi.

"Bir daha karşımıza getirirlerse artık ben konuşmam"

Bir daha o şekilde beni götürmediler. Etkilenmişti arkadaşlar. Kendi yerlerine götürüldüklerinde Aytokin, "bir daha karşımıza getirirlerse, ben konuşmam artık" demiş. Hamili de etkilenmiş, üzülmüş. Ama düşman bazı zayıflıkları kullanacaktı, bu çok açıktı. Gariptir ama o ilk etkiden sonra ben de tam tersine "keşke beni hep götürseler" diyordum. Ve öyle olmuştu ki polis, birinin benim hakkında bir şey konuştuğunu söyleğinde hemen "karşına getirin, yüzleştirin" diye dayatıyordum. Bu dayatma aslında psikolojik olarak bir üstünlük konumunda tutuyor insanı. Kendine güven anlamına geliyor ve polis bu istemime tepkileniyordu. Yani bir anda avantaj olan bir durum, diğer bir anda tersi rol oynayabiliyordu.

Oysa o karşılaşmadı moral bozucu şeyler vardı. Tümüyle bir güvensizlik yaratmaya bile, en çok inandığın, güvendiğin yoldaşların örgütsel ilişkilerini açıklamışlardı. Rıza ya da başkasını onaylamaktı bu. Ama yine de çok kötümser değildim, bunları zayıflık olarak algılıyordum. Daha ileri görmeyeceklerine inanıyorum. Öte yandan bu tepkiler beni daha çok cesareti kılıyordu. "İnadına bir şey söylemeyeceğim! Ben den bir şey alamazlar" diyordum.

Ayet olumsuz etkilenmesin diye fazla ayrıntıları ona anlatmadım ama benden sonra onu da götürdüler. Onun hakkında da bazı şeyler söylemiştim. Yalnız ona dayak atılmıyordu, Hamili'ye karşı koz olarak kullanmayı daha yararlı görüp lardı. Ayten de bu noktada tedirgindi.

O gün dolmuşlar, araba sesleri, yine hayvana bağırtılar, şamata vardı. Böyle olunca yeni birilerinin geldiğini anlıyorduk.

Sabah erkenden alelacele bizi sorguya almaları hayra alamet değildi. Meğer bizim seslerimiz dinlettirilmiş. İlk gelen için bu etkili bir psikolojik işkence olur. Kadın çığlığı herkesi farklı etkiler. Kimlerinde düşmana karşı kine, öfkeye, yemine dönüşür, kimlerinde korku ilişkilerine kadar işler. Korkak ruh hali, içten içe yenilgiyi dalgalandırır.

İhtiyaç için tuvalete çıkarıyorlardı ama yürüyemiyordum. Bir kolumna Ayten, diğer kolumna bekçi giriyyordu, öyle gidiyordum. Hemen sol tarafta ayrı bir sorgu odasının yarı aralanmış kapısından içinde oturmuş halde Şahin'e gözüm ilişti. Beni görür görmez dudağını ısırdı ve korku, endişe dolu gözlerini iyice açtı. Bir anda görmüştüm bu halini. Aldırmıyor, ilgilendirmiyor gibi rahat yürüydüm. Kapının bilinci açık bırakıldığı kesindi ve içinde başkalrı da vardı. Polis onun psikolojisini mi ölçüyordu, yoksa Şahin'in yakalandığı müjdesini mi veriyordu bana? Her defasında 'yakaladık, elimizde! Cemil, Hüseyin Topgüder, Apo, hepsini yakaladık!' diyorlardı. Bu da bir baskı yöntemiymişti kuşkusuz.

Hiçbir şey bu kadar canımı sıkırmamıştı. "Keşke başkası olsayı da Şahin olmasaydı" diyecek kadar Şahin'e karşı güvensiz bir ruh halim vardı. Biliñçlilikte kalmış bazı şeyler olabilir miydi? Hemen güvensizlik duymak ne kadar doğrudu? O kadar çok emin olduğum, güvendiğim bazı yoldaşlar konuşmuşlardı işte! Ama hayır, onlara yine de güvenim vardı. "Zayıflıklarını farklı noktalara vardırmazlar" diyorlardı.

Şahin nerede, hangi evde yakalandı? Başka kimler vardı? Bunu bilmemek bir işkence gibi geliyordu.

İlginci ama Şahin'in olduğu ortamlarda kendimde bir cesaret, bir güç, bir güven oluştu. İnsan bazen kendini bazı kişiliklerin yanında ezik hisseder, çekingen olur ya da ne bileyim hoş bir hava, ortak bir güven, insanı daha farklı şekilde huzurlu kılan bir yakınlık hisseder. Bazılarının yanında ürkük olur, kişilik yapıları endişe uyandırır. Ortak bir ruh güzelliği bulamazsınız. Ama hayır, bu tipki onunla karşı karşıya geldiğim İzmir ve Bingöl'deki ruh hali gibi. Onun örgüt kaygısı taşımadaki zayıflığı veya zaafı bir güvensizlik yaratıyordu. İşte o noktada örgüt kaygisını daha çok duyma, bu konuda daha duyarlı olma, onun sahip çıkmadığı anda sahip çıkma, savunma refleksleri uyandırdı. O hali uyarıcı rol oynuyordu. Hele işkencehane gibi bir yerde en ufak bir korku, en basit bir çekingenlik, iğincilik ruh hali çok önemliydi. Onda sezdığım her zayıflık bende güç haline dönüşüyor. "O bunlarla düşmanı sevindirirse, ben de inadına düşmanı çatlatacak şeyler yaparım" diyordum. Hayır, bunları önceden düşünerek, tasarılarak yapmıyorum, kendiliğinden oluyordu. Onu gördüğüm ilk anda da öyle oldu. Ayaklarını yere basarken acı duyuyordum. Ama onu öyle şaşkınlık, öyle zavallı görünce yürüyüşüm değişmişti; daha dik başlı ve canlı yürümüşüm.

Aynı gün akşamda doğru kaldığımız odaya bitişik yerde sorguluyorlardı. Polis buna 'öttürmek' diyordu. Sesler çok net geliyordu. Kulaklarımı duvarda dinliyorduk. Birkaç kez cop sesleri ve Şahin'in böğürüyü andıran "Abi" sözcüğünün sık sık geçtiği sesleri duyduk. Hepsi buydu! Şahin'in 'direniş' bu kandardı! Ve ondan sonra başlamıştı anlatmaya. Arada dayanamayıp duvari yumrukluğunda Ayten "duyarlar" diye uyarıydı. Ve belki de yaşamımda en çok küfür ettiğim anları. Zira başka bir şey yapamıyordum.

Yanılmamışım. Zaten o alçağa hiçbir zaman güvenmemiştim, onu sevmemiştim. Haydar doğru söylemişti, Şahin belki de Dersim'deki o gözaltı sürecinde karakolu bombalamaya olayından dolayı birçok kişinin gözaltına alınıp sorgu-

landığı, işkence gördüğü dönemde hâlinleşmişti. Evet evet, o zaman da dayak yememişti, "Abi" diye hitap etmiş polislere. Sonraki süreçlerde örgüt sorumluluğunu göstermemesi, Kongre'deki tutumu. Ama acaba Başkan biliyor mu? Çok sabırlı yaklaşmıştı. Başkan hep sakındı. Kesin anlamaya çalışıyordu. Merkez'e seçilmiş üstelik hem de layık olmadığı halde! Diğer arkadaşlar kendilerini çekmeseydi, Şahin öyle yapmadı. Öylesine çok hırsı, israrı, çırkınlığı yarı neyi sahi? Şimdi bunları yorumlamadan ne yararı olacaktı? İhanet zıvanadan çıktı, bunun yol açacağı sonuçlar önemliydi.

Kafam zonkluyordu. Anıtlarını öyle sıradan, salt kendi bazı çalışmalarını veya Elazığ, Dersim bölgelerini kapsamıyordu. Polisin işkencesi karşısındaki bir zayıflık biçimde değildi. Kaldığı polis işkence yapmıyordu. Fakat o her şeyi doğru, olduğu gibi anlatıyordu. Neden Elazığ'da bulunduğu, ne zaman geldiğini, Ağrı'ya ne zaman gittiğini, neler yaptığı, tekrar Elazığ'a dönüşünü anlatması saatleri almıştı.

Ne olur, bari daha başka şeyler anlatmasa! Keşke Şahin'in yerine Cemil arkadaş ya da başkası olsayı! Bu alçak düşmanca cesaret veriyordu. Düşmanın hiç haber yok ve bizi fazla tanımıyor. Diğer sol örgütlerde benzetebilir ya da bilgiyi olmadığı için soru bile soramazdı. Neden bu alçak Elazığ'dan çıkış gitmedi yakalannalar olduğu halde?

Sonra anıtlarını genişletti. O kadar çok şey anlattı ki, polis sormadan konuşuyor, ayrıntılandırıyor her şeyi. Sıra Kongre'ye geldi. O ara deli olmuşum, kafamı duvarlara vuruyordum. Öfkeme hakim olamıyor, bağırmak istiyordu ama yapamıyordum. Sesim çıkışın diye dudaklarımı ısıriyordum. Boğazım yanıyor, çatlayacak gibi. Ayten şaşırıyor, benim o halimden korkuyordu.

"Bir delilik yapmayasın, adamlar fark etmemeli" diyordu. Ayten ihanetin bu kandardını, boyutunu bilmiyordu. Çözülmeydi ona göre. Tabii konumu farklı, çok şey biliyordu. Bir iki kez onun inadına ben çıkışip "partiliyim" diyeceğim ve "savunacağım" dedim. Tabii bunlar başlangıçtı, daha nelerin olacağı tam belli değildi. Diğer arkadaşlar henüz durumun farkında değillerdi. Onların

kaldığı yerden Şahin'in konuşukları duyulmadı, aynı anda farklı odalarda süren sorgulamalar da oluyordu.

Evet, inanç, irade ve örgüt çıkarı neredeydi? Şahin'in iliklerine kadar ihaneti nereye gidiyordu? Düşman bir kaç gün Şahin'in anlatımları nedeniyle diğerlerimizi bırakmıştır. Nasıl olsa Şahin herkesi anlatıyordu. Ama sorun sadece Şahin değildi, herkese ihanet ettirmek önemliydi, düşman bunu gerçekleştirmek isteyecekti.

Bir gün sabah dış bahçeden polis sesleri gelmesi üzerine ranzaya çıkış pencereden dışarıya baktığında, sıraya dizilmiş onlarca kişi gördüm. Polisler panik içerisinde, herbiri bir yerden,

"çırın kimliklerinizi, üstünüzde hiçbir şey kalmayacak. Kalırsa iyi olmaz" diyordu. Herkes ceplerindekini yere bıraktı. Hüseyin Taze, İlhan, Nail ve birkaç tanık daha vardı. Gözüm sıranın en sonundakine takıldı. İlk anda inanmadım, oradaki Cemil arkadaştı. Çok rahat, elleri arkasında, üstelik de takım elbiseli. Bir tek kravat yoktu. Hem sevinmiş hem de üzülmüştüm. Bir kez daha "keşke Şahin tutuklanmasayı, Cemil arkadaş olsayı, düşman böyle bilgi alımdır" diye geçirdim içimden. Benimki de saçmalık! Kadroların tutusak düşmesi örgütü, mücadeleyi olumsuz etkilerdi.

Polis mahsus uğraşıyor, kimliklere bakıyordu. Avludan içeriye girip çıkan oluyordu. Dışarıdaki bazı polisler yan odadaki pencereye bakıyordu. Belli ki içeriden gösterenler vardı. İşte o an dua ettim içimden, "ne olur, ne olur Cemil arkadaş tutuklanmasın" dedim. Bir anda farklı duygular yaşıyordum. Şahin akılma geldikçe başka bir şey düşünemiyordum.

Kısa bir süre daha bekletildikten sonra, içlerinde Hüseyin, Nail, İlhan ve Ercanların olduğu bir grubu ayırdılar, diğerlerine de "haydi çabuk dolmuşa binin" dediler. Polislere de onları Merkez'e götürme emrini verdiler. Bu ne demekti? Birakılacaklar mıydı? En tehlikeli yer evlerdi. Demek ki tanıyamışlardı. Cemil arkadaşın sürekli diğer tarafa bakması, yan duruşu, tanınmasını zorlaştırmış olabilirdi. Belki de vicdanlı davranışını söylememişlerdi. İlginç yorumlar geliyordu akla.

Aynı gün yakalananların da beni tanıdığını söylemesi üzerine sorguya alındım. Polisler sevinçli, "yakaladık, Cemil Bayık, Hüseyin Topgüder elimizdedir. Bülbül gibi ötüler, sen boşuna direniyorsun" diyorlardı. O an Cemil arkadaşların Elazığ'ı terk ettiğini ya da yerinin sağlam olduğunu bilsem "kuş beyinliler Cemil arkadaş gitti, onu kaçırdınız" diyecektim. Onları çatlatmanın en güzel yolu bu olurdu. Ama kendimi zor tutuyordum. Ne kadar yalan söylediğleri daha iyi anlaysılıyordu. Zaman zaman benzer şeyler söyleyordu. İnanmasam bile bir ihtimal olarak düşünüyorum ve bu rahatsızlık veriyordu.

Günler sorgulu, işkenceli sürüyordu. Gözaltıların ardi arkası kesiliyor. Artık öyle ki, şüphelendikleri her insانı alıp evlere götürüyorlardı. Ama UKO'cular, UKO dosyası ayrı! İsim benzerlikleri, uzaktan-ya kindan herhangi bir ilişkilisi varsa tamam! Bir gün isim benzerliğinden birini getirmişlerdi. İçeride ne kadar kalmış, ne kadar işkence görmüş bilmiyorduk ama bir gün boyu çiplak bir şekilde dışarıda, pencereimin önünde işkence yaptılar. Elektrikli, askılı, falakalı bir işkence seansı degildi ama organları, tüm vücudu üzerinde insanlık dışı şeyler yaptılar.

Nerede aşağılık sözler varsa, nerede insanı rencide edici şeyler varsa hepini yapmış ve sonra da bırakmışlardır. Oldu mü, kaldı mı belli olmadı. O dönemde ölümler de oluyordu. Örneğin bir adamı öleceğini bildikleri için son anda bırakmışlar ve adam evine gider gitmez olmuş. Sonradan böyle birçok olay açığa çıktı.

Bizim ilk gözaltına alındığımız günde devlet hastanesi doktoru Musa Duman'a bir saldırı olmuştu ve yaralanmıştı. Bu olay nedeniyle gözaltına alınanlar da olmuştu. O doktor faşistti ve daha önce işkencede komalık olan Pir Ahmet Solmaz adlı TİKKO'cu bir devrimci sağlam rapor vermişti. Ve Pir Ahmet o haldeyken, bu doktor polisi aklamıştı! Tabii Pir Ahmet hastanede şehit düşmüştü. İntikamı için eylem yapılmıştı. Bu eylemi de birilerine yüklemeye çalışıyorlardı.

Hep Kavgaydı Yaşamım

7 Mayıs 1979 sabahı. Ortalık sessiz. Çevre caddelerde arabalar seyrek çalışıyordu. 1800 Evler'e giden yolda sadece biz vardık. Baskına gelen polis arabaları dışında başka araç yoktu.

1800 Evler şehir dışında bir semtti. Şehrin çıkışında, Malatya yolu üzerinde, genellikle Dersim ve ilçelerinden göçerek gelen işçi, emekçi ailelerden oluşan yoksul semtlerden biriydi. Son yıllarda kurulmuştu. Bir nevi gecekondu mahallesiydi. Çalışmalarımızın kapsamına alduğumuz bir yerdi. Eğitim, çeşitli toplantılardır, propaganda-ajitasyon, bildiri dağıtıma, afişleme gibi faaliyetlerimiz burada da oluyordu. Küçük çapta bazı birimlerimiz de oluşmuştu. Sosyal yapı olarak işlenmeye açtı. Arada biz de gelip giderdik. Genç kızların ilgisi gelişiyordu. Öğrenci kesim içinde taraftar, səmpatitan çevre vardı. Hilvan gibi yerlerdeki gelişmeler, feodal çetelere karşı direnişler, yine Elazığ'daki eylemlilikler, fasist odaklara devrimci şiddet temelindeki yöneliklerimiz genelde halk içinde, özellikle de gençlik çevresinde ilgi ve sevgiye yol açtı.

Ne var ki, 1800 Evler'e bu defa

gidişim farklıydı. Aynı semt içinde bir yere götürüleceğimizi sanıyordum. Polis arabaları hızla ana caddeyi geçerek yolun hemen üst tarafında, üzerinde kocaman harflerle 'Zirai Donanım Müdürlüğü' yazılı olan binanın olduğu tarafa saptılar. Semt daha yukarıda kaldı. Bu bina sapa bir yerde, in cinin bile top oynamadığı bir yerdidir. Adeta. Öyle ya, duvarları aşan insan çığlıklarını kimse duymamalıydı!

Bizi yakalayan polisler keyifliydi! Çatışmasız, risksiz bir baskın gerçekleştirmiştir. Üstelik ev, ihbar edilerek kolaylık sağlanmıştır. Ellerinde, çözümlerden alındıkları bilgiler de vardı. Yani operasyon ilk seansını pek başarılı götürmüştür. Birkac kişiyle başlatılan tutuklama giderek alanda çalışma yürütenlerden önemli bir bölümünü kapsamıştır. 'Yabancı' kadrolar çoktan polisin arama listesindeydi. O günlerde elimize geçen bir listede isimlerimize rastlamıştık. Demek ki polis bir süreden beridir bu işin peşindedir.

En çok tedbir almamız gereken bir dönemde, yakalananların peş peşe olduğu günlerde, aynı evleri randevu yeri olarak kullanmak, hala alanda olmak

acaba hangi mantığa siğardı! Düşmanın fiili yönelikinin tesadüfi olmadığı, bazı kişilerin gözaltına alınmasının rastgele olarak görülemeyeceği açıklıktır. Bütün bunları söyle dile getirdiğimiz halde, pratikte ciddi tedbirler almamamız ya da aldığımız tedbirleri süreklileştirme memiz bize pahaliya patlamıştı. Çalışmaların genişliğine yayıldığı ve en çok ihtiyaç duyulan bir anda böyle bir sonuç kolaya sindirilemezdi.

Polisler eve baskın yaptıkları andan itibaren bunun yarattığı etkiye yaşadı. Bir hatayı, bir suçtu, bir gafletti. Tek kelimeyle korkunçtu! Bu kadar kolay, bu kadar tedbirsiz düşmanın eline düşmek gerçekten korkunçtu. Lanetler yağdırılmak rahatlatmadı. Herümüzün de gözlerinde buna öfke vardı. Ancak düşmanla karşı karşıyaydık. İçte firtınalar kopsa da, onu moral kötüntüye dönüştürmemek ve gediği büyütmeden bekleyen zorlu savaşa moral, iradi ve bilinc düzeyiyle hazır olmak görevi, bunun gerekliliği her şeyden önemlidir. Adım adım bu savaşın içine girdiğimizdir. O saatten itibaren ilk bakış, ilk söz, mikabler, ses tonu, duruşu vb her şeyinle bir bütünsün. Düşman her şeye dikkat ediyordu, nereden zayıf nokta bulursa oradan vuracaktı çünkü.

'Üstümüzde bir şeyler unutmayalım'

Arabalar büyük bir gürültüyle binanın ön bahçesinde, kapıya yakın bir yerde durdu. Polislerin iner inmez koşuttuları, ilginç şekilde nara atmaları bir anda hareketlendirdi ortalığı. Kendi deyimleriyle 'şenlik' vardı. İlk anda üçümüzü bir odaya aldılar. Yerlerde su bırikintileri vardı. Zemin meyilli, sopalar, araba tekerliği, sağda solda kirli bez parçaları ve bir de sandalye vardı. Normal bir bekleme odası olmadığı belliydi. Bizden önce işkence yapılmıştı burada.

Ortalıkta duran aletler falakada kulanılmıştı. Bezler gözbağıydı. El ayak bağlamada kullanılmıştı. Ama tekerlein henüz neye yarayabileceğini kestirememiştik. Zaten bunları düşünücek durumda değiliz. Ben hemen ceplerimi kontrol ettim. Sabah evde imha edemediğim, 'Çığner yutarım' diye üzerine aldığım küçük notları çıkarıp, ufak parçalara bölüp ıslak bezin içinde iyice eztim. Eve kadın polis getirmedikleri için üstümü aramamışlardı ama şimdi böyle bir yere getirebilirlerdi. Bu yüzden son kez gözlerle birbirimize 'üstümüzde bir şeyler unutmayalım' uyarısı yaptık. Hamili sikkindi, şakakları oynayıp duruyordu.

"Evde ciddi bir şey var mıydı? Ele geçen bir şey yoktu, değil mi?" diye sordu.

"Hayır" dedim.

Evdelerin haberini yoktu; ben kapayı açmadan önce bazı şeyler yakmış, bâzlarını da mutfak penceresinden attım. Evde sadece bir adet 'Bolşevik Parti Tarihi' kitabı ve teksir makinesinin, daktilonun bazı ufak tefek malzemeleri ele geçmiştir. Teksir kağıdı, teksir boyası ve karbon kağıdı ile bir miktar normal kağıt vardı. Daktilonuzun malzemeleyi hepsi! Teksir olduğunu ispatlayamazlardı onlarla. Daktilo da normalde her evde bulunabilir, bundan dolayı bir şey elde edemezlerdi diye düşünüyordum. Tabii kağıtların içinde 'Yiğit Halkımıza' başlıklı ve birkaç cümlesi de yazılı bir bildiri metni olduğunu henüz bilmiyorduk. Bu yüzden sorunun bu yanını fazla önemsemiyorduk. Sorun çok daha başkydı.

Düşman alandaki örgütel yapımıza direkt yönelikti. Üstelik Şahin Dönmez de alandaydı ve dışarıdan daha başka arkadaşların gelme ihtimali vardı. Bölge

komitesinden biz üç kişi düşmanın elindeydi. Ali'den sonra Hamili ve ben, yine alt komiteden birçok arkadaş vardı. Sağır Metin ve Hüseyin Topgüler dışarıdaydı. Gerçi Hüseyin Antep tarafına kaymıştır ama eğer tedbir alınmazsa diğer birçok kadro yakalanabilirdi. Kimse bilmediğini, çakaramayacağını sandığımız ev açığa çıkmış ve biz yakalanmıştık. Bir de çözülme vardı. O halde bu genişleyebilirdi.

Bu kadar şey olurken, Şahin çok rathattı. Normalde arkadaşların evlerinde kalıyordu. Oraları herkes tanıyordu. Örgüt evini gösteren, oraları haydi haydi gösterirdi.

Rıza Sarıkaya'yla olan son tartışmalarımıza animasdım. Ne kadar da hırçınlaşmıştık. Oynayanlar kötü oynamaya çalışıyordu. Her yerde farklı yöntemlerle, farklı tiplerle sonuç almayı planlaşmışlardı. Antep, Dersim sonra da Elazığ'da karışıklık yaratmak istiyorlardı. Elazığ'da bu oyun tutabilir miydi? Üst komite tümenden 'yabancı' kadrolardan oluşuyordu onlara göre. Dışarıdan gelen 'yabancılar' dikkat! Belli rahatsızlıklar, sorunları olan tiplerin dikkatini buna yönlentmek zor olmazdı.

Rıza, Dev-Genç çevresinden bize gelmişti. Elazığ'dan ayrılan yerli bazı kadrolar dışında, eski bir kadro adayı sayılırdı. Buna rağmen hep 'ikinci planda' olmayı yediremiyor. Dar, kariyerist yaklaşımı onu kötü bir noktaya ve çok yanlış bir yarışa götürüyor. Bunları tartışarak, yanılıkları, yanılışları doğru değerlendirek sorunu çözmeye çalışmıştık ama o sorunu yokuşa sürmüştü. En son Cemil arkadaş geldiğinde konuşmuş, sorun bir yönyle çözülmüştür. Geçici olduğu her halinden belliydi. Başka alanlarda ihtiyaç olduğu ve Rıza'nın oralara gidebileceği gündeme getirilmiştir. Biraz zaman kazanmak ve onu da daha iyi anlamak için bu yaklaşım olumluyu ama kendisi hemen tepki göstermiş. İşte Rıza, böyle bir süreçte düşman tarafından yakalanmıştır. Belki de düşman bu rahatsızlığını çeşitli kanallarla fark etmiştir. Elazığ'da birçok ajan, muhbir vardı. Grupların çalışma ve hareket tarzları alabildiğine çıktı ve her şey düşmana çabuk ulaşıyordu. Çok emin olmasak da bu yönü şüphelerimiz vardı. Rıza yakalandığında yorumlarımıza yönlündü.

Birbirimize ifade konusunda yeniden hatırlatma yapmamız biraz da endişeyi ifade ediyor. Olanlar iç açıcı değildi. Toplu yakalananlar birçok yönyle kötüdür, dezavantajdır. Birinin bir hatası, zaafı, düşmanı cesaretlendirir. En önemlisidir düşman böylesi yerlerde herkesi yalnızlaştırır, tek tek düşürmeye, birbirine karşı kullanmayı esas alır. Hüseyin bir hafta önce gözaltına alınıp bırakıldığından bu konuda bazı bilgiler vermiştir. Her birini ayrı yerlere tutup sorgulamıştır. Psikolojik baskı yanında, kişileri birbirine karşı kullanma, ifadeleri delil olarak kullanma düşmanın soru sisteminde yaygın kullanılan yöntemlerdir. Kaba işkencelerden çok bunlar etkili olabiliyor.

"O sabah kaçamaz mıydı? İki bina arasındaki boşluk kullanılabılır mıydı?" Olmazı mı düşünüyordum? Daha önce evde birkaç kez tahta parçasıyla denemeye çalışmıştım, fakat tahta sağlam değildi. İyi bir tahta bulmak için de kimse uğraşmamıştı. Mutfak penceresinden karşı binanın mutfağını geçiş yolu fena bir fikir değildi aslında. Karşidakiler Siverekli yeni evli bir çiftti ve anlayışlılardı. Kadına "anahtar sorunu olursa ya da herhangi bir terslik çıkarsa o yolu deneriz" dediğimde, "olur" demişti.

Eğer hazırlıklı olsaydım polisi oyalar ve o binadan çıkabilirdik. Yine, çati katı vardı. Lanet olsun! Birkaç dakika önceki araba seslerinden şüphelenip pencerenin baksayıdım, aynı şekilde çati katından kaçma fırsatını yakalayabildik. Onlar merdivenleri çıkışa kadar biz diğer binaya geçebilirdik. Gülaylardan farklı elbise, çarşaf giyer gidebilirdik. Ama 'keşke'lerle olmuyordu artık! Buralar güzel düşüncelerdi, hayal etmek bile güzeldi, oysa şimdi ortada kocaman bir gerçeklik vardı. Biz evde değil, 1800 Evler'de ve sorgu odasıydıydık. Onları şimdi düşünmenin sırası değildi. O zaman yapaydı ya! Kendime kızyordum, bu kadar ucuz yakalanmamalıydık.